

джекефри губэр

том Втори
сборник разкази

престъпления
с неочакван
край

**ДЖЕФРИ ДИВЪР
ПРЕСТЬПЛЕНИЯ С
НЕОЧАКВАН КРАЙ
ТОМ ВТОРИ**

Превод: Тодор Кенов, Виолета Касаветова, Камелия Емилова,
Красимира Маврова

chitanka.info

Новите петнадесет разказа от втората криминална колекция на Джефри Дивър потвърждават таланта му на майстор на заплетения сюжет и неочекваната развръзка.

Привидността и изненадата отново са основните елементи на интригувящите истории.

Редом с познатите от романите му герои — гениалният криминалист Линкълн Райм и помощничката му Амелия Сакс, в сборника срещаме разнообразна галерия от образи на адвокати, полицаи, престъпници и обикновени хора. Всички те използват своя необикновен ум и способности или за добро, или за престъplение, копирайки точно реалния живот. Защото в нашия несъвършен свят противоборството между доброто и злото еечно.

ПРЕДГОВОР

Моят опит с разказите започва от далечното минало.

Аз бях срамежливо, затворено и неособено общително момче, което нямаше никакво влечеание към който и да е спорт и което на всичко отгоре бе страстно привързано към четенето и писането и особено към произведенията на такива майстори на късия разказ като По, О. Хенри, Конан Дойл, Рей Бредбъри.

И когато в гимназията ми беше дадена задача да напиша нещо, аз не се поколебах да опитам силите си в късия разказ. Моите разкази не бяха нито детективски истории, нито научнофантастични приключения, а с високомерието на младостта аз бях създал свой поджанр, в който срамежливи, затворени момчета спасяват надути здравеняци и красиви момичета от нещастия, като подвигите им бяха и помпозни, и сильно неправдоподобни, като например поредица алпинистки каскади на героя (действието на разказите се развиваше в околностите на Чикаго, където живеех в момента, а там планини изцяло липсват).

Разказите бяха посрещнати с напълно закономерно раздразнение от учителите ми, които прекарваха дълги часове, запознавайки ни с литературния пантеон на великите ни разказвачи. За тяхен късмет аз не подлагах дълго на изпитание здравия им разсъдък, защото скоро се отказах от тези свои родени от неудовлетвореността словоизлияния и станах по-настоятелен в усилията си да стана писател, което ме отведе към поезията, писането на текстове за песни, журналистика и по-късно романите.

Въпреки това аз продължавах да чета с удоволствие разкази в списания като „Елъри Куин“, „Алфред Хичкок“, „Плейбой“ (казаха ми, че това списание имало и снимки), „Нюйоркър“ и различни антологии. Но няколко години след като започнах работата си на писател на свободна практика, един приятел, съставящ антологии, ме помоли да напиша нещо, с което да участвам в поредния му сборник.

Зашо не? — казах си аз и се впуснах в това начинание.

За моя изненада установих, че работата ми доставя огромно удоволствие и то по причина, която бе неочеквана за мен. В моите романи аз се придържам към строги правила — макар да обичам да маскирам доброто като зло или обратно и да размахвам пред очите на читателите вероятността за огромно нещастие, в края на краищата доброто си остава добро, а злото — зло и доброто има поне малко превес над злото. Авторът има негласен договор с читателите си и аз се отнасям твърде сериозно към моя, за да си позволя да разочаровам читателя, който е вложил в четенето на моя роман пари, време и емоции, с един мрачен и циничен край.

Но с един разказ от трийсет страници нещата не стоят така. Тук всички уговорки отпадат.

Читателите не са така емоционално ангажирани както при романа. Въздействието на късия разказ не е свързано с проследяването на сюжетните зигзаги, в които са въвлечени героите, чиито характери и съдби читателите постепенно опознават и започват да харесват или мразят. Разказите са като куршум от снайпер. Бързи и шокиращи. В разказа аз мога да направя добрия лош, а лошия още по-лош (и което е още по-забавно: истински добрия — истински лош).

Аз открих също така като професионален писател, че ми харесва дисциплината, която изисква късият разказ. Както казвам на моите студенти — много по-лесно е да пишеш пространно, отколкото да пишеш кратко, но тук въпросът е не какво е по-лесно за автора, а какво е по-добре за читателя, а разказът не ни позволява да се отплесваме в ненужни детайли.

Разказите както в този, така и в предишния сборник са изключително разнообразни. Героите им са най-различни като занимания, характери, социален статус и морален облик. Редом с Уилям Шекспир и Шерлок Холмс се нареждат блестящи адвокати и млади полицаи, брутални убийци и изтънчени престъпници. Не ми се иска да говоря повече за разказите от страх да не разкрия по някакъв начин изненадващия обрат на сюжетите. Може би трябва просто да кажа: четете, наслаждавайте се и помнете... не всичко е такова каквото изглежда.

Джефри Дивър

ГЛАВА И СТИХ

— Преподобни... мога ли да ви наричам „преподобни“?

Закръгленият мъж на средна възраст със свещеническа яичка се усмихна и кимна.

— Нямам нищо против — каза той.

— Аз съм детектив Майк Силвърман от Окръжната шерифска служба.

Преподобният Стенли Лансинг кимна и се взря в служебната карта и значката, които слабият детектив с прошарена коса му подаде.

— Някакъв проблем ли има?

— Нищо, което да касае вас, сър. Не пряко, искам да кажа. Но се надявам, че ще можете да ни помогнете в една конкретна ситуация.

— Ситуация? Хм. — Преподобният Лансинг леко повдигна вежди. — В такъв случай заповядайте вътре, детектив...

Мъжете влязоха в офиса на Първа превитерианска църква в Бедфорд — старинен бял молитвен дом, край който Силвърман беше минавал хиляди пъти по маршрута между службата и дома си, и за който никога не се беше замислял. Тоест, до тази сутрин, когато бе извършено убийството.

Офисът на преподобния Лансинг лъхаше на мухъл — тънък слой прах покриваше мебелите. Свещеникът погледна към детектива малко смутено.

— Искам да се извиня. Двамата със съпругата ми бяхме на почивка миналата седмица. Тя все още е горе на езерото. А аз се върнах да си напиша проповедта. И да я изнеса пред паството тази неделя, разбира се. — Той се засмя кисело. — Искам да кажа, ако някой изобщо дойде. Странно как религиозният ентузиазъм на хората се повишава около Коледа, а в сезона на отпуските спада.

Свещеникът огледа намръщено офиса.

— Боя се, че нямам какво да ви предложа — продължи той. — Секретарката на църквата също отсъства. Макар че между нас казано, по-добре да не опитвате от нейното кафе.

— Не се притеснявайте за мен — каза Силвърман.

— И така, какво мога да направя за вас, детектив?

— Няма да ви отнема много време. Имам нужда от човек, който е добре запознат с религията... Става въпрос за един случай, по който работим. Бих отишъл при равина на баща ми, но текстът е от Новия Завет. Това е по вашата част, нали? — попита с надежда в гласа детективът. — За разлика от нас...

— Вижте — каза любезно сивокосият свещеник, като избърса очилата си в ревера на сакото и ги сложи, — аз съм само един пастор в този малък град и едва ли съм чак такъв специалист. Но вероятно познавам евангелията на Матея, Марко, Лука и Йоан по-добре от един обикновен равин. А сега ми кажете как мога да ви помогна.

— Чували сте за програмата за защита на свидетели, нали? — попита детективът и се взря в очите на преподобния Дансинг.

— Като в „Добрите момчета“^[1], така ли? Или пък като в „Семейство Сопрано“^[2]?

— Донякъде да. Федералната програма се ръководи от специална служба към Министерството на правосъдието, но ние си имаме наша щатска система за защита на свидетелите.

— О! — възклика пасторът. — Не знаех това. Но сега си мисля, че съществуването на подобна служба е съвсем логично.

— Аз отговарям за програмата в нашия окръг, а един от хората, които пазим, скоро ще се яви като свидетел по едно дело в Хамилтън — каза детективът. — Нашата задача е да го опазим жив по време на делото и след издаването на обвинителната присъда. След това ще му осигурим нова самоличност и ще го преместим в друг щат.

— Процес срещу мафията? — попита пасторът.

— Нещо такова.

Силвърман не можеше да навлезе в конкретни подробности по случая — че свидетелят, Рендъл Пийс, дясната ръка и бодигард на наркодилъра Томи Дойл, е видял как шефът му застрелява един от конкурентите си. Въпреки славата на Дойл, че убива всеки, представляващ заплаха за него, Пийс се съгласи да свидетелства в замяна на по-лека присъда за побой и незаконно притежание на оръжие и наркотики. Щатският прокурор беше изпратил Пийс в окръга, за който отговаряше Силвърман, на сто мили от Хамилтън, където трябваше да бъде пазен и охраняван. Според слуховете, Дойл

бил готов да направи всичко, да плати каквато и да е сума за убийството на бившия си подчинен, тъй като показанията на Пийс можеха да го пратят на електрическия стол или да му осигурят доживотна присъда.

Силвърман беше скрил свидетеля в тайна квартира съвсем близо до Шерифската служба и беше назначил денноощна охрана. Детективът описа на свещеника в най-общи линии какво се беше случило, без да споменава имена, след което каза:

— Но се получи неприятен обрат. Имахме ТИ — таен информатор...

— Това е пържилник, нали?

Силвърман се засмя.

— Научих това от „Закон и ред“^[3]. Следя го при всяка възможност. Също и „От местопрестъплението“^[4]. Обичам сериалите за ченгета. — Пасторът сбърчи чело. — Имате ли нещо против, че казвам ченгета?

— Нямам нищо против... Както и да е, този информатор се добрал до сигурна информация, че е нает професионален убиец, който да премахне нашия свидетел преди процеса следващата седмица.

— Наемен убиец?

— Да.

— Боже мой. — Свещеникът се намръщи, докосна шията си и я разтри близо до твърдата свещеническа яка, която явно го стягаше.

— Но лошите момчета разкриха пържилника — продължи Силвърман. — Искам да кажа, че са разбрали за него. Убиха го, преди да успее да ни даде подробности кой точно е наемникът и как възнамерява да убие моя свидетел.

— О, съжалявам — съчувственно каза свещеникът. — Ще се помоля за този човек.

Силвърман промърмори благодарности, но в действителност си помисли, че подлият дребен пържилник заслужаваше експресно еднопосочено пътуване към ада не само защото беше отрепка и наркоман, но и затова че умря, преди да съобщи на детектива подробности за потенциалното покушение над Пийс. Детектив Силвърман не сподели със свещеника, че той самият напоследък имаше проблеми с Шерифската служба и беше изпратен в Сибир — така наричаха Защитата на свидетели — защото от доста време не

беше успял да доведе до успешен край нито едно важно разследване. Сега се налагаше да изпълни тази задача перфектно и в никакъв случай не можеше да допусне Пийс да бъде убит.

— Точно тук се надявам да ми помогнете — продължи детективът. — Информаторът е бил намушкан с нож, но не е издъхнал веднага. Успял да напише бележка — с един пасаж от Библията. Според нас това е било указание как наемникът смята да убие нашия свидетел. Но работата прилича на загадка и до този момент ние не можем да я разгадаем.

Думите на детектива предизвикаха интереса на свещеника.

— Нещо от Новия завет, казахте?

— Да — отвърна Силвърман и отвори бележника си. — В бележката пише: „Той е на път. Внимавайте“. После е добавил глава и стих от Библията. Смятаме, че е искал да напише още нещо, но не е успял. Беше католик, затова предполагаме, че добре е познавал Свещената книга. Знаел е нещо конкретно, а с този пасаж е смятал, че ни насочва към начина, който наемникът е изbral да премахне нашия свидетел.

Свещеникът се обърна и затърси Библия на лавицата. Най-сетне я намери и я отвори.

— Кой стих?

— Лука, 12:15.

Свещеникът намери пасажа и зачете:

— „И рече им: «Гледайте и пазете се от алчност, защото, ако има някой премного, животът му не се състои от имота му».“

— Партьорът ми донесе личната си Библия от къщи — заобяснява Силвърман. — Той е християнин, но не е твърде религиозен и не е от хората, които я изучават. О, не исках да ви обида.

— Няма нищо. Ние сме презвитерианци. Ние не изучаваме Библията.

Силвърман се усмихна.

— С партньора ми така и не открихме какво точно е искал да ни подскаже информаторът. Тогава се сетих за вашата църква — тя е най-близо до полицейското управление. Помислих си, че не е лошо да се отбия и да проверя дали вие не можете да ни помогнете. Затова съм при вас. И така — виждате ли нещо в текста, което би могло да ни подскаже как обвиняемият смята да убие нашия свидетел?

Свещеникът прочете още няколко пасажа от страницата, тънка като цигарена хартия.

— Тази част е в едно от Евангелията, където различни ученици разказват за живота на Иисус. В глава дванайсета от Лука Иисус предупреждава хората за фарисеите и ги поучава да не водят греховен живот.

— Кои точно са били фарисеите?

— Религиозна секта. По принцип те вярвали, че Бог съществува, за да служи на тях, а не обратното. Смятали, че са по-добри от всички останали и презирали другите. Е, поне така е стигнало до нас — човек, разбира се, никога не може да бъде сигурен доколко точно е това. И тогава, както и сега, е имало доста политически игри и приказки. — Преподобният Лансинг се опита да включи настолната лампа, но тя не работеше. Той стана, дръпна завесите и в мрачната стая стана малко по-светло. Отново взе Библията в ръце и прочете пасажа няколко пъти, като присвиваше съсредоточено очи и кимаше.

Силвърман огледа стаята, препълнена с книги. Помещението приличаше повече на кабинета на някой професор, отколкото на църковен офис. Липсаха картини, нямаше никакви лични вещи. Остана изненадан. Смяташе, че независимо от факта, че е духовно лице, би трябвало да държи поне една снимка на семейството си на бюрото или по стените.

Преподобният Лансинг вдигна поглед.

— Засега нищо не ми идва на ум — призна той. Изглеждаше разочарован.

Силвърман се почувства по същия начин. Откакто онази сутрин откриха информатора си намушкан и мъртъв, детективът не спираше да мисли за думите от евангелието на Лука, като се опитваше да разтълкува значението им.

Пазете се!

— Но трябва да кажа — продължи преподобният Лансинг, — че съм очарован от тази идея. Точно като в „Шифърът на Леонардо“. Чели ли сте я?

— Не — поклати глава Силвърман.

— Достави ми голямо удоволствие. През цялото време става дума за тайни шифри и скрити съобщения. Кажете, детектив, имате ли

нещо против, ако се поровя и помисля още известно време. Обичам загадките.

— Ще ви бъда благодарен, преподобни.

— Ще направя каквото мога. Предполагам, онзи човек... го охранявате добре?

— Да, разбира се, но ще бъде много рисковано, когато го изведем навън, за да отидем в съда. Затова трябва да разберем как точно наемникът се кани да го отстрани.

— И колкото по-скоро, толкова по-добре, предполагам.

— Да, сър.

Благодарен на свещеника за желанието му да помогне, но и разочарован, че не получи бързи отговори, Силвърман прекоси тихата пуста църква, качи се в колата си и отиде до тайната квартира, за да провери Рей Пийс. Там за пореден път се увери, че свидетелят е едно огромно мрънкало, изслуша дежурния полицай, който му докладва, че не е имало никакви признания на заплаха около тайната квартира и се върна в службата.

Вече в кабинета си, Силвърман се обади на останалите си информатори, за да разбере дали някой е чул за наемен убиец, но отвсякъде получи отрицателен отговор. През цялото време очите му се взираха в пасажа, залепен с тиксо на стената пред бюрото му.

„Гледайте и пазете се от алчност, защото, ако има някой премного, животът му не се състои от имота му.“

— Няма ли да обядваш? — стресна го нечий глас.

Силвърман вдигна поглед — беше партньорът му Стив Новески. Застанал на вратата, младшият детектив с приятно, закръглено по бебешки лице, гледаше многозначително часовника си. Силвърман отмести поглед и отново се взря в загадъчния пасаж от Библията.

— Обяд, момко — повтори Новески. — Умирам от глад.

— Трябва да проумея това — потупа Библията Силвърман. — Погълнало ме е изцяло.

— Аха, искаш да помислиш още малко — каза младшият детектив с тон, изпълнен със сарказъм и затвори вратата.

По време на вечерята със семейството си Силвърман не пророни нито дума. Баща му беше наминал да ги види и остана обиден, че

синът му не обръща внимание на никого.

— И какво е това толкова важно нещо, което четеш? Новия Завет? — старецът кимна към Библията, която беше видял, че синът му задълбочено чете преди вечеря. Той поклати глава и се обърна към снаха си. — Момчето не е стъпвало в храма от години и не може да намери Петокнижието, което му подарихме с майка му, дори от това да зависеше живота му. А виж го сега, чете за Иисус Христос. Ама че син!

— Става въпрос за един случай, тате — обясни Силвърман. — Не се сърдете, но сега имам да свърша нещо важно. Ще се видим по-късно, момчета. Съжалявам.

— Ще се видим по-късно, съжалявам? — промърмори старецът.
— И казваш „момчета“ на жена си? За какво уважение...

Силвърман затвори вратата на кабинета си, седна на бюрото и провери съобщенията. От съдебномедицинската лаборатория го информираха, че по бележката на ТИ с пасажа от Библията не са открити съществени доказателства и че нито хартията, нито мастилото могат да бъдат проследени. Сравнението на почерците показваше, че бележката по всяка вероятност е написана от жертвата.

Часовете минаваха, а преподобният Дансинг все още не се беше обадил.

Силвърман въздъхна, протегна се и отново се взря в думите.

„Гледайте и пазете се от алчност, защото, ако има някой премного, животът му не се състои от имота му.“

По дяволите! Един мъж беше убит, оставяйки тези думи, за да ги предупреди. Какво се е опитвал да каже? Силвърман имаше смътен спомен, че вечерта баща му мина да му каже довиждане, а по-късно още по-смътен спомен, че жена му дойде да му пожелае лека нощ и рязко затвори вратата. Тя беше бясна. Но какво от това — на Майкъл Силвърман не му пукаше. Единственото важно нещо за него в момента беше да открие смисъла на съобщението.

Спомни си нещо, което преподобният Лансинг беше споменал този следобед. *Шифърът на Леонардо*. Думата „шифър“ проблесна в обърканите му мисли като светкавица... Пържилникът не беше завършил колеж, но беше умен по свой начин. Може би е имал нещо повече на ум, отколкото буквалния смисъл на пасажа. Възможно ли беше подробните на неговото предупреждение да бяха зашифровани в самите букви?

Наближаваше четири сутринта. Изтощен, Силвърман влезе в интернет. Откри уебсайт за игри с думи и загадки. В една от игрите човек трябва да състави колкото се може повече думи от първите букви на пословица или цитат. Чудесно, развълнувано си помисли той, може да е точно това. Записа първите букви на думите от Лука 12:15 и започна да ги размества.

Получи няколко имена: *Боб, Том, Дон...* и десетки думи: *газ, сопа, пас...*^[5]

Е, *Том* можеше да се отнася за Томи Дойл. Но Силвърман не успя да открие друг ясен смисъл в думите или коя да е комбинация от тях.

Какви други шифри можеше да използва?

Опита един очевиден: да определи число за всяка буква, А да е равно на 1, Б на 2 и така нататък. Но когато приложи тази формула, единственото, което получи, бяха листи със стотици случайни цифри.

Безнадеждно, помисли си той. Все едно се опитваше да налучка парола за компютър.

После се сети за анаграмите — там буквите на дадена дума или фраза се пренареждаха, за да образуват други думи. След кратко търсене в мрежата откри сайт с генератор на анаграми — софтуерна програма, която даваше възможност да набереш дума и след няколко секунди програмата избръзваше всички анаграми, които можеха да се съставят от нея.

Часове наред Силвърман набираше думи и комбинации от думи в пасажа и проучваше резултатите.

В шест сутринта, съвсем изтощен, Силвърман се канеше да се откаже и да си легне. Но докато подреждаше разпечатките на анаграмите, които беше свалил, погледът му случайно се спря на една — анаграмите, получени от думата „имота“ (*possessions*): *open, spies, session, nose, sepsis...*

„Сепсис“ — зачуди се той на глас. Това му звучеше познато. Провери значението на думата. Инфекция. Като отравяне на кръвта.

Беше убеден, че е попаднал на нещо и възбуден, започна да разгръща останалите листи. Видя, че в „алчност“ (*greed*) се съдържа „доктор“ (*dr.*).

Да!

А от думата „пазете“ (*guard*) се беше получило „дрога“ (*drug*).

Чудесно, триумфално си помисли той. Всичко е ясно!

Детектив Майк Силвърман отпразнува своя успех, като заспа на стола.

Събуди се час по-късно, ядосан от досадния шум от ауспуха на някакъв мотор, пърпорещ съвсем наблизо. Миг по-късно разбра, че звукът всъщност е бил от собственото му хъркане. Детективът затвори пресъхналата си уста, трепна от болката в гърба и се надигна. Като масажираше схванатия си врат, Силвърман с клатушкане се качи до спалнята на горния етаж. Остана заслепен от слънчевата светлина, която нахлуваше през френските прозорци.

— Стана ли вече? — сънено попита жена му от леглото и хвърли недоволен поглед към измачканите му панталони и риза. — Рано е.

— Спи — каза той.

Взе набързо душ, облече се и потегли към управлението. В осем часа беше в кабинета на капитана. Партьорът му Стив Новески бе до него.

— Разгадах го — обяви Силвърман.

— Какво? — раздвижи масивната си челюст оплешивящият му началник.

Новески успя само да повдигнати веждите си — току-що беше пристигнал и все още не бе чул теорията на Силвърман.

— Съобщението, което получихме от мъртвия ТИ... как Дойл ще пречука Пийс.

Капитанът беше чул за библейския пасаж, но не му отдале голямо значение.

— И как — скептично попита той — ще стане това?

— Доктори — обяви Силвърман.

— О!

— Смятам, че ще използва доктор, за да премахне Пийс.

— Продължавай.

Силвърман му разказа за анаграмите.

— Като при кръстословиците?

— Нещо подобно.

Новески замълча, но си личеше, че се отнася скептично към тази идея.

Капитанът сбърчи продълговатото си лице.

— Задръж малко. Нека да си представим нашия ТИ. Той е с прерязано гърло и в това състояние си играе на игрички с думи?

— Много често е почти невъзможно да разберем колко странно действа умът, какво вижда, какво може да измисли...

— Странно — промърмори капитанът. — Звучи малко... каква беше думата, съчинено, разбираш ли какво имам предвид?

— ТИ е трябвало да ни предаде съобщението и в същото време да го направи така, че Дойл да не разбере какво е знаел, но пък ние да се досетим.

— Знам ли? — поклати невярващо глава капитанът.

Силвърман заобяснява, че Томи Дойл често е плащал огромни суми на умни наемници, които се дегизирали, за да могат да се приближат достатъчно до нищо неподозиращите жертви. Силвърман предположи, че убиецът ще купи или ще открадне бяла лекарска престилка, ще се снабди с фалшиви служебна карта и стетоскоп или с нещо, което лекарите в днешно време носят. След това с още няколко от хората на Дойл ще симулират опит за покушение срещу Пийс — в тайната охранявана квартира трудно можеха да се доберат до него, но съществуващата възможност да го наранят.

— Първо нека започнем с възможността за хранително натравяне. — Силвърман обясни за анаграмата със сепсиса. — Или може би ще организират пожар, изтичане на газ или нещо подобно. Убиецът, дегизиран като медицински работник, ще бъде пуснат вътре и ще убие Пийс. Има и друга възможност — свидетелят да бъде откаран по спешност в болницата и наемникът да му види сметката в приемната на спешното отделение.

Капитанът сви рамене.

— Е, можеш да провериш — каза накрая той, — но само при положение че не изоставяш другата си работа. Не можем да си позволим да се провалим в този случай. Изгубим ли Пийс, ще ни се стъжни живота.

Местоименията в тези изречения бяха в първо лице множествено число, но онова, което Силвърман чу, беше определено „ти“, „ти“ и само „ти“.

— Ще се постараю, капитане.

В коридора, на път към кабинета си Силвърман попита своя партньор:

— Кой лекар е дежурен на повикване в случай на спешност в тайната квартира?

— Не знам, предполагам, че е екип от болницата във Forrest Хилс.

— Как така не знаем кой? — тросна се Силвърман.

— Аз поне не знам.

— Разбери! А след това се мятай на колата и по най-бързия начин отиди до тайната квартира, за да предупредиш охраната, че ако по някаква причина на Пийс му прилошие или му потрябва лекарство, ако ще и да е бинт, веднага да ми се обадят. Не позволявайте на нито едно медицинско лице да го преглежда, освен ако не сте удостоверили със сигурност самоличността му и ако не сте получили моето съгласие.

— Добре.

— После се обади на главния дежурен лекар във Forrest Хилс и му кажи да ме уведоми, ако някой лекар, медицински техник или сестра, или който и да е не се яви на работа или се обади, че е болен, или ако в болницата има лекари, които не познава.

Младият мъж се запъти към кабинета си, за да изпълни разпорежданията на Силвърман, а старшият детектив се върна при собственото си бюро, обади се на колегата си в окръжната шерифска служба в Хамилтън, разказа му какво подозира и добави, че трябва да внимават, ако край Пийс започнат да се навъртат медицински лица.

След това Силвърман се отпусна на стола, разтри очи и масажира врата си, като през цялото време се убеждаваше, че е прав, че тайното съобщение, оставено от умиращия информатор, сочи към убиец, представящ се за медицински работник. Той отново вдигна телефона и в продължение на няколко часа досажда с въпроси на болниците в окръга дали всички техни служители са на работа и дали знаят къде се намират в момента всички линейки. Наближаваше обяд, когато телефонът му иззвъня.

— Ало?

— Силвърман! — резкият глас на капитана разсея и последните останки на замаяност, дължащи са на липсата на сън. Детективът застана нащрек.

— Той добре ли е?

— Да. Някой е изстрелял отджип трийсет-четирийсет куршума към прозорците на тайната квартира. Използвали са картечни патрони,

които са проникнали през бронираните стъкла. Пийс и охраняващият го полицай били леко наранени от дребни отломки. При нормални обстоятелства щяхме да ги изпратим в болницата, но се сетих за онова, което каза... за убиеца, който ще се представи за фелдшер или доктор, затова си помислих, че е по-добре да докарат Пийс направо тук, в ареста. Ще накарам нашите касапи да ги прегледат.

— Добре.

— Ще го оставим тук ден-два, а после ще го изпратим при федералните в Ронанка Фолс — там имат тайна квартира за защита на свидетели.

— И изпратете човек в приемната на спешното отделение на Форест Хилс, за да провери докторите. Наемникът на Дойл може да си мисли, че ще го изпратим там и ще чака.

— Вече разпоредих — каза капитанът.

— Кога Пийс ще пристигне тук?

— Всеки момент.

— Ще разчистя ареста.

Силвърман затвори и отново разтърка очи. Как, по дяволите, Дойл беше успял да открие къде се намира тайната квартира? Това беше най-добре пазената тайна в управлението. Все пак, тъй като никой не беше сериозно ранен при нападението, детективът си позволи мислено да се поздрави с потупване по рамото. Неговата теория се потвърждаваше. Стрелецът изобщо не се беше опитал да убие Пийс — желанието му явно е било да нанесе достатъчно поражения на охранявания, за да бъде изпратен в спешното отделение. А след това право в ръцете на наемника на Дойл.

Силвърман се обади на началника на ареста и уреди задържаните там временно да бъдат преместени в градския полицейски участък, да инструктира охраната и да ги предупреди, че трябва да са абсолютно сигурни в самоличността на лекаря, който ще се погрижи за Пийс и неговия бодигард.

— Вече го направих. Капитанът ми обясни.

Силвърман се канеше да затвори, когато погледна към часовника. Беше обяд, време да застъпи втората смяна.

— Обясни ли ситуацията на персонала от втората смяна?

— О, забравих. Ей сега ще го направя.

Силвърман затвори разгневен. Трябаше ли той да мисли за всичко?

Беше тръгнал към вратата, за да отиде в приемната на ареста и да посрещне Пийс и неговия бодигард, когато телефонът иззвъня. Дежурният в приемната го уведоми, че има посетител.

— Преподобният Лансинг. Каза, че е наложително да ви види. Държеше да ви предам, че е разгадал съобщението. Вие ще разберете какво има предвид.

— Идвам веднага.

Силвърман се намръщи. Още щом разбра значението на пасажа сутринта, детективът беше решил да се обади на свещеника и да му обясни, че вече нямат нужда от помощта му. Но забрави да го направи. Мамка му... Е, щеше да направи нещо хубаво за този човек — може би да дари известна сума за църквата или да заведе преподобния на обяд в знак на благодарност. Да, обядът щеше да свърши работа. Можеха да поговорят за полицейските сериали по телевизията.

Детективът се срещна с преподобния Лансинг в приемната. Силвърман го поздрави и веднага забеляза колко изтощен изглеждаше той.

— Успяхте ли да поспите снощи?

— Не — засмя се свещеникът. — Както изглежда, вие също.

— Елате с мен, преподобни. Разкажете ми какво открихте.

Силвърман поведе Лансинг по коридора — все пак реши да чуе какво има да му каже свещеникът. Нямаше да му навреди.

— Мисля, че открих отговора.

— Продължавайте.

— Е, мислех си, че не трябва да се ограничаваме само до стих петнайсети. Той въщност е нещо като увод към притчата, която следва. Мисля, че това е отговорът.

Силвърман кимна, като си спомни какво беше прочел в Библията на Новески.

— Притчата за фермера?

— Точно така. Исус разказва за богат фермер, който имал добра реколта. Той не знае какво да прави с житото в повече. Мисли, че ще построи по-големи хамбари и предполага, че през остатъка на живота си ще се радва на онова, което е направил. Но това, което се случва, е,

че Бог го поразява, защото е алчен. Той е материално богат, но духовно беден.

— Дотук добре — каза Силвърман. Все още не виждаше очевиден отговор на загадката.

Преподобният усети смущението на полицая.

— Основната идея на пасажа е алчността. И аз си мисля, че най-вероятно това е ключът към онова, което онзи беден човек се е опитвал да ви каже.

Стигнаха до входната рампа към ареста и се присъединиха към въоръжения полицай, който очакваше пристигането на бронирания автомобил с Пийс. Силвърман научи, че всички арестанти са прехвърлени в автобуса, който щеше да ги откара в градския затвор.

— Кажи им да побързат — нареди Силвърман и се обърна към свещеника, който продължи да обяснява.

— Затова се запитах какво представлява алчността в наши дни? И стигнах до извода, че това са Ерон, Тайко, изпълнителните директори, интернет богаташите... И Кахил индъстрис.

Силвърман кимна бавно. Робърт Кахил беше бивш собственик на огромен аграрно-промишлен комплекс. След продажбата на тази компания, той се беше насочил към бизнес с недвижимо имущество и беше построил десетки сгради в окръга. Преди няколко дни точно този човек беше обвинен в укриване на данъци и игра на борсата с използване на вътрешна поверителна информация.

— Преуспял фермер — започна да разсъждава на глас Силвърман. — Спохожда го неочекван късмет, а после неприятности. Разбира се. Точно като в притчата.

— И става още по-интересно — развълнувано обяви свещеникът.
— Преди няколко седмици във вестника имаше статия — опитах се да я намеря, но не успях — за Кахил. Мисля, че редакторът беше цитирал няколко пасажа от Библията за алчността. Не помня кои точно, но съм готов да се обзаложа, че един от тях беше Лука 12:15.

Застанал на товарната рампа на входа, Силвърман наблюдаваше как пристига колата с Ранди Пийс. Докато бронираният автомобил обръща, детективът и охраняващият полицай се оглеждаха внимателно наоколо за никакви признания за заплаха. Всичко изглеждаше чисто. Детективът почука по задната врата и свидетелят и

бодигардът му бързо излязоха и поеха по рампата. Автомобилът потегли.

Пийс веднага започна да се оплаква. Беше леко порязан по целото, а бузата му беше насинена, но той стенеше така, сякаш бе паднал от стълбите от втория етаж.

— Искам веднага да ме прегледа лекар. Виж тази рана. Вече е инфицирана. Слушай какво ти казвам! А рамото направо ме съсиства. Какво трябва да направи човек, за да се отнасят добре с него тук?

Полицайтите бързо усвояват таланта да не обръщат внимание на трудните заподозрени и свидетели и Силвърман почти не обърна внимание на хленченето на Пийс.

— Кахил — каза Силвърман, като се обърна отново към свещеника. — И какво, мислите, означава това в нашия случай?

— Кахил притежава небостъргачи из целия град. Питах се дали маршрутът, по който ще откарате вашия свидетел в съда, ще мине край някой от тях.

— Възможно е.

— Значи, на покрива на един от тях може да има снайперист. — Преподобният се усмихна. — Въсъщност, не се сетих сам за това. Видях го веднъж в един телевизионен сериал.

По гърба на Силвърман полазиха студени тръпки.

Снайперист?

Той вдигна очи от уличката. На стотина метра имаше небостъргач, от чийто покрив един снайперист имаше отлична видимост за изстрел към товарната рампа, където Силвърман, свещеникът, Пийс и двамата въоръжени полицаи стояха в момента. Твърде възможно беше сградата да принадлежи на Кахил.

— Вътре! — извика той. — Веднага.

Всички бързо се вмъкнаха в коридора, който водеше към ареста и бодигардът на Пийс затръшна вратата след тях. С разтуряно сърце от мисълта каква беля можеше да стане, Силвърман вдигна слушалката на телефона, който се намираше на бюрото, обади се на капитана и му разказа теорията на свещеника.

— Ясно, разбирам — каза капитанът. — Стрелят по тайната квартира, за да разкарат Пийс от там, предполагайки, че ще го докарат тук и после изпращат стрелец на небостъргача. Ще изпратя един от тактическите екипи да го претърси. Хей, доведи този свещеник, когато

вкарате Пийс в ареста. Независимо дали е прав, или не, искам да му благодаря.

— Дадено. — Детективът се подразни, че началникът му явно харесва тази идея повече от анаграмите, но в този момент беше готов да приеме всяка теория, само и само Пийс да остане жив.

Докато чакаха в слабо осветения коридор да изпразнят ареста, слабият, със спълстена коса Пийс започна отново да се оплаква и да каканиже.

— Искаш да кажеш, че там е имало стрелец, а вие, мамка му, изобщо не сте знаели и, по дяволите... о, съжалявам за езика, отче... Слушайте, задници такива, аз не съм заподозрян, аз съм звездата на това шоу, без мен...

— Млъкни, дявол да те вземе! — изръмжа Силвърман.

— Не можеш да ми говориш така!

Мобилният телефон на Силвърман иззвъня и той се дръпна настани, за да говори.

— Ало?

— Слава богу, че вдигна. — Стив Новески говореше задъхано. — Къде е Пийс?

— Ей тук, пред мен — каза Силвърман на партньора си. — Нищо му няма. Един тактически екип претърса съседната сграда за стрелци. Какво става?

— Къде е преподобният? — попита Новески. — Не се е подписал на излизане от управлението в журнала в приемната.

— Тук е с мен.

— Слушай, Майк, мислех си... ами ако ТИ не е оставил съобщение от Библията?

— Кой тогава го е направил?

— Ами ако е бил самият наемник? Онзи, когото Дойл е наел.

— Убиецът? Че защо да оставя указание?

— Не е указание. Помисли си. Сам е написал това нещо от Библията и е оставил бележката близо до трупа, сякаш самият ТИ я е оставил. Убиецът е наясно, че ще потърсим свещеник, който да ни помогне да разгадаем — но не кой да е свещеник, а онзи, който е в най-близката до управлението църква.

Мислите на Силвърман бързо стигнаха до логичното заключение. Наемникът на Дойл убива свещеника и съпругата му в

лятната им вила край езерото, а после се преоблича като свещеник. Всъщност, спомни си той, преподобният едва успя да намери Библия и очевидно не знаеше, че крушката на настолната му лампа е изгоряла. Всъщност, цялата църква беше пуста и потънала в прах.

Той продължи да следва логическото развитие на събитията: хората на Дойл обстрелят тайната квартира и ние водим Пийс тук, а в същото време се появява преподобният с някаква история за алчност и някакъв строителен предприемач и снайперист само и само за да се доближи до Силвърман... и до Пийс!

Изведенъж разбра: Нямаше никакво тайно съобщение. „*Той е на път. Внимавайте — Лука 12:15*“ Този текст беше безсмислен. Убиецът би могъл да напише в бележката който и да е пасаж от Библията. Целта беше полицията да се свърже с мнимия свещеник и да осигури на человека достъп до ареста по същото време, когато Пийс е там.

И аз го заведох право при жертвата му!

Като пусна телефона и извади пистолета си от кобура, Силвърман хукна по коридора и се хвърли върху свещеника. Мъжът извика от болка и изпъшка, когато при падането остана без въздух. Детективът притисна пистолета си във врата на наемника.

— Не мърдай!

— Какво правите?

— Какво става? — попита бодигардът на Пийс.

— Той е убиецът! Той е един от хората на Дойл!

— Не, не съм. Това е лудост!

Силвърман надяна грубо белезници на мнимия свещеник и като държеше пистолета, го претърси. Не откри оръжие, но предположи, че вероятно е възнамерявал да измъкне пистолета на някой от охраняващите полицаи, за да убие Пийс, а след това и всички останали.

Детективът изправи грубо свещеника на крака и го бутна към един от полицайите.

— Заведи го в стаята за разпити — разпореди той. — Аз ще дойда след десетина минути. Не му сваляй белезниците.

— Да, сър.

— Не можете да направите това! — извика преподобният, докато грубо го отвеждаха. — Допускате голяма грешка.

— Изведи го оттук — подхвърли Силвърман.

Пийс изгледа детектива с презрение.

— Задник такъв, той можеше да ми види сметката.

От коридора дотича още един от охраната на ареста.

— Проблем ли има, детектив?

— Всичко вече е под контрол. Но провери дали арестът вече е изпразнен. Искам да вкарате този човек там възможно най-бързо! — Той кимна към Пийс.

— Да, сър! — Полицаят се отправи бързо към интеркома до вратата, която водеше към килиите.

Силвърман отново погледна към коридора и видя как свещеникът и придружаващият го полицай изчезнаха през една от вратите. Ръцете на детектива трепереха.

Господи, размина се на косъм! Хубавото бе, че поне свидетелят е в безопасност. И си запазих работата.

Пак щеше да се наложи да отговаря на хиляди въпроси, разбира се, но...

— Не! — извика някакъв глас зад него.

В коридора отекна тъл звук, като от брадва, която се забива в дърво. Последва го втори звук, съпроводен от острия мириз на изгорял барут.

Детективът рязко се обърна и втренчи поглед в охраняващия полицай, който току-що се беше присъединил към тях. Младият мъж държеше автоматичен пистолет със заглушител и беше застанал над труповете на мъжете, които току-що беше застрелял — Рей Пийс и полицаят, който беше до него.

Силвърман се пресегна за собствения си пистолет.

Но наемникът на Дойл, облечен в идеална имитация на униформа на охраняващ ареста полицай, насочи пистолета си към детектива и поклати глава. Силвърман с отчаяние осъзна, че донякъде е бил прав. Хората на Дойл бяха стреляли по тайната квартира, за да разкарат Пийс оттам, но не за да го изпратят в болницата — те знаеха, че полицайт ще го заведат в ареста, където трябваше да бъде в безопасност.

Наемният убиец огледа коридора. Никой от останалите полицаи не беше чул или забелязал убийствата. Мъжът извади с лявата си ръка радиостанция от джоба си, натисна един от бутоните и каза:

— Всичко свърши. Готов съм да ме вземете.

— Добре — прозвуча металическият отговор. — Точно по график. Излез пред участъка — ще те вземем оттам.

— Разбрах. — Той прибра радиостанцията.

Силвърман отвори уста, за да помоли убиеца да пощади живота му. Но замълча, после се засмя тихо и отчаяно, когато забеляза значката с името и осъзна истината — че съобщението на мъртвия информатор съвсем не е било толкова загадъчно. ТИ просто им казваше да търсят наемник, преоблечен като охраняващ полицай, чието първо име, както току-що Силвърман прочете на пластмасовата табелка, беше „Лука“.

Що се отнася до главата и стиха — това също беше съвсем просто. Бележката на ТИ означаваше, че убиецът планира да нанесе удар малко след началото на втората смяна, като си даде петнайсет минути, за да открие къде държат затворника.

Точно по график...

Стенният часовник показваше 12:15.

[1] „Добрите момчета“ (Goodfellas), филм на Мартин Скорсезе от 1990 г., с участието на Рей Лиота, Робърт де Ниро и Джо Пеши, базиран на действителен случай за информатора от мафията Хенри Хил. — Бел.пр. ↑

[2] „Семейство Сопрано“ (The Sopranos) — американски телевизионен сериал, излъчван по HBO, в който действието се развива около мафиотския бос Тони Сопрано от Ню Джърси. — Бел.пр. ↑

[3] „Закон и ред“ (Law & Order) — американски телевизионен сериал на полицейска и съдебна тематика, който върви по NBC от есента на 1990 г. — Бел.пр. ↑

[4] „От местопрестъплението“ (CSI: Crime Scene Investigation) — популярен телевизионен сериал на CBS. — Бел.пр. ↑

[5] Тук има игра на думи: в оригинала от първите букви на думите имената се получават, но при българския превод — не. — Бел.пр. ↑

ПЪТНИКЪТ

Понеделникът започна зле.

Както всеки работен ден Чарлз Монроу пътуващ с влака в 08:11 от Гринуич. Докато вадеше телефона от джоба си, за да започне сутрешните си обаждания, Монроу започна да жонглира с куфарчето и кафето си, което беше безнадеждно изстинало и имаше отвратителния вкус на изгоряло.

Телефонът иззвили високо. Звукът го стресна и Монроу разля кафето върху себе си, като получи голяма кафена запетайка върху бежовия си панталон.

— По дяволите — прошепна той, отваряйки капачето. — Ало?

— Скъпи.

Съпругата му. Беше ѝ казал никога да не го търси по мобилния телефон, освен ако не е нещо спешно.

— Какво има? — попита той, триейки яростно петното, сякаш ядът му щеше да го накара да изчезне.

— Слава богу, че успях да те хвана, Чарли.

Мамка му, имаше ли друг чифт панталони в офиса? Не. Но той знаеше откъде може да намери, а когато осъзна, че жена му започна да плаче, бързо забрави за проблема си.

— Хей, Кат, успокой се. Какво има?

Тази жена постоянно го дразнеше — с непрестанните си доброволни участия в благотворителни акции и училища, с купуването на дрехи за себе си от разпродажби, с непрекъснатото опяване да се прибира вкъщи за вечеря... Но сега беше различно. Защото плачът не беше измежду обичайните ѝ пороци.

— Намерили са още един — изхлипа Кати, като подсмръкна шумно.

По дяволите! Защо тази жена започваше да говори така, все едно той трябваше да знае точно за какво става въпрос.

— Кой е намерил още един какво?

— Още един труп — изхлипа отново Кати.

Аха, това било. През последните няколко месеца двама местни жители бяха убити. Убиецът от Южния бряг, както го беше кръстил един от таблоидите, наръгваше жертвите си, а после ги изкормяше с ловджийски нож. На практика и двамата бяха убити без всяка причина. Единият, след някакъв незначителен спор на пътя, а другият, както предполагаше полицията, заради това, че кучето му не спирало да лае.

— И какво? — попита Монроу.

— Скъпи — изшептя Кати, след което дълбоко си пое дъх, — станало е в Лоудън.

— Това е на километри от нас — отбеляза Монроу.

Тонът му беше снизходителен, но в действителност усети лек хлад. Да, вярно беше, минаваше с кола през Лоудън всеки ден на път към гарата в Гринуич и имаше възможност дори да е минал край самия труп.

— Но с него вече стават трима!

Аз също мога да броя, помисли си Монроу, но каза спокойно:

— Кат, скъпа, шансът да нападне теб е едно на милион. Просто забрави за това. Не разбирам за какво се тревожиши.

— Не разбираш за какво се тревожа? — повиши глас тя.

Очевидно не разбираше. Монроу не отговори и тя продължи:

— За теб се тревожа. Ти какво си мислиш?

— За мен?

— Всички жертви са трийсетинагодишни мъже. И всички са живеели близо до Гринуич — долетя от другия край гласът на Кати.

— Мога да се грижа за себе си — разсеяно каза Монроу, загледан през прозореца в редицата деца, чакащи на перона на гарата. Всички бяха намусени. Колко странно, зачуди се той, защо ли не се радваха на предстоящата разходка в града?

— Връщащ се вкъщи толкова късно, скъпи. Тревожа се, че вървиш пеш от гарата до колата. Аз...

— Кат, наистина съм зает. Погледни на това по следния начин: убиецът очевидно си избира жертва веднъж месечно, нали така?

— Какво?

— Току-що е извършил поредното убийство — продължи Монроу. — Е, за известно време можем да бъдем спокойни.

— Това... Шегуваш ли се, Чарли?

Монроу повиши глас:

— Кати, наистина трябва да приключваме. Нямам време за подобни разговори.

Някаква бизнес дама, която седеше пред него, се обърна и го изгледа гневно. Какъв ѝ беше проблемът на тази? После чу глас:

— Извинете, сър?

Мъжът, който седеше до него — счетоводител или адвокат, предположи Монроу — му се усмихваше мрачно.

— Да? — попита Монроу.

— Съжалявам — каза той, — но не смятате ли, че говорите доста високо. Някои от нас се опитват да четат.

Монроу огледа близкостоящите пътници. Раздразнените изражения по лицата им ясно му показваха, че се чувстват по същия начин. Господи! Той нямаше настроение за лекции. Всички използваха във влака клетъчните си телефони. Когато един звъннеше, дузина ръце се устремяваха към собствените си телефони.

— Да, обаче — възропта Монроу — аз бях тук първи. Видяхте, че говоря по телефона и седнахте. А сега, ако не възразявате...

Мъжът примигна от изненада.

— Е, нямах предвид това. Просто се чудех дали не можете да говорите малко по-тихо.

Монроу въздъхна и се върна към разговора.

— Кат, просто не се тревожи за това! Чуй сега, за утре ще ми трябва ризата с монограма.

Мъжът го погледна обидено, въздъхна, взе вестника и куфарчето си и се премести на седалката зад Монроу.

Прав му път.

— За утре? — попита Кати.

Всъщност ризата не му трябваше, но с това обаждане Кати го раздразни, а още повече се раздразни от грубото отношение на мъжа, който седеше до него. Затова каза по-високо, отколкото бе нужно:

— Току-що казах, че ще ми трябва за утре.

— Скъпи, днес денят ми е доста натоварен. Ако беше споменал за това снощи...

Последва мълчание.

— Добре де — продължи Кати. — Ще го направя. Но Чарли, обещай ми, че ще внимаваш довечера, когато се прибиращ вкъщи.

— Да. Добре. Трябва да приключвам.

— Дочуване...

Монроу натисна бутона за прекратяване на разговора. Страхотно начало на деня, помисли си той.

И набра друг номер.

— Кармен Форет, моля.

На следващата спирка във влака се качиха още пътници. Монроу бутна куфарчето си на съседната седалка, за да не може друг човек да седне там.

Миг по-късно в слушалката прозвуча женски глас.

— Ало?

— Здравей, бебчо, аз съм.

Последва мълчание.

— Щеше да ми се обаждаш снощи — хладно каза жената.

Беше се запознал с Кармен преди осем месеца. За нея се говореше, че е талантлив брокер на недвижимо имущество и се предполагаше, че в много отношения е и благородна жена. Но онова, което Монроу знаеше за нея — единственото, което му трябваше да знае — беше, че тя има меко, палаво тяло и дълга коса с цвят на канела, която се разпиляваше по възглавниците като топъл атлас.

— Съжалявам, сладурче, срещата се проточи повече, отколкото очаквах.

— Секретарката ти не мислеше, че се е проточила чак толкова.

По дяволите. Кармен се беше обадила в офиса. Толкова рядко го правеше. Защо точно снощи?

— Излязохме да пийнем по едно, след като преработихме писмото за сделката. И накрая се озовахме в „Четири сезона“. Знаеш как е.

— Знам — кисело отговори тя.

— Какво ще правиш днес на обяд? — попита той.

— Ще си направя сандвич с риба тон, Чарли. А ти какво ще правиш?

— Чакай ме, ще дойда при теб.

— Не, Чарли. Не днес. Бясна съм ти.

— Бясна си ми? Защото пропуснах да ти се обадя по телефона?

— Не, защото си пропуснал около триста пъти да ми се обадиш по телефона, откакто ходим заедно.

Ходим заедно? Това пък откъде ѝ хрумна? Тя беше само негова любовница и толкова. Да, спяха заедно. Но не ходеха, не излизаха заедно и не се ухажваха.

— Знаеш колко много пари мога да спечеля от тази сделка, скъпа. Не мога да си позволя да се провала.

По дяволите. Грешка. Кармен знаеше, че нарича „скъпа“ Кати и не обичаше да се обръща по този начин към нея.

— Е — студено каза тя, — заета съм на обяд. Може би ще бъда заета доста пъти за обяд занапред. Може би ще съм заета за всички останали обеди през живота ми.

— Хайде сега, бебчо.

По смеха ѝ почувства, че това беше добър опит — право в десетката. Но не му беше простила за грешката с онова „скъпа“ преди малко.

— Добре де, ще имаш ли нещо против ако само мина да си взема нещо?

— Да си вземеш нещо? — повиши глас Кармен.

— Чифт панталони.

— Искаш да кажеш, че ми се обаждаш само защото искаш да си вземеш някакви гащи?

— Не, не, бебчо. Исках да те видя. Наистина. Току-що разлях кафе върху панталона си. Докато говорехме.

— Трябва да приключвам, Чарли.

— Бебчо...

Щрак.

По дяволите!

Понеделници, помисли си Монроу. Мразеше скапаните понеделници.

След това набра номера на бижутерски магазин близо до офиса на Кармен и помоли да приспаднат от сметката му петстотин долара за обеци с диаманти и нареди да ѝ ги доставят възможно най-бързо. Бележката, която продиктува, гласеше: „На моята първокласна любима. Нещо дребно към сандвича с риба тон. Чарли“.

Втренчи очи през прозореца. Влакът вече наближаваше града. Големите имения и по-малките къщи, но с огромни дворове, които също имаха претенции да бъдат имения, отстъпиха място на долепени една до друга къщи и ниски бунгала, боядисани в многообещаващи

пастелни тонове. В пустите дворчета се търкаляха сини и червени пластмасови играчки или части от тях. Едра жена, която простираше пране, спря и намръщено изпрати с поглед бързодвижещия се влак, сякаш наблюдаваше по CNN клип за катастрофа по време на въздушно шоу.

Монроу набра друг номер.

— Искам да говоря с Ханк Шапиро.

— Да — миг по-късно прозвуча груб глас в слушалката.

— Здрави, Ханк. Аз съм, Чарли Монроу.

— Чарли, как, дявол да го вземе, върви нашият проект? — изстреля въпроса си Шапиро.

Монроу не очакваше въпроса толкова скоро след началото на разговора и затова замълча.

— Страхотно — каза той след малко. — Върви страхотно.

— Но?

— Но какво?

— Струва ми се, че се опитваш да ми кажеше нещо — заяви Шапиро.

— Не... Просто нещата вървят малко по-бавно отколкото предполагах. Исках да...

— По-бавно? — повиши глас Шапиро.

— Въвеждат част от информацията в нова компютърна система. Малко по-трудно е да се открие, отколкото беше преди. — Той опита да се пошегува. — Нали знаеш онези стари дискети? Викаха им папки за архива?

— Чувам „малко по-бавно“ — изръмжа Шапиро. — Чувам „малко по-трудно“. Това не е мой проблем. Тази информация ми трябва и то колкото се може по-скоро.

Сутрешното раздразнение отново връхлетя Монроу и той прошепна гневно:

— Слушай, Франк, работя в „Джонсън, Левин“ от години. Никой не разполага с онази вътрешна информация, която аз имам, с изключение на самия Фоксърт. Затова, успокой топката, а? Ще ти осигуря онова, което обещах.

Шапиро въздъхна, а след това попита:

— Ти сигурен ли си, че той нищо не подозира?

— Кой, Фоксърт? Той си няма никаква представа.

През съзнанието на Монроу бързо премина дразнещия го образ на неговия началник. Тод Фоксърт беше едър и хитър мъж, изградил огромна агенция от малка фирма за графичен дизайн в Сохо. В момента Монроу беше главен специалист по счетоводство и вицепрезидент на фирмата. Беше се издигнал до възможно най-високото стъпало в компанията, но Фоксърт не се беше поддал на предложениета на Монроу да създаде специална титла за него в агенцията. Между двамата мъже съществуваше напрежение и през последната година Монроу реши, че Фоксърт го е нарочил и го преследва, оплаквайки се непрекъснато от разходите на Монроу, от немарливото водене на счетоводната документация, от необяснимите му отсъствия от офиса... Най-накрая, след като беше получил само седем процента повишение на заплатата след годишната атестация, Монроу реши да си отмъсти. Отиде в „Хънтьр, Шапиро, Стийн & Артър“ и предложи да им продаде вътрешна информация за клиентите на компанията. В началото тази идея го смущаваше, но след кратък размисъл стигна до извода, че това е друг начин да получи двадесетпроцентното повишение на заплатата, което смяташе, че му се полага.

— Не мога да чакам още дълго, Чарли — каза Шапиро. — Ако не видя нещата на бюрото си, може да се наложи да се откажа.

Шантави съпруги! Груби пътници! А сега и това. Господи! Каква сутрин.

— Тази информация ще бъде чисто злато от най-висока проба, Ханк.

— Дано. Засега знам само едно, че със сигурност плащам като за злато.

— Към края на седмицата ще имам страховни неща за теб, приятелю. Защо не дойдеш на вилата ми, там ще можеш да ги разгледаш. Ще бъде хубаво и спокойно.

— Ти имаш вила?

— Не съм тръгнал да го разтръбявам. Работата е там, че Кати не знае. Ходя понякога там с една приятелка...

— Приятелка?

— Тя пък има една-две приятелки, които може да покани, ако ти искаш да дойдеш.

— Две?

Или три, помисли си Монроу, но не каза нищо. Последва дълго мълчание. После Шапиро се засмя тихо.

— Мисля, че трябва да доведе само една приятелка, Чарли. Вече не съм млад. Къде е тази вила?

Монроу му обясни. После каза:

— Какво ще кажеш да вечеряме заедно довечера? Ще те заведа в Chez Antibes.

Последва отново тих смях.

— Ще го преживея.

— Добре. Към осем.

Монроу се изкушаваше да помоли Шапиро да доведе Джил, младата служителка от счетоводния отдел, която работеше в агенцията на Шапиро, и която, между другото, беше жената, с която прекара вечерта в Холидей Ин вчера, когато Кармен се е опитвала да го намери. Но реши, че не трябва да предизвиква съдбата.

Двамата с Шапиро затвориха почти едновременно.

Монроу затвори очи. Надяваше се да подремне няколко минути. Но влакът неочеквано се наклони на една страна, той залитна и се разсъни. Загледа се през прозореца. Наоколо вече нямаше къщи. Само почернели от сажди тухлени блокове. Монроу скръсти ръце и прекара останалата част от пътуването до гара „Гранд центръл“ във възбудено мълчание.

Следващите часове от деня преминаха по-добре от очакваното.

Кармен хареса обещите и почти му прости (макар да му беше ясно, че пълното оправдаване щеше да включва скъпа вечеря и една нощ в Шени Недърланд).

В офиса Фоксърт беше в учудващо добро настроение. Преди това Монроу имаше усещането, че старецът ще го подложи на строг разпит за последната доста раздута сметка разходи. Но Фоксърт не само я одобри, но и похвали Монроу за добрата работа, която беше свършил по сделката с Брийди Фармасютикъл и дори му предложи следващата седмица да поиграе някой следобед голф в ексклузивния кънтри клуб на Фоксърт на Лонг Айлънд. Монроу презираше голфа, а още повече презираше кънтри клубовете на Северния бряг. Но пък му хареса идеята да заведе Ханк Шапиро да поиграе голф за сметка на

Фоксърт. Все пак се отказа от идеята. Беше твърде рискована, макар че тази мисъл поддържаше веселото му настроение през останалата част от следобеда.

В седем часа — когато наближи времето за срещата с Шапиро — той изведнъж се сети за Кати. Обади се у дома. Никой не отговори. После се обади в училището, където нас скоро беше работила на доброволни начала и оттам разбра, че днес не се е появявала. Обади се отново у дома. Кати продължаваше да не вдига телефона. За миг се притесни. Не че се тревожеше за Убиеца от Южния бряг, но изпитваше инстинктивно беспокойство, когато съпругата му не си беше у дома — боеше се, че може да го хване с Кармен или с някоя друга жена. Освен това не му се искаше тя да разбира за сделката с Шапиро. Ако знаеше, че изкарва повече пари, щеше и тя да иска повече. Обади се още веднъж и попадна на телефонния секретар.

Стана време за вечеря и тъй като Фоксърт вече си беше заминал, Монроу поръча лимузина и вписа разхода в сметката за общи служебни разходи.

Отпивайки на малки гълътки вино, Монроу пропътува разстоянието до центъра. Вечерята с Шапиро беше чудесна и той похапна много добре. В единайсет часа оставил Шапиро на гара „Пен“ и нареди лимузината да го откара до Гранд сентръл. Хвана влака за Гринуич в 11:30, стигна до колата си, без да бъде намушкан от някой луд и се добра спокойно до дома си.

Кати беше изпила две мартинита и спеше дълбоко. Монроу погледа малко телевизия, заспа на дивана и на сутринта се успа — хвана влака в 08:11 само половин минута преди да потегли.

Както всеки ден в девет и половина Чарли Монроу влезе в офиса. Мисълта, че проклетият понеделник е минал и днес е нов ден, го ободри. Реши да прекара сутринта пред компютъра — време беше да влезе в новата компютърна система и да разпечата за Шапиро списъците с предполагаемите клиенти на фирмата. След това щеше да покани Кармен на романтичен обяд. А по-късно да се обади на Джил и да я склони да пийне нещо с него довечера.

Монроу влизаше в офиса си, когато Тод Фоксърт, дори още по-приветлив от вчера, му махна с ръка и го попита дали могат да си поговорят. Иронична мисъл мина през ума на Монроу — че Фоксърт е променил мнението си и в края на краищата ще му предложи поголямо повишение на заплатата. Щеше ли при това положение да продаде поверителната информация? Това си беше истинска дилема. Но Монроу реши, че трябва да е точен с Шапиро, защото, дявол да го вземе, това щеше да компенсира обидното пет процентно увеличение на заплатата му миналата година.

Монроу седна в разхвърляния кабинет на Фоксърт.

В агенцията се шегуваха, че Фоксърт не може да проведе свързан разговор — той скачаше от мисъл на мисъл, отплесваше се, дори съчиняваше думи. Клиентите намираха това за очарователно, докато Монроу не можеше да търпи разпиляната личност на този човек. Днес обаче бе в прекрасно настроение и се усмихна учтиво на разрошения възрастен мъж, дърдорещ безспирно.

— Чарли, само няколко неща. Боя се, че изскочи нещо и тази покана за голф през уикенда... Знам, че сигурно ще ти бъде приятно да удариш някоя и друга топка, очаквал си го с нетърпение, но се страхувам, че не мога да удържа на обещанието си. Съжалявам, съжалявам.

— Няма нищо. Аз...

— Добър клуб е този Хънтьрс. Играли ли си някога там? Нямат басейн, нямат тенис кортове. Човек отива там да играе голф. Точка. Край на историята. Не играеш ли голф, само си губиш времето. Разбира се, има го онзи остьр завой на седемнайсета дупка... неприятно, неприятно, неприятно. Никога не съм успявал. Невъзможно. От колко време играеш?

— Започнах в колежа. Наистина благодаря...

— А сега другото нещо, Чарли. Пати Клейн и Сам Егълстън от нашия правен отдел, познаваш ги, снощи били в Chez Antibes. На вечеря. Работили до късно и отишли да вечерят.

Монроу замръзна.

— Аз никога не съм ходил там, но чувам, че мястото е проектирано доста интересно. Имало някакви прегради, като параваните в японските ресторани, само че не били японски, разбира се, защото това е френски ресторант, но изглеждали като японски.

Както и да е, да си дойдем на думата. Та те чули всяка дума, която сте си разменили с Ханк Шапиро. Така. Охраната в момента разчиства бюрото ти, а няколко от охранителите идват насам, за да те изведат от сградата и най-добре си намери добър адвокат, защото кражбата на търговски тайни — Пати и Сам ми казаха това, аз колко ли разбирам... аз съм просто един обикновен бърборко — била твърде сериозна работа. Така. Май няма да ти пожелавам успех, Чарли. Но ще ти кажа — махай се от моята агенция! О, и между другото, ще направя всичко, което мога, за да съм сигурен, че никога няма да работиш на Медисън авеню. Сбогом.

Пет минути по-късно Монроу беше на улицата с куфарче в едната ръка и телефон в другата. Наблюдаваше как товарят кашони с личните му принадлежности в камион, който щеше да отпътува за Кънектикът. Не можеше да разбере как се беше случило. Никой от агенцията не ходеше никога в Chez Antibes — ресторантът беше собственост на корпорация, която бе конкурент на един от големите клиенти на Фоксърт, така че посещаването му беше недопустимо. Пати и Сам не биха отишли там, ако Фоксърт не им беше казал да го направят — за да шпионират Монроу. Дявол да го вземе! Някой се беше разприказвал. Секретарката му? Монроу реши, че ако това беше Айлийн, щеше да ѝ го върне тъпкано.

Повървя няколко пресечки, опитвайки се да реши какво да прави и когато нищо не му хрумна, взе такси до Гранд центръл.

Свит във влака, който потракваше на север и бързо се отдалечаваше от сивия град, Монроу отпиваше джин от малката бутилка, която купи от вагон-ресторанта. Вцепенен, той гледаше мръсните жилищни блокове, после бледите бунгала, после малките имения, после големите имения, докато влакът се носеше първо на север, а после на изток.

Е, все щеше да измисли някакъв изход от тази ситуация. Биваше го за това. Той беше най-добрият. Играч, комисионер... Той беше върхът.

Монроу отвори капачката на втората бутилка и в този момент го споходи мисълта, че Кати трябваше отново да започне да работи. Нямаше да иска. Но той щеше да я убеди. Колкото повече мислеше за това, толкова повече идеята му харесваше. Все пак тя се беше мотала из къщата години наред. Сега беше негов ред. Нека за разнообразие тя

да се справя с напрежението на ежедневната работа от девет до пет.
Зашо трябваше той да се примирява с всички тези глупости?

Монроу паркира на алеята. Вече навън, спря за малко, пое няколко пъти дълбоко дъх и влезе в къщата. Кати беше във всекидневната, седнала на люлеещия се стол с чаша чай в ръка.

— Рано се прибираш.

— Трябва да ти кажа нещо — започна той, като се облегна на полицата над камината.

Помълча известно време, за да я изнерви и да събуди съчувствието ѝ.

— В агенцията имаше големи съкращения, Фоксуърт искаше да остана, но не им стигат парите. По-голямата част от високопоставените служители също си заминават. Не искам да се плашиш, скъпа. Заедно ще се справим. Това е наистина добра възможност и за двама ни. Ще ти даде възможност отново да започнеш да преподаваш. Само за малко. Мислех си...

— Седни, Чарлз — каза Кати и едва сега той усети някаква странна студенина в гласа ѝ.

Чарлз? Тя го нарече Чарлз! Само майка му го наричаше Чарлз.

— Та казвах, възможност...

— Седни. И замълчи.

Той седна.

Кати отпи от чая без ръката ѝ да трепне. Очите ѝ обхождаха лицето му като прожектори.

— Тази сутрин разговарях с Кармен — каза тя.

Косъмчетата по тила му настръхнаха. Наложи си да се усмихне.

— Кармен?

— Твоята приятелка.

— Аз...

— Какво ти? — тросна се Кати.

— Нищо.

— Стори ми се приятна. Жалко, че я разстроих.

Монроу мачкаше облегалката на креслото, тапицирано с изкуствена кожа.

— Нямах намерение да го правя — продължи Кати. — Да я разстройвам, имах предвид. Но отнякъде ѝ беше хрумнало, че двамата с теб сме в процес на развод. — Тя се изсмя тихо. — В развод, защото съм се била влюбила в момчето, което поддържа басейна. Откъде ѝ е хрумнало това, питам се?

— Мога да ти обясня...

— Ние нямаме басейн, Чарлз. Не ти ли хрумна, че това е много глупава лъжа?

Монроу събра ръце и започна да си гризе нокътя. Беше обмислял възможността да каже на Кармен, че Кати има връзка с някой от съседите или с някакъв предприемач. Но когато започнаха разговора, момчето, което се грижи за басейна, беше първото, което му дойде на ум. А след това не мислеше, че изборът е доста глупав... Направо тъп.

— И ако се чудиш — продължи Кати — какво се е случило, ще те осветля по въпроса. Обади се някакъв човек от бижутерския магазин. Искаше да знае дали да изпрати касовата бележка тук или в апартамента на Кармен. Между другото, тя ми каза, че обеците били страшно безвкусни. Но така или иначе щяла да ги задържи. Казах ѝ, че трябва да го направи.

Зашо, по дяволите, служителят беше направил това? Когато поръча обеците, изрично предупреди да изпратят касовата бележка в офиса.

— Не е това, което си мислиш — каза той.

— Прав си, Чарли. Мисля, че вероятно е доста по-зле.

Монроу отиде до бара и си наля още един джин. Главата го болеше, чувстваше се сгорещен от твърде многото изпит алкохол. Той преглътна джина и се загледа в чашата. Спомни си кога бяха купили този кристален комплект — от някаква разпродажба в Сакс. Тогава му се прииска да поискаш телефонния номер на продавачката, но Кати стоеше наблизо.

— Три часа говорих с адвокат по телефона — продължи тя и си пое дълбоко дъх. — Според неговите думи, не му било нужно много време, за да те направи последен бедняк. Е, Чарли, това е. Няма за какво повече да говорим. Пригответи си куфар с дрехи и се изнеси някъде.

— Кат... Моментът е много лош за мен...

— Не, Чарлз, моментът ще бъде лош. Но все още не е лош.
Сбогом.

Половин час по-късно той беше приключил с приготвленията.

Докато слизаше тежко по стълбите с големия куфар, Кати го огледа внимателно. По същия начин оглеждаше листните въшки, когато ги пръскаше с отровен спрей и наблюдаваше как се сгърчват на малки мъртви топчици.

— Аз...

— Сбогом, Чарлз.

Монроу беше на половината път към коридора, когато някой позвъни на вратата. Той оставил куфара и отвори. Пред него стояха двама едри помощник-шерифи. Отпред бяха спрели две полицейски коли, а на моравата стояха още двама помощник-шерифи. Ръцете им бяха твърде близо до пистолетите.

О, не, Фоксърт беше предявил обвинения! Господи! Какъв кошмар.

— Господин Монроу? — попита най-едрият помощник-шериф, вперил поглед в куфара. — Чарлз Монроу?

— Да. Какво има?

— Питам се дали не бихме могли да поприказваме с вас за момент.

— Разбира се. Аз... Какво има?

— Може ли да влезем?

— Да, добре, разбира се.

— Къде отивате, сър?

Монроу изведнъж си даде сметка, че няма представа.

— Аз... не знам.

— Замиnavate, но не знаете къде?

— Малък семеен проблем... Знаете как е.

Полицайтe гo гледаха с каменни лица.

— Предполагам, че ще отида в града — продължи Монроу, — в Манхатън.

Зашо не, това беше не по-лошо място от което и да е друго.

— Разбирам — каза по-дребният помощник-шериф и погледна към извисяващия се над него партньор. — Извън щата —

многозначително заяви той.

— Какво искаше да каже с това?

— Това номерът на вашата Мастеркард ли е, господин Монроу — попита вторият помощник-шериф.

Той погледна към листчето, което полицаят беше протегнал към него.

— Хм, да, той е. Защо е всичко това?

— Вие ли сте направили поръчка вчера в Грейт Нордърн Аутдор Съплайс във Върмонт?

Грейт Нордърн? Монроу никога не беше чувал за тях. Което каза и на полицайте.

— Разбирам — каза едрият полицай, но на всички присъстващи бе повече от ясно, че не му вярва.

— Вие притежавате имот на Харгюсън лейк край Хартфорд, нали?

Монроу отново почувства смразяващите тръпки по гърба си.

Кати го гледаше с поглед, който казваше, че вече нищо не може да я изненада.

— Аз...

— Съвсем лесно е да се провери, сър. Можете да отговорите честно.

— Да, притежавам.

— Кога се сдоби с него, Чарлз? — попита Кати отегчено.

Това трябваше да бъде изненада... Нашата годишнина... Тъкмо щях да ти казвам...

— Преди три години — каза той.

По-ниският от помощник-шерифите продължи да настоява.

— И не сте получавали стока, изпратена ви по поръчка от Грейт Нордърн по куриер в къщата на този имот?

— Поръчка? Не. Каква поръчка?

— Ловджийски нож.

— Нож? Не, разбира се, че не.

— Господин Монроу, ножът, който сте поръчали...

— Не съм поръчвал никакви ножове.

— ... който е бил поръчен от някого, представящ се за Чарлз Монроу и използваш вашата кредитна карта, и изпратен във вашата

къща, е подобен на ножовете, използвани при последните убийства в района.

Убиецът от Южния бряг.

— Чарли! — ахна Кати.

— Не знам нищо за никакви ножове! — извика той. — Не знам!

Щатската полиция получи анонимна информация за някакви окървавени дрехи на брега на Харгюсън лейк. Оказа се във вашия имот. Фланелка на жертвата отпреди два дни. Освен това откряхме и друг нож, скрит близо до фланелката. Кръвта по него съвпада с тази на жертвата, убита преди два месеца близо до Шосе петнайсет.

Господи, какво ставаше?

— Не! Това е грешка! Никога не съм убивал когото и да е.

— О, Чарли! Как си могъл?

— Господин Монроу, имате право да мълчите.

Едрият помощник-шериф продължи да го запознава с правата му по поправката Миранда, докато другият му надяна белезниците.

Извадиха портфейла от джоба му. Мобилния му телефон също.

— Не, не, оставете ми телефона! Трябва да се обадя. Знам, че трябва.

— Да, но ще използвате нашия телефон, сър. Не вашия.

Изведоха го навън, като го стискаха здраво за бицепсите. Паникюсан, той се съпротивляваше. Когато наблизиха полицейската кола, Монроу случайно вдигна поглед. Отсреща на улицата стоеше дребничък човек с пясъчноруса коса. Докато наблюдаваше ставащото, той се облегна на едно дърво с доволна усмивка на лицето.

Стори му се много познат...

— Чакайте! — извика Монроу. — Чакайте!

Но помощник-шерифите не чакаха никого и безцеремонно вкараха Монроу на задната седалка в колата.

Едва когато минаха край мъжа и Монроу го огледа повнимателно, той успя да го познае. Това беше онзи пътник — същият, който седеше до него във влака вчера сутринта. Грубият, който го беше помолил да говори по-тихо.

Чакай... О, не. Не!

Монроу започна да разбира. Човекът беше чул всички негови разговори — с Шапиро, с Кармен, с бижутерския магазин... Беше записал имената на всички, с които Монроу говори, беше записал

номера на неговата Мастеркард, когато поръча обеците, името и адреса на любовницата му и подробностите за срещата му с Ханк Шапиро... а също и местонахождението на вилата му!

Той се беше обадил на Фоксърт, на Кати, той беше поръчал ловджийския нож...

И той се беше обадил на полицията.

Зашпото той беше Убиецът от Южния бряг...

Човекът, който убива заради някаква незначителна обида — лека катастрофа, лаещо куче...

Като се опита да се изтръгне, Монроу се извърна и забеляза как мъжът гледа след отдалечаващата се полицейска кола.

— Трябва да се върнем! — извика Монроу. — Трябва! Той е там!
Убиецът е там!

— Да, сър, ще ви бъдем благодарни, ако вече мълкнете. За нула време ще стигнем до участъка.

— Не! — изхленчи Монроу. — Не, не, не!

Поглеждайки за последен път назад, видя как мъжът вдигна ръка до главата си.

Какво правеше той?

Махаше?

Монроу присви очи. Не, той... Той имитираше жест на човек, който държи телефон до ухото си.

— Спрете! Той е там! Там отзад!

— Сър, достатъчно — каза едрият помощник-шериф.

Когато между тях остана цяла пресечка, пътникът най-сетне свали ръка, обръна се и пое обратно по тротоара, крачейки енергично, явно доволен от добре свършената работа.

НАБЛЮДЕНИЕ

Чукането по вратата не само събуди Джейк Мълър от следобедната дрямка, но и не остави в него никакво съмнение кой е посетителят. Защото не ставаше въпрос за вежливо единично почукване, нито пък за приятелско потропване в стил морзова азбука, а за неколкократно грубо бълскане на месинговото чукало.

Три, четири, шест пъти...

О, Господи, пак ли...

Като претърколи едрото си тяло от кушетката, Мълър спря за момент, за да се разсъни достатъчно. Беше пет след обяд, а той беше работил в градината до преди час, когато една холандска бира и топлината на майския следобед го събориха на кушетката.

Мълър включи лампиона и клатушкайки се, отиде до вратата и я отвори.

Стройният мъж в син костюм и гъста, грижливо сресана като на политик коса се шмугна като котарак край него и влезе в дневната. Спътникът му, който го последва, беше по-възрастен, по-пълен, в кафяв костюм от туид.

— Детектив — промърмори Мълър към мъжа в синьо.

Лейтенант Уилям Карнеги не отрони и дума, но седна на кушетката, сякаш току-що беше станал от нея, за да посети тоалетната.

— Ти пък кой си? — без да се церемони попита Мълър другия мъж.

— Сержант Хейгър.

— Няма нужда да ти показва картата си, нали така, Джейк? — проговори най-накрая Карнеги.

Мълър се прозя. Искаше му се да седне на кушетката, но ченгето се беше разположило по средата, без да помръдва, така че се настани на неудобния стол.

Хейгър не седна. Той скръсти ръце и огледа сумрачната стая, после погледът му се спря на избелелите джинси на Мълър, на

прашните му бели чорапи и фланелката му с реклама на местен клуб, който предлагаше гмуркане за миди. Това бяха работни дрехи.

Като се прозя отново и прокара ръка, за да оправи късата си пясъчноруса коса, Мълър попита:

— Не сте дошли тук да ме арестувате, нали? Защото вече щяхте да сте го направили. Е, какво искате?

Добре поддържаната ръка на Карнеги се пъхна в джоба на добре ушивия му костюм и извади бележник, в който той се зачете.

— Просто исках да знаеш, Джейк, че разбрахме за банковите ти сметки в Уест Коуст Федерал в Портланд.

— И как стана това? Имате ли съдебно разпореждане?

— За някои неща съдебно разпореждане не е нужно.

Като се отпусна на стола, Мълър се замисли дали не бяха започнали да проверяват и компютъра му — беше открил сметките едва миналата седмица. Беше подочул, че отделът за крупни престъпления в Анандейл от скоро е оборудван по последна дума на техниката. А самият той през последните няколко месеца бе подложен на неприкрито непрестанно наблюдение. Така че бе принуден да живее в аквариум...

Забеляза, че ченгето с туидения костюм оглежда бунгалото му.

— Не, сержант Хейвър...

— Хейвър.

— ... не личи да живея в лукс, ако за това се оглеждаш. Няма такова нещо. Кажи ми, ти ли работеше по случая „Анко“?

Нямаше нужда капитанът да поглежда подчинения си, за да разбере сержантът, че трябва да си държи езика зад зъбите.

— Но, разбира се, известно ти е — продължи Мълър, — че крадецът е отмъкнал чисто половин милион и дребни отгоре. Е, ако, както си мисли детектив Карнеги, аз съм човекът, откраднал парите, нямаше ли да живея в нещо малко по-добро от това?

— Не и ако си хитър — измърмори сержантът и реши да седне.

— Не и ако съм хитър — повтори Мълър и се засмя.

Детектив Карнеги огледа сумрачната всекидневна и добави:

— Това, предполагаме, е нещо като временно убежище. Вероятно някъде далеч оттук притежаваш доста по-добри имоти.

— О — усмихна се Мълър, — де да имах.

— Всички ще се съгласим, че не си типичен жител на Анандейл, нали?

Всъщност, Джейк Мълър наистина беше нещо като бяла врана в този богат град в Южна Калифорния. Появи се ненадейно преди около половин година, за да контролира някакви сделки в района. Беше ерген, беше пътувал много, а кариерата му бе обвита в тайнственост. Според обясненията му притежаваше компании, които купуваха и продаваха други компании. Печелеше добри пари, но беше изbral да живее в тази скромна къща, която, както току-що бяха установили, далеч не беше луксозна.

Затова, когато умният полицейски компютър на детектив Уилям Карнеги беше съставил списък на всички, заселили се в града малко преди обира на бронирания трезор на „Анко“ преди четири месеца, Мълър се появи сред заподозрените. А когато ченгето започна да разследва Мълър, доказателствата започнаха да се трупат едно от друго по-красноречиви. Мълър нямаше алиби за часовете на обира. Следите на колата за бягство бяха подобни на тези на лексуса на Мълър. Освен това Карнеги установи, че Мълър има диплома на електроинженер, а крадецът в случая „Анко“ беше обезвредил сложна алармена система, за да влезе в помещението, където се съхраняваха парите.

Още по-утежняващ, макар и от гледна точка на Карнеги, беше фактът, че Мълър имаше полицейско досие: обвинение като непълнолетен в кражба на автомобил и арест преди десет години по повод сложна схема за пране на пари в компания, с която бе имал делови взаимоотношения.

Въпреки че обвиненията срещу Мълър бяха отпаднали, Карнеги смяташе, че той се е измъкнал благодарение на чиста формалност.

О, дълбоко в сърцето си Карнеги беше сигурен, че Мълър стои зад обира на „Анко“ и се беше заел усърдно да разследва бизнесмена със същата енергия, която го беше превърнала в знаменитост сред жителите на Анандейл. Откакто преди две години Карнеги бе назначен за началник на отдел „Крупни престъпления“, кражбите, продажбата на наркотици и дейността на бандите бяха спаднали наполовина. Анандейл имаше най-ниският процент престъпност сред околните градове. Освен това прокурорите го харесваха — доказателствата срещу заподозрените, които предоставяше на обвинението, бяха непоклатими.

Но случаят „Анко“ се оказа костелив орех за него. Точно след като арестува Джейк Мълър миналия месец, се появи свидетел, който твърдеше, че мъжът, забелязан да напуска района на „Анко“ след кражбата, изобщо не приличал на Мълър. Карнеги настояваше, че хитър престъпник като Мълър сигурно е използвал дегизировка, за да се измъкне. Но щатският прокурор реши, че няма достатъчно доказателства срещу Мълър и разпореди бизнесменът да бъде освободен. Карнеги беше бесен от неудобното положение, в което изпадна и от черната точка в работното си досие. Затова след като не бяха открити други улики, детективът отново подхвани Мълър с удвоена енергия. Той продължи да се рови в живота на бизнесмена и бавно започна да попълва разследването с косвени доказателства: Мълър често беше играл голф на игрище в близост до офиса на „Анко“ — идеалното място за наблюдение на компанията, притежаваше ацетиленова горелка, достатъчно мощна, за да среже вратата на товарната рампа на „Анко“. Детективът използва тази информация да подтикне шефа си да засили наблюдението над Мълър.

Това беше и причината за прекъснатата дрямка днес — смайващата информация за банковите сметки на Мълър.

— Е, какво ще кажеш за парите в Портланд? — попита доволно Карнеги.

— Какво да кажа?

— Откъде са дошли парите?

— Откраднах диамантите на короната — отговори Мълър. — Не, не! Не бяха ли парите от големия влаков обир в Нортфийлд... Добре де, излъгах. Обрах едно казино във Вегас.

Уилям Карнеги въздъхна и за миг притвори клепачи, които завършваха с идеални нежни мигли.

— А другият заподозрян? — попита Мълър. — Работникът от пътното управление? Нали щяхте да го проверявате.

Някакъв мъж с униформа на пътното управление на общината бил забелязан по време, приблизително съвпадащо с обира, да измъква куфар от храстите близо до главния портал на „Анко“. Един от минаващите шофьори помислил, че това изглежда съмнително и записал номера на служебния автомобил, след което съобщил информацията на пътната полиция. Камионът, който седмица преди

това бил откраднат в Бейкърсфийлд, по-късно бе открит изоставен на летище „Джон Уейн“ в Ориндж Каунти.

Адвокатът на Мълър държеше на твърдението, че точно този мъж е бил крадецът и че Карнеги трябва да го издирва.

— Не ни потъргна с откриването му — отговори детективът от Анандейл.

— Искаш да кажеш — мрачно заяви Мълър, — че тази възможност е била малко вероятна, че той е извън твоята юрисдикция и че е дяволски по-лесно да разчепкваш моя живот и да ми досаждаш, отколкото да откриеш истинския крадец? Мамка му, Карнеги — тросна се той, — единственото прегрешение, което съм извършил в живота си, беше, че послушах няколко приятелчета, вместо да си седя на задника, когато бях седемнайсетгодишен. Взехме на заем...

— На заем? — прекъсна го Карнеги.

— ... една кола за два часа и си платихме за дяволька. Просто не разбирам защо така ме притискаш.

В действителност обаче Мълър знаеше отлично отговора. В своята дълга и пъстра кариера той беше срещал не един и двама мъже и жени като самодисциплинирания Уилям Карнеги. Те бяха машини, задвижвани от безсмислената амбиция да смажат онзи, когото смятала за свой конкурент или враг. Те се различаваха от хората, като самия Мълър, които също бяха амбициозни, но чиято тръпка идваше от самата игра. Хора като Карнеги бяха тласкани единствено от собствената си нужда да побеждават, а процесът не значеше нищо за тях.

— Можеш ли да докажеш, че средствата са дошли от законен източник? — официално попита сержантът.

Мълър погледна към Карнеги.

— Какво стана с другия ти помощник-детектив? Как се казваше той? Карл? Харесваше ми. Нещо не издържа дълго с теб.

За времето, през което разследваше Джейк Мълър, Карнеги смени двама помощници. Мълър подозираше, че макар гражданството и репортерите да бяха впечатлени от амбициозния полицай, той превръщаше живота на сътрудниците си в истински ад.

— Добре — каза детективът. — Щом не искаш да приказваш, твоя работа. О, но искам да ти кажа: получихме нова информация, която в момента проучваме. Доста интересна е.

— Аха, и тя е резултат от наблюдението, така ли?

— Може би.

— И какво точно открихте?

— Да кажем само, че информацията е доста интересна.

— Интересна — повтори Мълър. — Два пъти каза това, детектив... Хей, искате ли бира? Ти, сержант?

— Не — отговори за двамата Карнеги.

Мълър донесе един Хайнекен от кухнята.

— Значи казвате — продължи той, — че след като проучите тази „интересна информация“, ще имате достатъчно доказателства да ме арестувате. Но този път наистина. Затова пък ако призная, всичко ще стане много по-лесно. Така ли е?

— Хайде, Джейк. Никой не е пострадал в „Анко“. Ще лежиш... колко... няма и пет години. Ти си млад. Ще го изтърпиш.

Мълър кимна, отпи голяма гълтка бира и каза сериозно:

— Но ако призная, ще трябва да върна парите, нали така?

За миг Карнеги замръзна. После се усмихна.

— Няма да спра, докато не те пипна, Джейк. Знаеш това. — После се обърна към сержанта: — Да тръгваме. Само си губим времето.

— Е, поне има нещо, за което сме единодушни — подхвърли Мълър и затвори вратата след тях.

На следващия ден Уилям Карнеги, облечен в идеално изгладен сив костюм, бяла ризи и раирана червена вратовръзка влезе в стаята за дежурства на полицията в Анандейл, следван от Хейгър и кимна на осмината полицейски служители, седнали на евтините столове от стъклопласт. Мъжете и жените се смълчаха, когато детективът огледа войнството си. Няколко от полицайите отпиха от кафето си, други потропваха с моливи, трети драскаха по бележниците си... Един-двама погледнаха часовниците си.

— Предстои ни да направим пробив в разследването — обяви Карнеги. — Вчера се срещнах с Мълър. Пуснах му стръв и той захапа въдицата. Снощи следях електронната му поща и Мълър направи превод на петдесет хиляди долара от банка в Портланд в банка в Лион, Франция. Убеден съм, че се готви да избяга от правосъдието.

Карнеги беше успял да издейства наблюдение втора степен на Мълър. Този високо технологичен подход към разследванията включваше установяване на връзки в реално време към неговия интернет доставчик и компютрите във фирмите, издали кредитни карти на Мълър, в банките, мобилния му оператор и какво ли не още. Всеки път, когато Мълър направеше покупка, влезеше в интернет, обадеше се по телефона, изтеглеши пари и така нататък, полицейските служители, разследващи обира на „Анко“, узнаваха почти мигновено.

— Биг Брадър ще наблюдава всичко, което нашето момче прави — гордо заяви Карнеги и доволно огледа полицайите пред себе си.

— Кой? — попита един от по-младите полициаи.

— „1984“ — отвърна Карнеги, учуден, че човекът не беше чувал за романа. — Книгата? — попита саркастично той.

Когато полицаят продължи да гледа недоумяващо, той добави:

— Биг Брадър е правителството. То наблюдава всичко, което гражданите правят. — Карнеги кимна към запрашения компютърен терминал в съседство и отново се обърна към полицейските служители. — Вие, аз и Биг Брадър затягаме мрежата около Мълър.

Забелязал сподавените усмивки, му се прииска да не беше вкарвал толкова драматизъм в думите си, но, дявол да го вземе, нима не разбираха, че Анандейл се беше превърнал в посмешище на всички ченгета в Южна Калифорния заради това, че все още не бяха приключили разследването за „Анко“? Отдел „Убийства“ в Окръжното полицейско управление, Полицейското управление на Лос Анджелис и дори ченгетата в малките градчета наоколо не можеха да повярват, че полицията в Анандейл, въпреки че разполагаше с най-големия бюджет на глава от служителите в Ориндж Каунти, все още не беше пипнала нито един участник в обира.

Карнеги раздели групата на три екипа и разпореди да се редуват на смени пред компютрите, като незабавно му докладват за всичко, което Мълър вървеше във виртуалното пространство.

Докато вървеше към кабинета си, за да анализира отново паричния превод на Мълър във Франция, чу глас зад себе си:

— Татко.

Обърна се и видя сина си да приближава към него по коридора. Беше облечен в типичната за седемнайсетте си години униформа: обеци, развлечена фланелка с щампа на „Тум Райдър“ и панталони,

които бяха толкова увиснали, че изглеждаха така, все едно всеки момент ще се изхлузят от задника му. И косата, разбира се: оформена на шипове и боядисана в яркожълто. Все пак Били се справяше в училище над средното ниво и в никакъв случай не беше от онези нехранимайковци, с които Карнеги си имаше работа в качеството си на полицейски служител.

— Какво правиш тук? — попита той. Беше началото на май. Ваканцията все още не беше започнала, нали така?

— Днес има родителска среща, нали не си забравил? Очаква се двамата с мама да се срещнате с господин Гибсън в десет. Минах, за да съм сигурен, че ще отидеш.

Господи!... Карнеги беше забравил за срещата. А очакваше да осъществи конферентна връзка с двама френски следователи във връзка с паричния превод на Мълър. И тази конферентна връзка беше уговорена за десет без петнайсет. Ако я отложеше, по-късно френските полицаи нямаше да са на линия заради часовата разлика и връзката трябваше да бъде отложена за утре.

— Отбелязал съм си в календара — разсеяно отвърна детективът; нещо беше започнало да смущава мислите му. Какво беше то? — Просто може да закъсне малко — добави той.

— Татко, важно е — каза Били.

— Ще отида.

В този момент мисълта, която се въртеше из съзнанието на Карнеги, придоби конкретен вид.

— Бил, все още ли учиш френски?

Синът му примигна.

— Да. Не си ли спомняш, че подписа бележника ми?

— Кой ти преподава?

— Мисис Вандел — отвърна момчето.

— Тя в училище ли е сега?

— Предполагам. Защо?

— Имам нужда да ми помогне за една конферентна връзка. Ти се прибирай. Кажи на майка си, че ще отида на срещата веднага щом успея.

Карнеги остави момчето да стои в средата на коридора и като подтичваше, се отправи към кабинета си. Беше толкова силно развлънуван от гениалното си хрумване да използва учителката по

френски като преводач за конферентната връзка, че за малко щеше да се бълсне в някакъв работник, наведен над саксиите с цветя в коридора, който подкастряше листата им.

— Съжалявам — извика той и бързо влезе в кабинета си.

Карнеги се обади на учителката по френски на Били и когато ѝ обясни колко важно е разследването, тя неохотно се съгласи да му помогне с превода.

Конферентната връзка се осъществи според уговорката и учителката по френски помогна много. Без гениалното му хрумване да прибегне до услугите ѝ, той изобщо нямаше да успее да се разбере с двамата полицаи. Въпреки това френските следователи обясниха, че не са установили нищо нередно в инвестициите или финансовите трансакции на Мълър — редовно си плащал данъците и никога не бил попадал в полезрението на жандармите.

Карнеги попита дали телефонът му е бил подслушван и дали действията му в интернет и в банките са били следени.

Настъпи мълчание, после един от полицайите отговори. Учителката по френски на Били преведе:

— Те казват, че не разполагат с подобно високотехнологично оборудване като вас. Предпочитали да ловят престъпници по старомодния начин. Съгласиха се да предупредят митничарите да проверят внимателно багажа на Мълър при следващото му влизане в страната.

Карнеги благодари на двамата мъже и на учителката и прекъсна връзката.

Предпочитаме да ловим престъпници по старомодния начин...

И точно заради това ние ще го пипнем, а вие — не, помисли си детективът, като се завъртя на стола и отново насочи вниманието си към монитора на компютъра на Биг Брадър.

Джек Мълър излезе от универсалния магазин в центъра на Анандейл, следвайки младежа, когото беше забелязал на щанда за бижута.

Навело глава, момчето бързо се отдалечаваше от магазина.

Докато вървяха по малката странична уличка, Мълър внезапно се затича напред, сграбчи хилавото хлапе за ръката и го издърпа в

сянката.

— Господи! — прошепна изненадано то.

Мълър го притисна към стената.

— Не си мисли за бягство. — Погледна към джобовете на момчето. — И не си мисли за нищо друго.

— Нямам... — започна момчето с треперлив глас, — нямам пистолет... и нож нямам.

— Как се казваш?

— Аз...

— Име? — изляя Мълър.

— Сам. Сам Филипс. К'во искаш?

— Дай ми часовника.

Момчето въздъхна и завъртя очи.

— Дай ми го. Нали не искаш сам да го взема. — Мълър беше потежък от момчето с двайсетина килограма.

Хлапето бръкна в джоба си и му подаде сейкото, задигнат от щанда в магазина. Мълър го взе.

— Кой си ти? От охраната? Ченге?

Мълър го изгледа внимателно и бавно пъхна часовника в джоба си.

— Много си непохватен. Ако пазачът не беше отишъл до тоалетната, щеше да те пипне.

— Какъв пазач? — настръхна момчето.

— Това имам предвид. Онзи дребен тип с износеното сако и мръсните джинси.

— Той е бил от охраната?

— Да.

— Но... Как го забеляза?

— Да кажем — отвърна мрачно Мълър, — че съм имал достатъчно вземане-даване с подобни типове.

Момчето погледна за миг нагоре, огледа Мълър, после продължи да изучава асфалта на уличката.

— Как ме забеляза?

— Не беше трудно. Моткаше се дебнешком из магазина, сякаш вече си бил арестуван.

— Какво ще правиш, ще ме пребъркаш ли?

Мълър предпазливо огледа уличката.

— Имам нужда някой да ми помогне утре за една работа, дето съм организирал — каза той.

— Но защо аз?

— Има разни типове, които ми кроят шапката.

— Ченгета?

— Абе... разни типове. — Мълър кимна към часовника. — Но тъй като *те* видях да задигаш това, знам, че работиш самостоятелно.

— Какво трябва да направя?

— Нищо особено... Трябва ми шофьор. Работа за половин час.

— И колко ще кихнеш? — донякога уплашено, донякъде развълнувано попита момчето.

— Ще ти платя пет стотака — каза Мълър и погледна хлапето в очите.

Момчето отново огледа улицата.

— За половин час? — невярващо попита то.

Мълър кимна.

— Мамка му. Пет стотака?

— Точно така.

— Какво ще правим? — попита момчето, вече с известна предпазливост. — Точно, искам да кажа.

— Трябва... да прибера някои неща от една къща на Тремонт. Искам да паркираш на уличката зад къщата, докато аз вляза вътре за няколко минути.

Момчето се ухили.

— Аха, значи се каниш да чопнеш нещо? Това е обир, нали?

Мълър му изшътка да мълчи.

— Дори така да е, да не мислиш, че ще го кажа на глас?

— Съжалявам. Не съобразих. — Момчето присви очи. — Слушай, имам едно приятелче. Имаме стабилна връзка. Снабдява ни с добра стока. Искам да кажа, че става лесно. Можем да я завъртим за седмица. Ако влезеш с една-две хилядарки, той ще ни направи по-голяма отстъпка. Можеш да си удвоиш парите. Интересува ли те?

— Дрога?

— Да.

— Стоя далеч от нея. И ти стой. Ще ти съсипе живота. Имай го предвид... Ще се срещнем утре, нали?

— Кога?

— По обяд. На ъгъла на Седма и Мейпъл. Пред Старбъкс.

— Ще стане, предполагам.

— Не предполагай! Бъди там! — Мълър понечи да тръгне.

— Ако утре всичко мине нормално, смяташ ли, че може да има и друга работа за мен?

— Вероятно ще отсъствам известно време — каза Мълър. — Но, да, защо не. Ако не оплетеш конците, естествено.

— Аз си върша добре работата, господине. Но ти... Как се казваш?

— Няма нужда да знаеш.

Момчето кимна.

— Добре. Разбира се... Още нещо. Ами часовника?

— Аз ще се отърва от доказателството вместо теб.

След като хлапето си тръгна, Мълър стигна бавно до началото на уличката и надзърна навън. От екипа за следене на Карнеги нямаше и следа. По-рано се беше постарал да се измъкне от тях, но внимаваше, защото куките явно притежаваха вълшебни способности да се появяват изневиделица и да го следят и подслушват с проклетите си микрофони и телеобективи.

Мълър нахлути бейзболната си шапка с емблемата на Оукънд, наведе глава, излезе от уличката и тръгна бързо по тротоара, сякаш сателити следяха позицията му от хиляди километри в космоса.

На другата сутрин Уилям Карнеги пристигна по-късно на работа. Беше се провинил — пропусна родителската среща вчера и това беше причината да закуси със съпругата си и с Били.

Когато влезе в полицейското управление в девет и половина, сержантът бързо му докладва:

— Мълър пазарува някои неща, за които съм сигурен, че искате да знаете.

— Да?

— Излезе от дома си преди час. Момчетата го проследиха до мола. Там са го загубили, но не след дълго получихме квитанция от една от компаниите, които са му издали кредитна карта. В Буукс ен' Джава купи шест книги. Засега не знаем точно какви, но според кода на продуктите в книжарницата става дума за пътеводители. След това е

излязъл от мола и е похарчил тридесет и осем долара за две кутии деветмилиметрови амуниции в оръжейния магазин на Тайлър.

— Господи! Винаги съм си мисел, че този тип е стрелец — с доволство в гласа възкликна Карнеги. — Момчетата от охраната на „Анко“ са щастливици, че не са го чули, когато е влизал — със сигурност щеше да ги застреля. Знам... Успя ли екипът по проследяването отново да го намери?

— Върнаха се при къщата му — докладваха му на мига. — Ще го изчакат там.

— Има и още нещо — намеси се млада полицейска служителка.

— Купил е инструменти за четиридесет и четири долара от Хоум Депоу.

— Охо, значи е въоръжен и явно планира друг обир — каза Карнеги. — А след това ще напусне щата.

Като се загледа в един от компютърните екрани, Карнеги разсеяно попита:

— Какво си намислил да обереш този път, Мълър? Къща или компания?

Телефонът на Хейгър иззвъня. Сержантът вдигна слушалката и се заслуша.

— Това беше нашият човек пред къщата на Мълър. Върнал се е. Има нещо странно, обаче. Върнал се е пеш. Сигурно е паркирал някъде нагоре по улицата. — Хейгър отново се заслуша. — Казват, че в двора му имало камион на бояджийска фирма. Сигурно това е причината.

— Не, не — завъртя се на стола си Карнеги. — Този тип е намислил нещо. Нямам доверие на нищо, което той прави.

— Още едно съобщение! — извика един от полицайте. — Влязъл е в интернет.

Екипът не разполагаше със съдебно разпореждане, разрешаващо им да проверяват съдържанието на онова, което Мълър теглеше, макар че можеха да виждат сайтовете, към които беше свързан.

— Така, той е на сайта на Андерсън и Крос.

— Това не е ли компанията за системи за алармена сигнализация срещу обири? — попита Карнеги. Сърцето му се разтуптя силно от вълнение.

— Точно така.

След няколко минути полицаят извика:

— Сега проверява Травъл Сентър дот ком.

Охо, искаше да си направи онлайн резервация за самолетен полет.

— Кажете на наблюдаващия екип, че ще ги уведомим веднага щом излезе от интернет. Трябва да са готови да го последват. Имам чувството, че всичко ще стане много бързо.

Ето сега те пипнахме, помисли си Карнеги. После се засмя и огледа с любов компютрите.

Биг Брадър те наблюдава, Мълър!

Седнал на седалката до шофьора в собствената си кола, Джейк Мълър кимна към високата ограда в уличката зад Тремонт стрийт.

— Сам, спри.

Колата бавно спря.

— Това там е, нали — нервно попита хлапето, като кимна към бялата къща от другата страна на оградата.

— Слушай сега. Ако се появи някое ченге, просто се изнеси оттук бавно. Обиколи квартала, но завий наляво по улицата. Разбра ли? Каквото и да правиш, стой далеч от Тремонт.

— Мислиш, че някой може да се появи ли? — притеснено попита момчето.

— Да се надяваме, че няма.

Мълър взе от багажника инструментите, които беше купил същата сутрин, огледа внимателно уличката, мина през външната порта и изчезна от другата страна на къщата.

Върна се след десетина минути и бързо мина през портата. Носеше тежък кашон и малка пазарска чанта. След това изчезна и след малко се върна с още няколко кашона. Натовари всичко отзад в колата, избърса потта от челото си и се отпусна тежко на предната седалка.

— Да изчезваме оттук!

— Къде са инструментите? — попита момчето.

— Оставил ги отзад. Какво чакаш? Тръгвай!

Момчето натисна съединителя и колата се понесе в средата на улицата. Когато излязоха на магистралата, Мълър му обясни как да

стигне до някакъв отдалечен евтин мотел. Там Мълър слезе от колата, влезе във фоайето и се регистрира за две нощи. После се върна.

— Стая 129 — каза Мълър.

Двамата намериха стаята, паркираха и слязоха от колата. Мълър подаде на момчето ключа за стаята, то отвори вратата и двамата заедно внесоха кашоните и пазарската чанта вътре.

— Не е кой знае какво — отбеляза хлапето, като се огледа наоколо.

— Няма да остана за дълго.

Мълър се обърна с гръб към него и отвори пазарската чанта. Извади пет банкноти от по сто долара и му ги подаде. После добави още двадесет долара.

— Ще се наложи да вземеш такси до града — каза той.

— Божичко, плячката трябва да е наистина добра — каза момчето, като кимна към чантата с парите.

Мълър не каза нищо. Напъха чантата в един куфар, заключи го и го пъхна под леглото. Момчето прибра парите в джоба си.

— Добра работа за днес свърши, Сам. Благодаря.

— Как ще те намеря, господине? Имам предвид, ако поискаш пак да ме наемеш?

— Ще оставя съобщение в Старбъкс.

— Аха. Добре.

Мълър погледна часовника си и започна да изпразва съдържанието на джобовете си на тоалетката.

— Сега смяtam да се изкъпя, а после ще се срещна с едни хора — каза той.

Двамата си стиснаха ръцете. Момчето си тръгна и Мълър затвори вратата след него.

В банята пусна душа с топла вода докрай, облегна се на клатушкащата се мивка, загледа се в парата, която излизаше като буреносни облаци от душкабината и се замисли накъде щеше да тръгне животът му.

— Има нещо съмнително — извика сержант Хейгър.

— Какво?

— Някаква неизправност в системата. — Той кимна към един от компютрите. — Мълър все още е в интернет у дома си... Виждате ли? Само че току-що получихме съобщение от компютъра за кредитни карти на Националната банка. Някой, използващ картата на Мълър, е наел стая в Старлайт Лодж на Симсън преди около четиридесет и пет минути. Има някаква грешка. Той...

— О, Господи — възклика Карнеги. — Няма никаква грешка. Мълър е оставил компютъра си включен, за да си мислим, че си е вкъщи. Затова е паркирал колата от другата страна на къщата — за да не могат нашите хора да го видят, когато тръгва. Измъкнал се е през някой от съседните дворове или през задната врата.

Карнеги грабна телефона и се разкрещя на екипа по наблюдението, че заподозреният им се е измъкнал под носа. Нареди им да проверят, за да са сигурни. След това затръшна слушалката. Миг покъсно един от полицайите се обади плахо, за да потвърди, че според бояджиите Мълър излязъл преди около час.

Детективът въздъхна.

— Значи докато сме дремали, той е ударил следващата мишена. Не мога да повярвам. Направо не мога...

— Току-що е платил с кредитна карта — извика един от полицайите. — Седемдесет литра бензин от бензиностанцията на Мобил на Лоренцо и Принсипъл.

— Заредил е догоре — кимна Карнеги и се замисли. — Може би се кани да пътува до Сан Франциско, за да хване някой полет. Или пък до Аризона. Защо не до Лас Вегас?

Детективът се приближи до картата на стената и забоде флагчета на местата, споменати от сержант Хейгър. Почувства се по-спокоен. Да, Мълър може и да се беше досетил, че ще наблюдават действията му в интернет, но очевидно не си даваше сметка за степента на тяхното наблюдение.

— Изпратете необозначена кола да го следи — нареди той, без да се обръща, все още вперил очи в картата.

— Детектив, току-що получих съобщение от главния компютър за пропускателните пунктове на магистралата — извика един полицай от отсрещния край на стаята. — Мълър е завил по 408-ма при Стантьн роуд преди четири минути. Влязъл е през пункта в посока север.

Малкото устройство, което автоматично отчиташе таксите за магистралите, мостовете и тунелите можеше да докладва кога и къде точно човек го използва. А това беше чудесно — още едно флагче на картата.

Хейгър обясни на полицайте, осъществяващи следенето, как да стигнат до детелината.

Петнадесет минути по-късно полицаят, наблюдаващ компютъра на пропускателните пунктове по магистралата, отново извика:

— Току-що е отбил от главния път. При Маркъм роуд. Пунктът в източна посока.

На изток в района на Маркъм? Карнеги се замисли. Е, в това имаше смисъл. Това беше опасната част на града, населена с изпаднали бедняци и рокери, които живееха в паянтови бунгала и каравани. Ако Мълър имаше съучастник, Маркъм предлагаше голям избор от наемници за целта. А наблизо беше пустинята, с хиляди квадратни километри площ, където можеше да се скрие плячката от „Анко“, а защо не и някой труп.

— Все още нямаме визуален контакт — каза Хейгър, заслушан по телефона в доклада на полицайте, отговарящи за проследяването.

— Дявол да го вземе. Ще го изпуснем.

В този момент се обади друг полицай.

— Току-що получих съобщение от телефонната компания на Мълър — включил е телефона си и се обажда. В момента проследяват...

Миг по-късно, той извика:

— Окей. Пътува на север по Ла Сиена.

Поредното синьо флагче на картата.

Хейгър подаде последната информация на полицайте в необозначената кола. После се заслуша и се засмя.

— Засекли са колата!... Мълър влиза в паркинга за каравани Дезърт Роуз... Така... Спира пред една от караваните... Слиза от колата... Говори с някакъв бял мъж, трийсетина годишен, с бръсната глава, татуиран... Мъжът кима към някаква барака в задната част на паркинга... Тръгват заедно натам... Измъкват някакъв пакет от бараката... Сега влизат вътре.

— Това е достатъчно за мен — обяви Карнеги. — Кажи им да внимават да не ги забележи. Ще бъдем там след двайсетина минути.

Предупредете ни, ако заподозреният се опита да се измъкне.

Докато вървеше към вратата, Карнеги се помоли на ум, като благодаря и на Бог, и на Биг Брадър за оказаната помощ.

Пътуването продължи почти четиридесет минути, но когато пристигнаха, колата на Джейк Мълър все още беше паркирана пред ръждясалата, килната на една страна каравана.

Полицайт, които бяха там, докладваха, че крадецът и неговият гологлав съучастник са все още вътре, като най-вероятно планират как да се измъкнат от ръцете на правосъдието.

Четирите полицейски коли от управлението бяха паркирани през няколко каравани и девет полицаи от Анандейл, трима от тях въоръжени с пушки, бяха залегнали зад бараки, бурени и ръждясали коли. Всички бяха изключително предпазливи, знаейки, че Мълър е въоръжен.

Карнеги и Хейгър се промъкнаха внимателно към караваната. Трябаше да действат предпазливо. Ако не успееха да зърнат парите от „Анко“ през вратата или прозореца, или ако Мълър не ги изнесе навън пред погледите на всички, те нямаха основателна причина да го арестуват.

Двамата обиколиха караваната, но не успяха да надзърнат вътре — вратата беше затворена, а пердетата пътно спуснати.

Дявол да го вземе, обезкуражено си помисли Карнеги. Може би щяха да...

В този момент обаче се намеси съдбата.

— Усещаш ли миризмата? — шепнешком попита Карнеги.

Хейгър се намръщи.

— Какво?

— Идва отвътре.

Сержантът пое дълбоко дъх.

— Марихуана или хашиш — каза той и кимна.

Това беше достатъчно добра причина да влязат.

— Да действаме — прошепна Хейгър и махна на другите полицаи да отидат при него.

Един от полицайт от отряда за борба с безредици попита дали искат той да разбие вратата с ритник, но Карнеги поклати глава.

— Не. Мълър е мой.

Карнеги свали сакото си, облече бронежилетка и извади пистолета си. Като огледа останалите, той безмълвно произнесе:

— Готови ли сте?

Те кимнаха.

Детективът вдигна три пръста и започна да ги свива един по един. Едно... Две...

— Давайте!

Той бълсна вратата с рамо и нахлу в караваната, следван от останалите полицаи.

— Не мърдай, не мърдай, полиция! — извика, като огледа наоколо, присвил очи, за да вижда по-добре в сумрака.

Първото, което забеляза, беше голяма найлонова торба с марихуана до самата врата. Второто, че посетителят на мъжа с татуировките изобщо не беше Джейк Мълър. Това беше собственият син на Карнеги, Били.

Детективът влязъде в полицейското управление на Анандейл, следван от Хейгър. Зад тях имаше още един полицай, съпровождащ нацепния и окован в белезници младеж.

Собственикът на караваната — рокер, неколкократно арестуван за притежание на дрога, беше отведен в отдела за борба с наркотици, а иззетият килограм марихуана, приложен като веществено доказателство. Карнеги беше заповядал на Били да им обясни какво става, но той беше мълкнал — отказваше да говори.

При претърсването на имота и колата на Мълър не беше открита и следа от парите на „Анко“. Полицайите от управлението на Ориндж Каунти, следили колата на Мълър, бяха реагирали хладно на гневния му въпрос как така са взели собствения му син за бизнесмена.

Не си спомням някога да си ни изпращал снимката му, детектив, припомни му един от тях.

— Доведете ми Джейк Мълър — изляя Карнеги към един от полицайите, седнал пред компютъра си.

— Няма нужда — каза друг. — Той е тук.

Мълър седеше срещу сержанта в приемната. Той стана и изненадано погледна Карнеги и неговия син. Посочи към момчето и кисело отбеляза:

— А, значи вече са те пипнали, Сам. Доста бързо. Няма и пет минути, откакто попълни оплакването.

— Сам? — попита Карнеги.

— Да, Сам Филипс — каза Мълър.

— Името му е Били. Той ми е син — измърмори Карнеги. Презимето на момчето беше Самуел, а Филипс беше бащиното име на съпругата на детектива.

— Твой син? — попита Мълър невярващо. После погледна към онова, което един от полицайите носеше — кашон за доказателства, в който имаше куфар, портфейл, ключове и мобилен телефон, намерени в колата на Мълър. — Открили сте всичко — каза той. — Как е колата ми? Успя ли да я потрошиш?

Хейгър започна да обяснява, че колата му е в ред, но Карнеги махна с ръка, за да накара едрият полицай да мълкне.

— Добре, какво по дяволите става? — попита той Мълър. — Каква работа имаш с момчето ми?

— Ей, това хлапе ме обра — гневно отговори Мълър. — Аз се опитвах да му направя услуга. Нямах представа, че е твой син.

— Услуга?

Мълър огледа момчето от глава до пети.

— Вчера го видях да краде часовник от магазина на Максуел, на Харисън стрийт.

Карнеги изгледа смразяващо сина си, който продължаваше да стои с наведена глава.

— Последвах го и го накарах да ми даде часовника. Съжалих го. Стори ми се, че не му е провървяло. Наех го да ми помогне за час-два — исках да му покажа, че има хора, които са готови да платят добри пари за съвсем законна работа.

— Какво направи с часовника? — попита Карнеги с нескрито вълнение в гласа.

Мълър го изгледа раздразнено.

— Върнах го в магазина. Какво мислиш, че ще направя? Ще държа крадени вещи ли?

Детективът погледна сина си и попита:

— За какво те нае?

Момчето не отговори и Мълър обясни.

— Платих му да наглежда колата ми, докато изнеса някои неща от къщи.

— От твоята къща? — изненадано попита момчето. — На Тремонт?

— Точно така — обрна се Мълър към баща му. — Изнесох се на мотел за няколко дни — в момента боядисват къщата и не мога да спя там с тези изпарения от боята.

Камионът в двора на Мълър, спомни си Карнеги.

— Не можех да използвам предната врата, защото ми е писнало твоите копии да тръгват подир мен всеки път, когато изляза от къщи. Наех сина ти да остане в колата в уличката — там е забранено за паркиране и спиране. Не можеш да оставиш колата си дори за пет минути, ако вътре няма човек. Натоварих някои инструменти, които бях купил сутринта, взех някои неща и потеглихме към мотела. — Мълър поклати глава. — Дадох му ключа да отвори вратата и забравих да си го взема, когато си тръгна. Върнал се е, докато вземах душ и ме е обрал. Колата ми, телефона, парите, портфейла, куфара... — Той добави с отвращение: — Дявол да го вземе, а пък му дадох толкова пари. И го помолих да се стегне и да стои далеч от наркотиците.

— Така ли ти каза? — попита Карнеги.

Момчето неохотно кимна.

Баща му въздъхна и кимна към куфара.

— Какво има тук?

Мълър сви рамене, взе ключовете и отвори куфара.

Карнеги предположи, че бизнесменът нямаше да окаже подобно съдействие, ако вътре бяха парите от обира на „Анко“, но все пак почувства прилив на доволство, когато забеляза, че хартиената кесия вътре беше пълна с пари. Възбудата му обаче бързо отшумя, когато забеляза, че там има само триста или четиристотин долара, предимно употребявани банкноти от по един и пет долара.

— Пари за домакински разходи — обясни Мълър. — Не исках да ги оставям в къщата. Не и при положение че бояджиите са там.

Карнеги презрително хвърли кесията в куфара и гневно затръшна капака.

— Господи! Да не би да смяташ, че това са парите от „Анко“? — възмути се Мълър.

Карнеги огледа компютърните терминали около себе си — по мониторите безучастно премигваха курсори.

Проклетият Биг Брадър... Най-доброто наблюдение, което може да се купи с пари. А виж какво стана!

— Ти си проследил сина ми! — Гласът на детектива трепереше от емоции. — Наел си бояджиите, за да можеш да се измъкнеш, без да те видят, купил си патроните, инструментите... И каква работа имаше, дявол да го вземе, да се ровиш из сайтове за алармени инсталации?

— Сравнявах цените — логично отвърна Мълър. — Ще си купувам алармена сигнализация за къщата.

— Това е постановка! Ти...

Мълър го накара да замълчи, като огледа колегите му, вперили погледи в своя началник със смесени чувства на загриженост и отвращение към неговите параноични брътвежи. Мълър кимна към кабинета на Карнеги.

— Какво ще кажеш двамата с теб да влезем там. Да си поговорим.

Щом се озоваха вътре, Мълър затвори вратата и се обърна към вбесения детектив.

— Ето какво е положението, детектив. Аз съм единственият свидетел на обвинението по дело за кражба и противозаконно отнемане на автомобил срещу твоя син. Това е углавно престъпление и ако реша да повдигне обвинение, чедото ти доста време ще търка наровете, особено след като при арестуването му сте го заварили, подозирам, в компанията на някои доста неприятни приятелчета. Е, разбира се, има го и дребния въпрос с траекторията на татковата кариера, след като новината за ареста на сина се появи във вестниците.

— Искаш да се договорим?

— Да, искам. Писна ми от тази тъпа самозаблуда, Карнеги. Аз съм нормален бизнесмен. Не съм откраднал парите за заплатите на „Анко“. Не съм крадец и никога не съм бил. — Той изгледа детектива внимателно, после бръкна в джоба си и подаде на Карнеги малко листче.

— Какво е това?

— Номерът на полета на Коустъл Еър преди шест месеца — следобеда, когато е станал обирът на „Анко“.

— Откъде взе това?

— Моите компании имат делови отношения с авиолиниите. Пуснах някои връзки и шефът на охраната на Коустъл ми го даде. Един от пътниците в първа класа от този полет платил в брой за билет от летище „Джон Уейн“ до Чикаго четири часа след онзи обир на „Анко“. Пътувал е без багаж — само с ръчна чанта. Не поискаха да ми дадат името на пътника, но за устърдно ченге като теб няма да е трудно да го открие.

Карнеги се взря в листа.

— Искаш да кажеш, че това е онзи тип от общинското пътно управление, когото свидетелят видял с куфар близо до „Анко“?

— Може би това е съвпадение, детектив — завъртя глава Мълър.

— Аз обаче знам, че не съм откраднал парите. Може би *той* го е направил.

Листчето изчезна в джоба на Карнеги.

— Какво искаш?

— Да отпадна като заподозрян — бързо заговори Мълър. — Да преустановиш наблюдението над мен. Искам си живота обратно, детектив. Искам и писмо, подписано лично от теб, че доказателствата сочат, че съм невинен.

— Това няма да има никакво значение пред съда — отбеляза Карнеги с доволство в гласа.

— Но затова пък ще изглежда твърде неприятно, ако някой друг реши да ме разследва отново.

— Имаш предвид, че ще е неприятно за моята работа?

— Точно това имам предвид — кимна Мълър.

След малко Карнеги промърмори:

— От колко време си планирал това?

Мълър не отговори. Беше започнал да го обмисля точно след като двамата полицаи прекъснаха дръмката му онзи ден.

За да подхрани подозрението на полицайите, че се готви да напусне страната, беше превел със запис известна сума в една от банките във Франция. Сметките във Франция бяха съвсем законни — само някой глупак би скрил пари от обир в Европа. След което се зае с наблюдението. Е, това наблюдение не можеше да се окажестви като високотехнологично — беше облякъл работен гащеризон, беше надянал очила и шапка и се беше промъкнал в полицейското управление, въоръжен с лейка и ножици за подкастряне, за да се

погрижи за растенията, които забеляза в участъка, когато го арестуваха. Беше прекарал половин час на колене с наведена глава, подрязвайки и поливайки в коридора пред стаята за дежурства. По този начин узна за степента на досадното електронно наблюдение, на което беше подложен. Освен това чу и разговора между Били Карнеги и детектива — класически пример на незаинтересован баща и проблемен, изпълнен с гняв син.

Мълър се усмихна вътрешно, като си спомни как след срещата между баща и син Карнеги беше толкова погълнат от разследването, че когато почти се спъна в Мълър в коридора, изобщо не забеляза кой всъщност е градинарят.

След това в продължение на няколко часа беше следил Били, докато не го пипна с откраднатия часовник. А да подмами момчето, като му внуши, че ще му помогне, беше съвсем лесно — нае бояджии, за да освежат стаите в къщата, а това му осигури извинение за паркирането на колата на друго място и изнасянето му в мотела. После, като използва наблюдението, което осъществяваха над него срещу тях самите, Мълър заблуди полицайите да повярват, че наистина е извършил обира в „Анко“ и че се кани да извърши още един последен обир и да напусне страната. Затова си купи пътеводители, патрони, инструменти и влезе в сайтовете на производителите на аларми и на пътническите бюра. След това беше лесно — в мотела изкуши Били Карнеги да открадне куфара, кредитните карти, телефона и колата — всичко, което би позволило на полицайите да проследят хлапето и да го заловят с откраднатите вещи.

— Съжалявам, детектив — каза Мълър. — Но вие не ми оставихте никакъв избор. Дори и да откриехте факти в моя защита, те нямаше да ви бъдат достатъчни, за да приемете, че съм невинен.

— Ти си използвал сина ми — повиши глас Карнеги.

Мълър сви рамене.

— Нищо лошо не е станало. Погледни откъм добрата страна — арестуват го за пръв път и попада на жертва, която желае да оттегли обвиненията си. Ако беше някой друг, синът ти нямаше да извади такъв късмет.

Карнеги хвърли поглед през щорите към сина си, който стоеше отчаян до бюрото на Хейгър.

— Това момче може да бъде спасено, детектив — каза Мълър. — Но ти трябва да го направиш, не аз... Е, договорихме ли се?
Карнеги въздъхна недоволно и кимна.

Щом излезе от полицейското управление, Мълър хвърли куфара си в колата, която беше изтеглена с камион до паркинга и подкара към дома си. Бояджиите явно току-що бяха приключили, защото миризмата на боя все още беше силна. Мълър мина по стаите и отвори широко прозорците.

Докато се разхождаше из градината, огледа огромната купчина тор. Трябваше да я разхвърли още в деня, в който ченгетата прекъснаха следобедната му дръмка. Погледна часовника си. Трябваше да проведе няколко телефонни разговора, но реши да ги отложи с един ден. Сега беше в настроение да поработи на открито в градината. Мълър се преоблече, влезе в гаража и взе чисто нова лопата, част от покупките, които беше направил сутринта в Хоум Депоу. После започна внимателно да разхвърля черно-кафявия тор из цялата градина. След като поработи около час, спря да си почине и да изпие една бира. Седнал под един клен и отпивайки от хайнекена, той огледа пазната улица пред къщата си. Господи, колко добре се чувстваше — вече никой не го шпионираше. После очите му се плъзнаха към малката скала, която се издигаше като зъб от земята между последния ред царевични стъбла и корените с домати. На метър под нея се намираше чувалчето с 543 300 долара от хранилището на „Анко“ — зарови ги там веднага след обира, точно преди да изхвърли униформата на служител на пътното управление и да откара откраднатия камион до летището на Ориндж Каунти за полета до Чикаго под фалшиво име — предпазна мярка, в случай че се наложеше да насочи следователите по фалшивата следа, както и се оказа необходимо, благодарение на вманиачения детектив Карнеги.

Джейк Мълър планираше всичките си обири до най-малката подробност — ето защо никога не го бяха залавяли след близо петнайсет години стаж като крадец.

От месеци искаше да изпрати парите на человека, който се грижеше за финансовите му дела в Маями — Мълър не обичаше парите от обирите да стоят затворени, без да носят лихва — но тъй

като Карнеги непрекъснато дишаше във врата му, не посмя да го стори.
Може би трябваше да ги изрови сега и да ги изпрати?

Не, реши той. Най-добре беше да изчака нощта. Освен това времето беше топло, небето беше ясно, а нищо не можеше да се сравни с работа в градината през един красив пролетен ден.

Мълър довърши бирата си, взе лопатата и пое към купчината миризлива тор.

РАЗПИТ

— Той е в последната стая.

Мъжът кимна на сержанта и продължи надолу по дългия коридор. Песъчинките под краката му проскърцаха. Стените бяха иззидани от жълтеникави тухли от шлака и може би затова коридорът му напомняше на стар английски затвор, потъмнял от сажди.

Наблизаваше стаята, когато някъде наблизо прозвуча тих звън. Преди време идваше тук доста често, но в тази част на сградата не беше стъпвал от месеци. Звукът му беше познат и въпреки бодрото звънtenе, беше странно смущаващ.

Беше стигнал до средата на коридора, когато сержантът извика:

— Капитане?

Той се обърна.

— Добра работа свършихте, момчета. Като го пипнахте, искам да кажа.

Стиснал дебела папка под мишница, Бойл кимна и продължи надолу по коридора без прозорци към стая 1–7.

През квадратното прозорче на вратата видя добродушен на вид мъж около четиридесетте — нито едър, нито дребен, с гъста прошарена коса. Беше вперил развеселен поглед в стената, също иззидана от жълтеникави тухли. Обутите му в чехли крака бяха оковани във вериги, ръцете също, а през сребристите халки на кръста му беше промушена верига, опасваща цялото му тяло.

Бойл отключи и отвори вратата. Мъжът се усмихна и огледа детектива.

— Здравей, Джеймс — каза Бойл.

— Значи това си ти — кратко отбеляза затворникът.

Бойл преследваше и изпращаше в затвора престъпници от деветнайсет години. По лицето на Джеймс Кит Фельн той забеляза онova, което бе характерно за лицата на подобни мъже и жени в такъв момент — наглост, гняв, гордост, страх.

Слабото лице срещу него бе обрасло с двудневна прошарена брада, очите бяха сини като холандски порцелан.

Но нещо липсваше, реши Бойл. Какво? Да, точно така, заключи той. Зад очите на повечето затворници имаше явна обърканост. При Джеймс Фельн това липсваше.

Полицаят внимателно остави папката на масата, взря се за миг в нея, след което бързо разлисти страниците.

— Точно така, ти си — промърмори Фельн.

— Заслугата не е само моя, Джеймс — отбеляза полицаят. — Доста от нашите момчета участваха в издирването ти.

— Разправят обаче, че не биха го направили, ако не си ги пришпорвал през цялото време — каза Фельн. — Чух, че твоите момчета и момичета изобщо не са спали.

Бойл, капитан и началник на отдел „Убийства“, беше ръководил оперативната група от петима мъже и жени, работеща денонощно по убийството в Гранвил Парк. Естествено, участваха и дузина други, които се включваха в разследването при необходимост (макар да се оказа, че повечето от тях бяха вписвали по десет-дванайсет присъствени часа на ден). Въпреки това Бойл не се беше явил да свидетелства в съда, до този момент не беше разговарял с Фельн и никога не го беше виждал отблизо.

Очакваше, че мъжът ще изглежда съвсем обикновен, но с изненада забеляза още нещо в сините му очи. Нещо неописуемо. На видеозаписите от разпитите това не се забелязваше. Какво беше то?

Но докато оглеждаше спортните дрехи на Бойл — джинси, маратонки Найк и лилава риза Изод, очите на Фельн придобиха непроницаем вид. Фельн беше облечен в оранжев гащеризон.

Както и да е, убих я и толкоз.

— Това там е едностренно огледало, нали? — попита Фельн и кимна към стената.

— Да.

— А отзад... Кой е отзад?

Той, както забеляза Бойл, нито веднъж не погледна към отражението си в мътното огледало.

— Понякога водим свидетели за идентифициране на заподозрените. Сега обаче там няма никой. Няма нужда, нали? — повдигна вежди Бойл.

Фельн се отпусна на синия стол от стъклопласт. Бойл отвори бележника си и извади химикал Бик. Капитанът беше с двайсетина килограма по-тежък от затворника, но по навик оставил химикала далеч от обсега на Фельн.

Както и да е, убих я...

— Почти месец настоявах да се видя с теб — дружелюбно каза Бойл. — До този момент отказваше срещата.

Присъдата щеше да бъде обявена в понеделник и след като съдията произнесе една от двете присъди, които обмисляше в момента — доживотен затвор или смърт с инжекция — Джеймс Кит Фельн окончателно щеше да се прости с гостоприемството на окръжния затвор и да го замени с този на щатския.

— Среща — произнесе Фельн. Изглеждаше развеселен. — Няма ли „разпит“ да бъде по-подходящо? Нали това имаш предвид, а?

— Ти си направил признания, Джеймс. Защо ми е да те разпитвам?

— Не знам. Защо тогава си се обаждал... колко пъти беше, десетина май, на адвоката ми през последните няколко месеца, за да искаш „среща“ с мен?

— Искам да доизясня няколко дреболии по случая. Нищо важно — призна Бойл.

Всъщност, Бойл криеше вълнението си. Беше се отчаял, че някога ще има възможност да говори очи в очи с Фельн, защото колкото по-дълго молбите му за среща оставаха без отговор, толкова повече капитанът си мислеше, че никога няма да научи онova, което отчаяно искаше да узнае.

Беше събота и само преди час бе опаковал сандвици с пуешко за пикник със семейството си, когато му се обади адвокатът на Фельн. Изпрати Джудит и децата да вървят, докато той отпраши към окръжния затвор със сто и петдесет километра в час.

Нищо важно...

— Не исках да се срещам с теб преди — бавно произнесе Фельн, — защото си мислех, че... знаеш как е... ще поискаш да позлорадстваш.

Бойл поклати глава добродушно и призна пред себе си, че определено имаше за какво да злорадства. Много добре си спомняше как непосредствено след убийството не последва арест. Това доведе

разследването на случая до задънена улица и нещата се пренесоха на лична основа. Началникът на отдел „Убийства“ Бойл срещу неуловимия неизвестен убиец.

Противоборството между двамата противници се беше развило в таблоидите и в полицейското управление и — което е важно — в съзнанието на Бойл. На стената зад бюрото на Бойл все още беше залепена с тиксо първата страница на „Поуст“, която показваше снимка на тъмнокосия мургав Бойл, вперил гневен поглед в обектива. Тя беше от дясната страна на страницата, а рисунката на убиеца на Ана Деверо, изготвен от полицейския художник, бе отляво. Между двете снимки се мъдреше изписана с дебели черни букви думата „срещу“, а снимката на детектива определено беше най-страховитата, появяvalа се някога в пресата.

Много добре си спомняше и пресконференцията, проведена шест месеца след деня на убийството, на която обеща на жителите на Гранвил, че макар разследването да е стигнало до задънена улица, все още има надежда и че убиецът ще бъде золовен.

„Този човек няма да се измъкне! — беше заключил Бойл. — И има само един начин всичко това да приключи. Не с пат. С мат!“ Думите му — които след няколко месеца се превърнаха в смущаващо напомняне за неговия неуспех — най-накрая се бяха потвърдили. Заглавието на всяка статия за арестуването на Фельн гласеше, разбира се, „МАТ!“.

Имаше време, когато Бойл би погледнал отвисоко и с насмешка на предположението, че може да злорадства над победен противник. Но сега не беше сигурен в това. Фельн беше убил без всякава видима причина една беззащитна жена и бе успял в продължение на почти година да се изпълзва на полицията. Това беше най-трудният случай, разследван от Бойл, и той спокойно можеше да признае факта, че на няколко пъти бе стигал до пълно отчаяние, а мисълта, че няма да успее да открие извършителя, го бе подлудяvalа.

Но той победи. Така че може би имаше някаква част от него, която в този момент беше дошла да огледа трофея и да позлорадства.

... Аз я убих... И нямам какво друго да кажа.

— Искам да ти задам няколко въпроса — каза Бойл. — Имаш ли нещо против?

— Да поговорим за това? Май не. Досадно е. Нали това е истината за миналото? Досадно.

— Понякога — съгласи се Бойл.

— Това не е отговор. Миналото е досадно. Стрелял ли си някога по човек?

Бойл беше стрелял. Два пъти. И в двата случая беше убивал.

— Тук сме, за да поговорим за теб.

— Аз съм тук, защото ме пипнахте — усмихна се Фельн. — *Aти си* тук, за да говориш с мен.

Фельн се отпусна на стола. Веригите тихо издрънчаха. Звукът напомни на Бойл за звъна, който беше чул на влизане в коридора към стаята за разпити.

Погледна към папката.

— Е, какво искаш да узнаеш? — попита Фельн.

— Само едно нещо — каза Бойл, като отвори измачканата кафява папка. — Защо я уби?

— Защо? —бавно повтори Фельн. — Да, всички ме питаха за мотива. Хм, „мотив“... това е голяма дума. Дума за десетарка, тъй щеше да каже баща ми. Но „защо“. Тук не може да се шикалкави.

— И отговорът е?

— Защо толкова те интересува?

Нямаше причина. Поне правна. Мотивът трябваше да се установява само по дела, които щяха да влизат в съда или ако признанието не беше потвърдено или подкрепено от веществени доказателства. Но в случая на местопрестъплението бяха открили пръстовите отпечатъци на Фельн, а ДНК тестът потвърди, че тъканта под идеално оформлените и лакирани в бледорозово нокти на Ана Деверо също е от кожата на Фельн. Съдията прие признанието без представяне на мотив от страна на щата, макар че и самият той беше предложил на подсъдимия поне от приличие да обясни защо беше извършил това ужасно престъпление. Фельн беше останал безмълвен и беше изслушал присъдата за виновност, произнесена от съдията.

— Все пак искаме да приключим доклада — каза Бойл.

— Да приключите доклада — размърда се Фельн. — Това ако не е бюрократична простотия, здраве му кажи.

Всъщност, Бойл се нуждаеше от отговора поради лични, а не професионални причини. За да може да си върне съня. Загадката защо

този скитник и дребен престъпник беше убил тридесет и шест годишната съпруга и майка се разрастваше в съзнанието му като тумор. Понякога се събуждаше, обзет от мисълта за нея. Само през последната седмица — когато изглеждаше, че Фельн ще замине за затвора със строг режим в Катона без изобщо да се съгласи на среща с Бойл — капитанът се будеше потен, завладян от онова, което наричаше кошмар на Фельн. Сънищата нямаха нищо общо с убийството Ана Деверо; те представляваха поредица от разтърсващи сцени, в които затворникът шепнеше нещо на Бойл, думи, които детективът отчаяно се напрягаше да чуе, но не успяваше.

— В момента това няма никакво значение нито за теб, нито за когото и да било другого — спокойно изрече Бойл.

— Но ние искаме да знаем причината за убийството.

— Ние? — стеснително попита затворникът и Бойл усети, че е попаднал в някаква клопка. — Предполагам, че вие, момчета, си имате никакви теории.

— Не, ние нямаме никаква теория.

— Не?

Фельн заметна веригата към масата и продължи да гледа капитана с онзи странен негов поглед.

Бойл се почвства неловко. Затворниците непрекъснато го псуваха. Понякога го плюеха, а един-двама дори го бяха нападали. Но Фельн беше надянал това странно изражение на лицето си — какво, по дяволите, беше то? — и продължаваше да се усмихва. Като че ли все още изучаваше Бойл.

— Шибан звук, нали, капитане? За веригата говоря. Ей, обичаш ли да гледаш филми на ужасите?

— Някои. В които няма кървища.

Последваха три звънтящи почуквания. Фельн се засмя.

— Добър звуков ефект за филм по Стивън Кинг, какво ще кажеш? Или по Клайв Баркър. Вериги в нощта.

— Какво ще кажеш да си припомним отново фактите? Какво точно се случи. Това може да освежи паметта ти.

— Имаш предвид признанието ми? Защо не? Не съм го виждал от процеса.

— Не нося видеозаписа. Какво ще кажеш да прочета направо преписа?

— Цял съм в слух.

— На 13 септември си бил в град Гранвил. Караб си откраднат мотоциклет Хонда Найтхок.

— Точно така.

Бойл наведе глава и с най-приятния си баритон, който използваше пред съдебните заседатели, зачете преписа.

— „Карах си насам-натам, знаете, да огледам какво има наоколо. И чух, че има някакъв панаир ли, събор ли... като намалих газта, се чу музика. Тръгнах натам и стигнах в онзи парк на сред града. Имаше езда на понита, всяка храна и занаятчийски сергии и такива неща. Така, паркирах аз мотора и тръгнах да огледам какво имат. Ама беше досадно, затова тръгнах покрай онази рекичка и след малко стигнах в гората. Мярнах нещо... бяло ли беше, цвят ли беше, не помня точно. Приближих и видях онази жена, седнала на един пън, загледана в реката. Спомних си я от града. Работеше в центъра, в някакъв магазин за благотворителност. Нали знаете, дето даряват разни неща и ги продават, а пък парите отиват за болници и такива неща. Сетих се, че името ѝ беше Ан, или Ани, или Ана... или нещо подобно.“

Ана Деверо...

— „Пушеше цигара, май се беше измъкнала, за да пуши, сякаш беше обещала на някой, че няма да пуши, ама ѝ се е приискало да запали една. Първото, което направи, като чу, че приближавам, беше да хвърли цигарата на земята и да я стъпче. Без дори първо да погледне към мен. След това погледна и ми се стори, че доста се изплаши. Казах «Здрави». Тя кимна и каза нещо, не чух какво и погледна часовника си, сякаш трябваше наистина да иде някъде. Понечи да се отдалечи. Когато мина край мен я ударих яко по врата и тя падна. Сетне седнах върху нея, сграбчих онзи шал, дето го носеше, и го опънах силно. И го опъвах, докато престана да мърда. После пак продължих да го опъвам. Допирът на плата до китките ми беше приятен. Станах от нея, намерих цигарата. Все още гореше. Не я беше загасила. Допущих я и се върнах до панаира. Купих си замразен сок. Беше от череша. После се качих на мотора и си тръгнах. Както и да е, каквото и да е било, убих я. Хванах онзи красив син шал в ръцете си и я убих. Няма какво друго да кажа.“

Бойл беше чувал подобни думи стотици пъти. Но сега усети нещо, което не беше чувстввал от години — по гърба му полазиха ледени тръпки.

— И това е всичко, Джеймс?

— Да. Това е истината. Всяка дума.

— Прегледах признанието ти много внимателно, прочетох показанията ти пред детективите, гледах интервюто, сещаш се, онова, което даде на телевизионната репортерка...

— Хитра беше тя — поклати глава Фельн.

— Но не открих нито думичка за мотива.

Последва ново подрънкане — веригата на кръста се люлееше като махало и се удряше в металния крак на масата.

— Защо я уби, Джеймс? — прошепна Бойл.

Фельн поклати глава.

— Не знам точно... Всичко е мътно.

— Сигурно си мислил за това.

Фельн се засмя.

— По дяволите, сума време съм мислил за това. Дни наред го обсъждах с онзи мой приятел.

— Кой? Онзи... мотоциклист ли?

Фельн сви рамене.

— Може би.

— Я повтори как му беше името?

Фельн се усмихна.

Беше известно, че макар и да си падаше самотник, той имаше няколко приятели от средите на побойниците. *И специално...*

Бойл кимна и отново погледна към бележника си.

— Говорили са си за развод. Ана и мъжът ѝ.

— Как се казва? — попита Фельн. — Мъжът ѝ... Нали е онзи сивокос тип, дето седеше отзад в съдебната зала?

— Сивокос е, да. Казва се Боб.

Съпругът на жертвата беше известен на всички като Робърт. Бойл се надяваше, че Фельн ще допусне грешка заради разликата в името и ще се издаде по някакъв начин.

— Значи мислиш, че ме е наел да я убия.

— Нае ли те?

— Не — изсумтя Фельн.

Допирът на плата до китките ми беше приятен.

На детективите, които го разпитваха, Робърт Деверо се беше сторил като пример за скърбящ съпруг. Беше се подложил доброволно

на тест с полиграф и възможността да е поръчал убийството на съпругата си заради застраховката от петдесет хиляди долара беше нищожна. Това не беше кой знае какъв мотив, но Байл беше решен да провери всички възможности.

Ана Деверо. На тридесет и шест. Харесвана от всички в града. Съпруга и майка.

Жена, започнала да губи битката за отказване на цигарите.

Хванах онзи красив син шал в ръцете си и я убих. Няма какво друго да кажа.

Байл си припомни фактите — стар белег на врата ѝ от порязване карал Ан почти непрекъснато да носи шалове, за да го прикрива. В деня, в който била убита, а това се случи миналия септември, коприненият шал бил на Кристиан Диор, а цветът му бе описан в полицейския протокол като аквамарин.

— Изглеждала е добре, нали? — попита Байл.

— Не си спомням.

Последните снимки на Ана Деверо, разглеждани и от двамата мъже, бяха показаните на процеса. Очите ѝ бяха отворени, изцъклени от смъртта, а ръката ѝ беше протегната напред, сякаш молеше за милост. Дори на снимките се виждаше колко красива е била.

— Не съм си играл с нея, ако за това намекваш. Дори не ми е минавала подобна мисъл.

Психологическият профил категорично беше отхвърлил възможността за убийство от похот. Фелън беше показал нормални хетеросексуални реакции както при теста по Роршах, така и при теста за свободни асоциации.

— Мисля на глас, Джеймс. Вървял си през гората?

— Онзи ден, когато я убих ли? Отегчих се от панаира и тръгнах да вървя. Накрая се оказах в гората.

— И тя беше там, седеше и пушеше. Така ли?

— Аха — търпеливо отвърна Фелън.

— Какво ти каза тя?

— Аз казах „здрасти“. А пък тя каза нещо, но не можах да я чуя.

— И какво друго се случи?

— Нищо. Това беше всичко.

— Може би си се ядосал, защото не ти е харесало, че ти мърмори.

— Не ме беше грижа. Трябва ли да ме е грижа за това?

— Няколко пъти те чувам да казваш, че най-много мразиш да се чувствуаш отегчен.

Фелън погледна към тухлената стена. Сякаш броеше.

— Аха. Мразя да се чувствам отегчен.

— Колко точно — попита Бойл и се засмя — мразиш? По скала от едно до...

— Хората не убиват от омраза, детектив. Да, те си *мислят* да убият онзи, когото мразят, и говорят за това. Но всъщност убиват само два вида хора — тези, от които се страхуват и тези, на които са бесни. А *вие* какво точно мразите, детектив? Помислете за минута. Готов съм да се хвана на бас, че мразите много неща. Но не бихте убили никого заради това. Нали?

— Носела е бижута.

— Това въпрос ли е?

— Ограби ли я? Или я уби, защото не е искала да ти даде годежния пръстен и венчалната си халка?

— Щом се е канела да се развежда, защо да не ми даде пръстените си?

Разбира се, отговорът на Фелън беше реторичен и с него искаше да посочи слабите места в логиката на Бойл.

Детективите от отдел „Убийства“ веднага отхвърлиха грабежа като мотив. В чантата на Ана Деверо, на два метра и половина от трупа ѝ, имаше единадесет кредитни карти и сто и осемдесет долара в брой.

Бойл взе папката, зачете се, после отново я оставил на масата.

Защо?

По всичко личеше, че основната дума, характеризираща живота на Джеймс Кит Фелън, беше въпрос. Защо беше убил Ана Деверо? Защо беше извършил останалите престъпления, за които е бил арестуван? Много от тях бяха безпредметни. Никога убийство, но затова пък десетки побои... Пиянство и нарушаване на обществения ред. Отвличане, което в крайна сметка е било сведено до тежък побой.

Кой всъщност беше Джеймс Кит Фелън?

Никога не беше говорил за миналото си. Дори в предаването „Злободневен случай“ бяха успели да издирят само двама бивши съкилийници на Фелън за интервю пред камерата. Фелън нямаше

роднини, приятели, нямаше бивши съпруги, нямаше гимназиални учители, нито пък шефове...

— Джеймс — каза Бойл, — от думите ти излиза, че нямаш ни най-малка представа защо си я убил.

Фельн притисна китките си една в друга и залюля веригата така, че тя отново издрънча в масата.

— Може би причината е нещо в ума ми — каза той след кратък размисъл.

Бяха го подложили на стандартния набор от тестове, но не откриха нищо особено, поради което психолозите от отдела заключиха, че „затворникът проявява силна тенденция да осъществява на дело така наречените класически противообществени склонности“ — диагноза, на която Бойл беше отговорил с думите: „Благодаря, докторе, в полицейското му досие пише същото, но на разбираем език“.

— Знаеш ли — бавно продължи Фельн. — Понякога чувствам как нещо в мен излиза извън контрол.

Бледите му клепачи се спуснаха върху сините очи и Бойл за миг си представи, че сърповидните парчета път бяха прозрачни и че очите продължаваха да оглеждат малката стая и него самия.

— Какво имаш предвид, Джеймс?

Капитанът почувства как сърцето му заби учестено. Нима доближаваше към ключа за поведението на престъпника на десетилетието в окръга, запита се той.

— Част от това може би се дължи на семейството ми — проговори след кратък размисъл Фельн. — Доста неприятни моменти преживях.

— Колко неприятни?

— Наистина неприятни. Баща ми лежа в затвора — кражба, домашно насилие, пиянство, хулиганство... Все такива неща. Пердашеше ме много. Отначало майка ми и той минаваха за страховта двойка. Бяха влюбени до ушите. Само дето на мен не ми изглеждаше да е така... Женен ли си, капитане?

Фельн погледна към лявата ръка на Бойл. Нямаше халка. Никога не носеше халка — по правило Бойл се опитваше да държи настрана личния си живот от служебния.

— Женен съм, да — каза той.

— От колко време?

— Двайсет години.
— Божичко — засмя се Фельн. — Това е твърде много време.
— Запознах се с Джудит, докато учех в академията.
— Аха. Цял живот си бил ченге. Четох онази статия за теб. — Той се засмя. — В онзи брой на вестника със заглавието, след като ме пипна. „Мат“. Смешна работа. — После усмивката повехна. — След като майка ми го напусна, баща ми не успя да поддържа връзка с нито една жена за повече от година. Една от причините беше, че никъде не можеше да се задържи на работа. Непрекъснато се mestехме. Искам да кажа, живяхме в двайсет щата... В онази статия пишеше, че си живял тук през по-голямата част от живота си.

Отпуска се, развълнувано си помисли Бойл. Продължавай да го предразполагаш.

— На три мили оттук, в Меримаунт, вече двайсет и една години.
— Минавал съм оттам. Хубаво място. Живял съм в доста малки градчета. Беше трудно. Но най-кофти беше с училището. Винаги нов в класа. Редовно ме пребиваха. Хей, това си е преимущество, да имаш ченге за баща. Никой няма да се заяждва с теб.
— Това може да е вярно, но има друг проблем — каза Бойл. — Както можеш да си представиш, аз имам доста врагове. Затова непрекъснато mestим децата от едно училище в друго. Опитваме се да ги държим далече от щатските училища.

— Пращаши ги в частни училища?
— Ние сме католици. Децата учат в енорийско училище.
— Онова в Гранвил? Че то прилича на колежанско градче.

Сигурно доста се оръсваш.

— Не, те са в Еджмонт. По-малко е, но никак не е евтино. Ти имаш ли деца?

По лицето на Фельн се изписа сурово изражение.

Бойл почувства, че е наблизил нещо важно, че е пред прага и всеки момент вратата към Фельн ще се отвори.

— Може да се каже.
Окуражи го, помисли си Бойл. Внимателно, много внимателно.
— Какво искаш да кажеш?
— Мама почина, когато бях на десет — тихо каза Фельн.
— Съжалявам, Джеймс.

— Имах две малки сестри. Близнаки. Четири години по-малки от мен. Трябаше да се грижа за тях почти сам. Баща ми не се задържаше много на едно място. Докато стана на дванайсет, почти бях научил какво е да си баща.

Бойл кимна. Когато Джон се роди, той беше на тридесет и шест и все още не беше сигурен, че знае какво е да бъдеш баща. Когато каза това на Фельн, затворникът се засмя.

— На колко са децата ти?

— Джонатан е на десет. Алис е на девет. — Бойл потисна нелепия подтик да покаже снимките им, които носеше в портфейла си.

Фельн изведнъж стана сериозен. Веригите издрънчаха.

— Близнаките винаги искаха нещо от мен. Играчки, време, внимание, помощ, прочети това, какво значи онova... Господи.

Бойл забеляза гнева по лицето му. Продължавай, подтикна го мълчаливо той.

Не си водеше бележки — беше притеснен да не прекъсне потока на мисълта. А този поток можеше да доведе до вълшебното *зашо*.

— Божичко, това направо ме побъркваше. Трябаше всичко да правя сам. Баща ми винаги беше по среци... е, *той* им викаше „среци“, или пък беше пиян. — Фельн рязко вдигна поглед. — Мамка му, ти представа си нямаш за какво говоря, нали?

Бойл се почувства уязвен от внезапния хлад в гласа на затворника.

— Имам, и още как — искрено отвърна капитанът. — Джудит работи и доста често трябва сам да се оправям с децата. Аз ги обичам — точно както ти, сигурен съм, обичаш сестрите си, но, човече, те направо те изцеждат.

Фельн го гледаше мълчаливо с безизразен поглед. С очи така безжизнени както тези на Ана Деверо. После се обади:

— Значи жена ти работи, така ли? Мама също искаше да работи. Обаче баща ми така и не й позволи.

Той наричаше майка си „мама“, а за баща си използва по-неутралната и емоционално по-ненатоварена дума. Как мога да използвам това?

— Двамата през цялото време се караха за това. Един път той ѝ счупи челюстта, когато я хвана да гледа обявите за работа.

И когато тя мина покрай мен, аз я ударих силно отзад по врата и тя падна на земята.

— Какво работи жена ти? — попита Фельн.

— Тя е медицинска сестра в болницата „Сейнт Мери“.

— Добра работа — каза Фельн. — Майка ми обичаше хората, обичаше да им помага. От нея щеше да излезе добра медицинска сестра. — Лицето му отново помръкна. — Често си мисля за всички онези случаи, когато баща ми я удряше... Заради това започна да гълта хапчета и разни други неща. Така и не спря да ги гълта... Докато почина.

Фельн се приведе напред и прошепна:

— Но знаеш ли кое е най-гадното? — попита той, като избягваше погледа на Байл.

— Какво, Джеймс? Кажи ми.

— Разбираш ли, понякога имам чувството... сякаш обвинявам за всичко точно майка ми. Ако не беше опявала толкова на баща ми, че иска да си намери работа, ако й стигаше да си стои вкъщи... Да си стои вкъщи с мен и момичетата... Тогава нямаше да се налага баща ми да я удря.

След това седнах върху нея, сграбчих онзи шал, дето го носеше и го опънах силно и го опъвах, докато престана да мърда, после пак продължих да го опъвам.

— И тя нямаше да започне да гълта онези хапчета, нямаше да започне да пие и щеше още да е жива. — Той се задъха. — Понякога ми става хубаво, като се сетя как я удряше.

Допирът на плата до китките ми беше приятен.

Той издиша дълбоко.

— Не е хубаво да се приказва така, а?

— Понякога животът не е хубав, Джеймс.

Фельн се загледа в тавана, сякаш броеше шумоизолиращите площи.

— Дявол да го вземе, дори не знам защо се разприказвах за това. Ами то... просто си беше там. Мислех си за него.

Опита се да каже още нещо, но замълча и Байл не се осмели да прекъсне потока на мисълта му. Когато затворникът отново заговори, тонът му беше по-весел.

— Ти правиш ли неща заедно със семейството си, капитане? Това, мисля, беше най-кофти от всичко. Никога не сме направили едно-единично проклето нещо заедно. Никога не отидохме на почивка, никога не отидохме на мач.

— Ако не разговарях с теб тук сега, щях да бъда с тях на пикник.
— Ами?

За миг Бойл се притесни, че Фельн ще му завиди за семейния живот. Но очите на затворника грейнаха.

— Това е чудесно, капитане. Точно така си ни представях — майка ми и баща ми, когато беше трезвен, аз и близнаките. И да сме някъде навън, за да правим това, за което говориш. На пикник в някой парк, седнали пред подиума на оркестъра, нали се сещаш.

Като намалих газта, се чу музика. Тръгнах натам и стигнах в онзи парк насред града.

— Това ли щяхте да правите ти и семейството ти?

— О, ние не сме кой знае колко общителни — засмя се Бойл. — Стоим настани от тълпите. Родителите ми имат малък имот наблизо.

— Семейна къща? — бавно попита Фельн и на Бойл му се стори, че докато изговаря думите, затворникът си я представя.

— Край езерото Таконик. Обикновено ходим там.

Фельн помълча малко.

— Знаеш ли капитане, хрумна ми нещо шантаво. — Очите му брояха тухлите по стената. — Главите ни са претъпкани със знание — там е всичко, което хората някога са знаели или пък ще знаят в бъдеще. Като например как се убива чудовище, как се строи ядрен космически кораб, или как се изучават чуждите езици. Всичко е там, в главите на хората. Само трябва да го открият.

Какво се опитва да каже той? — запита се Бойл. Че аз знам защо го е направил.

— А цялото това знание може да се открие както си седи човек кратко. И тогава мисълта се появява в главата — щрак — и готово. На теб случвало ли ти се е?

Бойл не знаеше какво да отговори, но Фельн като че ли не очакваше отговор.

Отвън в коридора се чу шум от приближаващи стъпки, които постепенно се отдалечиха.

Както и да е, убих я и толкова. Сграбчих онзи красив шал с ръце...

Фелън въздъхна.

— Не се опитвах да скрия нищо от вас, но не мога да ви дам онзи отговор, който ви трябва.

Бойл затвори бележника.

— Няма нищо, Джеймс. Доста неща ми разказа. Благодаря ти.

Хванах онзи красив син шал в ръцете си и я убих. Няма какво друго да кажа.

— Разбрах — кимна Бойл и прехвърли телефонната слушалка в другата си ръка.

Стоеше в мрачния коридор пред кафенето на съдебната палата, където току-що с още няколко колеги от екипа, разследващ Фелън, бяха похапнали празничен обяд.

— Чудесно! — долетя от другата страна на линията ентузиазирания глас на районния прокурор. Повечето от старшите прокурори знаеха, че Бойл се кани да проведе последния разпит на Джеймс Фелън и с нетърпение очакваха да разберат защо беше убил Ана Деверо. Това се беше превърнало във въпрос с главно „В“ сред прокурорите. До ушите на Бойл дори бяха стигнали слухове, че вървят страховити залагания, при това на сериозни суми, какъв ще бъде отговорът.

— Сложно е — продължи Бойл. — Мисля, че трябваше да го подложим на още психологически тестове. Свързано е със смъртта на майка му.

— Майката на Фелън?

— Да. Той си пада по семействата. Яд го е, че майка му е починала, когато е бил на десет и е трябало да отглежда сестрите си.

— Какво?

— Знам, това звучи като психобрътвеж. Но всичко съвпада. Обадете се на д-р Хиршорн. Помолете го...

— Бойл, родителите на Фелън все още са живи. И двамата.

Последва мълчание.

— Бойл? Там ли си?

— Продължавайте! — тихо каза Бойл.

— Той е единствено дете. Никога не е имал сестри.

Бойл разсейно притисна пръст в хромираната табелка с номера на телефона, оставяйки пътни отпечатъци от пръсти върху студения метал.

— А родителите му... затънали в дългове до ушите, за да му осигуряват лекари и аналитици, които да му помогнат. Били са истински светци... Капитане? Там ли сте?

Зашо му трябваше на Фельн да лъже? Нима това беше една голяма шега? Бойл мислено преповтори събитията. Десетина пъти настоявах да се срещна с него. Той отказваше, докато дойде време да бъде произнесена присъдата. Най-накрая се съгласи. Но защо?

Зашо?...

Бойл изведенъж подскочи и рамото му се заби в стената на телефонната кабина.

Той отчаяно вдигна лявата ръка към лицето си и затвори очи — даде си сметка, че преди малко беше съобщил на Фельн имената на всеки член от семейството си. Както и къде работеше Джудит, къде ходеха на училище децата... По дяволите, дори му беше казал къде се намират в момента. Сами, при езерото Таконик.

Капитанът се взря в разкривеното отражение върху хромираната табелка с номера на телефона, давайки си сметка колко чудовищно бе постъпил. Фельн беше планирал това месеци наред. Заради това почти нищо не беше казал за мотива: за да подмами Бойл, да го накара да почувства отчаяна нужда да говори, за да измъкне информация от него и да му намекне, че семейството му е в опасност.

Почекай, успокой се. Той е под ключ. Не може нищо да направи. Няма да се измъкне...

О, не...

Бойл усети как го побиват студени тръпки.

Приятелят на Фельн, онзи мотоциклетист. Ако допуснеше, че живее наблизо, мотоциклетистът можеше да се озове при езерото Таконик за половин час.

— Хей, Бойл, какво, по дяволите, става?

Отговорът на загадката за мотива на Фельн да убие Ана Деверо нямаше никакво значение. Самият въпрос беше последното оръжие на убиеца — и той го използваше срещу полиция, за когото залавянето му се беше превърнало във фикс идея.

Защо, защо, защо...

Бойл пусна слушалката и се втурна по коридора към отделението, където държаха затворниците.

— Къде е Фельн? — извика той.

Надзирателят примигна срещу развлечения детектив.

— Там си е. В килията, капитане. Можете да го видите.

Бойл погледна през двойното стъкло към затворника, седнал спокойно върху пейката.

— Какво прави, след като си тръгнах?

— Чете. Това е всичко. О, обади се няколко пъти по телефона.

Бойл се хвърли към бюрото и грабна телефона на надзирателя.

— Хей!

Набра номера на къщата при езерото.

Телефонът започна да звъни.

Три пъти, четири...

И в този момент Фельн погледна към Бойл и се усмихна.

После каза нещо.

Капитанът не можа да го чуе през армираното стъкло, но беше сигурен, че човекът току-що произнесе думата „Мат“.

Бойл наведе глава до слушалката и молитвено прошепна:

— Вдигни, моля те, вдигни!

Телефонът продължи да звъни.

СТРАХ

— Къде отиваме? — попита жената.

Току-що бе пристигнала от Милано и когато черното ауди бързо се отдалечи от Пиаца де ла Стационе във Флоренция, тя съвсем се обърка.

Антонио превключи плавно и отговори:

— Изненада.

Докато колата се спускаше по тесните криволичещи улички, Мариса закопча колана си. През всичките си тридесет и четири години беше живяла единствено в Милано, а от Флоренция познаваше само центъра. Антонио, от друга страна, беше родом оттук и без колебание преминаваше на висока скорост по непознатата ѝ мрежа от улички и алеи. Мариса леко се смути. Изненада? Антонио беше предложил той да избере мястото за техния дълъг уикенд заедно и тя се беше съгласила. Така че, каза си тя, отпусни се и се наслаждавай на пътуването...

През изминалния месец работата ѝ беше изключително стресираща и бе крайно време да остави някой друг да взема решенията.

Изящна, руса, със северняшки черти, на двайсет години Мариса Карефилио започна работа като модел, а по-късно се отдаде на любовта си — модния дизайн. Преди три години, обаче, брат ѝ напусна семейния бизнес и тя беше принудена да поеме управлението на магазина за антики и произведения на изкуството. Не ѝ беше приятно, но строгият ѝ баща не беше човек, на когото можеш да откажеш.

Последва поредица от остри завои. Мариса се засмя нервно, гледайки агресивното шофиране на Антонио, след което отмести поглед от улиците и започна да му разказва за пътуването си с влака от Милано, за живота на брат ѝ в Америка, за новите придобивки във фамилния магазин в Брера...

Той, от своя страна, заговори за новата кола, която смятал да купи, за проблем с наемател в един от имотите си, за гастрономически

удар, който успял да осъществи вчера — бели трюфели, които открил на пазара близо до дома си и които успял да изкупи под носа на някакъв гаден главен готвач.

Отново оствър завой и рязко превключване на скорости. Само ниското залязващо слънце, което блестеше в очите й, подсказваше посоката, в която пътуваха.

Познаваше Антонио от скоро. Бяха се запознали преди месец във Флоренция в една галерия близо до Виа Маджио, където фирмата на Мариса понякога оставяше на консигнация произведения на изкуството и антики. Тя току-що беше доставила няколко гоблена от осемнайсети век на известните манифактуристи от Франция, когато бе привлечена от мрачен, средновековен гоблен, който заемаше цялата стена в галерията. Изработен от анонимен майстор, той представляваше красиви ангели, които се спускаха от небето, за да се сражават със зверове, дебнещи сред гъстите гори и нападащи невинните.

Докато стоеше, прикована от страховитата сцена, чу глас, който прошепна: „Добра работа, но има очевиден недостатък“.

Тя примигна от изненада и се обърна към красивия мъж, който стоеше наблизо. После сви вежди.

— Недостатък?

С очи, все още впити в гоблена, той отговори:

— Така е. Най-красивият ангел е избягал от този гоблен. — Той се обърна и се усмихна. — И стои в залата до мен.

Мариса отмина със смях очевидната свалка. Но той беше произнесъл репликата с такова невинно очарование, че първоначалната й реакция — да си тръгне — бързо се изпари. Двамата подхванаха разговор за изкуството и половин час по-късно споделяха мисли на чаша вино и порция сирене.

Антонио беше мускулест, добре поддържан, с гъста тъмна коса, кафяви очи и приветлива усмивка. Занимаваше се с компютри. Тя не можеше да разбере точно какво — някакви мрежи — но явно бе преуспял. Беше заможен и изглежда разполагаше с много свободно време.

Оказа се, че имат много общо помежду си. И двамата бяха учили в колеж в Пиемонте, бяха пътували из цяла Франция и се интересуваха от мода (въпреки че тя предпочиташе да създава, а той — да носи.)

Антонио беше една година по-млад от нея, никога не се беше женил (тя беше разведена) и също като нея имаше само един жив родител: майка ѝ беше починала преди десет години, а бащата на Антонио — преди пет.

На Мариса ѝ беше лесно да разговаря с този мъж. Нощта, когато се срещнаха, тя говори за какво ли не — оплака се от властния си баща, сподели съжалението си, че е напуснала модата заради скучна работа, разказа за бившия си съпруг, на когото от време на време даваше пари назаем, които той никога не връщаше... Когато осъзна колко унило и хленчещо звучи, се изчерви и се извини. Но Антонио каза, че няма нищо против и че му е приятно да я слуша, независимо от темата. В този миг Мариса си даде сметка, че повечето мъже, с които беше излизала до този момент, се бяха фокусираха единствено върху външния ѝ вид и върху собствената си личност.

Разходиха се край река Арно, после прекосиха Понте Векио и там едно малко момче се опита да му продаде рози за „съпругата му“. Вместо цветя Антонио ѝ купи сувенир: пръстен с отрова, тип Лукреция Борджия. Мариса се смя много и го целуна по бузата.

Следващата седмица той я посети в Милано. След това се видяха още два пъти по работа тук във Флоренция. А сега това щеше да бъде първият им уикенд заедно. Все още не бяха любовници, но Мариса чувствуше, че това съвсем скоро ще се промени.

Сега, на път за „изненадата“, Антонио взе поредния рязък завой надолу по зле осветената квартална уличка. Районът беше западнал.

Мариса се притесни, че той минава напряко през това място — и притеснението ѝ се засили, когато той рязко натисна спирачките и спря със свистене до бордюра. Какво прави той, зачуди се тя.

Антонио слезе от колата.

— Трябва да свърша нещо. Връщам се веднага. — Той се поколеба. — Може би ще искаш да заключиш вратите.

Антонио се отправи към някаква порутена къща, огледа се и влезе, без да чука.

Мариса забеляза, че е взел ключовете от колата със себе си и това я накара да се почувства като в капан. Тя обичаше да шофира — имаше сребристо мазерати — и не ѝ беше приятно да я возят. Реши да се вслуша в съвета на Антонио и да провери дали всички врати са заключени. Докато оглеждаше вратите откъм страната на шофьора,

погледът ѝ се спря на две момченца — близнаци на около десет години. Децата стояха неподвижно едно до друго на отсрещната страна на улицата и се взираха в нея със сериозни лица. Едното прошепна нещо, а другото кимна, без да се усмихва. Мариса потръпна. А когато извърна очи от тях, ахна ужасена. На педя от нея едно старческо женско лице, приличащо на череп, се беше вторачило през прозореца на аудито. Жената изглеждаше много болна и на прага на смъртта.

— Мога ли да ви помогна? — успя да промълви Мариса през отворения прозорец.

Мършавата жена, облечена в мръсни дрипи, се олюля. Жълтеникавите ѝ очи се стрелнаха през рамо, сякаш се страхуваше да не я видят. После хвърли поглед на колата, която сякаш ѝ беше позната.

— Познавате ли Антонио? — попита Мариса, опитвайки се да се успокои.

— Аз съм Олга — със сподавен глас каза старата жена. — Аз съм кралицата на Вия Магдалена. Познавам всички... Дойдох да изкажа съболезнованията си.

— За какво?

— Как за какво? За смъртта на сестра ти, разбира се — кимна старицата.

— Сестра ми? Аз нямам сестра.

— Не си ли сестрата на Лучия?

— Не познавам никаква Лучия — каза Мариса.

Жената поклати глава.

— Но вие двете толкова си приличате.

С голямо усилие Мариса си наложи да погледне влажните пожълтели очи на жената.

— Напразно те разтревожих, скъпа. Прости ми — каза Олга и се обърна.

— Почакай — извика Мариса. — Коя е била тази Лучия?

Жената се спря, наведе се и прошепна:

— Художничка. Правеше кукли... Не говоря за играчки. Бяха много красиви... Изработваше ги от порцелан. Беше истинска магьосница. Сякаш умееше да улови човешката душа и да я постави в куклата.

— И е починала?

— Миналата година.

— Как се запозна с нея?

— Прости ми за беспокойството, скъпа. Изглежда съм се припознала. — Олга хвърли още един поглед към сградата, в която беше влязъл Антонио, и отмина кукуйки. След малко Антонио се върна с малка сива хартиена торбичка, която оставил на задната седалка. Не даде никакво обяснение, а само се извини, че се е забавил повече от планираното. Докато той сядаше на шофьорското място, Мариса погледна през неговия прозорец към отсрещната страна на улицата — нямаше никаква следа и от близнаците.

Антонио включи на скорост и потегли. Мариса го попита за старицата. Той премигна учудено. Поколеба се, после се засмя.

— Олга... тя е луда. Не е наред с главата.

— Познаваш ли Лучия?

Антонио поклати глава.

— Тя каза ли, че я познавам?

— Не. Но... останах с впечатлението, че ми разказва за нея, защото разпозна колата.

— Вече ти казах, тя е побъркана.

Антонио се умълча, насочвайки се извън града, докато излезе на шосе A7, след което зави на юг по SS222 — прочутата магистрала Кианиджиана, която лъкатуши през винарския район между Флоренция и Сиена.

Докато профучаваха през Страда, покрай величествения Кастело ди Уцано, после през Греве и слабо населения регион на юг от Панцано, Мариса здраво стискаше дръжката на вратата. Пейзажът беше красив, но някак си зловещ. Само на няколко километра на север „Чудовището от Флоренция“ беше заклало повече от дванайсет души в периода от края на шестдесетте до средата на осемдесетте години, а тук, на юг, други двама луди неотдавна бяха измъчвали и заклали няколко жени. Тези двама убийци бяха заловени и пратени в затвора, но убийствата бяха особено зловещи и се бяха случили недалеч от мястото, където се намираха те сега. След като си спомни за тях, Мариса не можа да ги прогони от мисълта си.

Тя тъкмо се канеше да помоли Антонио да пусне радиото, когато изведнъж, на около три километра от Куерчегроса той зави рязко по

тесен селски път. Минаха почти километър преди Мариса да попита с тревога в гласа:

— Къде сме, Антонио? Бих искала да ми кажеш.

Той хвърли поглед на разтревоженото ѝ лице и се усмихна.

— Извинявай. — Антонио заряза мистериозността, която беше възприел и възвърна старата си същност. — Не исках да те плаша. Просто драматизирах. Водя те във фамилната ни къща. Била е стара мелница. С баща ми сами я ремонтирахме. За мен тя е специално място, което искам да споделя с теб.

Мариса се успокои и сложи ръка на крака му.

— Съжалявам. Не исках да те подлагам на кръстосан разпит... Но напрежението през седмицата беше толкова голямо... да не говорим за усилията, които положих, за да убедя баща ми да ми даде няколко свободни дни... беше истински кошмар.

— Е, сега можеш да се отпуснеш. — Ръката му притисна нейната.

Тя отвори прозореца и вдъхна уханния въздух.

— Тук е прекрасно — каза тя.

— Така е. Истинска тишина и спокойствие. Никакви съседи на километри наоколо.

Караха още пет минути, след което паркираха. Антонио взе сивата торбичка, с която се беше сдобил в оная съборетина във Флоренция, след което извади куфарите и плик с хранителни продукти от багажника. Вървяха петдесетина метра по пътека, прокарана през обрасла в тръни маслинена горичка, когато той кимна към мостче над пенлив поток:

— Ето я.

На слабата светлина на здрача тя трудно различи къщата на отсрещния бряг. Беше доста впечатляваща — повече готическа, отколкото романтична — старинна, двуетажна каменна мелница с малки прозорчета, закрити с метални решетки.

Прекосиха моста и той оставил куфарите пред външната врата.

Потърси ключа. Мариса се обърна и погледна надолу. Черен и бърз, потокът изглеждаше доста дълбок. Само един нисък парапет я предпазваше да не падне от десетина метра височина във водата.

Гласът му, близо до ухото ѝ, я накара да подскочи. Беше се приближил зад нея.

— Знам какво си мислиш.

— Какво? — попита тя с разтуптяно сърце.

Той я обгърна с ръце и каза:

— Мислиш си за онзи порив.

— Порив?

— Да скочиш. Същото чувство, което хората изпитват, когато стоят на висока кула или на ръба на скала — това странно желание да полетиш в пространството. Няма смисъл, няма причина. Но съществува. Като че ли — той си дръпна ръцете от раменете й — ако те пусна, няма какво да те спре да не скочиш. Разбираш ли какво искам да кажа?

Мариса потръпна — до голяма степен защото знаеше точно какво има предвид. Но не каза нищо. За да смени темата, тя посочи малък бял дървен кръст, обграден от цветя на отсрещния бряг.

— Какво е това?

Той присви очи.

— Пак ли? А, разни хора ги оставят. Често се случва. Досадна работа.

— Защо?

— Едно момче е умряло тук — каза той след малко. — Преди ние да купим мелницата. Живеело нагоре по пътя. Никой не знае точно какво се е случило, но изглежда си е играело с футболна топка и тя е паднала във водата. Момчето се опитало да си я вземе и паднало. Сама виждаш, че водата тук е много бърза. Бил е засмукан в улея и заклещен с главата надолу.

Мариса страдаше от клаустрофобия и тази смисъл я ужаси.

— Минало половин час преди да умре. Сега роднините му идват и правят помен. Твърдят, че не са те. Казват, че кръстът и цветята сами се появяват. Но, разбира се, това е лъжа.

Очите ѝ бяха приковани в тъмния, тесен улей, където беше умряло детето. Какъв ужасен начин да завърши живота ти.

Силният глас на Антонио отново я стресна. Но този път той се смееше.

— Стига ужасяващи истории. Хайде да хапнем.

Мариса го последва с облекчение в къщата. Зарадва се, когато видя, че вътре тя е доста удобна, дори уютна. Стените бяха приятно оживени с окачени по тях скъпи картини и гоблени. Антонио запали

свещи и отвори една бутилка. Вдигнаха тост за първия си уикенд заедно и започнаха да приготвят вечерята. Мариса забърка ордьовър с мариновани зеленчуци и шунка, но останалата част от вечерята Антонио сготви сам. Като начало приготви език с масло и бели трюфели, а за основно ястие — пъстьрва с подправки. Тя беше впечатлена, докато наблюдаваше с каква увереност реже, смесва, разбива и комбинира. Неговата сръчност ѝ доставяше удоволствие, но също така я натъжи леко, защото я накара да съжалява, че дългите часове в магазина не ѝ позволяваха да прекарва толкова време, колкото би искала в собствената си кухня, приготвяйки ястия за приятелите си.

Докато той слезе в избата и донесе Кианти, реколта 1990 година, Мариса сложи масата. От известно местно лозе — обясни Антонио. Любителка на вина, Мариса повдигна учудено вежди и отбеляза, че това е превъзходен, рядък сорт и дори само етикетите биха съблазнили някой колекционер.

— Изглежда имаш чудесна винарска изба. Мога ли да я разгледам?

Но когато тя пристъпи към вратата, той бързо я затвори с лека гримаса.

— Не ми остана време да подредя и долу е голям хаос. Може би друг път — оправда се Антонио.

— Разбира се — съгласи се тя.

По време на вечерята разговаряха през цялото време. Антонио беше сервиран храната и светлината на свещите разпръскваше мрака около тях. Той ѝ разказа за лудите си съседи, за сприхав котарак, който си въобразявал, че е единствен собственик на имота, колко трудно им е било на него и на баща му — да намират старинни аксесоари за реставрирането на мелницата...

По-късно те отнесоха чиниите в кухнята и Антонио предложи да пият „грапа“ в салона. Той ѝ посочи къде се намира и тя влезе в малката, интимна стая. Докато сядаше на кушетката, чу скърцането на вратата на избата и стъпките му надолу по стълбите. След пет минути той се върна с две пълни чаши.

Двамата седяха един до друг, отпивайки от ликьора. На вкус беше малко по-горчив от тези, които беше опитвала досега, но като имаше предвид добрия вкус на Антонио, беше сигурна, че е скъп дестилат.

В един миг усети как топлината пропълзя по тялото й, почувства се комфортно и леко замаяна.

Облегна се назад на силното му рамо и го целуна. Антонио отвърна на целувката ѝ със страст и прошепна:

— Там има подарък за теб — и посочи към близката баня.

— Подарък?

— Виж го.

Мариса се изправи и отиде до банята, където откри старинна копринена роба. Дрехата беше златиста, с миниатюрни цветчета по нея и дантела по краищата.

— Красива е — провикна се тя. Почуди се. Дали да я облече? Това би било ясно послание за него... Беше ли готова?

Да, реши тя.

Тя свали дрехите си, облече тънката роба и се върна в салона.

Антонио се усмихна, взе ръката ѝ и се взря в очите ѝ.

— Толкова си красива. Истински... ангел.

Думите му бяха същите като тези, които използва при първата им среща. Но в тона му имаше нещо странно, като че ли щеше да каже, че прилича на нещо друго и в последния момент се беше опомnil.

Мариса се надсмя сама на себе си. „Това е влиянието на баща ти — да гледа всичко под микроскоп, да търси скрит смисъл във всяка дума, да критикува. Успокой се“ — помисли си тя.

Седна отново до Антонио. Целунаха се страстно. Той маxна шнолата от косата ѝ, така че тя се разпръсна върху раменете ѝ, после обхвана лицето ѝ с двете си ръце и дълго се взира в очите ѝ. Целуна я отново.

Почувства се замаяна от докосването му и напитките. Когато той прошепна „Хайде да отидем в спалнята“, тя кимна.

— Минава се оттам. — Той посочи към кухнята. — Мисля, че има свещи до леглото. Защо не ги запалиш? Аз ще заключа къщата.

Мариса взе кибрит и влезе в кухнята. Видя, че вратата на избата е оставена отворена и хвърли поглед надолу към стръмните стъпала. Голяма част от помещението можеше да се види. Изобщо не беше разхвърляно, както беше казал той. Всъщност мястото беше добре подредено и безупречно чисто. Тя чу Антонио да затваря врата или прозорец някъде из къщата и от чисто любопитство тръгна тихо надолу по стъпалата.

По средата спря и се намръщи, загледана в нещо под една от масите.

Беше спукана футболна топка.

Спомни си, че момчето, което се беше удавило, си е играло с такава топка. Негова ли беше?

Продължи надолу по стъпалата, наведе се и я вдигна. Топката беше специална, в чест на една от големите победи на „Милан“ миналата година — датата на мача беше отпечатана на нея. Значи не може да е на мъртвото момче — Антонио каза, че се е удавило по времето, когато предишният собственик е живял тук. Но Антонио е собственик вече близо пет години — когато баща му, който му е помогал при реконструкцията, е починал. Някакво странно съвпадение.

Но чакай... Като си припомни разказа му за инцидента, Мариса се сети, че той беше казал, че никой не знае точно какво се е случило с момчето. Но ако беше така, откъде можеше да знае, че се е мъчил половин час преди да умре?

Обзе я страх. Чу скърцането на стъпките му над нея. Тя върна топката на мястото ѝ и се обърна към изхода. Но изведнъж спря, останала без дъх. На каменната стена, отлясно на стъпалата, имаше снимка — на Антонио и някаква жена, която много приличаше на Мариса, с коса, спускаща се до раменете. И двамата носеха венчални халки — въпреки че той ѝ беше казал, че не се е женил.

Жената беше облечена в същата роба, която носеше Мариса сега.

Това, разбира се, беше Лучия. Която е починала миналата година.

Със смразяваща яснота Мариса разбра — Антонио беше убил жена си.

Момчето с топката вероятно беше чуло виковете ѝ за помощ или е било свидетел на убийството. Антонио го е подгонил и го е хвърлил в потока, където е било повлечено в улея и се е удавило, докато лудият съпруг го е наблюдавал.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Тя се приближи до шкафа под фотографията.

Върху него беше сивкавата торбичка, която Антонио беше взел от Флоренция, точно до бутилката с „грапа“, която наскоро беше отворил.

Мариса надникна в торбичката. Вътре имаше шишенце с барбитурати, наполовина празно. Върху плота на шкафа имаше

разсипан прах; със същия цвят като хапчетата — жълти като помътнелите очи на старицата, която се беше приближила до колата на Антонио.

Изглежда той беше стрил няколко таблетки на прах, за да ги разтвори в питието ѝ, осъзна Мариса.

Вълна от паника я прониза и се загнезди в стомаха ѝ. Никога досега не беше изпитвала подобен страх. Планът му беше да я упои и... и после какво?

Не можеше да губи време в догадки. Трябаше да избяга.

Веднага!

Мариса тръгна нагоре по стълбата, но се закова на място.

Антонио стоеше над нея с кухненски нож в ръка.

— Казах ти, Лучия, че не искам да влизаш в избата.

— Какво? — промълви Мариса, премаляла от ужас.

— Защо се върна? — прошепна той. После се чу смразяващ смях. — Ax, Лучия, Лучия... ти се върна от мъртвите. Защо? Ти заслужаваше да умреш. Ти ме накара да се влюбя в теб, открадна сърцето и душата ми, а после смяташе да си тръгнеш и да ме оставиш сам.

— Антонио — каза Мариса с треперещ глас, — аз не съм...

— Мислеше си, че съм една от твоите кукли, нали? Нещо, което можеш да създадеш, а после да продадеш и изоставиш?

Той тръгна надолу по стъпалата, затваряйки вратата зад себе си.

— Не, Антонио. Чуй ме...

— Как можа да се върнеш?

— Аз не съм Лучия! — изкрещя Мариса.

В този момент си припомни болезнено момента на запознанството им. Когато за първи път се срещнаха, той не си е мислел, че тя прилича на ангел; напомнила му е на жената, която е убил.

— Лучия — простена Антонио.

Той се протегна към стената и загаси осветлението. В стаята настъпи непрогледен мрак.

— Господи, не. Моля те! — Мариса се дръпна назад. Босите ѝ крака пареха от студения под.

Чу го как се доближава до нея — скърцащите стъпала го издаваха. Но когато стигна до стълбите, тя загуби представа къде е той.

Не... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— За да ме превърнеш в една от твоите кукли ли се върна? — отекна гласът му.

Мариса се дръпна назад. Къде беше той? Не можеше да го чуе.

КЪДЕ?

Да не би...?

Горещ дъх докосна лявата ѝ буза. Беше на не повече от една стъпка от нея.

— Лучия!

Тя изпищя и падна на колене. Не можеше да се придвижи напред, там, където мислеше, че са стълбите — щеше да се сблъска с него — но си спомни, че беше видяла малка врата в дъното. Може би тя водеше към задния двор. Опипвайки стената, тя успя да намери вратата, дръпна я бързо, строполи се вътре и я затръшна след себе си.

Хълцайки, тя запали една кибритена клечка.

Не!

Намираше се в нещо като килер — помещението беше не повече от метър на два. Без прозорци, без други врати. През сълзите и изпълнена от ужас тя видя нещо на пода пред нея. Пристъпи напред — ръцете ѝ трепереха, сърцето ѝ щеше да се пръсне — и видя, че беше порцеланова кукла с черни очи, втренчени в тавана.

А по стената имаше тъмно кафяви петна.

Кръв, досети се Мариса. И тя беше от предишния обитател на тази камера — Лучия, която е прекарала последните си дни в ужас, опитвайки се да си проправи път през скалата с голи ръце.

Кибритената клечка угасна и мракът я обгърна.

Обзета от паника, Мариса се разрида. „Как можах да съм такава глупачка“ — помисли си тя. — „Ще умра тук, ще умра тук, ще умра...“

Но после, от другата страна на стената, тя чу гласа на Антонио, който звучеше съвсем нормално. Той извика:

— Всичко е наред, Мариса. Не се тревожи. Отляво на вратата зад един разхлабен камък има ключ за лампа. Щракни го. Прочети бележката, скрита в куклата.

„Какво става?“ — учуди се Мариса. Тя избърса сълзите си, намери ключа и го щракна.

Премигвайки на ярката светлина, тя се наведе и извади от вътрешността на куклата сгънат лист хартия. Започна да чете.

Мариса,

Стената вляво е фалшива. Скъсай я и ще видиш врата и прозорец. Вратата е отключена. Когато си готова да излезеш, я бутни навън. Но първо погледни през прозореца.

Тя разкъса полиетилена. Наистина имаше прозорец. Погледна навън и видя мостчето. В момента целият имот беше ярко осветен от прожектори. Видя Антонио, който си тръгваше по моста с куфар в ръка. Той спря, сигурно бе видял светлината през прозореца и знаеше, че тя го наблюдава. Антонио ѝ помаха с ръка и изчезна по пътя към паркинга. След миг тя го чу да пали колата и да потегля.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Мариса бълсна вратата и излезе навън.

Видя куфара и чантата си. Смъкна бързо робата, облече се с треперещи ръце и извади мобилния си телефон от чантата, като го стискаше така, както уплашено дете притиска плюшената си играчка.

После продължи да чете.

В безопасност си. Никога не те е грозяла опасност. Аз съм на път за Флоренция, далеч от мелницата. Поязвай, не съм побъркан убиец. Лучия не съществува. Старицата, която ти разказа за нея, получи сто евро, за да разиграе тази сценка. Никакво малко момченце не се е давило — аз поставих кръста и цветята край потока днес, преди да дойда да те взема от гарата. Топката беше само реквизит. Кръвта по стената е всъщност боя. Таблетките бяха бонбонки (въпреки че грапата беше истинска — и от изключителна реколта, ако мога да отбележа), фотографията на мен и моята „съпруга“ е компютърно творение.

А каква е истината: Казвам се Антонио. Никога не съм бил женен, състоянието си съм натрупал от компютри и това е моята сила.

Вероятно се чудиш: „За какво е всичко това?“.

Трябва да ти обясня.

Голяма част от детството ми премина в самота и скуча. Потопих се в книгите на великите творци на ужаса. Да, те ме ужасяваха, но също ме възбуджаха. Наблюдавах публиката, когато се прожектираше филм на ужасите и си мислех: „Те са изплашени, но са живи“.

Тези преживявания ме подтикнаха да стана артист. Като всеки велик музикант или художник моята цел е не просто да създавам красота, но да отварям очите на хората, да пренареждам техните възгледи и усещания. Единствената разлика е, че вместо музикални ноти или бои, аз използвам страх. Когато срещна хора като теб, които, както пише Данте, са загубили истинския път в живота, моята мисия е да им помогна да го намерят. Онази нощ във Флоренция, нощта, когато се срещнахме, аз те избрах, защото видях, че очите ти са мъртви. И скоро разбрах защо — недоволството ти от работата, доминиращият ти баща, бившият ти съпруг използвач. Знаех, че мога да ти помогна.

В този момент ти, разбира се, ме мразиш; бясна си ми. Кой не би бил?

Но, Мариса, задай си този въпрос, попитай сърцето си: Изпитвайки този силен страх, не се ли почувства неимоверно жива?

Написал съм ти три телефонни номера.

Единият е на таксиметрова служба, за да можеш да отидеш на гарата във Флоренция.

Вторият е на местния полицейски участък.

Третият е моят мобилен телефон.

Ти избиращ на кого да се обадиш. Искрено се надявам да набереш последния, но ако не искаш — тази вечер или по-нататък — аз, разбира се, ще те разбера. В края на краищата същността на изкуството е в това творецът да подари творението си на света и никога повече да не го види.

Твой Антонио

Бясна и със сълзи на очи, Мариса се добра до една каменна пейка край водата. Седна и пое дълбоко въздух, стискайки телефона в едната си ръка, а писмото — в другата. Вдигна очи и се загледа в звездите. Изведнъж се стресна и премигна. Един голям прилеп, тъмна сянка в още по-тъмното небе, летеше на зигзаг в сложни, но елегантни фигури. Мариса го проследи с поглед, докато не изчезна отвъд дърветата.

Погледна към потока, заслушана в шума на бързата тъмна вода. Обърна писмото към светлината, идваща от мелницата, за да прочете един от номерата. После го набра на своя телефон.

Но след това се поколеба, заслушана отново в бученето на водата, вдишвайки прохладния въздух, пропит с ухание на пръст, сено и лавандула и изтри номера от экрана на телефона си. След това набра друг номер.

МОМИЧЕТО В ТУНЕЛА

— Извинете, че ви беспокоя толкова рано, сър.

В шест часа сутринта разтревоженият Рон Баджет, замаян от ранния час, премигна срещу мъжа, който стоеше на прага му, облечен в костюм и с полицейска значка в ръка.

— Аз съм полицай Лари Перило.

— Какво има, полицай?

— Вие ли сте собственик на сградата на Хумболт стрийт №77?

— Точно така. Моята компания е на този адрес. — Рон Баджет усети как нова тръпка на беспокойство преминава през него. Преди три минути се чувстваше изтощен и замаян. Сега беше напълно буден. — Да няма пожар?

С коремче и оредяла коса като повечето мъже на средна възраст, Рон пристегна колана на бежовия си халат и се прокашля.

Беше хладно септемврийско съботно утро и двамата мъже стояха на прага на дома на Рон — поостаряла къща в колониален стил в предградията, която още не се беше отървала от следите, оставени от децата на предишния собственик, които очевидно бяха тичали, скачали и удряли по всяко достъпно място. Затова Рон и жена му прекарваха по-голямата част от свободното си време в ремонтиране.

— Не, господине, с офиса всичко е наред. Но се надяваме да ни помогнете. Нали знаете онази стара сграда зад вашата, от другата страна на паркинга?

— Дето ще я събарат ли?

— Точно така.

Сандра, съпруга на Рон от осемнайсет години, разтревожена се появи на вратата. Носеше син пеньоар на баклавички и пантофи. Косата ѝ беше разчорлена, а лицето ѝ имаше онова сънливо сутрешно изражение, което Рон все още намираше привлекателно, дори след осемнайсетгодишен брак.

— Какво има, скъпи?

— Някакъв проблем със старата сграда зад офиса. — Той представи съпругата си на полицая.

— А, онази, която се канят да разрушат ли? — Сандра, която в момента работеше на свободна практика, беше помагала цяла седмица на Рон при пренасянето му в новия офис. Един ден, докато бяха при задната товарна рампа, тя дори спомена, че старата сграда изглежда опасна.

— Точно така, госпожо — потвърди полицай Перило и добави: — Изглежда вчера вечерта една студентка от Сити колидж е минала напряко през дворното място отзад. Част от сграда се е срутила. В този момент младото момиче е заклещено в един от тунелите за доставки, които са свързвали фабриките със складовите помещения в този квартал.

— Господи! — прошепна Сандра.

— Но е жива, нали? — попита Рон.

— Засега. Чуваме я да вика за помощ, но изглежда губи сили.

Жена му поклати глава. Рон и Сандра имаха седемнайсетгодишна дъщеря, която учеше във Вашингтон и жената явно си представяше собственото си дете наранено или заклещено. Никой не е способен да изпита по-голямо съчувствие към дете в беда от хора, които имат собствени деца.

Полицаят погледна към сутрешния вестник в найлонова опаковка, хвърлен на тревата наблизо. Той го вдигна, извади го от опаковката и им показа водещото заглавие: „Може ли да бъде спасено момичето в тунела?“.

На голяма снимка се виждаха десетина спасителни работници, застанали около купчина бетон и мазилка. В дъното имаше полицейско куче, което душеше около зейнала дупка в земята. Наблизо стояха мъж и жена със сериозни изражения. Бяха идентифициирани като родителите на заклещеното момиче, Тоня Гилбърт. Имаше и друга, по-малка снимка от годишника на училището на момичето.

Рон прегледа статията и научи някои неща за Тоня. Беше започнала последната си година в Сити колидж, след като цяло лято работила като туристически гид в държавен парк в Апалачите. Изучаваше обществено здравеопазване. Баща ѝ беше бизнесмен, майка ѝ работеше като доброволка за местни благотворителни кампании. Тоня беше единствено дете.

Рон посочи малкото съобщение отстрани на статията. „РОДИТЕЛИТЕ ПРЕДЛАГАТ 500 000 ЗА СПАСЯВАНЕТО НА МОМИЧЕТО“. Половин милион? — помисли си той. После си спомни, че фамилното име на момичето му се стори познато. Вероятно баща ѝ беше същият онзи Гилбърт, който притежаваше голяма банка за финансов анализ и инвестиции в града и който винаги се появяваше на благотворителни разпродажби и културни мероприятия, отразявани подробно в пресата.

Сандра попита полицая:

— Как можем да помогнем?

— Нашият спасителен екип се опита да се добере до нея от повърхността, но е твърде опасно. Останалата част от сградата може да се срути всеки момент. Инженерите биха искали да опитат да стигнат до нея през сутерена на вашия офис — отвърна Перило.

Сандра поклати глава.

— Но как ще помогне това? Той изобщо не е близо до старата сграда.

— Нашите хора разгледаха стари карти на сградите в този район. Под паркинга между вашата сграда и срутената има подземни помещения и комуникации. Според нас това, което е под срутената сграда, засега не е затрупано. Надяваме се да можем да си проправим път до момичето през подземията.

— О, разбира се — намеси се Рон. — Ще направим всичко, което можем.

— Много ви благодаря, господине.

— Веднага ще дойда и ще ви отключва офиса. Дайте ни само няколко минути да се облечем.

— Ще ме следвате. — Полицаят посочи тъмносиня полицейска кола без надписи.

Рон и Сандра се прибраха бързо в къщата. През цялото време жена му шепнеше:

— Бедното момиче... Да побързame.

Докато Сандра се преобличаше, Рон хвърли халата и пижамата си на пода в спалнята и включи телевизора на местната станция. На мястото на произшествието имаше новинарски екип и един репортер обясняваше на говорителя в студиото, че още една част от стената току-що се е срутила, но парчетата не са паднали в тунела при Тоня.

Тя е все още жива.

Слава на Бога, помисли си Рон и бързо си облече якето. На екрана показваха две млади жени, застанали до полицейската лента. Едната изтряваше сълзите си, а другата държеше плакат, на който пишеше: „Обичаме те, момиче в тунела“.

„Графичен дизайн РБ“ се помещаваше в малък стар склад за кафе близо до реката. От другата страна на улицата се намираше Сити колидж.

Преди две години дузина предприемачи решиха да трансформират този промишлен район на града в мезонети, шикозни ресторани, театри и бохемски кварталчета — нещо, което много градове правеха напоследък, в повече или по-малко отчаян опит да спрат тенденцията за бягство към хомогенния свят на супермаркетите в предградията. Предприемачите хвърлиха големи пари за обновление и строителство в този район, а градската управа се съгласи на данъчни облекчения, за да стимулира хора и фирми да се преместят тук. Платиха за направата на евтини улични скулптури и табелки, а една фирма за връзки с обществеността измисли име на квартала: „НоЖ“ от „Нов Център“. Това наименование вече беше напечатано върху улични табели и промоционални брошури, когато се установи, че хората в повечето случаи произнасят новото име „НОЦ“, което звучеше доста тъпо, като лак за коса или газирана напитка. Но името вече беше възприето. Въпреки някои други грешки в планирането (като например това, че никой не беше предвидил, че онези, които ще ходят в шикозните ресторани, театрите и бохемските си студия, ще трябва да паркират колите си някъде), начинанието потръгна. Рон Баджет, например, веднага реши, че иска да премести компанията си в този район и старият склад за кафе му се понрави особено много. Както каза на Сандра, не можеше да го обясни, но инстинктивно усети, че старата сграда пасва идеално на личността му.

Освен това Рон беше вече готов да напусне стария си офис. Чувстваше, че е извлякъл всички ползи от старото място, което беше в традиционния център на града — скучен квартал с офис сгради от петдесетте години, автогара и нас скоро закрит колеж за секретарки.

През нощта тази част приличаше на призрачен град. През последните няколко години жестоките престъпления бяха нараснали и

на Сандра ѝ беше много неприятно, когато трябваше да шофира сама, за да посрещне Рон след работа.

Въпреки че НоЦе получи одобрение и се развиваше, от финансова гледна точка преместването не се отрази добре на компанията на Рон. Противно на неговите очаквания много от клиентите му явно предпочитаха стария квартал (където улиците не бяха задръстени, имаше достатъчно места за паркиране и ресторантите не бяха шумни и претенциозни).

Вече беше загубил шест-седем клиенти и въпреки че започна работа с няколко нови, все още не можеше да се оправи от спада в бизнеса и разносите по преместването, които се оказаха повече, отколкото предполагаше.

Парите бяха проблем, особено за Сандра. Тя беше по-амбициозна, имаше по-скъпи вкусове от своя съпруг, а приходите им рязко бяха намалели, когато я съкратиха от поста инженер в енергийна компания преди шест месеца. Рон знаеше, че тя би искала той да си намери постоянна работа в някоя голяма рекламна агенция, но на него не му даваше сърце да го направи. Рон Баджет винаги бе искрен със съпругата си за това, че има и други цели освен трупането на пари.

„Трябва да работя за себе си. Разбери, имам нужда да следвам творческия си дух — казваше той и на лицето му се появяваше усмивка на разказание. — Знам, че това звучи глупаво. Но не мога да се променя. Трябва да съм верен на себе си.“

Рон вярваше, че най-накрая Сандра е разбрала това и го подкрепя. Освен това му харесваше да е в НоЦе и нямаше никакво желание да се мести.

Докато семейство Баджет следваха полицейската кола, тези мисли за квартала и финансовото им състояние бяха далече от него. Единственото, за което можеше да мисли, беше Тоня Гилбърт — момичето в тунела, заклещено под срутената сграда.

Пред себе си видяха суматохата на разиграващата се драма: десетки спасителни работници, пожарни коли, полицейски коли, зяпачи, струпани зад жълтата полицейска лента. Естествено, пресата също беше тук — пет-шест буса със съответното лого, изписано на всеки един от тях и сателитна чиния, насочена към небето.

Рон спря рязко пред своята сграда под голяма табела „Не паркирай“ и двамата със Сандра изскочиха от колата. Последваха

полицая до външната врата на „Графичен дизайн РБ“, където ги чакаха няколко полицейски офицери и пожарниари с мрачни физиономии. Това бяха едри мъже и набити жени, някои облечени в спасителни костюми със специални инструменти, окачени на коланите им, други в бизнес костюми или униформи. Един от тях, белокос мъж в морскосиня униформа с лентички и значки на гърдите, се ръкува с двамата Баджет, докато Перило ги представяше.

— Аз съм Ноблок, шеф на пожарникарите. Оценявам това, че дойдохте да ни помогнете. Намираме се в тежка ситуация.

— Господи, тя е под цялата тази купчина, така ли? — попита Сандра, взирайки се през алеята край сградата на Рон в огромната купчина мазилка и бетон.

Останалите стени на сградата едва се крепяха над зейналите дупки в земята и изглеждаха така, сякаш всеки момент ще се срутят. Във въздуха, подобно на сива мъгла, се носеше облак прах от последното срутване.

— Да, за съжаление — кимна шефът на пожарната и продължи:
— Тя се намира на около девет метра някъде там долу в един от секторите на стария тунел, през който са зареждали фабриките. Цяло чудо е, че е още жива. — Високият мъж с войнишка стойка поклати глава и погледна към мястото. — И това е станало само за да мине напряко и да си спести няколко пресечки път.

— Трябвало е да сложат предупредителни табели или нещо подобно — каза Рон.

— Вероятно има такива — отвърна шефът на пожарникарите. — Но момичето едва ли им е обърнало внимание. Знаете какви са децата — добави Ноблок с вид на човек, видял много трагедии, причинени от глупостта на тийнейджърите.

— А сградата защо се е срутила? — попита Рон.

— Засега не знаем със сигурност. Инспекторите казаха, че повечето от подпорните греди са изгнили, но не са предполагали, че има непосредствена опасност от срутване, иначе биха я заградили.

— Е, хайде да влезем — каза Рон.

Той отвори вратата и въведе Ноблок и останалите в сградата, а после надолу към приземния етаж.

Строителният предприемач не се беше престаравал особено в тази част на сградата и тя беше лошо осветена, миришеше на мухъл,

но пък беше чиста благодарение на усърдната работа на Сандра по време на преместването.

Полицай Перило попита:

— Мислех си нещо, началник. Тя има ли мобилен телефон? Може ли да ѝ се обадим? Така ще ни каже много ли е пострадала и дори нещо за това как да стигнем до нея.

— Има телефон — каза началникът. — Проверихме записите. Снощи, на тръгване от колежа, е провела няколко разговора — според нас точно преди да падне. Но телефонната компания казва, че е изключен. В този момент тя или не може да го намери в тъмното, или не успява да стигне до него.

— Може да се е счупил — предположи Сандра.

— Не — обясни началникът. — От компанията са сигурни. Телефоните излъчват някакъв сигнал дори когато са изключени. Най-вероятно тя просто не може да го стигне.

Някакъв пожарникар слезе по стълбите, огледа наоколо и разчисти една стара чертожна маса от материалите по нея. После разстели карта на района около сградата на Рон. Други двама пожарниари монтираха прожектори — единият, насочен към картата, а другият — към част от стената в дъното на приземното помещение.

Телефонът на Ноблок иззвъння.

— Да, сър... да. Ще ви държим в течение.

Той затвори телефона си, поклати глава и каза тихо на Рон и жена му:

— Беше баща ѝ. Бедният човек. Много е разстроен. Разговарях с жена му. Изглежда, че той и Тоня са имали проблеми напоследък. През лятото явно е пораздрънкала колата си повече и той не е искал да ѝ даде пари, за да си я оправи. Затова е трябало да върви пеша до автобусната спирка.

— Значи — каза Сандра — той мисли, че злополуката е по негова вина.

— Вероятно това е и една от причините да предлага такова възнаграждение. Така де, петстотин хиляди долара... За първи път чувам подобно нещо. Не и в нашия край.

— Току-що пристигна Лангли. Ще слезе след минута — извика някой откъм стълбите.

— Нашият специалист по спасителни операции — обясни Ноблок.

— Кой е той — попита Рон.

— Специалист номер едно в цялата страна по издирване и спасяване. Има компания в Тексас. Грег Лангли. Чували ли сте за него?

Сандра поклати глава, но Рон повдигна вежди.

— Мисля, че да. Точно така. Гледах го по „Дискавъри“ или по някакъв друг канал.

— Чувал съм, че е много добър — каза началникът.

— Неговият екип спасява алпинисти и туристи, блокирани в планини или пещери, работници, които не могат да се измъкнат от петролни платформи, хора, затрупани под лавини и от какво ли не. Има някакво шесто чувство или нещо подобно, което му помага да намира и спасява хора.

— Той и екипът му са били в Охайо — добави полицай Перило.

— Шофирали са цяла нощ, за да пристигнат тук.

— Имате късмет, че сте го хванали в момент, когато няма ангажименти — каза Рон.

Началник Ноблок отвърна:

— Всъщност той ни се обади към полунощ, малко след като беше изльчен репортажа. Нямам представа как е разбрал за инцидента. Но ми каза, че негови хора слушат новините в цялата страна и го уведомяват за случаи, които той може да поеме. — После добави шепнешком: — Ако ме питате, този човек май се интересува повече от наградата. Но няма лошо, стига да спаси момичето.

Пожарникарите приключиха с монтирането на електрозахранването и включиха осветлението. Помещението се изпълни с ярка бяла светлина и точно тогава по стълбите се чуха стъпки. В приземното помещение влезе група от трима мъже и две жени, натоварени с въжета, каски, лампи, радиостанции, метални скоби и куки, както и инструменти, които Рон реши, че са предназначени за катерене. Всички бяха облечени в жълти гащеризони, на гърба на които беше пришият надпис „Екип Лангли, Хюстън, Тексас“.

Един от мъжете се представи като Грег Лангли. Беше на около четиридесет, към метър и седемдесет, слаб, но очевидно як. Лицето му

беше кръгло и осеяно с лунички, имаше червеникава къдрава коса, а очите му преливаха от самоувереност.

Запознаха се. Лангли хвърли поглед на Рон и Сандра, но иначе не ги удостои с вниманието си. Рон се почувства леко засегнат от пренебрежението, но не го показва.

— Какво е положението? — обърна се Лангли към служебните лица.

Ноблок описа инцидента и местонахождението на момичето в тунела, сочейки картата и обясни за подземната връзка между сградата на Рон и срутената фабрика.

— Има ли непосредствена опасност за момичето? — попита Лангли.

— Предполагам, че ще можем да я снабдим по някакъв начин с храна и вода — каза Ноблок. — И при тези температури няма опасност да умре от студ. Но по гласа ѝ личи, че е много изтощена, което ни кара да мислим, че е била сериозно наранена при падането. Може да кърви, да има счупени крайници... Засега няма как да знаем.

— Най-голямата опасност произтича от евентуално ново срутуване — намеси се друг пожарникар. — Цялото място е изключително нестабилно.

— Откъде ще влезем? — попита Лангли, оглеждайки стената на приземното помещение.

Един от градските инженери огледа картата и посочи едно място.

— От другата страна на тази стена е имало стара сграда, съборена преди много години и мястото е било павирано. Но по-голямата част от подземните комуникации са непокътнати. Смятаме, че може да си проправите път през тях до дървена врата... някъде тук.

— Той посочи на картата. — Това ще ви отведе до този тунел за доставки.

Инженерът прокара пръст по картата до друг тунел наблизо.

— Момичето е в съседния тунел.

И точно тогава едваоловим грохот изпълни помещението.

— Господи — извика Сандра и сграбчи ръката на Рон.

От радиостанцията първо се чу шум, после неразбираеми думи и накрая един глас каза:

— Ново срутуване, шефе.

— По дяволите... тя добре ли е?

— Момент... Нищо не се чува. Изчакайте.

Известно време всички в подземието мълчаха.

— Моля те — прошепна Рон.

След малко радиостанцията на началника изщрака и те чуха глас:

— Всичко е наред... чуваме я. Не се разбира много, но мислим, че казва „Моля ви, помогнете ми“.

— Така — каза отсечено Лангли. — Да вървим. След пет минути искам тази стена да я няма.

— Да, сър — каза Ноблок и хвана отново радиостанцията.

— Не — сопна се спасителният експерт. — Моите хора ще го направят. За да стане както трябва. Не мога да се осланям на някакви...

— Гласът му загълхна и Рон се зачуди какъв ли обиден епитет спасителят не изрече за малко.

Лангли се обърна към друг помощник, млада жена.

— Ти. Обади се на баща й. Дай му номера на сметката, на която да изпрати парите веднага щом тя е в безопасност.

Жената взе листчето и забърза нагоре по стълбите, за да телефонира. За момент настъпи тишина. Шефовете на полицията и пожарната се спогледаха сконфузено. Лангли ги погледна в очите. Погледът му казваше: „Аз съм професионалист. Очаквам да ми се заплаща за добре свършената работа. Ако това не ви харесва, си наемете някой друг“.

Ноблок, Перило и останалите явно схванаха посланието, защото се захванаха отново с картата. Началникът попита:

— Искате ли един от нашите хора да дойде с вас?

— Не, ще вляза сам — каза Лангли и започна да събира необходимите инструменти.

— Имам въпрос — каза Рон.

Лангли не му обърна внимание. Ноблок повдигна вежди. Графичният дизайнер посочи към картата.

— Това какво е? — Той прокара пръст по нещо, което приличаше на шахта, водеща от близката улица до тунел, в непосредствена близост до този, в който беше момичето.

Един от пожарникарите каза:

— Това е стар канал. Преди да изградят отводнителните съоръжения, тези тунели се наводняваха винаги, когато реката преливаше и се нуждаеха от сериозен дренаж.

— Колко е голям?

— Не знам... Предполагам, че диаметърът е около метър.

— Может ли да се мине оттам?

Лангли вдигна поглед и най-накрая го заговори:

— Кой бяхте вие?

— Собственикът на тази сграда.

Спасителният експерт се обърна отново към картата.

— Само идиот може да си помисли да мине оттам. Не виждате ли? Минава точно под най-нестабилната част на сградата. Най-вероятно още след първото срутване е бил напълно блокиран. Дори и да не е, ако бутнете някоя подпора, дори ако издишате неправилно, всичко ще се струпа върху вас. И тогава ще трябва да спасявам двама души. — Той се засмя суроно. — Момичето в тунела и Тъпанара в тунела.

— Май вече сте го проверили — каза остро Рон, раздразнен от високомерието на мъжа. — Не си губите времето, а?

— От много време съм в този бизнес и имам усет за това кое е разумен риск и кое не е. Този канал не е.

— Така ли?

— Да, така — измърмори Лангли. — Вижте, това е труден случай. Може би е по-добре вие двамата да си вървите. Ще докараме тук доста тежко оборудване и в подобни ситуации някои хора могат да пострадат. — Той погледна първо към Рон, а после и към Сандра.

Когато Рон не помръдна, Лангли добави:

— Началник? На една вълна ли сме? — После закопча жълтата си каска на главата и окачи впечатляващ мобилен телефон на колана си.

— Ъ-ъ, господин Баджет — обърна се смутено Ноблок към Рон и Сандра, — оценявам вашата помощ. Но може би ще е по-добре...

— Няма нищо — каза графичният дизайнер — ние и без това си тръгвахме.

Извън сградата Рон влезе в колата и кимна на Сандра да го последва. Потегли бавно по улицата, далече от срутилата се сграда, от работата на спасителите и какофонията от светлинни и зяпачи.

— Няма ли да останем — попита Сандра — и да видим какво ще стане?

— Не.

— Какво има? — попита тя обезпокоена, наблюдавайки как съпругът ѝ кара бавно по безлюдната улица, надничайки в пресечките и незастроените парцели, обрасли с трева и запълнени с боклуци — места, предназначени да станат част от НоЦе в близкото бъдеще. Но в момента те просто напомняха какво е представлявал този квартал някога. Най-накрая той спря и се загледа в земята, после слезе от колата. Сандра го последва.

— Какво си...? — Гласът ѝ замръя. — Не.

Рон гледаше отвора на голям отводнителен канал — онзи, който беше посочил на картата.

— Няма да... Не, Рон, няма да влезеш вътре.

— Петстотин хиляди долара — прошепна той. — Кога ще имаме друг шанс за такива пари?

— Не, скъпи. Чу какво каза Грег. Опасно е.

— Половин милион долара. Само си помисли... Знаеш, че бизнесът не върви напоследък. Преместването ми струваше много повече, отколкото очаквах.

— Ще се оправи. Ще намериш нови клиенти. — Лицето ѝ беше застинало в сурова маска. — Не желая да влизаш.

Рон се беше загледал в решетката на отвора и тъмнината от другата страна.

— Изобщо не мисля, че е опасно... Имаше нещо странно в думите на Лангли, не мислиш ли?

— Странно?

— Той дори не провери канала. Но все повтаряще колко е опасен. Ти си инженер, какво мислиш? Това не е ли най-добрият начин да се стигне до нея?

Тя сви рамене.

— Знаеш, че не се занимавам с геологически проучвания.

— Е, на мен ми се струва най-добрият начин... Изглеждаше така, сякаш Лангли убеждаваше всички, че има само един маршрут, и това е неговият. Така че никой дори да не пробва да използва канала. — Той кимна към решетката. — И затова е сигурен, че точно той ще прибере наградата.

Сандра се умълча за момент. После поклати глава.

— На мен не ми се стори така. Вярно, че е аrogантен и нагрубява хората. Но дори ако това, което казваш, е вярно, остава факта, че

влизането тук е рисковано. — Тя посочи към срутената сграда. — Ще ти се наложи да минеш точно под нея.

— Петстотин хиляди долара, бейби — прошепна той.

— Не си струва да умреш за това.

— Ще го направя.

— Моля те, Рон, недей.

— Налага се.

Тя въздъхна и присви устни.

— Винаги съм усещала, че има страни от характера ти, които не познавам, Рон. Неща, които не споделяш с мен. Но да се правиш нарицар в блестящи доспехи, за да спасиш непознато момиче? Никога не съм те виждала в тази светлина. Или може би просто си вкиснат, че той ни обиди и ни изхвърли от собствената ни сграда?

Рон не отговори и Сандра продължи:

— Честно казано, скъпи, истината е, че не си в най-добрата си форма.

— Ще ми се наложи да пълзя, а не да тичам в маратон. — Той се засмя и поклати глава. — Нещо не е наред в цялата тази работа. Лангли има нещо наум. И аз няма да му позволя да си извърти номера. Аз ще взема тези пари.

— Значи вече си взел решение? — попита тя тихо.

— Това е едно от нещата, които със сигурност знаеш за мен. Щом веднъж взема решение, никой не може да ме спре.

Рон отвори жабката и извади фенер. После отиде до багажника и взе щангата.

— Миньорското ми оборудване — каза той с лека усмивка, вдигайки металния прът. После се загледа в черния отвор на канала.

Сандра извади мобилния си телефон от колата и го стисна здраво в ръка.

— Позвъни, ако се случи нещо. Ще изпратя помощ възможно най-бързо.

Той я целуна силно. И рицарят — в избелели дънки и стар пуловер, а не в блестящи доспехи — влезе в мрачното отверстие.

Всъщност пътят през отводнителния канал съвсем не беше толкова опасен, колкото егоманиакът Лангли прогнозираше — поне в началото — и Рон премина безпрепятствено, лазейки, стотина метра, като единствените пречки бяха корени, купчини пръст и отпадъци,

характерни за каналите, които бяха определено неприятни, но не и опасни.

Срещна и няколко плъха, но те се изплашиха от него и веднага избягаха. Рон се зачуди дали не се насочиха към мястото, където спасителният експерт си проправяше път към Тоня. Трябаше да признае, че мисълта как тези острозъби гризачи изкарват ангелите на неговия конкурент много му допадна. Да, Сандра донякъде беше права — Лангли наистина го беше вбесил.

Колкото повече доближаваше сградата, толкова по-затлачен ставаше каналът. Корените бяха пропукали бетона и се бяха скуччили отгоре като питони, застинали в предсмъртна агония. Освен това пътят беше препечен от купчини засъхнала кал, твърда като бетон. Сега Рон се придвижваше по-бавно, болките в гърба му бяха пронизващи, краката му се схванаха. И все пак се виждаше — и това не го учуди — че Лангли не е бил прав. Стените на канала бяха здрави и нямаше опасност да пропаднат.

Тъпанаря в тунела.

Рон продължи да се придвижва, спирачки само за да погледне в отворите към подземните помещения и стари тунели за доставки. Най-после стигна до тесния тунел, който си спомняше от картата и който водеше до дървена врата, която го свързваше с тунела, където се намираше Тоня Гилбърт. Той опря ухо до отвора и се заслуша.

— Помогнете ми — чу се приглушеният прегракнал глас на момичето. — Моля ви, помогнете ми...

Тя едва ли беше на повече от десетина метра от него. Отворът към страничния тунел беше малък, но след като извади няколко стари тухли от стената с помощта на щангата, той успя да го направи достатъчно широк, за да може да пропълзи през него. След като стъпи на сухия под на тунела, се изправи и освети помещението. Да, това беше тунелът точно до този на момичето.

Успя! Стигна пръв до Момичето в тунела.

И тогава чу шум.

ТРЯС... ТРЯС...

Какво беше това? Да не би момичето да сигнализираше?

Не, звукът идваше от друго място.

ТРЯС...

Изведнъж Рон разбра какво е това. Грег Лангли беше пристигнал. Той беше в далечния край на тунела и разбиваше друга стара врата, която свързваше тази шахта с изоставеното приземно помещение в съседство. По звука от цепещо се дърво беше ясно, че Лангли ще е вътре след три-четири минути. След малко бълскането спря и Рон чу приглушения глас на мъжа. Обзет от паника, Рон загаси фенера. Ами ако Лангли не е сам? Той бързо се доближи до вратата, която експертът се опитваше да разбие и се заслуша. Чу мъжът да казва:

— Ще се обадя след малко.

А, значи само говореше по телефона. Но с кого? И какво точно? Да не би някой да беше разbral, че и Рон се придвижва и застрашава да вземе наградата?

ТРЯС...

Лангли беше подновил разбиването на дървената врата. Рон се притисна в стената до вратата. Изведнъж се чу силно изпращяне и няколко дъски паднаха вътре — беше се отворила дупка шейсет на шейсет сантиметра. Светлината от лампата на Лангли освети мрачния тунел. Със затаен дъх Рон се притисна още по-силно до стената, без да се движи. След малко от отвора се подаде кирка — приличаше по-скоро на оръжие, отколкото на инструмент. А после лъчът от друг фенер — много по-мощен — блесна в тунела и се завъртя из помещението. Рон за малко да попадне в кръга светлина. Той примика и се притисна колкото може по-назад към стената, разтърквайки очи, за да се приспособят към ярката светлина. Настипи кратка пауза, след което различи главата на Лангли, която се промуши през отвора. Когато се промъкна наполовина, Лангли отново завъртя лъча на фенера из тунела.

Точно преди светлината да хване краката на Рон, графичният дизайнер вдигна щангата и я стовари върху тила на Лангли, точно под ръба на каската. Ударът беше силен, мъжът изпъшка и се строполи по корем.

„Веднъж като реша какво искам да правя, нищо не може да ме спре...“

Колкото се може по-безшумно Рон започна да събира камъни и тухли от пода и да ги трупа върху припадналия Грег Лангли, създавайки реалистична картина на човек, пострадал от неочеквано срутване.

Два дни по-късно Рон и съпругата му стояха близо до подиума, издигнат пред Сити колидж, в очакване на началото на пресконференцията.

Стотина души се мотаеха наоколо. Зад катедрата бяха издигнали увеличена снимка на статия от местния вестник, закрепена към завеса, която се вееше на вятъра. Заглавието гласеше: МОМИЧЕТО В ТУНЕЛА СПАСЕНО!

Сандра държеше мъжа си под ръка. Нейната близост и ароматът на цветя от парфюма ѝ му допадаха. На лицето ѝ грееше усмивка.

Настроението сред тълпата беше празнично, дори опияняващо. Нищо не повдига толкова духа на общността, колкото спасяването на попаднали в беда деца.

С вдигната за поздрав ръка и усмивка на уста началник Ноблок, Тоня Гилбърт и нейните родители минаха през тълпата и се качиха на подиума. След продължителни ръкопляскания и възгласи началникът успя да успокои публиката, също като диригент своя оркестър, и каза:

— Дами и господа, може ли за малко внимание, моля?... Благодаря. За мен е удоволствие да ви представя Тоня Гилбърт. Тя беше изписана от болницата „Мемориал“ тази сутрин. Сигурен съм, че иска да ви каже няколко думи.

Последва ново ръкопляскане и викове.

Хубавото момиче, с малка лепенка на челото и синкав гипс на глезена и китката пристъпи срамежливо към микрофона. Силно изчервена, тя понечи да каже нещо, но гласът ѝ се загуби някъде в гърлото. Опита отново:

— Искам само да кажа... нали знаете... много благодаря на всички. Бях се побъркала от страх. Така че... благодаря ви.

Липсата на красноречие не попречи на тълпата да избухне отново в овации.

След това началник Ноблок представи родителите на момичето. Бизнесменът, облечен в син блейзър и сив панталон, се доближи до микрофона, докато съпругата му със сияеща усмивка обгърна раменете на дъщеря си. Бащата благодари на пожарната служба и полицията за героичните им усилия, както и на жителите на града за тяхната подкрепа.

— Но най-голямата ми благодарност е за човека, който рискува собствения си живот, за да спаси малкото ми момиченце. Като израз на тази благодарност искам да му връча това — и той вдигна улгемено копие на чек за 500 000 долара, поставен в рамка. — Това е сумата, която наредих да бъде преведена в неговата сметка.

Нови шумни аплодисменти — големите суми пари, също като спасените деца, гарантирано радват тълпите.

Гилбърт добави:

— Моля ви, нека заедно да благодарим на... господин Грег Лангли.

С медицинска яка на врата и превръзка на ръката, спасителният експерт се доближи бавно до подиума, накуцвайки. Изглеждаше неспокоен, въпреки че на Рон му се стори, че това се дължи на толкова на болката от нараняванията, колкото от нетърпимостта му към подобни изпълнения.

Той пое големия чек и бързо го подаде на един от асистентите си.

Бащата на Тоня продължи:

— Това, което той направи, изискваше голяма смелост и себеотдаване. Дори след като беше затрупан под срутила се част от тунела и едва не загуби живота си, господин Лангли продължи да пълзи към мястото, където бе заклещена нашата Тоня. И я спаси! Нашето семейство ще ви бъде благодарно цял живот.

Тълпата очевидно очакваше реч, но единственото, което Лангли каза, бе едно припряно „Много благодаря“. Той помаха с ръка и бързо си тръгна — към нови спасителни операции и нови награди, предположи Рон. Почувства прилив на съжаление, че само беше зашеметил мъжа, когато симулира срутването, вместо да му причини по-сериозни увреждания. Лангли със сигурност заслужаваше счупена китка или челюст.

Когато се прибраха всички, си личеше, че Сандра наистина се радва, че момичето е спасено, но все пак каза с истинско съчувствие в гласа си:

— Съжалявам, че не успя да вземеш наградата, скъпи.

Това, което той беше казал на съпругата си, беше, че каналът е бил толкова затлачен с корени и кал, че е успял да стигне само до средата.

— Знам, че си разочарован, че не получи каквото искаше — добави тя. — Но поне момичето е живо... Ти също. А това е най-важното.

Докато си мислеше: „Грешиш, мила. Получих точно каквото исках“, Рон целуна косата ѝ.

Нямаше как да сподели истината с нея, а имаше твърде много неща, които той премълчаваше. Като например защо беше избрал точно стария склад за кафе — защото прозорците му гледаха към главния вход на Сити колидж и му осигуряваха чудесна възможност да наблюдава момичетата, когато си тръгват и така по-лесно да си избира жертвите.

Точно това имаше предвид, когато ѝ каза, че мястото пасва на личността му — не беше нуждата да има модерен офис във вълнуващ нов квартал. Рон се нуждаеше от ново ловно поле, след като затвориха училището за секретарки срещу стария му офис — училището, от което беше отвлякъл две третокурснички през последната година и беше направил запис на тяхното бавно и необезпокоявано умъртвяване. По ирония на съдбата именно Рон Баджет беше една от причините за нарастването на жестоките престъпления в стария градски център напоследък.

Преди няколко седмици, малко след като се беше преместил в новата сграда, Рон зърна разкошната Тоня Гилбърт, която си тръгваше от училище. Не можа да спре да мисли за нея — за прилепналия розов потник, който носеше, за дългата ѝ коса, развяна от вятъра, за стройните ѝ крака — непрекъснато си я представяше завързана в мазето и как затяга примката около красивото ѝ вратле.

След като реши, че Тоня ще е пъrvата му жертва в НоЦе, той я следи няколко дни поред и научи, че тя винаги минава напряко от училището по алеята край неговия офис и продължава през двора на изоставената сграда отзад. Рон внимателно планира отвличането.

Откри, че под мястото, откъдето тя минава, има стар тунел, така че заложи капан — махна решетката и я покри с картон, оцветен така, че да прилича на бетон. Когато снощи тя стъпи отгоре, пропадна и се свлече на пода на тунела от шест метра височина. Рон се спусна при нея, увери се, че е в безсъзнание, изключи мобилния ѝ телефон и го изхвърли в една от дренажните тръби. (Беше разтревожен, когато научи от усъдливия началник Ноблок, че мобилните телефони

продължават да издават сигнал дори когато са изключени. Трябаше да го има предвид в бъдеще.)

Остави я в тунела и се върна, за да закрие отворената шахта с шперплат. Но докато го заковаваше, изглежда бе ударил някоя поразхлабила се греда, която падна. Той успя да се измъкне, но половината сграда се срути.

От това място нямаше как да влезе отново вътре и което беше още по-лошо, една от стените на подземието също се беше срутила, разкривайки тунела, където лежеше момичето.

Тоня още не беше дошла в съзнание, така че нямаше да знае какво е направил Рон, нито би могла да го идентифицира. Но спасителните екипи със сигурност щяха да намерят работилницата му в един от съседните тунели, където си държеше ножовете, въжетата и видеокамерата и по всички тях имаше негови отпечатъци. Освен това в камерата имаше видеокасета, която той за нищо на света не искаше да попада в ръцете на полицията.

Рон се беше опитал да се промъкне долу, за да си прибере нещата, но сградата беше прекалено нестабилна. Тъкмо се опитваше да намери друг подход, когато пристигнаха първите пожарни коли — явно някой бе чул срутването и се беше обадил на 911 — затова Рон избяга. Прибра се вкъщи, обмисляйки трескаво как да се върне за уличаващите го доказателства. Докато Сандра спеше, той остана втренчен в телевизора цяла нощ, следейки репортажите за спасителната акция и се молеше да не влязат преди той по някакъв начин да успее да ги изпревари. Молеше се също така тя да не умре — единствената му надежда да се добере до работилницата беше да се прави, че самият той се опитва да я спаси.

И така, след мъчителната безсънна нощ полицията се озова на прага му (уплахата му при вида на полицай Перило нямаше, разбира се, нищо общо с беспокойство за пожар в офиса му.)

Въпреки уплахата, това че го помолиха за помощ беше възможно най-добрият вариант. Именно покрай началник Ноблок и градските инженери той научи, че може да има и друг начин да стигне до тунела и да прибере нещата, които беше оставил предишната нощ. След като пропълзя през отводнителния канал и обезвреди Лангли, той успя да събере всичките си неща, да заличи всякакви свои следи от пръсти и стъпки и да се измъкне от тунела без Тоня да го чуе. По пътя си

обратно той се отърва от оръжията, въжетата и камерата, като ги напъха в процепи в канала и запълни отворите с кал. Той, разбира се, си запази видеокасетата на последната убита от него студентка — това беше едно от най-добрите му постижения. Е, малко съжаляваше, че не той спаси момичето и не получи наградата. Но ако го беше направил, пресата можеше да се заинтересува от живота му, да се разрови и да научи някои интересни неща — като например факта, че винаги си е избирал места за живееене и работа, които са близо до колежи, от които, през годините, са изчезвали колежанки.

Освен това при разговорите си със Сандра той беше искрен и за още нещо: за това, че има други приоритети освен печеленето на пари. Наградата не означаваше нищо. Както тя беше отбелязала, съществуващо друга страна в неговия характер, по-важна.

„Имам нужда да следвам творческия си дух. Трябва да съм верен на себе си...“

Този творчески дух, естествено, не включваше графичен дизайн, а се фокусираше върху въжета, ножове и красиви колежанки.

— Трябва да ти призная — каза Сандра, — че все още не съм убедена, че нещата бяха такива, каквито изглеждаха.

Рон хвърли предпазлив поглед към Сандра.

— Така ли?

Надяваше се, че не е започнала да се досеща за заниманията му. Рон я обичаше и предпочиташе да не я убива.

— Беше странно, че Лангли се обади веднага след инцидента. Знаеш ли, чудех се дали той не стои зад цялата тази работа.

— Шегуваш се.

— Ами да, може би той обикаля страната и подготвя възникването на инциденти в сгради и петролни платформи, а след като някой изпадне в беда, се обажда и получава награда, за да спаси жертвите. — Тя леко се засмя: — И знаеш ли какво друго си помислих?

— Какво?

— Може би Тоня и Лангли са действали заедно.

— Заедно?

Като разбра, че подозренията на жена му са насочени в съвсем безопасна посока, той можеше да си позволи да се засмее.

— Имам предвид, че тя и баща ѝ са имали разногласия — той не искал да плати за оправянето на колата ѝ, не помниш ли? Може да е искала да му го върне. А разбра ли, че е работила като туристически гид в Апалачите? Може би там е срещунала Лангли, докато той е спасявал някого в парка. Така де, тя дори не беше сериозно наранена. Може би са инсценирали всичко заедно, Тоня и Лангли, за да си разделят наградата.

Рон си помисли, че за външен наблюдател това би имало смисъл. От друга страна същият този наблюдател би могъл да стигне до извода, че самата Сандра може да е била в екип с Лангли, когото тя е срещунала, докато е работела за петролна компания и, бидейки инженер, би могла да постави капан за момичето, след като е забелязала старата сграда при преместването на Рон.

„Интересни интерпретации на инцидента“ — помисли си развеселен Рон Баджет, който, разбира се, беше единственият човек на света, който знаеше точно какво се е случило с момичето.

— Възможно е — каза той. — Но сега проблемът е между Гилбърт и Лангли.

Рон спря колата на алеята пред къщата и като оставил двигателя да работи, излезе и отвори вратата за жена си.

— Смяtam да се върна в офиса, за да видя докъде са стигнали с работата по стената в приземието — каза той. Разносите по зазиждането на дупката се поемаха от градската управа.

Сандра го целуна за довиждане и каза, че когато се върне, тя ще е приготвила вечерята.

Рон се качи обратно в колата и се понесе нетърпеливо към НоЦе.

Истината беше, че пет пари не даваше за стената в приземния етаж. Последните часове в Сити колидж щяха да свършат след двадесет минути и той искаше по това време да си е на бюрото до прозореца, така че да може да наблюдава колежанките, докато излизат от училището и потеглят към къщи.

Момичето в тунела беше спасено. Рон Баджет се нуждаеше от някоя друга.

ВДОВИЦАТА ОТ ПАЙН КРИЙК

„Помощта понякога просто идва свише“ — така казваше майка й и думите ѝ нямаха нищо общо с ангели, духове или пък с някоя от онези ню ейдж истории, а означаваше „нешто да ти падне от небето, когато най-малко го очакваш“.

Добре, мамо, да се надяваме. Защото бих се възползвала от малко помощ точно сега. Отчаяно имам нужда.

Сандра Мей Дюмон се отпусна назад във въртящия се стол, тапициран с черна кожа, и остави документите в ръката ѝ да се плъзнат върху старото писалище, което бе разположено в средата на кабинета на покойния ѝ съпруг. Когато погледна през прозореца, се зачуди дали точно сега не се взира в тази помощ.

Е, не точно помощта, която идва свише, а тази, която крачи по циментираната пътека към фабриката под формата на мъж с безгрижна усмивка и пронизващи очи.

Тя се извърна и улови отражението си в старинното огледало, което беше купила за съпруга си преди десет години, на петата годишнина от сватбата им. Днес имаше само мимолетен спомен за онзи по-щастлив ден.

Това, върху което се съсредоточи сега, беше собственият ѝ образ — едра жена, но не и дебела. Искрящи зелени очи. Носеше сива рокля с щампа от сини метличини. Липсата на ръкави — все пак това беше Джорджия в разгара на май, разкриваща едри предмишници. Дългата ѝ коса беше тъмноруса, опъната назад и закрепена с консервативна шнола от черупка на костенурка. Едва забележим грим. Никакъв парфюм. Беше на трийсет и осем, но, чудно нещо, беше установила, че точно заради теглото си изглежда по-млада.

По право трябваше да се чувства спокойна и самоуверена. Но не беше така. Погледът ѝ отново се насочи към документите пред нея.

Не, изобщо не се чувстваше така.

Нуждаеше се от помощ.

Свише.

Или откъдето и да било.

Вътрешната линия зажужка и я сепна, макар да очакваше звука. Беше старомоден апарат от кафява пластмаса с множество бутони. Отне ѝ известно време, за да проумее как работи. Най-накрая натисна един бутоン.

— Да?

— Госпожо Дюмон, някакъв господин на име Ралстън е тук.

— Добре, Лорета. Изпрати го при мен.

Вратата се отвори и в стаята влезе някакъв мъж.

— Привет — каза той.

— Хей — отвърна Сандра Мей, изправяйки се автоматично, като на мига си припомни, че в провинциалния Юг жените рядко се изправят, когато поздравяват мъже. Помисли си още и колко се е променил животът ѝ през последните шест месеца.

Забеляза, както беше констатирала и когато го срещна миналия уикенд, че за Бил Ралстън трудно може да се твърди, че е хубав мъж. Лицето му беше ъгловато, имаше непокорна черна коса и макар да бе слаб, не изглеждаше да е в особено добра форма.

И този акцент! Миналата неделя, както си стояха на верандата на онова, което минаваше за кънтри клуб в Пайн Крийк, той се ухили и каза: „Как е? Аз съм Били Ралстън. От Ню Йорк съм“.

Като че ли вече не го беше разбрала от носовия тон в гласа му.

А и това „как е“. Подобен поздрав едва ли можеше да се чуе от местните „пайнкрикъри“, както ги наричаше Сандра Мей, макар и тайничко.

— Заповядайте — каза му тя сега. Отиде до кушетката и го подкани с обърната длан да седне насреща ѝ.

Докато вървеше, Сандра Мей следеше отражението в огледалото, приковала очи в него. Забеляза, че той нито веднъж не хвърли поглед към тялото ѝ. Това беше добре, помисли си тя. Този мъж премина първия изпит.

Той седна и огледа кабинета и снимките на стената, на повечето от които беше Джим на лов или на риболов.

Отново се спомни онзи ден преди празника на Вси светии, когато чу гласа на щатския полицай от другата страна на телефонната слушалка, отекващ с печална празнота.

„Госпожо Дюмон... много съжалявам, че трябва да ви съобщя това. Отнася се до съпруга ви...“

Не, не мисли за това сега. Съсредоточи се. Изпаднала си в голяма беда, момиче, а това може да се окаже единственият човек на света, който е в състояние да ти помогне.

Първата мисъл на Сандра Мей бе да поднесе на Ралстън кафе или чай. Но след това се спря. Сега тя беше президент на компанията и за тази цел разполагаше със служители. Старите традиции трудно се изкореняват — още един израз на майка й, която бе самото въплъщение на поговорката.

— Какво да ви предложа? Подсладен чай с лед?

Той се разсмя.

— Вие, тукашните, явно пиете доста студен чай.

— Така е на Юг — съгласи се тя.

— Разбира се. С удоволствие.

Извика Лорета, дългогодишната секретарка и офис мениджър на Джим.

Привлекателната жена, която навярно прекарваше по два часа всяка сутрин в гримиране, показва глава през вратата.

— Да, госпожо Дюмон?

— Би ли ни донесла студен чай, ако обичаш?

— С удоволствие. — Жената изчезна, оставяйки след себе си облак парфюм с аромат на цветя.

Ралстън кимна след нея.

— В Пайн Крийк явно всички са любезни — каза той — и на един нюйоркчанин му трябва известно време да се приспособи.

— Трябва да ви кажа, господин Ралстън...

— Наричайте ме, Бил, моля.

— Бил... Това е вродено тук. Да си любезен. Майка ми казваше, че човек трябва всяка сутрин да облича маниерите си така, както облича дрехите си.

Той се усмихна на думите ѝ.

И като стана въпрос за дрехи... Сандра Мей не знаеше какво да мисли за неговите. Бил Ралстън бе облечен... е, добре, северняшки. Единствено така можеше да бъде описан. Черен костюм и тъмна риза. Без вратовръзка. Беше пълна противоположност на Джим, който

носеше кафяв памучен панталон, сиво-сина риза и светлокафяво спортно сако, сякаш това облекло бе задължителна униформа.

— Това съпругът ви ли е? — попита той, гледайки снимките на стената.

— Да, това е Джим — тихо каза тя.

— Изглежда приятен мъж. Мога ли да попитам какво се е случило с него?

Тя се поколеба за минута и Ралстън побърза да продължи:

— Съжалявам — каза той. — Не трябваше да питам. Това е...

— Не, всичко е наред — прекъсна го тя. — Не възразявам да говоря за това. Злополука по време на риболов миналата есен. На езерото Билингс. Удари си главата при падане и се удави.

— О, това е ужасно. С него ли бяхте, когато се случи?

С глух смях тя отвърна:

— Иска ми се да бях. Може би щях да го спася. Но не, придружавала съм го само веднъж-два пъти. Риболовът е такова... мръсно занимание. Улавяш на куката горкото създание, удряш го по главата с тояга, разпорваш го... Освен това, предполагам, че не сте наясно с южняшкия протокол. Съпругите не ходят на риболов. — Тя се взря в някои от снимките и продължи замислено: — Джим беше само на четиридесет и седем. Предполагам, че когато си омъжена за някого и си помислиш, че ще умре, струва ти се, че ще се случи, когато остане. Майка ми почина на осемдесет. А баща ми си отиде на осемдесет и една. Бяха заедно цели петдесет и осем години.

— Това е прекрасно.

— Щастливи, верни, отدادени един на друг — каза тя тъжно.

Лорета донесе чая и отново изчезна със сдържаните си движения на дискретен служител.

— Та така — каза той. — За мен е удоволствие, че привлекателната жена, която ухажваш така учтиво, наистина ми се обади.

— Вие, северняците, сте доста прями — отбеляза тя.

— Без съмнение — каза той.

— Е, надявам се, че няма да бъде удар върху егото ви, ако ви кажа, че ви помолих да ме посетите с определена цел.

— Зависи от това каква е целта.

— Бизнес — каза Сандра Мей.

— Бизнесът е добро начало — отвърна той. След това ѝ кимна да продължи.

— Когато Джим почина, наследих целия капитал на фирмата. Така станах президент. Мъчех се да управлявам нещата по най-добрния начин, на който съм способна, но това, което виждам — тя кимна към писалището, където стояха счетоводните отчети — ме кара да мисля, че ако нещата не се подобрят адски бързо, ще банкротираме в рамките на една година. Получих известна сума от застраховката, така че няма да гладувам, но отказвам да оставя нещо, изградено от съпруга ми, да се срине.

— Защо си мислите, че аз мога да ви помогна? — Усмивката не слизаше от лицето му, но в нея имаше по-малка нотка на флирт, отколкото преди две минути — и много по-малко, отколкото миналата неделя.

— Майка ми обичаше да казва: „Една южнячка трябва да е един път по-силна от мъжа си“. Е, аз съм такава, уверявам ви.

— Виждам — каза Ралстън.

— Тя също така казваше: „Трябва да е и един път по-съобразителна“. А част от това да си съобразителен, е да знаеш възможностите си. Преди да се омъжа за Джим уучих три години и половина в колеж. Но тук не съм в свои води. Имам нужда някой да ми помога. Някой, който да разбира от бизнес. След всичко, което ми казахте в неделя в клуба, мисля, че тъкмо вие сте подходящият човек.

Когато се запознаха, той ѝ обясни, че е банкер и брокер. Купувал малки, нестабилни предприятия, разработвал ги и печелел от продажбата им. Бил в Атланта по работа и някой му препоръчал да проучи недвижимите имоти в Джорджия — тук сред планините все още можело да се направят изгодни сделки с жилища под наем и вили.

— Разкажете ми за компанията — каза той сега.

Тя обясни, че „Дюмон Продъктс“ разполага с шестнайсет служители на пълен работен ден и цяла сюрия гимназисти през лятото. Занимава се с изкупуването на нерафиниран терпентин от местните горски работници, които пробиват кората на дългоиглестия влаголюбив бор, за да добият суровината.

— Терпентин... Ето на какво ми миришеше, докато карах насам.

Откакто Джим беше основал компанията преди няколко години, винаги когато Сандра Мей лягаше в леглото до спящото му тяло,

усещаше мириза на мазната смола — дори и да се бе къпал. Миризмата като че ли никога не го напускаше. Най-накрая тя свикна с нея. Понякога се чудеше кога точно бе престанала да обръща внимание на острия й аромат.

— След това дестилираме суровия терпентин в няколко различни продукта — продължи тя към Ралстън. — Главно за фармацевтичния пазар.

— Фармацевтичния ли? — попита той изненадан. После свали якето си и внимателно го разположи на стола до себе си. Отпи още студен чай. Като че ли наистина му харесваше. Тя си помисли, че нюйоркчаните пият само вино и бутилирана вода.

— Хората смятат, че е само разредител за бои. Но лекарите доста го използват. Терпентинът е стимулант и противоспазматично средство.

— Нямах представа за това — каза той.

Тя забеляза, че беше започнал да си води бележки. И че флиртаджийската усмивка напълно е изчезнала.

— Джим продава... — Гласът й загълхна. — Компанията продава рафинирания терпентин на няколко посредници. Те се занимават изцяло с разпространението. Ние не се намесваме в това. Продажбите ни изглежда не са се променили. Разходите ни не са нараснали. Но нямаме толкова пари, колкото трябва да имаме. Не знам къде са отишли, а следващият месец трябва да плащам данък върху заплатите и застраховки за безработица.

Тя отиде до бюрото и му подаде няколко счетоводни отчета. Макар за нея да бяха загадка, той се задълбочи вешо в тях, като кимаше. Веднъж-два пъти изненадано вдигна вежди и тя потисна импулсивното си желание да попита разревожено какво има.

Сандра Мей се улови, че задълбочено го изучава. Без онази усмивка и с тази делова съсредоточеност върху лицето беше много по-привлекателен. Неволно хвърли поглед към сватбената си снимка върху шкафа с папките. След това очите й отново се отместиха към документите пред тях.

Най-накрая той се облегна назад и допи студения си чай.

— Има нещо странно — каза той. — Не мога да го разбера. Извършвани са трансфери от главните сметки, но няма данни къде са отивали парите. Съпругът ви да е споменавал нещо за това?

— Не ми говореше кой знае колко за компанията. Джим не смесващ работата със семейния живот.

— А счетоводителят ви?

— Джим сам беше поел голяма част от счетоводството... А тези пари? Можете ли да ги проследите? Да разберете какво се е случило? Ще ви платя, каквато и да е тарифата ви за тази услуга.

— Вероятно бих могъл.

Тя долови колебание в гласа му и вдигна очи.

— Нека първо да ви задам един въпрос — каза той.

— Давайте.

— Сигурна ли сте, че искате да се заровя в това?

— Какво искате да кажете? — попита тя.

Острите му очи изучаваха счетоводните отчети, сякаш бяха военни карти.

— Знаете, че бихте могла да наемете някого да ръководи компанията. Професионалист, мъж или жена. Ще ви коства много по-малко неприятности. Нека този човек да изправи компанията на крака.

Тя не откъсваше очи от него.

— Но не ме питате за неприятностите, нали?

След малко той каза:

— Не. Питам ви дали сте сигурна, че искате да знаете повече за съпруга си и неговата фирма, отколкото знаете сега.

— Но сега това е моята фирма — каза тя твърдо. — И искам да знам всичко. Документите на компанията са тук. — Тя посочи към голям шкаф, изработен от орехово дърво. Същата мебел, върху която стоеше сватбената им снимка.

Обещаваш ли да го обичаш, да го почиташ, да се грижиши за него и да му се покоряваш...

Когато се обърна да види накъде сочи, коляното на Ралстън се опря о нейното. Сякаш изведнъж я разтърси електрически ток. Той замръзна за миг. След това се обърна.

— Ще започна утре — каза той.

Три дни по-късно, заобиколена от вечерния оркестър на щурците и цикадите, Сандра Мей седеше на верандата на тяхната къща... Не, на нейната къща. Толкова ѝ беше странно да мисли за нея по този начин.

Никога повече нямаше да бъдат техните коли, техните мебели, техният порцелан. Сега бяха само нейни.

Нейното писалище, нейната компания...

Тя се залюля в лулката, която беше поставила преди година, завинтвайки сама тежките куки в гредите на тавана и обходи с поглед акрите подрязана трева, опасани с южняшки бор и бучиниш. В Пайн Крийк, с население от хиляда и шестстотин души, имаше каравани и бунгала, както и характерните за Юга издължени назад жилищни сгради и няколко прилични парцела, но само около петнайсетина къщи бяха като тази — модерна, остьклена, просторна. Ако „Джорджия-Пасифик“^[1] се простираше до града, то тогава примитивното селище, в което се бяха установили Джим и Сандра Мей Дюмон, щеше да определя кое е най-предпочитаното място за живееене.

Тя отпи от студения чай и приглади сукмана от син памучен плат, с който бе облечена. Взря се в жълтите пламъчета на няколко поддраницли светулки.

Мисля, че той е човекът, който може да ни помогне, мамо, каза си тя.

Дошъл свише...

Откакто се бяха срещнали, Бил Ралстън идваше във фирмата всеки ден. Беше се посветил изцяло на задачата да спаси „Дюмон Продъктс“. Тази вечер, когато тя си тръгна от офиса в шест, той все още беше там — работеше от рано сутринта, препрочиташе архивите на компанията, кореспонденцията на Джим и дневника му. Беше ѝ позвънил вкъщи преди половин час с думите, че е открил някои неща, които тя трябва да знае.

— Отбий се у нас — беше му казала тя.

— Идвам веднага.

Тя му обясни как да намери къщата.

Сега, когато той паркира пред дома ѝ, тя забеляза как зад еркерните прозорци на къщите отсреща се появиха сенки. Съседите ѝ Бет и Сали се осведомяваха какво се случва навън.

Така значи, вдовицата си има приятел, мъж, който се отбива на посещение у тях...

Преди да види самия Ралстън да се задава в сумрака, тяолови скърцане по чакъла.

— Хей — каза тя.

— Ама вие всички наистина говорите така по тези места — отвърна той. — „Хей“.

— Без съмнение. Само дето е „вий всички“. Не „вие всички“.

— Признай си, че грешиш, мадам.

— Ах, вие, янките.

Ралстън седна на люлката. Беше придобил южняшки маниер. Тази вечер беше облечен с джинси и спортна риза. И, боже мой, беше с ботуши. Приличаше на някое от онези момчета из крайпътните пивници, избягали от жените си за цяла нощ, за да пият бира с приятели и да флиртуват с момичета, хубави и закачливи като Лорета.

— Донесох вино — каза той.

— Хубаво. И каквоо сега?

— Харесвам акцента ти — каза той.

— Я чакай малко — ти си този с акцента.

— Да зареежем товаа. Никакъв акцент нямам — продължи той провлечено с дрезгав мафиотски глас.

Разсмяха се и той посочи към хоризонта:

— Гледай каква луна само.

— Наоколо няма градове, няма светлини. Виждаш звездите чисти и ясни като съвестта си.

Той наля вино. Беше донесъл чаши за еднократна употреба и тирбушон.

— Хей, я по-полека. — Сандра Мей протегна ръка. — Не съм пила толкова от... След злополуката реших, че ще е най-добре да взема нещата здраво в ръце.

— Просто пий, колкото ти се пие — насырчи я той. — С остатъка ще полеем мушкатото.

— Това е бугенвилия.

— Е, аз съм градско момче, не забравяй. — Той тупна чашата си в нейната и отпи. После каза с мек глас: — Трябва да ти е било много тежко. За Джим, имам предвид.

Тя кимна безмълвно.

— Хайде, за хубавите неща, които предстоят!

— За хубавите неща — каза тя.

Вдигнаха наздравица и отпиха още вино.

— Добре, а сега да ти кажа какво открих.

Сандра Мей поглеждаше дълбоко въздух, а после и глътка вино.

— Давай.

— Съпругът ти... Да бъда ли честен с теб? — попита той и когато тя кимна, каза: — Укривал е пари.

— Укривал?

— Е, може би думата е твърде силна. Да речем, че ги е насочвал към места, които е адски трудно да се проследят. Изглежда е вземал част от печалбата на компанията през последните няколко години и е купувал дялове в чужди корпорации... Никога ли не ти е споменавал за това?

— Не. Не бих го одобрила. Чужди компании? Аз съм против дори и да се играе на американската фондова борса. Смяtam, че хората трябва да държат парите си в банката. А още по-добре — под кревата. Такава беше философията на майка ми. Наричаше я „Първа национална матрак-банк“.

Той се разсмя. Сандра Мей допи виното си и Ралстън доля чашата ѝ.

— За колко пари става въпрос?

— Малко над двеста хиляди.

Тя премигна.

— Господи, определено бих се възползвала от тях. И то в най-скоро време. Има ли начин да ги получа?

— Струва ми се, че да. Но съпругът ти е бил доста потаен.

— Потаен? — Тя проточи думата.

— Усилено се е стремил да укрие тези авоари. Би било много по-лесно, ако знаех защо го е правел.

— Нямам никаква идея. — Тя вдигна ръка и я отпусна върху силното си бедро. — Може би е предвиждал парите за времето, когато ще се пенсионира.

Ралстън се усмихна.

— Нещо глупаво ли казах?

— Мястото, където отеляш пари за пенсионирането си, се нарича пенсионен фонд. Не Кайманови острови.

— Незаконно ли е това, което е правел Джим?

— Не непременно. Но би могло да е. — Той пресуши чашата си.

— Искаш ли да продължавам?

— Да — твърдо каза Сандра Мей. — Каквото и да коства, каквото и да откриеш. Трябва да взема тези пари.

— Тогава ще го направя. Но ще бъде трудно, много трудно. Ще се наложи да предявим искове в Делауеър, Ню Йорк и Каймановите острови. Можеш ли да отсъстваш оттук за няколко поредни месеца?

Последва пауза.

— Бих могла. Но не ми се иска. Тук е домът ми.

— Е, бих могла да ме упълномощиш да се заема с това. Но не ме познаваш достатъчно добре.

— Нека да помисля върху това. — Сандра Мей махна шнолата от косата си и остави русите кичури свободно да се разпилеят. Отметна глава назад, загледана в небето, звездите и омагьосващата почти пълна луна. Осъзна, че съвсем не се бе отпуснала върху верандата, а върху рамото на Ралстън. Не се отдръпна.

После звездите и луната изчезнаха, изместени от тъмнината на неговия силует. Той я целуваше, обвил ръка около тила ѝ, след това около шията ѝ, сетне се плъзна към предната част на сукмана ѝ и разкопча копчетата, които придържаха презрамките около раменете ѝ. Тя отвърна на целувката му силно. Ръката му се придвижи към гърлото ѝ и разтвори най-горното копченце на блузата, която тя носеше закопчана додоре — така, както я беше учила майка ѝ, че винаги трябва да правят порядъчните дами.

Тази нощ тя лежеше в леглото сама, вторачила поглед в тавана. Бил Ралстън си беше тръгнал преди няколко часа.

Тревогата се завърна. И страхът, че ще изгуби всичко.

„О, Джим, какво ще се случи?“, отправи мислено въпрос към съпруга си, който лежеше дълбоко в червената глинеста пръст на гробищния парк на Пайн Крийк.

Върна се назад в миналото — към това, че нещата просто не се бяха случили така, както ги бе планирала. За това, че беше прекъснала колежа в Джорджия шест месеца преди да се дипломира, за да бъде с него. Замисли се как се отказа от собствените си надежди за работа в сферата на продажбите. За рутината, в която попаднаха: Джим ръководеше компанията, докато тя различаше клиентите, помагаше като доброволка в болницата и Женския клуб и въртеше дома. Дом, който се предполагаше, че трябва да бъде пълен с деца — поне на това се беше надявала. Но така и не се случи.

А сега Сандра Мей Дюмон беше просто бездетна вдовица...

Ето така я възприемаха хората в Пайн Крийк. Вдовицата на града. Знаеха, че фирмата ще фалира, че тя ще се премести в някой от онези ужасяващи апартаменти на улица „Съливан“ и просто ще изчезне, ще се превърне в част от фон на провинциалния южняшки живот. Не мислеха нищо по-добро от това.

Но това нямаше да й се случи.

Не, мадам... Все още имаше шанс да срещне някого и да има семейство. Беше млада. Би могла да отиде на някое различно място, в някой голям град. Може би в Атланта, Чарлстън... по дяволите, защо не и в самия Ню Йорк?

Една южнячка трябва да е един път по-силна от мъжа си. И един път по-съобразителна също така...

Тя несъмнено щеше да се измъкне от тази каша.

Ралстън би могъл да й помогне да се измъкне. Знаеше, че е постъпила правилно, избирайки него.

Когато се събуди на следващата сутрин, Сандрата Мей осъзна, че китките й са схванати — беше заспала с ръце свити в юмруци.

Два часа по-късно, когато пристигна в офиса, Лорета я придърпа настррана, втренчи в шефката си трескави очи, гримирани с черна спирала и прошепна:

— Не знам как да ви го кажа, госпожо Дюмон, но мисля, че той ще ви ограби. Господин Ралстън имам предвид.

— Кажи ми.

Намръщена, Сандрата Мей седна бавно в кожения стол с висока облегалка и отново погледна през прозореца.

— Добре, виждате ли, слуши се така, че... слуши се така, че...

— Успокой се, Лорета. Кажи ми.

— Вижте, след като снощи си тръгнахте, аз отидох да оставя някои документи в кабинета ви и го чух да говори по телефона.

— С кого говореше?

— Не знам. Но погледнах вътре и видях, че говори по мобилния си телефон, а не по стационарния, както прави обикновено. Предположих, че използва личния си телефон, за да нямаме доказателства на кого се е обаждал.

— Нека да не бързаме със заключенията. Какво каза? — попита Сандрата Мей.

— Каза, че е на път да разкрие всичко. Но щяло да бъде проблем да се измъкне.

— Да се измъкне ли? Така ли каза?

— Да, госпожо. Точно, точно така, точно така. След това каза, че някакъв капитал или нещо подобно изцяло е собственост на компанията, а не на „нея лично“. И че това можело да се окаже проблем. Това бяха думите му.

— И после?

— О, после аз някак се бълснах във вратата и той чу и затвори телефона на секундата. Поне така ми се стори.

— Това не означава, че ще ни ограби — каза Сандря Мей. — „Да се измъкне“. Може би това просто означава да се измъкнат парите от чуждите компании. А може би е говорел за нещо напълно различно.

— Може и така да е, госпожо Дюмон. Но когато влязох в стаята, той се държеше като подплашена катерица. — После Лорета опря един от дългите лилави нокти върху брадичката си. — Колко добре го познавате?

— Не достатъчно... Да не си мислиш, че той сам е подготвил цялото това нещо? — Сандря Мей поклати глава. — Не може да бъде. Аз му се обадих, за да ни помогне.

— Но как го открихте?

Сандря Мей замълча. След това каза:

— Запозна се с мен... Е, всъщност започна да флиртува с мен. Нещо такова. В клуба.

— И ви каза, че е в бизнеса.

Тя кимна.

— Значи — подчертала Лорета — може да е чул, че сте наследила компанията и умишлено да е отишъл там, за да ви срещне. А може и да е някой от хората, с които работеше господин Дюмон — той вършеше разни неща, което не бяха съвсем редни. За какво споменахте, някакви чужди компании?

— Не го вярвам — възрази Сандря Мей. — Не, не мога да повярвам.

Тя се взря в лицето на асистентката си — красиво и сдържано, да, но също така и прозорливо.

— Може би търси хора, които имат трудности в ръководенето на бизнеса си, намесва се и после, прас, обира ги до шушка — продължи

Лорета.

Сандря Мей поклати глава.

— Не казвам, че е така със сигурност, госпожо Дюмон. Просто се тревожа за вас. Не искам никой да злоупотребява с вас. И всички ние тук... ами, не бихме могли да си позволим да загубим работата си.

— Няма да бъда някаква смиrena вдовица, която се бои от сенките в тъмното.

— Но може да се окаже, че това не е просто сянка — каза Лорета.

— Разговарях с този човек, погледнах в очите му, миличка — отвърна Сандря Мей. — Смятам, че умея да съдя за характера на хората също толкова добре, колкото умееше майка ми.

— Надявам се, че е така, госпожо. В името на всички ни се надявам, че умеете.

Сандря Мей отново опипа кабинета с поглед — снимките на съпруга ѝ с ловните трофеи, снимки от миналото на компанията, полагането на основите на новата фабрика, Джим в местния Ротари клуб, Джим и Сандря Мей на фирменията платформа по време на градския панаир, сватбената им снимка...

Скъпа, не тревожи хубавата си главица за нищо, аз ще се погрижа всичко да бъде наред, не се тревожи, не се тревожи, не се тревожи...

Думите, които беше отправял към нея съпругът ѝ хиляди пъти, отекнаха в главата ѝ. Сандря Мей отново седна на въртящия се стол.

На следващия ден завари Бил Ралстън в кабинета, превил гръб над една от счетоводните книги.

Постави лист хартия пред него.

Той го вдигна и се намръщи.

— Какво е това?

— Пълномощното, за което говореше. С него получаваш възможност да откриеш парите ни, да предявяваш искове, право на глас върху акциите — всичко... — Тя се изсмя. — Трябва да ти кажа, че имах известни съмнения спрямо теб за кратко.

— Защото съм от Ню Йорк ли? — усмихна се той.

— Ах, тази война на Севера срещу Юга неизменно надига грозната си глава от време на време... Но не, ще ти кажа защо ти давам пълномощното. Защото една вдовица не може да си позволи да се бои от собствената си сянка. Хората го виждат и надушват кръв във водата и после, нали се сещаш, сбогом. Не, не, погледнах те в очите и си казах: имам му доверие. Затова сега залагам парите си за дума, която съм изрекла. Или, по-скоро би трябало да кажа, парите на съпруга ми. Това е дребната разлика. — Тя погледна документа. — Преди да стане злополуката с Джим, имах ли проблем, тичах при него. А преди да се появи Джим — при майка ми. Не вземах никакви решения. Но сега съм сама и сама трябва да направя своя избор. Част от този избор беше да те наема и да ти се доверя. Това е нещо, което правя единствено за себе си. Така че ти се възползвай, намери парите и ги върни.

Той внимателно прочете пълномощното още веднъж и забеляза подписа.

— Документът е необратим. Не можеш да го оттеглиш.

— Адвокатът каза, че в противен случай пълномощното би било негодно за проследяване на парите и, ако се наложи, за предявяване на иск.

— Добре. — Той й отправи поредната си усмивка, но тя бе по-различна от преди. В изражението му имаше студенина. Прокрадна се и нотка на триумф, какъвто може да се види върху лицето на някой селяндин, нападател във футболния отбор на местната гимназия. — Ах, Санди, Санди, ще ти призная — мислех си, че ще отнеме месеци наред.

Тя се намръщи.

— Месеци ли?

— Да. Да придобия власт над компанията, за това говоря.

— Да придобиеш власт? — Тя се втренчи в него. Дишаше учестено. — Какво... какво говориш?

— Щеше да бъде истински кошмар. А най-ужасното щеше да бъде да остана в тази скапана дупка кой знае колко дълго време... Пайн Крийк... — С престорен южняшки акцент той продължи саркастично: — Божичко, не мога да разбера как всички вий още не сте луднали, не сте откачили напълно тук?

— За какво говориш? — прошепна тя.

— Санди, целият замисъл беше да ти взема компанията. — Той потупа пълномощното. — Ще се обява за президент, ще си плащам една хубавичка голяма заплата плюс премия, а после ще продам мястото. И ти ще изкараш някакви пари — не се беспокой. Все още си собственик на капитала. О, и не се притеснявай за укритите пари. Изобщо не бяха скрити. Съпругът ти е инвестирал част от парите на компанията в чужбина, както милион други бизнесмени миналата година. Е, когато пазарът се сви, е понесъл малки загуби. Не е кой знае какво. Парите ще се възвърнат. Никога не сте били дори на йота от банкррут.

— Защо... — Тя ахна. — Ах ти, проклето копеле! Това е измама!

Пресегна се към пълномощното, но той отблъсна ръката ѝ.

Ралстън тъжно поклати глава, после спря и се намръщи. Забеляза, че яростта върху лицето на Сандра Мей беше отстъпила място на развеселено изражение. После тя започна да се смее.

— Какво? — попита той колебливо.

Тя пристъпи към него. Ралстън сграбчи пълномощното и предпазливо отстъпи назад.

— О, спокойно, няма да те цапардосам по главата, въпреки че точно това трябва да направя. — Сандра Мей се наведе и натисна бутона на вътрешната линия.

— Да? — чу се гласът на жената.

— Лорета, би ли дошла, ако обичаш?

— Разбира се, госпожо Дюмон.

Лорета се появи на вратата. Очите на Сандра Мей все още бяха приковани в очите на Ралстън.

— Това пълномощно ти дава право на глас върху всички мои акции. Нали така? — каза тя.

Той хвърли поглед към джоба на якето си, където сега се намираше документът и кимна.

Сандра Мей продължи, този път към Лорета:

— Колко акции притежавам аз в компанията?

— Николко, госпожо Дюмон.

— Какво? — стъписано попита Ралстън.

— Смятахме, че се опитваш да се докопаш до нещо. Затова трябваше да те изпитаме. Разговарях с адвоката си и той ми каза, че мога да прехвърля акциите на фирмата на някой, на когото имам пълно

доверие. След това да подпиша пълномощното, да ти го дам и да видя какво ще последва. И определено го разбрах доста бързо — възнамеряваше да ме ограбиш до шушка. Това беше изпит — и ти се провали, господине.

— Мамка му! Прехвърлила си акциите?

Тя се изсмя и кимна към Лорета.

— Точно така. На някого, на когото мога да имам доверие. Не притежавам нищичко. Това пълномощно е напълно непотребно. Тя притежава сто процента от „Дюмон Продъктс“.

Ала първоначалният шок на Ралстън се изпари и той започна да се усмихва.

Обяснението за доброто му настроение дойде не от него самия, а от Лорета.

— Сега ти слушай — каза тя. — Двамата с Бил притежаваме сто процента от компанията. Съжалявам, скъпа. — После пристъпи напред и прегърна Ралстън. — Не знам дали го споменахме, но Бил е мой брат.

— Заедно сте го скроили! — прошепна Сандра Мей. — Вие двамата.

— Джим умря и не ми остави нито стотинка! — изсъска Лорета.

— Ти ми дължиш тези пари.

— От къде на къде Джим ще оставя нещо на теб? — колебливо попита Сандра Мей. — Защо ще...

Но гласът ѝ загълхна, когато съзря многозначителната усмивка върху слабото лице на жената.

— Ти и съпругът ми? — простена Сандра Мей. — Имали сте връзка?

— През последните три години, скъпа. Изобщо ли не ти направи впечатление, че отсъствахме от града по едно и също време? Че и двамата оставахме да работим до късно в едни и същи вечери? Джим отделяше тези пари за мен! — злобно извика Лорета. — Просто така и не успя да ми ги даде, преди да умре.

Сандрата Мей залитна назад и се строполи на кушетката.

— Акциите... Та аз ти се доверих — промълви тя. — Адвокатът попита на кого мога да се доверя и ти беше първият човек, за когото се сетих!

— Точно както аз се доверих на Джим — просьска в отговор Лорета. — Не спираше да повтаря, че щял да ми ги даде, да ми открие сметка и по този начин да имам възможност да пътувам и да си купя хубава къща... Но после умря и не ми оставил нито цент. Изчаках няколко месеца и се обадих на Бил в Ню Йорк. Разказах му всичко за теб и за фирмата. Знаех, че в неделя ще ходиш в клуба. Измислихме да дойде тук и да се представи на горката вдовица.

— Но фамилията ти, различна е — обърна се тя към Ралстън, като взе в ръка една от визитките му и хвърли поглед към Лорета.

— Хей, не е кой знае колко трудно да се сетиш — каза той, махвайки с ръка. — Фалшиво е.

Той се изсмя. Като че ли този факт беше толкова очевиден, че не си струваше дори да се споменава.

— Когато продадем компанията, скъпа, и ти ще получиш нещичко — каза Лорета. — Не се притеснявай за това. В знак на признателност за шестте месеца, през които беше президент на фирмата. А сега, защо не вземеш да си ходиш вкъщи? И ей, нямаш нищо против да не те наричам вече госпожо Дюмон, нали, Санди? Адски мразех...

В този момент вратата на кабинета се отвори рязко.

— Сандра Мей... наред ли е всичко? — На прага беше застанал едър мъж. Бю Огдън, щатският шериф. Ръката му беше на хълбока върху дръжката на пистолета.

— Добре съм — каза му тя.

Той изгледа Ралстън и Лорета, втренчили неловко очи в него.

— Тези ли са?

— Точно така.

— Дойдох веднага, щом ми се обади.

Ралстън свъси чело.

— За какво обаждане говори?

— Не мърдай! И да ти виждам ръцете — предупреди го Огдън.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита Ралстън.

— Ще те помоля да запазиш почтителен тон, господинчо. Нали не искаш да влошиш нещата още повече, отколкото вече са?

— Шерифе — прозвуча гласът на Лорета напълно спокойно, — имахме делови преговори, това е. Всичко е идеално. Разполагаме с договори, документи, всичко. Госпожа Дюмон ми продаде компанията

за десет долара, защото е затънала в дългове и смята, че ние с брат ми бихме могли да изправим фирмата на крака. Като се има предвид колко добре съм запозната и колко години съм работила за съпруга ѝ, личният ѝ адвокат узакони сделката. Ще ѝ изплатим обезщетение като бивш служител.

— Да, казвай. — Думите на Огдън бяха отправени към един млад, ниско подстриган униформен служител, който в този момент влизаше в офиса.

— Всичко съвпада — каза той на шерифа.

Огдън кимна към Лорета и Ралстън.

— Закопчай ги с белезници! И двамата!

— Тъй вярно, Бю.

— Белезници? Нищо не сме направили!

Огдън седна на стола до Сандра Мей и каза тържествено:

— Открихме го. Но не беше в гората, а под задната веранда на Лорета.

Сандра Мей печално поклати глава. После сграбчи една кърпичка и избърса очите си.

— Какво сте открили? — изсъска Ралстън.

— Да вземете да си признаете и двамата. Наясно сме с цялата история.

— Каква история? — изръмжа Лорета срещу Сандра Мей.

Тя си пое дълбоко въздух. Накрая успя да проговори:

— Знаех си, че нещо не е както трябва. Досетих се, че вие двамата се опитвате да ме измамите...

— И то нея, вдовицата — промърмори Огдън. — Как не ви е срам!

— Затова се обадих на Бю, преди да отида на работа тази сутрин. Споделих му подозренията си.

— Шерифе — продължи Лорета търпеливо, — допускате огромна грешка. Тя доброволно ми прехвърли акциите. Не е имало никаква измама, никаква...

Шерифът обаче нетърпеливо вдигна ръка.

— Лорета, арестувам те за стореното спрямо Джим, не за измама или нещо подобно.

— Стореното спрямо Джим ли? — Ралстън погледна сестра си.

— Какво става тук? — успя да попита Лорета и поклати глава.

— Арестувам те за убийството на Джим Дюмон.

— Никого не съм убил! — изсъска Ралстън.

— Ти не, но тя да. — Огдън кимна към Лорета. — А това те превръща в съучастник в престъпен заговор.

— Не! — изкреша Лорета. — Не съм!

— Един познат, дето има вила край езерото Билингс, дойде преди няколко седмици и каза, че видял някаква жена с господин Дюмон на онзи риболовен излет около Вси светии. Не видял много ясно, но му се сторило, че тя държала някаква тояга или клон. Моят познат не се усъмнил в нищо и заминал извън града за известно време. Но когато се върнал миналият месец, чул, че Джим е умрял и ми се обади. Консултирах се със съдебния лекар и той каза, че е възможно господин Дюмон да не си е ударил главата при падането. Може би някой го е ударил и го е бълснал във водата. Ето защо реших да преразгледам случая. През последните няколко месеца проверявахме свидетелите и становището на съдебния лекар и решихме, че определено прилича на убийство, но не можехме да открием оръжието. Тогава тази сутрин ми се обади госпожа Дюмон и ми разказа за вас двамата, за измамата и всичко останало. Изглеждаше като добър мотив да унизиш някого. Така че изисках от съдията заповед за обиск. Ето какво намерихме под задната ти веранда, Лорета: тоягата, с която Джим е убивал рибите. По нея открихме неговата кръв и косми. О, намерих и ръкавиците, които си носила, когато си го ударила. Дамски ръкавици. Много стилни също така.

— Не! Не съм го направила! Кълна се.

— Прочети им правата, Майк. И не си правете труда. Не търсете никакви вратички да се измъкнете. И ги изкарай оттук.

— Не съм го направил! — изкреша Ралстън.

Когато заместник-шерифът направи както му беше наредено и един по един ги изведе, шериф Огдън се обърна към Сандра Мей:

— Интересно как всички твърдят едно и също. Като развалена плоча са. „Не съм го направил, не съм го направил.“ Искрено съжалявам за всичко това, Сандра Мей. Не стига че овдовя, ами трябваше да преживееш и това.

— Всичко е наред, Бю — каза Сандра Мей, като скромно избръса очите си с хартиената кърпичка.

— Ще искаме да дадеш показания, но не е спешно.

— Когато кажеш, шерифе — твърдо отвърна тя. — Искам тези хора да изчезнат от живота ми за дълго, много дълго време.

— Ще се погрижим за това. Сега ти желая лек ден.

Когато шерифът си тръгна, Сандра Мей остана за дълго сама със себе си, загледана в снимката на съпруга си отпреди няколко години. Държеше огромен костур, който беше уловил — вероятно в езерото Билингс. След това тя отиде в преддверието на офиса, отвори малкия хладилник и си наля чаша подсладен чай с лед.

Когато се върна в офиса на Джим, не, нейния офис, седна в кожения стол и бавно се завъртя, заслушана във вече познатото скърцане на механизма.

Добре, шерифе, беше почти напълно прав, мислеше си тя.

Но в цялата история имаше само една дребна разлика.

Състоеше се в това, че Сандрата Мей отдавна бе наясно с аферата на Джим с Лорета. Беше привикнала с миризмата на терпентин по кожата на съпруга си, но така и не свикна с отвратителния долнопробен женски парфюм, който тегнеше около него като облак препарат против насекоми. Понякога той си лягаше толкова уморен, че нямаше сили дори да я целуне.

„Ако един мъж не те пожелава три пъти седмично, Сандрата, по-добре да се замислиш каква е причината.“ Благодаря за съвета, мамо.

И така — когато Джим Дюмон замина за езерото Билингс миналия октомври, Сандрата Мей го последва и директно го попита за Лорета. И когато той си призна, тя каза: „Благодаря ти, че не ме излъга“, взе тоягата и смачка черепа му с един-единствен удар, а после го изрита в ледената вода.

Мислеше си, че с това слага край на всичко. Смъртта му беше приета като нещастен случай и всички забравиха за случая — до момента, в който онзи човек от езерото Билингс се завърна и съобщи, че е видял някаква жена с Джим точно преди да умре. Така Сандрата Мей осъзна, че е само въпрос на време, докато я уличат в убийството.

Заплахата от смъртна присъда, а не състоянието на компанията беше ужасната безизходица, в която се оказа. Безизходица, заради която молеше за „помощ свише“.

Ами фирмата? На кого му пукаше?

„Дребната сума от застраховката“ всъщност се равняваше почти на един миллион долара. Само и само да се отърве, тя с удоволствие би

оставила „Дюмон Продъктс“ да фалира пред очите ѝ и би се отказала от парите, които Джим беше скатавал за скапаната си пачавра.

Как можеше да се отърве от затвора?

И тогава Ралстън ѝ подсказа отговора — започна да флиртува с нея. Беше твърде хълзгав. Беше надушила заговор и не ѝ трябваше кой знае колко, за да разкрие връзката му с Лорета. Досети се, че двамата планират да ѝ отнемат фирмата.

И тогава на нея ѝ хрумна план.

Сега Сандра Мей отвори най-долното чекмедже на писалището, извади бутилката специално селектиран бърбън от Кентъки и наля щедро три пръста в студения чай. Отпусна се в стола, който някога беше на съпруга ѝ, а сега само неин, и заря поглед през прозореца към група високи тъмни борове, които се огъваха под напора на вятъра, предвещаваш настъпващата пролетна буря.

„Така и не ви споменах как продължаваха мамините думи, нали?“
— мислено отправи тя въпрос към Ралстън и Лорета.

„Скъпа — беше казала старата жена на дъщеря си, — една южнячка трябва да бъде един път по-силна от мъжа си. И един път по-съобразителна също така. И, да си остане между нас двете, един път по-потайна. Каквото и да правиш, не забравяй тази подробност.“

Сандра Мей Дюмон отпи голяма глътка студен чай и взе телефона, за да се обади на една туристическа фирма.

[1] „Джорджия-Пасифик“ — американска компания, световен лидер в производството на хартия и целулоза. — Бел.пр. ↑

ПРЕКВАЛИФИЦИРАНЕ НА ДЕЯНИЕТО

— Този път ще загубите.

— Така ли? — попита прокурор Дани Трибуу и изучавайки мъжа, който изрече последните думи, се залюля назад в работния си стол.

С петнайсет години по-възрастен и с почти двайсет килограма по-тежък от Трибуу, заподозреният Реймънд Хартман кимна бавно и добави:

— По всички обвинения. Елементарно е.

За да го успокои, адвокатът, седнал до Хартман, докосна рамото на клиента си.

— Сигурен съм, че той няма нищо против един кратък спаринг — обърна се Хартман към него и разкопча сакото си с цвят и наситеност на нощен океан. — Може да го понесе. Пък и аз казвам нещата такива, каквито са.

Истината бе, че Трибуу наистина нямаше нищо против един спаринг. Ни най-малко. Затова мъжът можеше да говори каквото си пожелае. Защото Трибуу нямаше да води по-разпалено делото срещу Хартман заради аrogантността му, както и нямаше да се размекне, ако подсъдимият започнеше да плаче и да се разкайва. Но пък от друга страна тридесет и пет годишният прокурор нямаше да се остави да го изпързаят. Той прикова очи в очите на Хартман и каза с тих глас:

— Опитът ми показва, че когато нещата изглеждат твърде ясни на някого, може да се окаже точно обратното. Уверен съм, че съдебните заседатели ще видят фактите по моя начин. Което означава, че вие ще загубите.

Хартман сви рамене и погледна златния си ролекс.

Едва ли се интересува от това колко е часът, предположи Трибуу, но по този начин вместваше странична реплика, че само това негово бижу се равнява на годишната заплата на прокурора.

Е, Дани Трибуу носеше касио и единственото послание, което можеше да породи един поглед върху този часовник гласеше, че тази

среща бе напълно пропилян половин час.

Освен обвиняния, адвокатът му и Трибоу, в кабинета — малък и неусложнен какъвто може да се очаква от един прокурор, седяха още двама души. От лявата страна на Трибоу беше неговият млад секретар — симпатичен младеж, наскоро прехвърлил двайсетте. Казваше се Чък Ву и беше блестящ, добросъвестен, а някои отиваха и по-далеч и твърдяха, че той е непоправим служител.

Докато записваше бележките и наблюденията си от срещата в очукания лаптоп, с който никога не се разделяше, Чък се приведе напред. Тракането по клавиатурата беше навик, който влудяваше повечето подсъдими, но върху Рей Хартман явно не оказваше видимо въздействие.

Другият от петимата беше Адел Виамонт — помощник — областен прокурор, назначена преди година за сътрудник на Трибоу в отдела за особено тежки угловни престъпления. Тя беше почти десет години по-възрастна от Трибоу и бе изпитала влечението към правото едва след първата си успешна кариера: отглеждането на двете си момчета близнаци, сега вече тийнейджъри. Умът и езикът на Виамонт бяха толкова остри, колкото беше непоклатима и нейната самоувереност. Сега тя огледа загорялата кожа на Хартман, стегнатия корем, посребрената коса, широките рамене и набития му врат. След това се обърна към адвоката му и попита:

— Е, може ли да приемем срещата с господин Хартман и неговото его за приключена?

Като ученик, изрекъл нещо нелепо пред класа, Хартман глухо и смутено се изсмя. Унижението можеше да бъде оправдано единствено с това, предположи прокурорът, че Виамонт беше жена.

Адвокатът на защитата повтори същото, което говореше през цялото време:

— Клиентът ми не е заинтересован от споразумение между обвинението и защитата, което включва излежаване на наказанието в затвор.

Трибоу прие изявленietо му спокойно и повтори като echo своя неизменен рефрен:

— Това е единственото, господа, което можем да ви предложим.

— В такъв случай клиентът ми иска да отиде на процес. Уверен е, че ще бъде признат за невинен.

За това как точно можеше Хартман да бъде признат за невинен Трибуу нямаше никаква представа. Защото Рей Хартман беше застрелял в главата човек в един неделен следобед миналия март, а прокуратурата притежаваше необорими веществени доказателства — балистична експертиза и прах от барут върху ръката му. Имаше и свидетели, които си спомниха, че са го видели на местопрестъплението, докато търсели жертвата. Имаше и свидетелства за предишни заплахи, отправяни от Хартман към жертвата, както и изявления, показващи намерението му да причини вреда. Имаше мотив. И макар Дани Трибуу винаги да бе предпазлив за изхода на случаите, които разследваше, за този беше толкова сигурен, както никога преди.

И затова опита за последен път:

— Ако приемете убийство от втора степен, ще предложа петнайсет години — каза той.

— Няма начин — отвърна Хартман, надсмивайки се на абсурдността на предложението. — Явно не чухте какво каза моят адвокат — никаква присъда, свързана със затвор. Ще платя глоба. Ще си платя предостатъчно проклетата глоба. Ще върша общественополезен труд. Но не и затвор.

Даниъл Трибуу беше дребен мъж, хладнокръвен и любезен. Папийонка и тиранти биха му прилягали най-добре.

— Сър — каза той, обръщайки се направо към Хартман, — надявам се разбирате, че завеждам срещу вас дело за предумишлено убийство. В този щат това е престъпление с особена тежест и означава, че мога да настоявам за смъртно наказание.

— Това, което аз пък разбирам — отвърта Хартман, — е, че няма особен смисъл да продължавам тази седянка. Очакват ме за работен обяд и, ако ме питате, по-добре е вие, момчета и момичета, да си назубрите закончетата, защото ако мислите, че имате някакъв шанс да ме осъдите, трябва добре да ги знаете.

— Щом така искате, сър. — Трибуу се изправи и стисна ръката на адвоката, но не и на заподозрения.

Адел Виамонт хвърли поглед последователно към адвоката и клиента му, сякаш бяха чиновници, които я бяха изльгали с рестото, и остана седнала, видимо борейки се да се въздържи да изрече това, което чувстваше в момента.

След като двамата мъже излязоха от кабинета, Трибуу отново се върна на стола си и се завъртя, за да погледне през прозореца към хълмистия пейзаж на предградията — яркозелен в цветовете на настъпващото лято. Започна да си играе разсейно с единственото произведение на изкуството в стаята: бебешки мобилен телефон с картички на герои от „Мечо Пух“, закрепен с вакуумна лепенка към горния край на олющения му шкаф за документи. Беше на сина му. Е, някога беше, когато момчето, вече десетгодишно, беше бебе. Когато Дани-младши загуби интерес към телефона, на баща му не му даде сърце да го изхвърли и го донесе тук, в кабинета си. Съпругата му смяташе, че това е едно от онези глупави неща, които мъжът ѝ вършеше понякога, като злощастните му уж забавни „номера“ и маскирането за тържествата на сина им. Трибуу така и не ѝ призна, че иска играчката да е при него поради една-единствена причина: за да му напомня за семейството през дългите седмици, в които се подготвяше за разследване или разследваше дела. Защото тогава му се струваше, че единственото семейство, което има, се състои от съдии, съдебни заседатели, детективи и всякакви други колеги.

— Предлагам му десет години срещу вероятността да го осъдят за убийство от особено тежък характер — каза той замислено, — а той ми разправя, че щял да се пробва! Не го проумявам.

Виамонт поклати глава.

— Не. Не му излизат сметките. Би могъл да излезе след седем години. Но ако загуби по делото за престъпление с особена тежест, а това е твърде вероятно, ще го приспят много бързо.

— Ще кажете ли какъв е отговорът? — чу се мъжки глас откъм вратата.

— Разбира се. — Трибуу се завъртя в стола си и покани с кимване Ричард Мойър, старши окръжен детектив, да влеза. — Само че какъв е точно въпросът?

Мойър поздрави с махване Виамонт и Ву, седна на един от свободните столове и широко се прозина.

— Е, Дик, нима вече се отегчи от нас?

— Уморен съм. Твърде много гадни типове има навън. Както и да е, дочух за какво си говорите — за Хартман. Знам защо няма да приеме

споразумението.

— Защо?

— Хартман не може да отиде в „Стафорд“.

По лицата на присъстващите пробяга усмивка. „Стафорд“ беше главният щатски затвор, през който бяха минали цял куп възпитаници на Школата по наказателно право на Дани Трибуо.

— Че на кого му се ходи в затвора? — попита Виамонт.

— Не, не. Тук не става въпрос за желание, а за възможност. Той не може, защото там вече го очакват — подострят дръжките на лъжиците и дялкат оръжия от парчета стъкло.

Мойър обясни, че двама от босовете на организираната престъпност, които Хартман беше издънил, в момента се намират в „Стафорд“.

— Говори се, че Хартман няма да оцелее и седмица вътре — завърши той.

Ето защо бе убил жертвата в това дело — Хосе Валдес. Бедният човечец бе единственият свидетел срещу Хартман в дело за изнудване и ако Хартман беше осъден, щеше да остане в „Стафорд“ най-малко за шест месеца и да бъде убит от бившите си приятели. А това обясняваше хладнокръвното убийство на Валдес.

За това как щяха да посрещнат Хартман в затвора Трибуо не се интересуваше — прокурорът вярваше, че има една простишка задача в живота: да пази сигурността на окръга и с това значително се различаваше от много други свои колеги. Защото те често приемаха твърде лично извършените престъпления и ги преследваха, изпълнени с мъст и ярост. За Дани Трибуо задачата на прокурора не беше да воюва, а да се грижи окръгът му да е сигурен и безопасен. Беше работил с конгресмени и със съдилища за прокарването на закони, които улесняваха издаването на ограничителна заповед срещу съпрузи, които малтретират партньорките си, както и в полза на закони за задължителна присъда за углавно престъпление при трикратно нарушение на закона, за всички, които носят оръжие в близост до училища и църкви и за шофьори, които след употреба на алкохол са отнели човешки живот.

Залавянето на Рей Хартман не беше нищо повече от поредната тухла в стената на закона и реда, на които Трибуо беше изцяло отдаден.

Но присъдата на точно този човек беше много важна. В различни етапи от живота си Хартман беше подлаган на терапия по препоръка на съда и макар винаги да се бе измъквал с диагноза за вменяемост, лекарите бяха заключили, че е близо до състоянието на социопат, тоест индивид, за когото човешкият живот е лишен от стойност. А това със сигурност се отразяваше на начина му на действие. Той беше насилиник и бандит от ниско ниво: продаваше свидетелства за американско поданство и впоследствие изнудваше имигранти като Хосе Валдес. Поради тази причина Хартман беше в състояние да застави или убие всеки, който заплашваше да свидетелства срещу него. Никой не беше в безопасност.

— Хартман има пари в Европа — каза Трибуо на ченгето. — Между другото, кой го наблюдава, за да сме сигурни, че няма да се отправи към плажа?

Преди този разговор заподозреният беше освободен срещу гаранция от два miliona долара. Но Трибуо си спомни самоуверения поглед на убиеца, както и думите му „Ще загубите“. В този момент се зачуди дали Хартман не беше изпратил подсъзнателно послание, че възнамерява наказанието му да остане с платената вече гаранция.

Докато си вземаше от курабийките, с които жената на Трибуо беше изпратила съпруга си на работа, детектив Мойър каза:

— Не бива да се тревожим. Хартман си има такива бавачки, че не е за вярване. Две, на пълен работен ден. Само да пресече границата на окръга или да отиде на някое летище и бум, ще се оборудва с белезници. Тези с овесените ядки са ми любими. Ще ми дадеш ли рецептата? — Той отново се прозина.

— Ти не готвиш — отбеляза Трибуо. — Какво ще кажеш Кони да ти приготви една кутия? Така няма да се мъчиш.

— Идеята ти не е лоша.

Ченгето стана и бавно напусна кабинета — трябваше да търси престъпници, които да арестува или пък да намери време, за да поспи.

Чък придружи Виамонт до нейния кабинет, където двамата щяха да прекарат вечерта в подготовка на въпроси за предварителния разпит, както и избора на съдебни заседатели.

Самият Трибуо се зае с обвинителния акт и продължи да планира развоя на процеса. Внимателно бе изучил фактите около убийството на Валдес и реши да повдигне три обвинения срещу Хартман. Гръбнакът

на случая — присъдата, която Трибоу желаеше най-силно, беше убийство от първа степен. Това означаваше предумишлено убийство и ако признаеха Хартман за виновен, то той можеше да получи смъртна присъда — наказание, което Трибоу възнамеряваше да препоръча на съда. Но този случай беше трудно доказуем. Щатът трябваше да установи вън от всякакво основателно съмнение, че Хартман е планирал предварително убийството на Валдес, издирил го е и го е убил при обстоятелства, които не показват пристъп на гняв или емоционална нестабилност.

Но имаше още няколко обвинения, включени в обвинителния акт: убийство от втора степен и непредумишлено убийство. Това бяха резерви — така наречените второстепенни обвинения и се доказваха по-лесно от убийството от първа степен. Ако съдебните заседатели например вземеха решение, че Хартман не е планирал предварително убийството, а импулсивно е решил да убие Валдес, все още можеха да го осъдят за убийство от втора степен. За такова престъпление Хартман можеше да получи дожivotен затвор, но не и смъртна присъда.

Като резерв прокурор Трибоу включи и обвинението в непредумишлено убийство. При това положение трябваше да докаже единствено, че Хартман е убил Валдес или в състояние на крайна непредпазливост, или под влиянието на силен афект. Това престъпление щеше да се докаже най-лесно и на основата на тези факти съдебните заседатели несъмнено щяха да го осъдят.

През този уикенд тримата обвинители подготвиха и въпросите, които трябваше да зададат на съдебните заседатели, а през следващата седмица се изправиха срещу впечатляващия отбор от юристи на Хартман по време на предварителния разпит. Най-накрая в петък съдебните заседатели бяха призовани, а Трибоу, Ву и Виамонт се завърнаха в кантората, за да посветят почивните дни на подготовката на свидетелите, уликите и веществените доказателства.

Всеки път, когато се чувстваше уморен, всеки път, когато му се искаше да спре, да се върне у дома и да си поиграе с Дани-младши или просто да седи и да пие кафе със съпругата си, прокурор Трибоу си представяше съпругата на Хосе Валдес и си даваше сметка, че тя никога повече нямаше да може да прекара нито миг отново със съпруга

си. Тази мисъл не му даваше мира, както и аrogантния поглед на Рей Хартман.

Този път ще загубите...

Дани Трибоу преставаше да мечтае и се връщаше към делото.

Докато учеше в правния колеж, Трибоу се бе надявал на шанса да практикува професията си в готическа съдебна зала, изпълнена с портрети на непреклонни възрастни съдии, ламперия от тъмно дърво и мириз на мрачна справедливост.

Мястото, където упражняваше занаята си обаче, беше ярко осветена зала с нисък таван, препълнена с мебели от светла дървесина, бежови завеси, грозен зелен линолеум и приличаше повече на гимназиална класна стая, отколкото на съдебна зала.

На сутринта на процеса, точно в девет часа, прокурор Трибоу зае мястото си, а от двете му страни застанаха Адел Виамонт — облечена с най-тъмния си костюм, най-бялата си блуза и най-твърдото изражение на лицето си — и Чък Ву, който подготвяше за работа очукания си лаптоп. Около тях бяха подредени стотици документи, веществени доказателства и правни справочници.

От другата страна на пътеката Рей Хартман седеше на своето място. Заобикаляха го четирима скъпоплатени партньори от правната фирма, която беше наел, двама съдружници и цели четири лаптопа.

Неравното съотношение на силите обаче не тревожеше Трибоу ни най-малко. Той вярваше, че е дошъл на този свят, за да въздава справедливост спрямо хората, които вършеха незаконни деяния. Да, някои от тях винаги щяха да бъдат по-богати и щяха да разполагат с по-добри възможности, но такива бяха правилата на играта и Трибоу, като всеки успешен прокурор, ги приемаше. Само слабите и некомпетентни областни прокурори хленчеха срещу несправедливостта на системата.

Забеляза, че Рей Хартман го наблюдава, изричайки безгласно никакви думи. Районният прокурор не можа да разгадае какви бяха те и само тихо се изкашли.

Но Виамонт му преведе:

— Той каза „Ще загубите“.

Трибуо се засмя. Погледна зад гърба си, за да се увери, че залата е пълна и кимна на детектив Дик Мойър, който от години преследваше Хартман. Последва още едно кимване и бегла усмивка, отправени към Кармен Валдес, вдовицата на жертвата. Тя му върна погледа с мълчалив, отчаян вопъл да вземезди този ужасен човек.

„Ще направя всичко по силите си“, отвърна той също така мълчешком.

След това разсиленият влезе и извика:

— Внимание, съдът влиза в заседание. Всички заинтересовани страни да пристъпят напред и да бъдат изслушани.

Както винаги досега при тези думи Трибуо потръпна — приемаше ги едва ли не като заклинание, което спуска завеса над реалността и въвежда всички присъстващи в тържествения и загадъчен свят на наказателното право.

Нужната процедура беше извършена и брадатият съдия кимна на Трибуо да започне.

Прокурорът се изправи и произнесе встъпителното си изявление, което беше много кратко. Дани Трибуо вярваше, че лесковата пръчка, която най-ясно насочва към справедливостта в наказателното дело, не се състои в реториката, а в истината, разкрита посредством фактите, които ще представиш на съдебните заседатели.

Затова през следващите два дни той представи свидетел след свидетел, веществени доказателства, таблици и графики.

„Занимавам се професионално с балистични експертизи от двайсет и две години... Извърших три анализа на куршумите, издадени от оръжието на подсъдимия и мога да заявя без всякво съмнение, че куршумът, с който е убита жертвата, е изстрелян от пистолета на подсъдимия...“

„Продадох това оръжие на мъжа, който седи тук — подсъдимият, Рей Хартман...“

„Жертвата, господин Валдес, е подал оплакване в полицията, че подсъдимият го е изнудвал... Да, това е копие от жалбата...“

„От седем години съм служител в полицията. Бях сред първите, които отидаха на местопрестъплението и аз иззех същото оръжие от това лице, подсъдимия Рей Хартман...“

„Открихме следи от барут върху ръката на подсъдимия Рей Хартман. Количество и естеството на този прах съответства на

характеристиките на следите, които бихме открили върху ръцете на което и да е било лице, произвело пистолетен изстрел по времето, когато е била застреляна жертвата...“

„Жертвата е убита с един изстрел в слепоочието...“

„Да, видях подсъдимия в деня на убийството. Вървеше по улицата до магазина на господин Валдес и го чух да спира и пита няколко души къде може да го намери...“

„Точно така, сър. Видях подсъдимия в деня, когато беше убит господин Валдес. Господин Хартман разпитваше къде може да открие господин Валдес. Палтото му беше разкопчано и видях, че носи оръжие...“

„Преди около месец бях в един бар. Седях до подсъдимия и го чух да казва, че щял да «хване» господин Валдес и «да се погрижи за всичките му проблеми»...“

Като представи всички тези показания, Трибоу установи, че Хартман е имал мотив да убие Валдес; предварително е имал умишлено намерение да го направи; отишъл е да търси жертвата в деня, в който е била застреляна, при това въоръжен; действал е с престъпна безотговорност, като е нападнал мъжа с оръжие и е произвел изстрел, с който е можел да навреди на невинни хора, както и това, че той всъщност е непосредствената причина за смъртта на Валдес.

— Ваша чест, обвинението се оттегля — завърши прокурор Трибоу и се върна на мястото си.

— Стегнато и ясно — отбеляза Чък Ву.

— Шшиши — прошепна Адел Виамонт. — На лош късмет е.

Дани Трибоу не вярваше в късмета. Но затова пък вярваше, че пилетата се броят на есен. Затова се облегна назад и внимателно се заслуша в доводите на защитата.

Най-ловкият от адвокатите на Хартман — същият, който беше в кабинета на Трибоу при злополучното заседание за споразумение между двете страни, първо представи доказателство за разрешително за оръжие, което показваше, че Хартман притежава лиценз за носене на оръжие за самозащита.

Дотук нямаше никакъв проблем, помисли си Трибоу. Беше осведомен за разрешителното.

Но щом адвокатът на Хартман започна да разпитва първия си свидетел — портиера в сградата на Хартман, Трибоу почувства как беспокойството пропълзява в него.

— Случайно да сте виждал подсъдимия в неделя сутринта на тринайсети март?

— Да, сър.

— А случайно да сте забелязали дали носи оръжие?

— Носеше.

„Защо му задава такива въпроси?“, запита се Трибоу. Това само щеше да подкрепи щатското обвинение. Той хвърли поглед към Виамонт, която поклати глава.

— А забелязахте ли го предишния ден?

— Да, сър.

Аха. Трибоу се досети накъде върви защитата.

— Носеше ли оръжие тогава?

— Да. Беше се набъркал в някакви неприятности с бандите във вътрешността на града — опитващ се да открие младежки център, а бандите не бяха съгласни. Често го заплашваха.

Младежки център? Трибоу и Ву си размениха многозначителни погледи. Единственият интерес, който можеше да преследва Хартман с откриването на младежки център, бе място, където да продава наркотики.

— Колко често носеше оръжие у себе си?

— Всеки ден, господине. През всичките три години, откакто работя там.

Никой не би обръщал внимание на нещо всеки ден в продължение на три години. Лъжеше. Хартман беше обработил портиера.

— Имаме проблем, шефе — прошепна Ву.

Имаше предвид следното: ако съдебните заседатели повярваха, че Хартман абсолютно винаги е носел оръжие, този факт щеше да подкопае твърдението на Трибоу, че е взел оръжието със себе си само онзи път — в деня на убийството — с цел да убие Валдес. Поради тази причина съдебните заседатели можеха да заключат, че Хартман не е планирал убийството, което щеше да елиминира елемента на умисъл в случая, а по този начин и обвинението за убийство от първа степен.

Но ако показанията на портиера застрашаваха делото за убийство от първа степен, то със следващия свидетел — мъж, облечен в скъп делови костюм, рискуваха напълно да го разрушат.

— Сър, не познавате подсъдимия, нали?

— Не. Никога не съм имал нищо общо с него. Никога не съм го виждал.

— Никога не ви е давал нищо, не ви е предлагал пари или някакви други облаги?

— Не, сър.

„Лъже“, инстинктивно си помисли Трибоу. Свидетелят произнасяше репликите си като посредствен актьор в треторазредна пиеса.

— Чухте ли свидетелят на обвинението да казва, че ще „хване“ жертвата и ще се погрижи за всичките му проблеми.

— Да, сър.

— Бяхте близо до подсъдимия и до този свидетел, когато се предполага, че се е провел този разговор, така ли е?

— Да, сър.

— Къде се случи това?

— В ресторант „Сибела“ на булевард „Уошингтън“, сър.

— Разговорът същият ли беше, както го описа свидетелят?

— Не. Сигурен съм, че свидетелят на обвинението не е разbral правилно. Вижте, аз седях на съседната маса и чух господин Хартман да казва: „Ще хвана Валдес да се заеме с някои от проблемите ми в латиноамериканската общност“. Предполагам, че свидетелят не е чул добре или нещо подобно.

— Разбирам — обобщи адвокатът с обигран глас. — Той е възнамерявал да хване Валдес, за да се погрижи за някакви проблеми?

— Да, сър. След това Хартман каза: „Хосе Валдес е добър човек и аз го уважавам. Иска ми се да обясни на общността, че съм загрижен за благополучието им“.

Чък Ву изрече безмълвно проклятие.

Адвокатът се съсредоточи върху последните думи на свидетеля.

— Значи господин Хартман е бил загрижен за благополучието на латиноамериканската общност?

— Да, много. Господин Хартман наистина беше много търпелив с него. Макар че Валдес започна да разпространява всички онези

слухове, нали знаете.

— Какви слухове? — попита адвокатът.

— За господин Хартман и съпругата на Валдес.

Зад гърба си Трибуу чу как вдовицата на жертвата ахна от смайване.

— Какви точно бяха тези слухове?

— Валдес си беше наумил, че господин Хартман се среща с жена му. Знам, че не беше така, но Валдес беше убеден. Той си беше малко... нали се сещате... чалнат. Смяташе, че повечето мъже, нали разбирате, се срещат с жена му.

— Възразявам — отсече Трибуу.

— Нека перифразирам. Какво ви е казвал господин Валдес за господин Хартман и съпругата си?

— Каза, че Хартман ще си получи заслуженото заради тази връзка — искам да кажа, предполагаемата връзка.

— Възразявам — извика отново Трибуу.

— Отхвърля се заради показания, основани на слухове — произнесе се съдията. — Възражението се приема.

Трибуу хвърли поглед към вдовицата на Валдес, която невярващо клатеше глава. По бузите й се стичаха сълзи.

— Свидетелят е ваш — обърна се адвокатът от защитата към Трибуу.

Прокурорът даде всичко от себе си, за да открие пукнатини в разказа на свидетеля. Смяташе, че се справи добре. Но голяма част от показанията се основаваха на предположения и лично мнение, така че успя да направи много малко, за да го дискредитира.

Върна се на стола си.

„Успокой се“, каза си Трибуу и остави химикалката, която не беше спрял да премята в ръце. Обвинението за убийство от втора степен все още беше непокътнато и валидно. Единственото, което трябваше да установят беше, че Хартман наистина е убил Валдес — както Трибуу вече беше доказал — и че в последния момент е решил да го убие.

Адвокатът от защитата призова още един свидетел.

Той беше латиноамериканец и имаше вид на добродушен старец — оплешивящащ и закръглен. Имаше доброжелателно лице. Името му беше Кристос Абрего и се описа като добър приятел на подсъдимия.

Трибоу обмисли казаното и заключи, че опасенията на съдебните заседатели за потенциалните пристрастия на Абрего щяха да натежат над факта, че заподозреният, както изглежда, имаше „добри приятели“ сред малцинствената общност (пълна лъжа, разбира се; Хартман, който беше англо-американец, възприемаше малцинствата не като приятели, а само като златна възможност за изнудване и лихварство).

— Чухте свидетелят на обвинението да твърди, че господин Хартман е отишъл да търси господин Валдес в деня на трагичната стрелба, нали?

— Трагична ли? — прошепна Ву. — От неговите уста звучи така, сякаш е било злополука.

— Да, сър — отвърна свидетелят на въпроса на адвоката.

— Можете ли да потвърдите, че господин Хартман е отишъл да търси господин Валдес в деня на стрелбата?

— Да, сър, истина е. Господин Хартман наистина отиде да го търси.

Трибоу се наведе напред. Накъде биеше той?

— Можете ли да обясните какво се случи и какво видяхте?

— Да, сър. Бях на църква с господин Хартман...

— Извинете ме — каза адвокатът. — На църква ли?

— Да, ние двамата ходим в една и съща църква. Е, той ходеше по-често от мен. Ходеше поне два пъти седмично. Понякога и по три пъти.

— Братко — подхвърли Адел Виамонт, обзета от гняв.

Трибоу преброи на мига четири разпятия, които висяха от вратовете на съдебните заседатели. Отбеляза и факта, че нито един от тези мъже и жени не повдигна иронично вежда при неоснователната забележка за благочестивостта на подсъдимия.

— Моля, продължете, господин Абрего.

— Отбих се в „Старбъкс“ с господин Хартман, взехме си кафе и седнахме отвън. После той попита няколко човека дали са виждали Валдес, защото той често виси в „Старбъкс“.

— Знаете ли защо подсъдимият е искал да види Валдес?

— Искаше да му даде една игра, която беше купил за детето на Валдес.

— Какво? — прошепна шокирано вдовицата, която седеше зад Трибоу. — Не, не, не...

— Подарък, нали знаете. Господин Хартман обича децата. И искаше да я даде на Валдес за момченцето му.

— Защо е искал да даде подарък на господин Валдес?

— Каза, че иска да изглади нещата с Валдес — отвърна Абрего.

— Беше му мъчно, че този човек има подобни налудничави приумици за него и съпругата му и се тревожеше, че момченцето може да дочуе нещо и да си помисли, че е вярно. Затова си мислеше, че един подарък за детето може да разчупи леда помежду им. След това щеше да говори с Валдес и да се опита да го убеди, че греши.

— Продължавайте, сър. Какво се случи след това?

— След това господин Хартман видя Валдес пред магазина му, стана от масата и отиде при него.

— И после?

— Рей махна на Валдес и му каза „Здрасти“ или нещо такова. Не си спомням точно. Нещо приятелско като „Как я караш?“. И се опита да му подаде торбичката с подаръка, но Валдес я отблъсна и започна да му крещи.

— Знаете ли какво точно крещяха?

— Валдес говореше какви ли не безумни неща. „Знам, че от пет години се срещаш с жена ми“. Което беше налудничаво, защото Валдес се премести тук едва миналата година.

— Не! — извика вдовицата. — Всичко това е лъжа!

Съдията удари с чукчето, макар и с известна вялост, което предполагаше, че съчувства на жената.

Трибоу въздъхна от отвращение. Тук защитата беше представила мотив, с който намекваше, че Валдес, а не Хартман е бил нападателят в схватката същия ден.

— Убеден съм, че не беше истина — каза свидетелят на адвоката от защитата. — Господин Хартман никога не би направил подобно нещо. Той беше много религиозен.

Вече втора препоръка за архангел Реймънд К. Хартман, отбелязва Трибоу.

След това съдията попита:

— А вие видяхте ли какво се случи след това?

— Всичко ми беше като в мъгла, но видях как Валдес сграбчи нещо — метална тръба или парче дърво — и замахна с него към господин Хартман. Той се опита да се отдръпне, но нямаше къде да

отиде — бяха в една тясна уличка. Накрая изглеждаше, че Валдес всеки момент ще пръсне главата на господин Хартман. Тогава той извади оръжието си. Искаше само да сплаши Валдес...

— Възразявам. Свидетелят не може да знае какви са били намеренията на подсъдимия.

— С какво *впечатление* останахте, господин Абрего, за намеренията на господин Хартман?

— Изглеждаше, че само иска да сплаши Валдес. Валдес замахна още няколко пъти към него с тръбата, но господин Хартман така и не стреля. Тогава Валдес го сграбчи за ръката и двамата започнаха да се борят за оръжието. Господин Хартман викаше на хората да залегнат и крещеше на Валдес: „Пусни! Пусни! Някой ще пострада“.

Което съвсем не беше белег за безразсъдното поведение или състоянието на афект, които Трибуу трябваше да покаже при доказването на обвинението за непредумишлено убийство.

— Господин Хартман беше много смел. Искам да кажа, че все пак можеше да избяга и да се спаси, но се тревожеше за очевидците. Такъв си беше, винаги се тревожеше за другите — особено за децата.

Трибуу се зачуди кой точно беше написал сценария. Може би самият Хартман, предположи той.

— След това се наведох, защото си помислих, че ако Валдес се добере до оръжието, ще започне да стреля като обезумял. Уплаших се. Чух изстрел и когато станах от земята, видях, че Валдес е мъртъв.

— Какво правеше подсъдимият?

— Беше коленичил и се опитваше да помогне на Валдес. Спираше кръвта, така изглеждаше, и викаше за помощ. Беше много потресен.

— Нямам повече въпроси.

При кръстосания разпит Трибуу отново се опита да намери пукнатини в показанията на Абрего, но тъй като бяха хитро скроени („Всичко ми беше като в мъгла...“, „Не съм сигурен...“, „Такива слухове се носеха...“) нямаше нищо конкретно, с което да дискредитира свидетеля. Все пак прокурорът пося семенцата на съмнението в главите на съдебните заседатели, като попита няколко пъти дали Хартман е платил по някакъв начин на свидетеля и дали е заплашвал него или семейството му. Но мъжът, разбира се, отрече.

След това защитата призова лекар, чиито показния бяха кратки и ясни.

— Докторе, докладът на съдебния лекар показва, че жертвата е застреляна с един изстрел в страничната част на главата. Вече чухте показанията на основния свидетел, че двамата мъже са се борили лице в лице един срещу друг. Как може да бъде застреляна жертвата при това положение?

— Много просто. Изстрел в страничната част на главата би бил възможен, ако господин Валдес извърне глава от оръжието, докато упражнява натиск върху спусъка, надявайки се да уцели господин Хартман.

— Следователно вие твърдите, че господин Валдес сам се е застрелял.

— Възразявам — намеси се Трибуо.

— Приема се.

— От вашите думи разбирам, че е възможно господин Валдес да е извърнал глава, докато самият той е дръпнал спусъка на оръжието и това е довело до собствената му смърт, така ли? — попита адвокатът.

— Точно така.

— Нямам повече въпроси.

Трибуо попита лекаря как така съдебният лекар не е открил следи от барут по ръцете на Валдес, каквito щяха да бъдат налице, ако той сам е произвел изстрел, докато по ръцете на господин Хартман е имало такива следи.

— Много просто — отговори лекарят. — Ръцете на господин Хартман са покривали ръцете на господин Валдес, затова барутният прах е полепнал само по тях.

Съдията освободи свидетеля и Трибуо се върна на мястото си, като хвърли поглед към каменното лице на подсъдимия, който също му отвърна с поглед.

Ще загубите...

Само преди миг Трибуо не си беше и помислил, че това е възможно, но сега съществуващата реална опасност Хартман да се измъкне.

След това адвокатът от защитата призова последния си свидетел: самият Реймънд Хартман.

Показанията му представиха история идентична на разказаните вече от другите свидетели и подкрепиха тезата, че винаги е носел оръжието със себе си, че Валдес имал странна приумица за Хартман и съпругата си, че не е изнудвал никого през живота си, че е купил подарък за момченцето на Валдес, че е искал да привлече пари за латиноамериканската общност с помощта на Валдес, че схватката е протекла точно така, както я описа свидетелят... Макар че добави и епилог — направил дишане уста в уста на Валдес.

После продължи, хвърляйки поглед към четиридесетте съдебни заседатели латиноамериканци и към двамата афроамериканци:

— Истина е, че имам много неприятности. Но това е защото се опитвам да подпомогна бизнеса на хората от малцинствата. Поради необясними за мен причини полицията, градската и щатската управа спъват всяко мое действие в тази посока. И ето го резултатът — накрая нараних един от онези хора, на които се опитвах да помогна. — Той заби печално поглед в пода.

Въздишката на Адел Виамонт се чу из цялата заседателна зала и принуди съдията да й отправи гневен поглед.

Адвокатът благодари на Хартман и се обърна към Трибуо:

— Свидетелят е ваш.

— Какво ще правим, шефе? — прошепна Ву.

Трибуо погледна към екипа си. И Ву, и Адел бяха работили неуморно по това дело, затова разбираше тяхното разочарование. След това погледна назад към Кармен Валдес, чийто живот беше преобрънат по такъв ужасен начин от мъжа, който седеше на свидетелското място, съзерцавайки кратко обвинителите и хората в залата.

Трибуо придърпа по-близо до себе си лаптопа на Чък Ву и прехвърли бележките, които си бе водил младият мъж по време на процеса. Известно време чете, след което бавно се изправи и се приближи до Хартман.

С любезния тон, който беше негова запазена марка, той попита:

— Господин Хартман, само едно нещо ми е любопитно.

— Да, сър? — попита убиецът също толкова любезно. Беше обучен добре от адвокатите си, които несъмнено му бяха подчертали в никакъв случай да не дава израз на тревога или гняв на свидетелското място.

— Играта, която взехте за сина на господин Валдес.

Очите на Хартман трепнаха.

— Да? Какво за нея?

— Каква беше?

— Едно от онези малки видео игри. „Геймбой“.

— Беше ли скъпа?

Последва усмивка, издаваща любопитство.

— Да, доста скъпа. Но исках да направя нещо хубаво за Хосе и за детето му. Чувствах се зле, задето баща му е толкова луд...

— Отговорете на въпроса — прекъсна го Трибуу.

— Струваше около петдесет-шестдесет долара.

— Откъде я купихте?

— От един магазин за играчки в търговския център. Не помня името му.

Трибуу се считаше за доста добър детектор на лъжата и веднага разбра, че в момента Хартман се цели в тъмното — вероятно беше видял някаква реклама за „Геймбой“ тази сутрин. Но се усъмни, че съдебните заседатели ще са на същото мнение. За тях Хартман оказваше съдействие и любезно отговаряше на странните въпроси на прокурора.

— Какво представлява тази игра?

— Възразявам — извика адвокатът. — Каква е връзката със следствието?

— Ваша чест — каза Трибуу, — опитвам се да установя отношението между подсъдимия и жертвата.

— Продължете, господин Трибуу, но не мисля, че е необходимо да знаем в каква опаковка е била играчката.

— Всъщност, сър, тъкмо възnamерявах да задам този въпрос.

— Е, недайте.

— Добре, няма. А сега, господин Хартман, какво точно правеше тази игра?

— Не знам — стреляш по космически кораби или нещо такова.

— Играхте ли с нея, преди да я дадете на господин Валдес?

С тъгълчето на едното си око видя как Виамонт и Ву си размениха разтревожени погледи, питайки се какво, по дяволите, си беше наумил техният шеф.

— Не — отговори Хартман. За първи път откакто беше застанал на свидетелското място той изглеждаше изнервен. — Не си падам по

игрите. Както и да е, беше подарък. Нямаше да го разопаковам, преди да го дам на момчето.

Трибоу кимна, повдигайки вежда и продължи разпита.

— На сутринта, в деня, когато беше застрелян Хосе Валдес, носехте ли тази игра със себе си, когато излязохте от дома си?

— Да, сър.

— В торбичка ли беше?

Хартман се замисли.

— Да, но я сложих в джоба си. Не беше толкова голяма.

— Значи ръцете ви са били свободни?

— Предполагам. Вероятно.

— И кога излязохте от дома си?

— Някъде към единайсет без двайсет. Службата беше в единайсет.

— В коя църква? — попита Трибоу.

— В „Свети Антъни“.

— И отидохте направо там? С играта в джоба си?

— Да, точно така.

— И играта беше с вас в църквата?

— Да.

— Но никой не я е видял, защото е била в джоба ви.

— Предполагам, че е било така — отвърна той все още любезно, без да дава израз на тревогата си.

— И когато си тръгнахте от църквата, сте вървели по улица „Мейпъл“ към „Старбъкс“ в компанията на предишния свидетел, господин Кристос Абрего?

— Да, точно така.

— И играта все още е била в джоба ви?

— Не.

— Не е ли?

— Не. Тогава я извадих и я носех в торбичката.

Трибоу се извъртя, за да се изправи лице в лице с него и попита с пронизителен глас:

— Не е ли истина, че играта всъщност не е била у вас в църквата?

— Не — каза Хартман, премигвайки от изненада, но с все същия равен и нисък глас. — Това изобщо не е вярно. През целия ден играта

беше с мен. Докато не ме нападна Валдес.

— Не е ли истина, че сте си тръгнал от църквата, върнал сте се у дома, взел сте играта и сте продължил с колата си към „Старбъкс“?

— Не, нямаше да ми стигне времето да се прибера у дома след църквата и да взема играта. Службата свърши на обяд. Отидох в „Старбъкс“ след около десет минути. Казах ви, къщата ми е само на двайсет минути път от църквата. Може да проверите в картата. Отидох направо от „Свети Антъни“ в „Старбъкс“.

Трибоу отмести поглед от Хартман към лицата на съдебните заседатели. След това погледна към вдовицата на предния ред, която тихо плачеше. Видя озадачените лица на двамата си колеги. Видя как присъстващите се споглеждаха — всички очакваха той да стовари никаква гениална бомба, с която да издърпа килимчето изпод показанията на Хартман и да го изобличи като лъжец и убиец, какъвто всъщност беше.

Трибоу си пое дълбоко въздух и каза:

— Нямам повече въпроси, Ваша чест.

За миг настъпи тишина. Дори съдията се намръщи и като че ли искаше да попита дали прокурорът е сигурен, че иска да направи точно това. Но се задоволи само да попита адвоката от защитата:

— Разполагате ли с други свидетели?

— Не, сър. Защитата се оттегля.

Единствената причина за съществуването на съдебните заседатели е, че хората лъжат. Ако всички казваха истината, съдията можеше просто да попита заподозрения Реймънд К. Хартман дали е планирал и извършил убийството на Хосе Валдес и той да отговори с „да“ или „не“. Това щеше да бъде всичко.

Но хората, разбира се, не казват истината, затова съдебната система разчита на съдебните заседатели да наблюдават очите и устните, ръцете и позите на свидетелите, да слушат внимателно фактите и да отсъдят кое е истина и кое не.

Съдебните заседатели по делото Щатът срещу Хартман отсъстваха само два часа — време, през което Трибоу и неговите помощници се укриха в ресторантчето в сградата срещу съда. На масата цареше непривична тишина. Част от нея можеше да се оттегли

на неловкото чувство, ако не и срам от необяснимата поредица от въпроси на Трибуу за детската игра, която Хартман беше купил за сина на жертвата. По всяка вероятност и двамата си мислеха, че дори опитните прокурори понякога се объркваха и се дънеха и че бе добре, че тази издънка стана по време на дело, което явно не можеше да бъде спечелено.

Когато се излегна в грозноватия оранжев стол от плексиглас, очите на прокурор Дани Трибуу бяха затворени. В съзнанието му отново изплува хладнокръвното и арогантно поведение на Хартман и твърденията на свидетелите, че не са били заплашвани или подкупвани от заподозрения. Трибуу не беше сигурен само в едно — дали свидетелите лъжеха, защото са били заплашени или пък защото им е било платено. Все пак трябваше да признае, че думите им звучаха твърде правдоподобно. Можеше да се предположи, че същото се отнасяше и за съдебните заседатели. Но Трибуу хранеше огромен респект към съдебната система и към съдебните заседатели като цяло и затова реши, че точно в този момент, седнали в малката конферентна зала зад съда, те спокойно можеха да стигнат до заключението, че Хартман е изльгал и е принудил свидетелите също да изльжат.

И че е виновен по убийство от първа степен.

Но когато отвори очи и огледа лицата на Адел Виамонт и Чък Ву, по обезсърченото им изражение разбра, че съществува и друга възможност — справедливостта в този процес да не възтържествува.

— Добре — каза Виамонт, — няма да спечелим по предумишлено убийство. Но да не забравяме, че разполагаме с още две възможности. Дори присъда в непредумишлено убийство е добър изход.

„Трябва ли?“, помисли си Трибуу. Не смяташе, че подобна дума някога изобщо е могла да се приложи спрямо решението на съдебните заседатели, защото защитата беше представила случаят като смърт поради злополука.

— Да не забравяме и чудесата — каза Ву с младежки ентузиазъм.

В този миг мобилният телефон на Трибуу иззвъня. Беше разсилният с новината, че съдът отново се свиква.

— Съдебните заседатели са взели доста бързо решението си — отбеляза Ву. — Това добро ли е, или лошо?

Трибоу допи кафето си.

— Да вървим и ще разберем.

— Дами и господа съдебни заседатели, достигнахте ли до решение за присъда?

— Да, Ваша чест.

Старши съдебният заседател, мъж на средна възраст с карирана риза и тъмен памучен панталон, подаде лист хартия на пристава, който го връчи на съдията.

Трибоу не откъсваше очи от очите на Хартман, но убиецът седеше облегнат във въртящия се стол със спокойно изражение. Почисти нокътя си с кламер. Дори и да беше разтревожен за изхода на процеса, не го показваше.

Съдията безмълвно прочете написаното на листа и огледа съдебните заседатели.

Трибоу се опита да отгатне решението по изражението на съдията, но не успя.

— Подсъдимият да се изправи.

Хартман и адвокатът му станаха.

Съдията подаде листа на разсилния, който зачете:

— По делото Народът срещу Реймънд К. Хартман. По първото обвинение — убийство от първа степен, съдебните заседатели намират подсъдимия за невинен. По второто обвинение — убийство от втора степен, съдебните заседатели намират подсъдимия за невинен. По третото обвинение — непредумишлено убийство, съдебните заседатели намират подсъдимия за невинен.

За миг в залата настъпи пълна тишина, нарушенa само от шепота на Хартман: „Да!“, придвижен от победоносно вдигане на юмрук във въздуха.

Съдията, явно отвратен от присъдата, удари с чукчето и каза:

— Без подобни жестове, господин Хартман. — След това рязко добави: — Обърнете се към разсилния, за да си получите обратно паспорта и гаранцията. Надявам се, че ако отново повдигнат обвинения срещу вас, ще се явите в *моята* съдебна зала. — Последва още един гневен удар с чукчето. — Съдът се разпуска.

В съдебната зала едновременно избухнаха стотици разговори. Във въздуха се чувствува нескрит гняв и неодобрение.

Хартман игнорира всички забележки и яростни погледи и стисна ръцете на адвокатите си. Няколко от най-близките му приятели отидоха при него и го запрегръщаха. Трибоу ясно забеляза как Хартман и Абрего, който беше припявал псалми в негова защита, си размениха усмивки. Трибоу, Виамонт и Ву официално си стиснаха ръце — такава беше традицията на прокурора след произнасяне на присъдата, била тя добра или лоша. След това Трибоу отиде при Кармен Валдес, която се беше свила на пейката и тихо плачеше. Областният прокурор я прегърна.

— Съжалявам — каза той.

— Направихте всичко по силите си — отвърна жената и кимна към Хартман. — Предполагам, че такива хора... много лоши хора... не играят по правилата. И тогава няма какво да направите. Понякога се знае, че те ще спечелят.

— Следващият път — каза Трибоу.

— Следващият път — прошепна тя цинично.

Когато прокурорът видя, че Хартман се отправя към предната врата на съдебната зала, се обърна и прошепна няколко думи на детектив Мойър, който избърза и пресече пътя му.

— Само за секунда, Хартман — каза Трибоу.

— Добър опит, прокуроре — каза мъжът, който явно не се вместваше в рамките на общоприетото. Замълча за миг и продължи: — Жалко, че не ме послушахте. Казах ви, че ще загубите.

Един от адвокатите му подаде плик. Хартман го отвори и извади паспорта си.

— Сигурно ви е струвало доста, за да подкупите свидетелите — дружелюбно каза Трибоу.

— О, не бих направил подобно нещо — намръщи се Хартман. — Това е престъпление. И вие би трябвало много добре да го знаете.

Виамонт насочи пръст към него и каза:

— Все някъде ще се препънете и ние ще сме там, когато това се случи.

— Не и освен ако не се преместите в Южна Франция — спокойно й отвърна Хартман. — Замиnavам следващата седмица. Каня ви на гости.

— За да подпомагате местната малцинствена общност в Сен Тропе, предполагам — каза Ву.

Хартман се усмихна, след това се обърна към вратата.

— Господин Хартман — каза Трибоу. — Само още нещо.

Убиецът се обърна.

— Какво?

Трибоу кимна към детектив Дик Мойър, който пристъпи напред, спря се и втренчи студено очи в Хартман.

— Желаете ли нещо, полицай? — попита убиецът.

Мойър грубо сграбчи Хартман и му сложи белезници.

— Ей, какво правите, по дяволите?

Абрего и двама от телохранителите на Хартман пристъпиха напред, но в този момент няколко други полицаи се изправиха до Трибоу и Мойър.

Адвокатът на Хартман си проправи път до предните редици на тълпата.

— Какво става тук?

Мойър не му обърна никакво внимание и каза:

— Реймънд Хартман, арестувам ви за нарушение по щатския наказателен кодекс, параграф осемнайсет, точка три едно Б. Имате правото да мълчите и право на адвокат. — Той продължи да чете правата с твърде монотонен глас, предвид суматохата, която цареше наоколо.

Хартман изсъска на адвоката си:

— Защо, по дяволите, го оставяш да върши това? Направи нещо!

Подобно отношение към адвокат беше недопустимо, но в този момент той не му обърна внимание.

— Клиентът ми беше оправдан по всички обвинения, господа.

— Всъщност не по всички обвинения — каза Трибоу. — Имаше едно, което не повдигнах срещу него. Параграф осемнайсет, точка три едно.

— Какво, по дяволите, е това? — изрева Хартман.

Адвокатът му поклати глава.

— Не знам.

— Не си адвокат, а един никаквец! Как така не знаеш?

— Това е закон, според който носенето на оръжие в обсег от сто метра от сградата на училище е углавно престъпление — каза Трибоу.

— Това важи и за неделните училища. — После добави със скромна усмивка: — Самият аз сътрудничих на щатското законодателство за прокарването на този параграф.

— О, не — промърмори адвокатът от защитата.

Хартман се намръщи и каза заплашително:

— Не може да го направите. Твърде късно е. Процесът приключи.

— Може, Рей — каза адвокатът. — Това е различно обвинение.

— Не може да го докаже — изсъска Хартман. — Никой не е видял да съм с оръжие. Нямаше никакви свидетели.

— В интерес на истината трябва да отбележа, че има един свидетел. А него не можете да подкупите или да го заплашите.

— Кой е той?

— Вие самият.

Трибуу отиде до компютъра, на който Чък Ву бе записал голяма част от показанията и зачете:

— „Не, нямаше да ми стигне времето да се прибера у дома след църква и да взема играта. Службата свърши на обяд. Отидох в «Старбъкс» след около десет минути. Казах ви, къщата ми е само на двайсет минути път от църквата. Може да проверите. Отидох направо от «Свети Антъни» в «Старбъкс».“

— Какво общо има всичко това? Какво общо има проклетата игра?

— Играта не е от значение — обясни Трибуу. — Същественото е, че казахте, че не сте имал време да се отбиете вкъщи между напускането на църквата и пристигането ви в „Старбъкс“. Това означава, че оръжието трябва да е било у вас в църквата. А тя е непосредствено до неделното училище. — Прокурорът обобщи: — Признаяте под клетва, че сте нарушил параграф осемнайсет, точка три едно. Записът на този компютър ще се използва като веществено доказателство при следващия процес. А това на практика означава автоматично постановяване за виновен.

— Добре, добре — каза Хартман. — Ще си платя глобата. Трябва да се разкарам от тук. Ще платя веднага.

Трибуу погледна към адвоката от защитата.

— Няма ли да му кажете останалата част от параграф осемнайсет, точка три едно?

Адвокатът поклати глава.

— Това е углавно престъпление с ефективен срок на излежаване, Рей.

— Какво, по дяволите, е това?

— Наказва се със задължително излежаване на присъдата.

Минимум шест месеца, максимум пет години.

— Какво? — В очите на убиеца блесна ужас. — Но аз не мога да отида в затвора. — Той се обърна към адвоката си и го сграбчи за ръката. — Казах ти го. Там ще ме убият. Не мога! Направи нещо! Изработи си проклетия хонорар, мързеливо копеле такова!

Адвокатът отблъсна ръката му.

— Знаеш ли какво, Рей? Защо не разкажеш историята си на новия си адвокат. А аз ще си потърся клиенти от по-висока класа. — Мъжът се обърна и излезе през въртящата се врата.

— Чакай!

Детективът и още двама полицаи отведоха Хартман, който крещеше в знак на негодувание.

След няколко поздравления от страна на полицайите и зрителите в залата, Трибуу и екипът му се върнаха на прокурорското място и започнаха да подреждат документите, няколкото томчета юридическа литература и компютрите. Трябваше да се опакова огромен масив от материали. Правото в крайна сметка не е нищо повече от думи.

— Шефе, беше много ловко изпипано — каза Чък Ву. Явно беше възхитен от случилото се. — Накара го да се съредоточи изцяло върху видеограта и така забрави за оръжието.

— В един момент сметнахме, че си превъртял — допълни Виамонт.

— Но нямаше да ти кажем нищо — каза Ву.

— Хайде да вървим да празнуваме — подканни ги Виамонт.

Трибуу отказа. Искаше да се приbere при жена си и детето. През последните няколко дни се беше отдал напълно на работата си и желанието му да бъде заедно с тях бе по-силно от това да полее победата. Затова привърши с опаковането на документите по делото и се приготви да напусне залата.

— Благодаря ви — чу се женски глас.

Трибуу се обърна и видя вдовицата на Хосе Валдес. Беше застанала пред него. Той кимна. Жената като че ли се помъчи да каже

още нещо, но само стисна ръката на прокурора и заедно с друга, по-възрастна жена излезе от празната съдебна зала.

„Предполагам, че такива хора... много лоши хора... не играят по правилата. И тогава няма какво да направите. Понякога се знае, че те ще спечелят...“

Но това означава и че понякога няма да спечелят.

Дани Трибоу хвана най-големия от пакетите документи и заедно с помощниците си напусна съдебната зала.

КОЛЕДНИЯТ ПОДАРЪК

— От колко време е в неизвестност?

Лон Селито, едър и набит мъж, който се сбогува с диетата заради наближаващите празници, сви рамене.

— Може би това е проблемът.

— Продължавай.

— Може би това е...

— Вече го каза. — Линкълн Райм се почувства длъжен да го изтъкне пред детектива от Нюйоркското полицейско управление. — Интересуват ме само фактите.

— Около четири часа е в неизвестност — завърши Лон Селито.

Линкълн Райм дори не си направи труда да му припомни, че никой, дори прекалено възрастен човек не се счита за изчезнал, докато не минат поне двадесет и четири часа.

— Има някои обстоятелства — бързо добави Селито. — Не бива да забравяте за кого говорим.

Намираха се в импровизирана криминална лаборатория — всекидневната на градската къща на Райм в Сентръл парк Уест, Манхатън. Стаята години наред бе изпълнявала тази роля и разполагаше с по-добро оборудване и консумативи от повечето провинциални полицейски управления.

Вечнозелен венец, издаващ изискан вкус, беше обвит около прозорците. От сканиращия електронен микроскоп висеше лъскав гирлянд, а от стереоуребрата бодро звучеше „Коледни церемонии“ на Бенджамин Бритън. Беше Бъдни вечер.

— Само защото тя е едно мило хлапе... Карли имам предвид. Майка ѝ знае, че младото момиче ще се отбие, но не ѝ се обажда да ѝ каже, че тръгва, нито пък оставя бележка. Искам да отбележа, че винаги го е правила. Майка ѝ — името ѝ е Сюзън Томпсън — е много уравновесен човек. Твърде странно е да изчезне просто така.

— Възможно е в този момент да купува коледен подарък на момичето — каза Райм — и иска да я изненада.

— Но колата ѝ е все още в гаража. — Селито кимна към прозореца, зад който от няколко часа се сипеха гъсти снежни конфети.
— Линк, в това време никой нормален човек не може да мръдне без кола. Карли е проверила и при съседите. Няма я и там.

Ако Линкълн Райм можеше да си служи с тялото — освен с левия си безименен пръст, раменете и главата — щеше да направи нетърпелив жест към детектив Селито, може би да завърти ръка или да вдигне длани към небето. Но в положението, в което се намираше, той разчиташе само на думите.

— И как се стигна до този случай на половинчато изчезване на човек, Лон? Изглежда си се правил на самарянин. Знаеш какво казват за добрите дела, нали? Никога не остават безнаказани... Да не говорим, че сега всичко като че ли пада върху моите плещи, не е ли така? — попита Райм.

Селито мълчаливо си взе още една домашна коледна курабийка — беше във формата на Дядо Коледа, но покритото с глазура лице изглеждаше гротескно.

— Не са лоши, Линк — каза той. — Искаш ли?

— Не — измърмори Райм и погледът му се отклони към един рафт. — Но ще съм много по-склонен да слушам любезното примамливите ти предложения, ако ударя една доза коледно настроение.

— О... О, разбира се. — Селито прекоси лабораторията, намери бутилката уиски „Макалан“, наля солидно количество в една чаша, сложи сламка и постави чашата върху облегалката на стола на Линкълн Райм.

Райм отпи. Ах, Господи... Неговият помощник Том и партньорката на криминалиста Амелия Сакс бяха излезли на покупки. Ако бяха тук, напитката на Райм може би щеше да бъде приятна, но предвид часа, несъмнено щеше да бъде безалкохолна.

— Добре. Ето каква е историята. Рейчъл е приятелка на Сюзън и на дъщеря ѝ.

Аха, значи наистина беше добре дело, извършено от приятел на семейството. Линкълн Райм познаваше Рейчъл. Тя беше приятелката на Селито.

— Дъщерята се казва Карли — прекъсна го Райм. — Виждаш ли, че съм те слушал, Лон. Продължавай.

— Карли...

— Която е на колко години?

— Деветнайсет. Студентка в Нюйоркския университет. Учи бизнес. Ходи с едно момче от Гардън сити...

— Тези неща имат ли някаква връзка със случая, като изключим възрастта ѝ? А за последното също не съм убеден, че има някаква връзка.

— Я ми кажи, Линк, винаги ли си в такова чудесно настроение около празниците? — нервно попита Селито.

Райм отново отпи от уискито.

— Продължавай нататък.

— Сюзън е разведена. Работи за голяма агенция за социологически проучвания. Офисите са в центъра. Живее в предградията, окръг Насау...

— Насау? Насау ли каза? Не е ли по-уместно тяхното полицейско управление да се занимава с този случай? Разбиращ как действат нещата, нали? Онзи курс по юрисдикция в академията... Да не си забравил?

Селито беше работил с Линкълн Райм години наред и умееше ловко да парира раздразнителността на криминалиста. Затова не обърна никакво внимание на забележката и продължи.

— Взела си няколко почивни дни, за да подготви къщата за празниците. Рейчъл ми каза, че двете с дъщеря ѝ имат някакви недоразумения — нали се сещаш, изживяват тежък период, и двете. Но Сюзън наистина се старае. Нейното желание е да направи голямо тържество за Коледа. Както и да е. Карли живее в апартамент в Гринич Вилидж. Снощи казала на майка си, че ще дойде тази сутрин, ще остави някои неща, а след това ще отиде у приятеля си. Сюзън се съгласила — било чудесно, щели да пият кафе. Но когато Карли пристигнала, Сюзън не била в къщата. И нейната...

— Кола все още е в гаража.

— Именно. Така че Карли изчакала известно време. Сюзън не се върнала. Обадила се на момчетата от местния участък, но те я уверили, че не могат да приемат подобен сигнал, преди да минат поне двайсет и четири часа. Затова Карли се сетила за мен — аз съм единственото ченге, което познава, и звъннала на Рейчъл.

— Не можем да правим добрини на всеки само защото са празници — подхвърли Линкълн Райм.

— Нека да направим на хлапето един коледен подарък, Линк. Задай някой и друг въпрос, хвърли един поглед около къщата.

Изражението на Райм беше мрачно, но всъщност беше заинтригуван. Как само мразеше скуката... И, да, често беше в лошо настроение по празниците — защото неизменно настъпваше затишие откъм онези стимулиращи случаи, за които Нюйоркското полицейско управление или ФБР биха го наели като съдебен специалист или „криминалист“, както се наричаше на професионален жаргон.

— Затова... Карли е разстроена. Нали разбираш.

Райм сви рамене — един от малкото жестове, които му бяха разрешени, след като преди години злополука на едно местопрестъпление го остави с парализирани крайници.

Райм постави единствения си подвижен пръст върху сензорния бутон и насочи стола си така, че да застане с лице към Селито.

— Майка ѝ сигурно вече си е у дома. Но ако наистина искаш, нека се обадим на момичето. Така ще се сдобия с някои факти. Нищо не пречи, нали?

— Това е страхотно, Линк. Изчакай.

Едрият детектив отиде до вратата и я отвори.

Какво беше това?

В стаята влезе тийнейджърка, която се огледа срамежливо наоколо.

— О, господин Райм, здравейте. Аз съм Карли Томпсън. Много съм ви благодарна, че mi отделихте време — каза тя.

— А, чакала си отвън — отвърна Райм и отправи язвителен поглед към детектива. — Ако моят приятел Лон беше споделил този факт с мен, щях да те поканя на чаша чай.

— Всичко е наред. Няма нищо.

Развеселен, Селито повдигна вежди и дръпна един стол за момичето.

Тя имаше дълга руса коса и спортна фигура, а гримът по кръглото ѝ лице бе осъден. Беше облечена като типична мадама от MTV — клоширани дънки, черно яке и ботуши с висока платформа. За Райм обаче най-забележителното нещо у нея беше изражението ѝ: Карли не показа каквато и да било реакция спрямо неговия недъг.

Някои хора загубваха ума и дума, други изсипваха порой от безсмислици, трети втренчваха очи в неговите и се държаха като обезумели — сякаш ако хвърлеха поглед към тялото му, това щеше да е най-голямата издънка на хилядолетието. Всяка от тези реакции дразнеше Линкълн Райм по свой собствен начин.

Карли се усмихна.

— Харесва ми украсата — каза тя.

— Моля?

— Гирляндата на облегалката на стола ви.

Райм извърна глава, но не успя да види нищо.

— Там има гирлянда? — попита той Селито.

— Да, не знаеше ли? И червена панделка.

— Господи! Това трябва да е дело на помощника ми — измърмори ядосано Райм. — Но съвсем скоро може да стане бивш помощник, ако се опита да направи още нещо подобно.

— Не бих беспокоила господин Селито, нито пък вас, ако... — прекъсна го Карли. — Не бих беспокоила никого, но е толкова странно мама да изчезне ей така. Никога не го е правила.

— В деветдесет и девет процента от случаите всичко се дължи на някакво недоразумение — отбеляза Райм. — Затова нека да изключим думата „престъпление“. Все пак са изминали само четири часа, нали? — Той отново хвърли поглед към Селито. — За мен това все още не е „случай“.

— Не и когато се отнася за мама — уверено каза момичето. — Ако не друго, на нея може да се разчита.

— Хм. — Райм притвори очи и изстреля първия си въпрос: — Кога разговаря с нея за последен път?

— Около осем часа снощи, струва ми се. Щеше да прави тържество на следващия ден и затова съставихме план. Аз трябваше да се отбия тази сутрин, а тя да ми даде списък за пазаруване и пари. Двамата с Джейк, приятеля ми, щяхме да отидем да напазаруваме и да се помотаем.

— Може би не е успяла да се свърже с теб по мобилния? — предположи Райм. — Къде беше приятелят ти? Възможно ли е да е оставила съобщение у тях?

— На Джейк? Не, не. Докато идвах насам, говорих с него. — Карли се усмихна унило. — Тя харесва Джейк, но нали разбирате...

Младото момиче започна да си играе нервно с дългата си коса — усукваща я бързо между пръстите си.

— За тях двамата е трудно да се каже, че са най-добрите приятели. Той е... — Карли явно реши да не навлиза в подробности и преглътна факта, че майка ѝ не го одобрява. — Както и да е, тя не би се обадила у тях. Баща му е... особен.

— И днес си е взела почивен ден?

— Точно така.

Вратата се отвори и по шумоленето от пазарски торбички Райм отгатна, че новодошлият са Амелия Сакс и Том.

Висока жена, облечена с дънки и късо кожено яке прекрачи прага. Червената ѝ коса и раменете ѝ бяха обсипани със сняг. Тя се усмихна на Райм и Селито.

— Весела Коледа и каквото там още се казва! — каза тя отривисто.

Том пое по коридора с чантите.

— А, Сакс, ела тук. Както изглежда детектив Селито е решил да се възползва от услугите ни. Амелия Сакс, Карли Томпсън — представи ги една на друга Райм.

Двете жени се поздравиха.

— Искаш ли курабийка? — попита Селито.

Карли отказа. Сакс също поклати глава.

— Сам ги украсих, Лон — обади се Том. — Е, знам, че Дядо Коледа изглежда почти като Борис Карлоф^[1], но като за първи опит не е лошо, нали?

Той застана на вратата, представи се на Карли и след това се запъти към кухнята, откъдето Райм се досети, че скоро щяха да се появят освежителните напитки. За разлика от Райм, помощникът му обичаше празниците, може би защото те му предоставяха допълнителна възможност да играе ролята на домакин.

Докато Сакс свали якето си и го закачи, Райм обясни каква е ситуацията и какво им беше разказало досега момичето.

Полицайката кимна разбиращо и също като колегите си отбеляза, че няма повод за тревога щом нямат връзка с „изчезналия“ от четири-пет часа. Но допълни, че ще се радват да помогнат на приятел на Лон и Рейчъл.

— Наистина е така — каза Райм с ирония, която убягна на всички, освен на Сакс.

Никое добро дело не остава безнаказано...

— Пристигнах около осем и трийсет тази сутрин — продължи Карли. — Мама не си беше вкъщи. Колата беше в гаража. Проверих у всички съседи. Никъде я нямаше и никой не я беше виждал.

— Възможно ли е да е излязла още предната вечер? — попита Селито.

— Не — поклати глава Карли. — Беше правила кафе тази сутрин. Кафеварката все още беше топла.

— Може би е изникнал проблем в офиса ѝ, тя не е искала да шофира до спирката и затова е хванала такси — предположи Райм.

Карли сви рамене.

— Възможно е. Не се бях сетила за това. Мама се занимава с връзки с обществеността и напрежението в работата ѝ е много голямо. Работи за една от онези големи интернет компании, които банкротираха... Но не знам. Не говорехме много на тази тема.

Селито веднага се свърза с един от младите си помощници, който трябваше да провери всички таксиметрови фирми във и около Глен Холоу. Не, не беше изпращано такси до къщата тази сутрин. Също така позвъниха и във фирмата на Сюзан, за да проверят дали е идvalа, но никой не я беше виждал и офисът ѝ беше заключен.

Точно тогава, както беше предрекъл Райм, неговият строен помощник, облечен с бяла риза и коледна вратовръзка „Джери Гарсия“, внесе голям поднос с кафе, чай и огромна чиния сладкиши и курабийки.

— Хм, искаш да кажеш, че няма смокинов пудинг? — попита Райм саркастично.

— През последните няколко дни майка ти беше ли тъжна или потисната? — обърна се Сакс към Карли.

След като помисли около минута, младото момиче каза:

— Дядо ми, нейният баща, почина миналия февруари. Дядо беше страхотен човек и известно време мама направо беше смазана. Но някъде през лятото успя да го преодолее. Купи тази невероятна къща и докато я подреждаше, много се забавляваше.

— Какво можеш да ни разкажеш за останалите хора в живота ѝ — приятели, интимни приятели?

— Има някои добри приятели, определено.

— Имена, телефонни номера?

Момичето отново замълкна.

— Знам някои имена. Но не и точно къде живеят. Нито пък телефонни номера.

— Някой, с когото е имала романтична връзка?

— Скъса с един човек преди около месец.

— Дали този мъж е бил проблем за нея, какво ще кажеш? Ако е бил разстроен от раздялата... дали не я е преследвал?

— Не, мисля, че самият той пожела да стане така — отвърна момичето. — Живее в Лос Анджелис или Сиатъл, или някъде другаде на запад. Така че не беше... нали разбирате, кой знае колко сериозно. От около две седмици започна да се вижда с друг мъж. — Карли отмести погледа си от Сакс към пода. — Работата е там, че обичам мама. Но не сме съвсем близки. Нашите се разведоха преди седем-осем години и това някак промени много неща... Съжалявам, не зная повече за нея.

Аха, прекрасното сплотено семейство, помисли си Райм цинично. Именно то превръщаше психиатрите от Парк авеню в милионери и създаваше работа на полицейските управления по целия свят да се отзовават на обаждания по всяко време на денонощието.

— Справяш се чудесно — окуражи я Сакс. — А къде е баща ти?

— Живее в града. В централната част.

— Често ли се виждат с майка ти?

— Вече не. Той искаше да се съберат отново, но мама се държеше хладно и мисля, че той се отказа.

— А ти виждаш ли се често с него?

— Да, аз да. Но той пътува много, фирмата му внася разни неща и той пътува в чужбина, за да се среща с доставчиците си.

— А сега в града ли е?

— Да. Ще се срещна с него на Коледа, след тържеството на мама.

— Не е лошо да му се обадим. Да проверим дали не се е чувал с нея — каза Сакс.

Райм кимна и Карли им даде номера на баща си.

— Аз ще се свържа с него... — каза Райм. — А ти, Сакс, отиваш с Карли в къщата на Сюзън. Побързайте.

— Разбира се, Райм. Но защо да бързаме толкова?

Линкълн Райм хвърли поглед през прозореца, сякаш отговорът се рееше точно пред очите им.

Сакс поклати глава озадачена. Райм често ставаше раздразнителен, че хората не схващаха толкова бързо, колкото него.

— Защото снегът би могъл да ни каже нещо повече за случилото се там тази сутрин. — И както често обичаше да прави, постави драматичен завършек: — Но ако продължава да трупа така, историята ще бъде заличена.

Половин час по-късно Амелия Сакс спря на тиха, обградена от двете страни с дървета улица в Глен Холоу, Лонг Айлънд, и паркира червеното си камаро през три къщи от дома на Сюзън Томпсън.

— Не е тук. Ей там е — посочи Карли.

— Тук е по-добре — каза Сакс.

Райм я беше научил, че пътищата до и от местопрестъплението сами по себе си могат да бъдат място на престъпление и да дадат ценна информация. Затова тя винаги беше нащрек да не оскверни мястото на престъплението.

Когато забеляза, че колата все още е в гаража, по лицето на Карли пробяга гримаса.

— Все се надявах... — въздъхна тя.

Сакс се вгледа в лицето на момичето и съзря неподправената й тревога. Разбираше ги много добре: майка и дъщеря имаха трудни взаимоотношения, това беше очевидно. Но човек никога не скъсва напълно връзките с родителите си — невъзможно е — и нищо друго не отключва безпокойството така, както изчезването на майката.

— Ще я открием — прошепна Сакс.

Карли направи неуспешен опит да се усмихне и придърпа якето още по-плътно около тялото си. Беше стилно и скъпо, но безполезно срещу студа. Известно време Сакс беше работила като модел, но когато не беше на подиума или на снимки, се обличаше като обикновен човек. По дяволите модата.

Сакс огледа къщата — нова двуетажна сграда с пристройки в колониален стил, разположена върху малък, но добре поддържан парцел. Позвъни на Райм. При нормални обстоятелства щяха да прехвърлят обаждането й към него по нейната моторола, но тъй като

разследването все пак беше неофициално, тя използва устройството, което беше закопчано на колана й няколко сантиметра под автоматичния пистолет „Глок“.

— Пред къщата съм — съобщи му тя. — Каква е тази музика?

След миг „Чуй, пеят ангели вестители“ загъръхна.

— Извинявай, но Том настоява да поддържаме коледното настроение. Какво виждаш, Сакс?

Тя му обясни къде се намира и какво е разположението на мястото.

— Снегът не е зле, но беше прав — след час ще покрие всякаакви следи.

— Върви встрани от алеите и провери дали някой е наблюдавал къщата.

— Готово.

Сакс попита Карл и кои отпечатъци са нейни и момичето обясни, че е паркирало пред гаража. Тя проследи следите от стъпки в снега — Карли беше влязла в къщата откъм кухнята.

Докато обикаляше имота, Карли вървеше зад нея.

— Освен отпечатъците от стъпките на Карли, няма нищо нито в задния, нито в предния двор — каза Сакс на Райм.

— Искаш да кажеш, че няма видими отпечатъци — поправи я той. — Това не означава непременно нищо.

— Добре, Райм. Това исках да кажа. По дяволите, студено е.

Двете жени заобиколиха къщата, озоваха се откъм предната ѝ част и Сакс откри отпечатъци от стъпки в снега по пътеката между улицата и къщата. Някаква кола беше спирала до бордюра. Поредицата от отпечатъци отиваха към къщата, а два цифта стъпки се връщаха назад. Това предполагаше, че шофьорът беше взел Сюзън.

Сакс веднага съобщи откритието си на Райм.

— Можеш ли да разбереш нещо от отпечатъците? — попита той.

— Номер, грайфер на подметката, разпределение на тежестта?

— Нищо не се вижда ясно. — Тя потръпна от болка, когато се наведе — от студа и влагата артритът ѝ в ставите се обади. — Но има нещо странно... прекалено близко са.

— Все едно единият човек е бил прегърнал другия?

— Точно така.

— Може да е знак за привързаност. Или пък за насилие — каза Райм и замълча за миг. — Нека допуснем, че вторият чифт стъпки са на Сюзън и че каквото и да се е случило, тя е жива. Или е била преди няколко часа.

Неочаквано Сакс забеляза особена вдълбнатина в снега до един от предните прозорци. Сякаш някой беше отстъпил от тротоара и беше коленичил на земята. От това място човек спокойно можеше да надникне във всекидневната и кухнята. Тя изпрати Карли да отвори предната врата и след това прошепна в микрофона:

— Може би имаме проблем, Райм... Изглежда някой е коленичил и е надничал през прозореца.

— Има ли никакви други улики там, Сакс? Видими отпечатъци, угарки, други белези, следи?

— Нищо.

— Провери къщата, Сакс. И, само заради купона, преструвай се, че е горещо.

— Смяташ, че извършителят е вътре?

— Разсмиваш ме.

Полицайката отиде до предната врата и разкопча ципа на коженото си яке, за да може бързо да извади оръжието си. Намери момичето застанало в преддверието да оглежда къщата. Беше тихо, с изключение на потракването и бръмченето на домакинските уреди. Осветлението беше включено — макар че на Сакс това ѝ се стори по-обезпокоително, отколкото ако беше заварила къщата тъмна. Предположи, че Сюзън е бързала. Човек не гаси лампите, когато го отвличат.

Сакс помоли момичето да върви плътно до нея и тръгна, молейки се да не намери труп. Но не — претърсиха всяко кътче, където можеше да е жената. Нищо. И никакви следи от схватка.

— Мястото е чисто, Райм.

— Е, и това е нещо.

— Ще огледам набързо наоколо. Да видим дали няма да намерим никакви улики къде е отишла. Ще ти звънна отново, ако открия нещо.

На първия етаж Сакс спря пред полицаята над камината и огледа множеството снимки в рамки.

Сюзън Томпсън беше висока, добре сложена жена с къса руса коса, сресана назад. Имаше приятна усмивка. На повечето снимки

беше заедно с Карли или с по-възрастна двойка, вероятно родителите ѝ. Много от снимките бяха правени на открito, главно на екскурзии в планината или на палатка.

Сакс проучи календара до телефона в кухнята. Единствената бележка в квадратчето за днешната data беше „К идва“.

Момичето горчиво се засмя. Дали единствената буква и лаконичното обяснение бяха знак за това как Карли смяташе, че я възприема тази жена? Сакс се зачуди какви точно бяха проблемите между дъщерята и майката. Тя самата винаги бе имала сложни взаимоотношения със своята майка. „Предизвикателства“, така веднъж ги беше описала пред Райм.

— Бележник? Органайзер?

Карли се огледа.

— Чантата ѝ я няма. Държи ги там... Ще се опитам отново да ѝ звънна на мобилния. — Момичето го направи и разочарованият ѝ поглед подсказа, че няма отговор. — Веднага се включва на гласова поща.

Сакс обиколи и трите телефона в къщата, натискайки бутоните за повторно избиране на последния номер. На два от тях беше избиран номерът на „Справки“. От третия за последно беше набиран номерът на местен клон на банка „Норт Шоър“. Сакс изиска спешен разговор с управителя на клона и разбра, че Сюзън Томпсън е била при тях преди около два часа.

Когато съобщи новината на Карли, момичето притвори очи от облекчение.

— А дали знаете къде е отишла след това? — продължи разговора си по телефона Сакс.

Не, нямали никаква представа. Но след миг колебание дойде и въпросът:

— Да не би да се обаждате, защото госпожа Томпсън не се чувстваше добре?

— Какво имате предвид? — отвърна Сакс.

— Когато дойде, не изглеждаше много добре. А онзи мъж... беше я обгърнал с ръка през цялото време. Мислех си, че може би ѝ е зле.

Сакс попита дали може да се отбият и да разговарят лично.

— Разбира се. Стига да мога да помогна.

— Не ѝ е било добре? И някакъв мъж? — Момичето се намръщи.
— Но кой е той?
— Да вървим, Карли. Съвсем скоро ще разберем.
Когато стигнаха до вратата, Сакс спря.
— Направи ми една услуга — каза тя на момичето.
— Разбира се.
— Вземи назаем някое от яketата на майка си. Само като те гледам, ме побиват тръпки.

— Слезе долу до трезора си и след това осребри чек — обясни управителката на местния клон на банката пред Сакс и Карли.
— Предполагам, не знаете какво е правила в трезора.
— Не. Служителите нямат право да придвижват клиентите до сейфовете им.
— А онзи мъж? Имате ли представа кой беше той?
— Не.
— Как изглеждаше? — попита Сакс.
— Едър. Метър и осемдесет и пет, метър и деветдесет. Оплещивящащ. Много-много не се усмихваше.
Сакс погледна за миг Карли, която поклати глава.
— Никога не съм явидала с такъв мъж.
Откриха касиерката, осребрила чека, но Сюзън не беше казала или показвала нищо обезпокояващо.
— На каква стойност беше чекът? — попита Сакс.
Управителката се поколеба, вероятно от съображения за поверителност, но Карли каза:
— Моля ви, тревожим се за нея.
Жената кимна към касиерката.
— Хиляда.
Сакс се отдръпна встрани, позвъни на Райм от мобилния си телефон и бързо му обясни какво се беше случило в банката.
— Тази история започва да ме тревожи, Сакс. Хиляда долара не са достатъчно голяма сума за обир или похищението, но не са и никак малко. Възможно е това да са доста пари за онзи тип.
— По-любопитна съм за трезора.

— Добра гледна точка — каза Райм. — Може би тя е притежавала нещо, което той е искал. Но какво? Все пак тя е само делова жена и майка. Не е разследваща репортерка или ченге. И лошото е, че ако случаят е такъв, той е получил каквото е преследвал и тя вече не му е нужна. Мисля, че е време да потърсим съдействието на полицията в Насау... Почакай, в банката ли сте още?

— Да.

— Записът от камерите! Вземи записа...

— О, на касата, разбира се. Но...

— Не, не, не — сряза я Райм. — От паркинга. Всички банки разполагат с видеонаблюдение на паркингите. Ако са паркирали там, колата ще се види на записа. А ако имаме късмет, ще научим и регистрационния номер.

Сакс се върна при управителката и тя позвъни на началника на охраната, който изчезна в някакъв кабинет в дъното. След миг ги прикачи с жест да влязат и пусна записа.

— Ето! — извика Карли. — Това е тя. И този тип? Вижте, той продължава да я държи... Не я пуска.

— Изглежда доста съмнително, Райм.

— Виждаш ли колата? — попита следователят.

Сакс накара охранителя да спре записа на пауза.

— Каква марка...

— Шевролет „Малибу“ — каза охранителят. — Моделът е от тази година.

Сакс предаде това на Райм и изучавайки екрана, добави:

— Бургундово червено. Последните две числа на регистрационния номер са седемдесет и осем. Предходното вероятно е три или осем, може би и шест. Трудно е да се каже. Табелата е нюйоркска.

— Добре, Сакс. Останалото е работа на полицайте. Лон ще им нареди да сложат локатор. Насау, Съфолк, Уестчестър и петте прилежащи града. Също и Джърси. Това ще бъде приоритетна задача. О, изчакай един момент...

Сакс го чу да говори с някого. Райм се върна на линията.

— Бившият на Сюзън е тръгнал насам. Тревожи се за дъщеря си.

Иска да я види.

Сакс предаде това на Карли и лицето на момичето се оживи.

— Няма какво повече да правим тук. Да се връщаме в града — предложи тя.

Амелия Сакс и Карли Томпсън току-що се бяха върнали в лабораторията в градската къща на Райм, когато Антъни Далтън, бащата на Карли, пристигна. Том го въведе и когато видя дъщеря си, мъжът спря рязко и се вторачи в нея.

— Здравей, скъпа.

В очите му се четеше обич и загриженост. Далтън пристъпи към момичето и силно я прегърна.

Беше снажен мъж, наближаващ петдесетте, с хлапашки перчем прошарена коса. Облечен със скиорско яке със сложна кройка — от всички страни се подаваха кайшки и закопчалки, той напомни на Райм за колежанските преподаватели, с които понякога делеше подиума, когато изнасяше лекции по криминалистика в колежите по наказателно право.

— Знаят ли нещо? — попита той, явно едва сега осъзнавайки, че Райм е в инвалиден стол. Този факт не го притесни ни най-малко и по това двамата с дъщеря му си приличаха.

Едно на нула за Далтън, отбеляза мислено Райм и обясни точно какво се беше случило и какво знаеха.

Далтън поклати глава.

— Но това не означава, че е била отвлечена — бързо каза той.

— Не, не, съвсем не — отвърна Селито. — Но не изключваме и тази възможност.

— Сещате ли се за някой, който би искал да я нарани? — попита Линкълн Райм.

— Нямам никаква представа — отговори все така бързо Далтън.

— Не съм виждал Сюзан от година. Когато бяхме заедно ли? Не, всички я харесваха. Дори когато някои от корпоративните й клиенти бяха правили доста непочтени неща, никой нямаше личен проблем с нея. А тя като че ли винаги имаше особено противни клиенти.

Райм беше обезпокоен — и причините бяха извън опасността, надвиснала над Сюзън Томпсън. Проблемът беше, че това не беше истински случай. Бяха се заровили в него, правейки услуга на някого. Това беше коледен подарък, както бе казал Селито. Но в този момент

Райм имаше нужда от повече факти и от сериозно разследване. Когато поемеше даден случай, Райм живееше с мисълта, че трябва да го води със 110% ефективност, в противен случай бе по-добре да се откаже.

Том донесе още кафе и отново напълни чинията с грозноватите си курабийки. Далтън кимна на сътрудника, благодаря му и си наля кафе.

— Искаш ли? — попита той Карли.

— Да, татко, разбира се.

Той ѝ наля и попита:

— Някой друг иска ли?

Никой друг не искаше нищо. Но очите на Райм отскочиха към бутилката „Макалан“ на рафта и, гледай ти, без да издаде и звук на негодувание Том взе бутилката, отиде до инвалидния стол „Сторм Ароу“ на Райм, отвори тумбестата бутилка, подуши я и се намръщи.

— Странно, мислех си, че нищо не е останало от снощи. Явно съм забравил — добави Том иронично.

— Е, не може всички да сме съвършени — отбеляза доволно Райм, гледайки как Том сипва няколко пръста в чашата и я поставя върху облегалката.

— Благодаря ти, Балтазар. Засега може да си запазиш работата... въпреки плевелите на облегалката на стола ми.

— Не ти ли харесва? Казах ти, че ще украсявам за празниците.

— Къщата, да. Но не и мен.

— Какво ще правим сега? — попита Далтън.

— Ще чакаме — каза Селито. — Управлението за регистрация на моторни превозни средства в момента изготвя справка за всички шевролети „Малибу“, които имат такива цифри в регистрационните си номера. А ако имаме голям късмет, някой полицай на улицата ще забележи колата. — Той взе палтото си от един стол. — Трябва да отида до търговския център. Обадете ми се, ако се случи нещо.

Далтън му благодари, погледна часовника на ръката си, извади мобилния си телефон и се обади в офиса си, за да каже, че ще пропусне фирмено коледно парти. Обясни, че полицията разследва изчезването на бившата му жена и че в момента е с дъщеря си. Не искал да остави момичето само.

Карли го прегърна.

— Благодаря, тате. — Очите ѝ се отправиха към прозореца и пробягаха навън по извитите преспи сняг. Измина дълъг миг. Карли хвърли поглед към останалите в стаята и се обърна към баща си. С мек глас тя каза: — Винаги съм се чудила какво би станало, ако двамата с мама не се бяхте разделили.

Далтън се засмя и прокара пръсти през косата си.

— И аз съм си мислил за това, скъпa.

Сакс погледна Райм и двамата се обърнаха, оставяйки баща и дъщеря да си поговорят.

— Мъжете, с които се срещаше мама ли? Бяха свестни. Но никой не беше специален. Никой от тях не изкара дълго.

— Трудно е да срещнеш подходящия човек — съгласи се Далтън.

— Струва ми се...

— Какво?

— Винаги ми се е искало да се съберете отново.

Далтън като че ли не можа да намери подходящите думи.

— Опитах. Знаеш го. Но майка ти беше на друга вълна.

— Но престана да се опитваш преди няколко години.

— Предчувствах, че нещата няма да тръгнат на добре. Хората трябва да продължават напред.

— Но ти ѝ липсваш. Знам, че е така.

Далтън се засмя.

— О, не съм сигурен в това.

— Не, не, наистина. Когато я попитам за теб, тя ми казва какъв готин тип си бил. Бил си забавен. Каза, че си я карал да се смее.

— Имали сме и добри времена заедно — съгласи се Далтън.

— Когато попитах мама какво се е случило между вас, тя каза, че не е било нещо кой знае колко страшно — продължи Карли.

— Вярно е — каза Далтън, отшивайки от кафето си. — Просто тогава още не знаехме как да бъдем съпрузи. Оженихме се твърде млади.

— Вече не сте млади... — Карли се изчерви. — Е, не исках да прозвучи така.

— Не, не, права си. Доста съм пораснал от онези времена.

— И мама се е променила. Едно време беше толкова сдържана, нали знаеш. Изобщо не беше забавна. Но сега си пада по какво ли не. Къмпинги и планинарство, рафтинг, всякакви занимания на открито.

— Сериозно? — учуди се Далтън. — Никога не съм могъл да си представя да се увлича по подобни неща.

Карли отмести поглед.

— Помниш ли онези командировки, на които ходеше, когато бях малка? Пътуваше до Хонконг и Япония?

— Когато разработвахме офисите в чужбина ли? Разбира се.

— Искаше ми се всички да отидем. Ти, мама и аз... — Тя въртеше чашката за кафе в ръцете си. — Но тя все казваше: „О, имам много работа вкъщи“. Или „О, ще ни стане лошо от водата там“, или нещо подобно. Никога не сме имали семейна ваканция. Истинска семейна ваканция.

— И аз винаги съм го искал. — Далтън печално поклати глава.

— И направо побеснявах, когато не искаше да дойде и да те доведе. Но тя е твоя майка. Нейната задача е да се грижи за теб. Единственото, което винаги е искала, е да си в безопасност. — Той се усмихна. — Спомням си веднъж, когато бях в Токио и се обаждах у дома. И...

Думите му бяха прекъснати — телефонът на Райм иззвънтя. Той отговори от микрофона на стола си.

— Ало.

— Детектив Райм? — гласът издрънча през говорителя.

Титлата вече не беше актуална — отпред стоеше едно „пенсиониран“, но той не обърна внимание на това.

— Продължавайте — нареди той.

— На телефона е полицай Бронсън, Нюйоркска щатска полиция.

— Да.

— Получихме спешно повикване за определяне местонахождението на червено малибу и разбрахме, че вие разследвате случая.

— Точно така.

— Открихме автомобила, сър.

Райм ясно чу как Карли ахна. Далтън пристъпи към момичето и обгърна с ръка раменете ѝ. Какво щяха да чуят? Че Сю Томпсън е мъртва?

— Продължавайте.

— Автомобилът се движи на запад. По всяка вероятност се е отправил към моста „Джордж Вашингтон“.

— Пътници?

— Двама. Мъж и жена. Не мога да кажа нищо повече.

— Слава богу. Жива е — въздъхна Далтън.

Насочили са се към Джърси, помисли си Райм. Равнините бяха сред най-популярните места за изхвърляне на трупове.

— Автомобилът е регистриран на името на Ричард Мъсгрейв, Куинс. Неосъждан.

Райм погледна към Карли, която поклати глава в знак, че няма ни най-малка представа кой е той.

Сакс се наведе близо до говорителя и се представи.

— В близост ли сте до колата?

— На около петдесет метра зад тях.

— Автомобилът ви с полицейска маркировка ли е?

— Да.

— На какво разстояние сте от моста?

— На една-две мили източно.

Райм погледна Сакс.

— Искаш да се присъединиш към компанията ли? С камарото ще можеш да се движиш плътно по петите им.

Сакс забърза към вратата.

— Сакс — извика след нея Райм.

Тя хвърли поглед назад.

— Колата ти има ли вериги?

Сакс се разсмя.

— Вериги на този звяр ли, Райм? Не.

— Все пак внимавай да не цопнеш в Хъдсън, става ли? Навън със сигурност е доста студено.

— Ще направя всичко възможно — обеща тя и изскочи навън.

Наистина, спортен автомобил със задно предаване и над четиристотин коня под капака на двигателя не беше най-доброто превозно средство в снежни условия. Но по-голямата част от младостта на Амелия Сакс бе преминала в пилене на гуми и скърцане на автомобилни спирачки върху нагорещения асфалт в незаконните състезания около Бруклин (понякога само заради големия купон да се въртиш на сто и осемдесет градуса). Та малко сняг ли щеше да я сплаши?

Сакс плъзна своето камаро по магистралата и натисна газта. На този автомобил не му трябваха повече от пет секунди, за да изръмжи и замърка с нищожните за него осемдесет мили в час.

— На моста съм, Райм — извика тя в слушалката. — Къде са те?

— На около миля западно. А ти...

Автомобилът започна да криволичи.

— Задръж, Райм, колата поднася.

Тя овладя ситуацията.

— Единolkswagen кара с петдесет в платното за изпреварване. Човече, не те ли побиват тръпки от това?

След още една миля тя настигна полицейския автомобил. Придържаше се зад него и се стараеше да бъде извън полезрението на малибуто. Погледна към него и видя, че колата намалява и дава знак, че ѝ дава път.

— Райм, може ли да ме свържеш с полиция? — попита тя.

— Задръж...

Последва дълга пауза. После ядосаният глас на Райм:

— Така и не мога да проумея...

Неговата линия прекъсна и тя чу две щраквания. След това полицаят каза:

— Детектив Сакс?

— Тук съм. Продължавайте.

— Вие ли сте зад мен в това червено бижу на колела?

— Именно.

— Как искате да процедирате?

— Кой кара? Мъжът или жената?

— Мъжът.

Сакс се замисли за момент.

— Нека да изглежда като рутинна пътна проверка. За изправност на светлините или нещо подобно. След като спре на банкета, аз ще изляза отпред и ще го приклещя. Ти се заеми с пасажерското място, а аз ще измъкна шофьора. Не знаем дали е въоръжен, или не. Но има голяма вероятност това да е отвлечане, затова допускам, че има оръжие.

— Разбрано, детектив.

— Добре. Да се залавяме.

Полицейският автомобил се отдръпна. Сакс се опита да погледне през задното стъкло. Не можа да види нищо през снега. Бургундовият автомобил се спусна по склона и бавно спря на червения светофар. Когато светна зелено, пое напред през лапавицата и снега.

Гласът на полицая изпуска в ухото й.

— Детектив Сакс, готова ли сте?

— Да. Да го пипнем.

Полицейската лампа на служебния форд „Краун Виктория“ засветка и той включи сирената. Шофьорът на малибуто вдигна очи към огледалото за обратно виждане и автомобилът моментално отби. От лявата страна се виждаха мрачни градски къщи, а от дясната — обрасли с тръстика блата.

Сакс натисна газта и заби спирачки пред малибуто, блокирайки пътя му. За миг изскочи отвън, изваждайки своя пистолет „Глок“ и бързо се затича към колата.

Четиридесет минути по-късно Амелия Сакс влезе в градската къща на Райм.

— Колко зле беше? — попита Райм.

— Доста зле. — Тя си наля голям скоч и бързо пресуши наполовина съдържанието на чашата. Нетипично за нея — по принцип Амелия Сакс отпиваше на малки гълтъки.

— Доста зле — повтори тя.

Сакс обаче нямаше предвид някаква кървава престрелка в Джърси, а неловкото чувство от това, което бяха направили.

— Разкажи ми.

Още докато бяха спрели край шосето, Сакс се беше обадила, за да уведоми Райм, Карли и Антъни Далтън, че със Сюзън всичко е наред. Тогава Сакс не беше имала възможност да навлиза в подробности. Сега обясни:

— Онзи тип в колата беше мъжът, с когото се е виждала през последните няколко седмици. — Тя хвърли поглед към Карли и продължи. — Рич Мъсгрейв, същият, за когото спомена. Колата е негова. Обадил ѝ се тази сутрин. Възнамерявали да пазаруват по търговските центрове в Джърси. Само че тази сутрин, когато излязла да вземе вестника, Сюзън се подхълъзнала на леда.

— Пътеката пред къщата е като ски писта — съгласи се Далтън.
Карли трепна.

— Мама винаги е казвала, че откакто се помни, е непохватна.
Сакс продължи:

— Ударила си коляното и не искала да шофира. Затова отново се обадила на Рич и го помолила да я вземе от къщи. Отпечатъкът в снега, където си мислех, че някой е стоял и е надничал през прозореца... Именно там е паднала.

— Затова се е движил толкова плътно до нея — замислено добави Райм. — Помагал ѝ е да върви.

Сакс кимна.

— Колкото до банката — и там няма никаква мистерия. Наистина ѝ е трябвало нещо от сейфа. А хилядата долара са били за коледни покупки.

Карли сбърчи чело.

— Но тя знаеше, че ще се отбия. Защо не ми се обади?

— Написала ти е бележка.

— Бележка ли?

— Пишело, че няма да си е вкъщи през целия ден, но ще се прибере към шест.

— Не може да бъде!... Но аз изобщо не съм я видяла.

— Защото — обясни Сакс — била много стресната от падането и забравила да я остави на масичката в коридора, както възнамерявала. Откри я в чантата си, когато ѝ казах, че не е била на масата. И не си е била включила мобилния телефон.

Далтън се разсмя.

— Цялата работа е едно недоразумение. — Той обгърна с ръка раменете на дъщеря си.

Лицето на Карли отново пламна и тя каза:

— Ужасно, наистина ужасно съжалявам, че се паникьосах така.

Трябваше да се досетя, че може да има разумно обяснение.

— Тъкмо затова сме тук — каза Сакс.

Което не беше съвсем вярно, помисли си горчиво Райм. *Никое добро дело...*

Докато си обличаше палтото, Карли покани Райм, Сакс и Том на коледното парти на другия ден следобед в дома на майка си.

— Това е най-малкото, което можем да направим — каза тя.

— Сигурен съм, че за Том и Амелия ще бъде истинско удоволствие да дойдат — бързо каза Райм. — Колкото до мен, за съжаление, мисля, че имам планове. — Коктейлите го отегчаваха.

— Не — каза Том. — Нямаш никакви планове.

— Не, никакви планове — добави и Сакс.

Райм навъсено ги погледна.

— Струва ми се, че си знам графика по-добре от който и да било друг.

Което също не беше съвсем вярно.

Когато бащата и дъщерята си отидоха, Райм се обърна към Том:

— След като разтръби колко необременен е графикът на светските ми ангажименти утре, би могъл да си изкупиш греха.

— Какво? — предпазливо попита помощникът му.

— Свали проклетите украшения от стола ми. Чувствам се като Дядо Коледа.

— О! — едва успя да каже Том, но все пак разчисти коледната украса от стола. След това включи радиото и в стаята се разля коледна песен.

Райм кимна към апарата.

— Не сме ли големи късметлии, че коледните празници траят само дванайсет дни? Можеш ли да си представиш какво безконечно пеене щеше да бъде, ако траеха двайсет? — И той запя: — Двайсет обирджии къщите обират, деветнайсет крадци крадат...

Том въздъхна и се обърна към Сакс:

— Единственото, което искам за Коледа, е един хубав заплетен обир на скъпоценности. Още сега. Нещо, което да го накара да мълкне.

— Осемнайсет помощници се оплакват — продължи песничката си Райм. И добави: — Виж какво, Том, независимо от твоето мнение, аз определено съм обзет от празнично настроение.

Докато едрият мъж придръжаше вратата отворена, Сюзън Томпсън слезе от колата и пое протегнатата му ръка. От падането си на леда тази сутрин тя все още изпитваше пронизваща болка в рамото и коляното.

— Какъв ден само — каза тя с въздишка.

— Нямам нищо против да ме спират ченгетата — каза Рич през смях. — Макар че можеше да се мине и без вадене на оръжия.

Носейки в една ръка всички чанти с покупки, той ѝ помогна да стигне до входната врата. Двамата предпазливо прекосиха почти десетсантиметровия килим от фин сняг.

— Искаш ли да влезеш? Карли е тук, това е нейната кола. Може да гледаш как ще се просна пред нея и ще се извинявам, че съм постъпила толкова глупаво. Господи, бях сигурна, че съм оставила бележката на масата.

— Мисля да те оставя да си понесеш наказанието сама.

Рич също беше разведен и щеше да прекара Бъдни вечер със синовете си в дома си в Армънк. Сюзън му благодари отново за всичко и се извини още веднъж за стряскащата ситуация с полицията. Този мъж се беше проявил като много свестен тип предвид всичко, което се случи. Но докато вадеше ключовете от дамската си чанта и го гледаше как се отдалечава към колата, тя си помисли, че без съмнение връзката им не вървеше на никъде. Какъв беше проблемът, зачуди се Сюзън. Да, Рич имаше трески за дялане, а тя желаше да има до себе си джентълмен. Искаше някой, който да бъде мил и да има чувство за хумор. Някой, който да я кара да се смее...

Сюзън му помаха за довиждане, влезе в къщата и затвори вратата зад гърба си.

Слава богу, Карли се беше заела с украсата, а като допълнение тя долови и мириса на нещо, което се готовеше в кухнята. Нима момичето беше приготвило вечеря? Това си беше прецедент. Сюзън надникна в кабинета и остана смяяна — Карли беше украсила чудесно стаята с гирлянди, панделки и свещи. На масичката за кафе имаше голяма чиния със сирене и бисквитки, купа с ядки и плодове, а до бутилката калифорнийско шампанско стояха две чаши. Момичето беше на деветнайсет, но Сюзън ѝ позволяваше да пийва по малко вино, когато си бяха сами у дома.

— Миличка, толкова е прекрасно!

— Мамо — провикна се Карли, отивайки до входа. — Не те чух да влизаш.

Момичето носеше съд за печене, пълен с горещи хапки. Постави го на масата и прегърна майка си.

Сюзън обгърна момичето с ръце, пренебрегвайки болката от падането същата сутрин. Отново се извини за бележката и за това, че ѝ е причинила толкова тревоги. Карли обаче отхвърли всичко със смях.

— Вярно ли е, че полицаят е в инвалиден стол? — попита Сюзън. — И не може да се движи?

— Той вече не е полицай. Нещо като консултант е. Но, да, парализиран е.

Карли продължи да обяснява за Линкълн Райм и как са ги открили двамата с Рич Мъсгрейв. След това избърса ръце в престилката си и я свали.

— Мамо, искам да ти дам един от подаръците си тази вечер — каза тя.

— Тази вечер? Нова традиция ли поставяме?

— Может и така да е.

— Добре. — Сюзън хвана момичето за ръката. — В такъв случай нека да ти дам първо моя подарък.

Тя взе дамската си чанта от масата и извади малка кадифена кутийка.

— Ето какво взех от сейфа тази сутрин, Карли.

Когато момичето я отвори, очите му се ококориха.

— О, мамо... — успя да възклике то.

Беше старинен пръстен с диаманти и смарагди.

— Това беше...

— На баба. Годежният ѝ пръстен.

Сюзън кимна.

— Исках да ти подаря нещо специално. Знам, че напоследък ти беше тежко, миличка. Бях твърде заета с работата си. Не бях достатъчно мила към Джейк. И някои от мъжете, с които се срещах... да, знам, че не ти допадаха особено. — Последва шепот през смях: — Разбира се, и на мен самата не ми допадаха особено. Обещавам да не излизам повече с неудачници.

Карли се намръщи.

— Мамо, ти никога не си излизала с неудачници... По-скоро с полуунеудачници.

— Това е още по-лошо, скъпа! Така и не успях да намеря чистокръвен, завършен неудачник, с когото да се срещам!

Карли прегърна майка си отново и сложи пръстена.

— Толкова е красив.
— Честита Коледа, мило мое дете.
— Сега е време за моя подарък.
— Мисля, че новата традиция ми харесва — усмихна се Сюзън.
— А сега седни... Затвори си очите. Излизам навън да го взема.
— Добре.
— Седни ето тук на дивана.

Сюзън седна и стисна силно очи.

— Не хитрувай.

— Няма.

Сюзън чу входната врата да се отваря и затваря. След миг сбърчи чело при звука от запалването на автомобилен двигател. Колата на Карли ли беше това? Да не би да си тръгваше?

След това чу стъпки зад гърба си. момичето вероятно се беше върнало през кухненската врата.

— Е, вече може ли да си отворя очите?

— Разбира се — чу се мъжки глас.

Сюзън подскочи от изненада. Обърна се и се озова очи в очи с бившия си съпруг, който държеше голяма кутия с панделка.

— Антъни... — започна тя.

Далтън седна на стола срещу нея.

— Много време мина, нали?

— Какво правиш тук?

— Когато Карли си мислеше, че си изчезнала, отидох при ченгетата, за да съм с нея. Двамата се тревожехме за теб. Поприказвахме си и... това е нейният коледен подарък за теб и мен: да ни събере заедно тази вечер и да видим какво ще се случи.

— Къде е тя?

— Отиде у приятеля си. Ще прекарат нощта заедно. — Той се усмихна. — Цялата вечер е пред нас, Сюзън. Само ние двамата. Също като едно време.

Тя се опита да се изправи, но Антъни я изпревари — ударът в лицето я повали на дивана.

— Ще ставаш, когато аз ти кажа — заяви бодро Антъни и се усмихна широко. — Весела Коледа! Не е ли чудесно, че отново сме заедно?

Сюзън погледна към вратата.

— Дори не си го и помисляй. — Той отвори шампанското и напълни двете чаши. Подаде ѝ едната. Тя поклати глава. — Вземи я.

— Моля те, Антъни...

— Вземи проклетата чаша — изсъска той.

Сюзън се подчини и пое чашата. Ръката ѝ не спираше да трепери. Когато чашите им се допряха, внезапно я връхлетяха спомени от времето, когато двамата бяха женени: неговият сарказъм, яростта му и, разбира се, побоищата.

Но той беше хитър. Никога не я нараняваше пред други. Беше особено предпазлив спрямо Карли. В действителност Антъни Далтън беше психопат. Но Антъни Далтън беше и образцовият баща както за момиченцето, така и за целия свят.

Никой не знаеше причината за синините, порязванията, счупените ѝ пръсти...

— Мама е толкова непохватна — казваше Сюзън на малката Карли, борейки се с напиращите сълзи. — Отново паднах по стълбите.

Сюзън отдавна се беше отказала от опитите да разбере защо Антъни беше такъв. Трудно детство, мозъчен проблем? Нямаше представа и след година брак, престана да се интересува. Единствената ѝ цел бе да се измъкне. Но беше твърде ужасена, за да отиде в полицията. Най-накрая в отчаянието си тя се обърна за помощ към баща си, собственик на няколко строителни фирми в Ню Йорк. Беше му признала на какво бе подложена и баща ѝ се зае с проблема. Накара двама свои страни „съдружници“ от Бруклин, въоръжени с бейзболни бухалки и оръжие, да посетят Антъни. Заплахите, както и солидна сума пари, ѝ откупиха свободата. Така Антъни неохотно се съгласи на развод, отказа се от попечителството над Карли и обеща повече да не наранява Сюзан.

Но заедно с ужаса, който я изпълваше в момента, тя ясно осъзна защо бившият ѝ съпруг тази вечер е тук — баща ѝ си беше отишъл от този свят миналата пролет.

Закрилникът ѝ вече го нямаше.

— Обичам Коледа. Ти не я ли обичаш? — попита замислено Антъни Далтън, отпивайки от виното.

— Какво искаш? — попита Сюзън с треперещ глас.

— Толкова години минаха, а аз не мога да се наситя на музиката.

— Той отиде до уредбата и я включи.

Зазвуча „Тиха нощ“.

— Знаеш ли, че за първи път тази мелодия е изпълнявана на китара? Органът в църквата бил повреден. Представяш ли си?

— Моля те, върви си.

— Музиката... и украсата също ми харесва.

Тя започна да се надига от мястото си, но той се изправи бързо и отново я удари.

— Сядай — прошепна той. Мекотата на гласа му прозвучава още по-плашещо, отколкото ако бе изкрещял.

От очите ѝ бликнаха сълзи и тя допря ръка до парещата си буза.

Последва хлапашки смях.

— И подаръците! Всички обичаме подаръците... Не искаш ли да видиш какво съм ти донесъл?

— Няма да се съберем отново, Антъни. Не те искам повече в живота си.

— Защо смяташ, че имам нужда точно от теб? Какво его само...

— Той я огледа с кротките си сини очи, на устните му трепна бегла усмивка и Сюзън си спомни колко спокоен можеше да бъде понякога. Дори докато я биеше.

— Антъни, нищо лошо не е станало, никой не е пострадал.

— Ш-ш-ш-ш-ш.

Без той да я види, ръката ѝ се плъзна в джоба на якето, където беше сложила мобилния си телефон. След недоразумението с Карли отново го включи, но не мислеше, че може да набере 911 без да гледа. Пръстите ѝ обаче напипаха бутона за набиране. Ако го натиснеше два пъти, телефонът щеше да избере последния набиран номер — номерът на Рич Мъсгрейв. Надяваше се, че телефонът му все още е включен и той ще чуе какво се случва. Щеше да се обади на полицията или пък да се върне в къщата. Антъни не би посмял да я нарани пред свидетел — а и Рич беше едър мъж и изглеждаше много силен. Беше по-тежък от бившия ѝ съпруг поне с двайсет и пет килограма.

Тя натисна бутона.

— Плашиш ме, Антъни. Моля те, върви си — каза тя след малко.

— Да те плаша?

— Ще извикам полиция.

— Само да станеш и ще ти счупя ръката. Ясно ли е?

Тя кимна ужасена, но и доволна, че ако Рич слушаше, щеше да чуе разменените реплики и вероятно сега звънеше на полицията.

Далтън погледна под коледното дърво.

— Моят подарък тук ли е? — Той запрехвърля пакетите, наглед разочарован, че нямаше нито един, на който да е изписано името му.

Този момент припомни на Сюзън как и преди Антъни се люшкаше от нормално към абсолютно неадекватно състояние. Докато бяха женени, три пъти беше приеман в болница. Сюзън много добре помнеше как криеше от Карли причината за отсъствието на баща й, а „командировките в Азия“ се оказаха добър избор.

— Няма нищичко за мен — каза той, отдалечавайки се от елхата.

Брадичката на Сюзън потрепери.

— Съжалявам. Ако знаех предварително...

— Шегувам се, Сюзън — отвърна той. — Защо ти е да ми подаряваш каквото и да било? Не ме обичаше, докато бяхме женени, не ме обичаш и сега. Но по-важно е, че аз имам нещо за теб. След цялата паника този следобед отидох на покупки. Исках да намеря най-доброто за теб.

Далтън пресуши за пореден път чашата си, наля си още вино и я погледна внимателно.

— Вероятно ще бъде по-добре, ако останеш удобно седнала точно където си сега. Ще го отворя вместо теб.

Очите й се спряха върху кутията. Беше опакована небрежно — от него, разбира се — и той грубо разкъса хартията. Подаръкът беше метален с формата на цилиндър.

— Това с лагерен нагревател. От Карли разбрах, че си станала голяма планинарка. Катерене, излети... Не е ли интересно — докато бяхме женени, изобщо не обичаше да правиш забавни неща?

— Никога не съм обичала да правя каквото и да било с теб — гневно каза тя. — Всеки път, когато казвах не каквото трябва или не правех каквото ми кажеше, ме пребиваше.

Без да обръща внимание на думите й, той й подаде нагревателя. След това извади още нещо — червена тенекиена кутия с ярък надпис „керосин“.

— Разбира се — продължи Антъни, като се намръщи, — по време на Коледа стават много злополуки. Чете ли онази статия в „Ю Ес Ей Тъдей“? Главно пожари. Много хора умират в пожари.

Той хвърли поглед на предупредителния надпис и извади запалка от джоба си.

— О, боже, не!... Моля те, Антъни!

Точно в този миг Сюзан ясно дочу рязкото спиране на автомобил пред дома си. Полицията? Или пък беше Рич?

Или пък това беше някаква странна реакция на собственото ѝ въображение?

Антъни все още внимателно оглеждаше капака на кутията с керосин.

Да, определено се чуха стъпки по алеята пред къщата.

Антъни погледна озадачен към входната врата.

Това беше моментът! Сюзън запрати чашата с шампанско в лицето му, рязко се изправи и побягна към вратата. Когато погледна назад, видя как Антъни, препъвайки се, отстъпва назад. Счупената в лицето му чаша бе порязала брадичката му и той кървеше.

— Проклета кучка! — изрева той и се спусна след нея.

Но Сюзън имаше преднина, отвори вратата и се сблъска с изненадания Рич Мъсгрейв.

— Какво има?

— Бившият ми съпруг! — задъхано изрече тя. — Опитва се да ме убие!

— Господи — каза Рич и обви ръка около тялото ѝ. — Не се тревожи, Сюзън.

— Трябва да се махаме. Извикай полиция!

Тя понечи да побегне към предния двор, но Рич не помръдна.

Какво, по дяволите, правеше той? Да не би да искаше да се бие? Не беше време за рицарски изпълнения.

— Моля те, Рич. Трябва да бягаме!

След това усети, че ръката му се стяга около нейната. Хватката му стана болезнена. С другата си ръка той я хвана около кръста, завъртя я и я бълсна вътре.

— Здрави, Антъни — извика Рич, смеейки се. — Да не си загубил нещо?

Обзета от отчаяние, Сюзън седна на дивана и се разплака.

Бяха завързали ръцете и краката ѝ с коледните панделки, а те щяха да изгорят и да заличат всички улики след пожара. Така ѝ беше обяснил Рич, сякаш бе дърводелец, който съобщава някакъв строителен трик на собственика на дома.

Всичко било планирано преди месеци, самодоволно ѝ бе заявил бившият ѝ съпруг. Веднага щом разбрал, че бащата на Сюзън е починал, започнал да крои планове как да си разчисти сметките с нея — за „непокорството“ ѝ, докато били женени, и за „дебелоочието ѝ“ след развода. Затова наел Рич Мъсгрейв. Неговата задача била съвсем проста — да се вмъкне в живота ѝ и да изчака удобна възможност да я убие.

Рич се беше запознал с нея в един търговски център преди няколко седмици и си бяха паснали от раз. Още след първата им среща Сюзън остана изненадана от факта колко много общи неща имаха те двамата. Но дали наистина беше така? В този момент Сюзън осъзна, че Рич е получавал нужната му информация за нея от Антъни. А защо е участвал Рич ли? О, тя водела динамичен живот и рядко оставала сама. Близо до нея Рич разбрал за почивния ден. След това било лесно — трябвало да ѝ предложи да се срещнат в Джърси, да обиколят търговските центрове, а по-късно да отидат с колата до някакъв крайпътен ресторант. Но никога нямало да стигнат до него — тези мочурища край пътя били идеални за мъртвото ѝ тяло.

Но, дяволите да я вземат, тя паднала сутринта и почти объркала плана им. Все пак двамата с Рич решили, че все още могат да си свършат работата. Дори се получавало още по-добре, защото в крайна сметка се оказалось, че Сюзън е оставила бележката и списъка с покупки за дъщеря си на масичката в коридора. Когато я взел от дома ѝ тази сутрин, Рич прибрали бележката и списъка в джоба си, а после ги пъхнал в чантата ѝ — за да бъдат погребани с нея и да не остане никаква следа, водеща към него. Рич се погрижил и за мобилния ѝ телефон — изключил го и всяка възможност за помощ била премахната.

След това се отправили към Джърси.

Но нещата не потръгнали по план. Карли отишла в полицията и за ужас на Антъни полицайите засекли колата на Рич. Бившият ѝ съпруг се обадил на Рич от апартамента на Линкълн Райм, преструвайки се, че разговаря с колега и му съобщил, че ще пропусне фирменият парти.

В действителност предупреждавал Рич, че полицията е тръгнала след тях. Сюзън ясно си спомни разговора по телефона — Рич изглеждаше притеснен от чутото. „Какво? Ебаваш се с мен!“ (Да, трески за дялане, беше си помислила тя тогава.) Десет минути по-късно червенокосата полицайка Амелия и щатският полицай ги бяха накарали да отбият встриани.

След този инцидент Рич нямал желание да извърши убийството, но Антъни настоял да продължат. Какви били доводите му? О, само няколко милиона, които Карли щяла да наследи след смъртта на Сюзън. Малък процент от тях бил достатъчен за съгласието на Рич.

— Кучи син! Остави детето на мира! — изкрештя ужасена Сюзън, но Антъни не ѝ обърна никакво внимание. Беше развеселен.

— И какво? Как ти се обади тази кучка? — попита той Рич.

— Предполагам, че е натиснала бутона за повторно избиране. Много хитро от нейна страна.

— Мамка му! — възхити се Антъни.

— Добре че бях последният човек, на когото е звъняла. А не „Пица Хът“, например.

— Добро хрумване — обърна се Антъни към Сюзън. — Но Рич така или иначе щеше да се върне, скъпа. Трябваше да паркира в горния край на улицата и да наблюдава къщата, за да сме сигурни, че Карли ще си тръгне.

— Моля ви... не го правете.

Антъни отвори керосина и започна спокойно да разлива течността по дивана.

— Не, не, не... — изхлипа тя.

Той се отдръпна назад, наслаждавайки се на ужаса ѝ.

През сълзите от обзелата я паника, Сюзън ясно видя как Рич Мъсгрейв се намръщи.

— Не може да го направиш, човече — каза той на Антъни, вторачен в разплаканото лице на Сюзън.

Антъни вдигна очи и също се намръщи. Да не би приятелят му да изпитваше угризения на съвестта?

Моля те, помогни ми, безмълвно умоляваше тя Рич.

— Какво искаш да кажеш? — попита Антъни.

— Не може да изгориш някого жив. Това е доста жестоко... Първо трябва да я убием.

Сюзън простена.

— Но полицията ще разбере, че не е било нещастен случай.

— Не, не, аз просто ще... — Той опря ръка върху собственото си гърло. — Нали се сещаш. След пожара няма да има улики, че е била удушена.

Антъни сви рамене.

— Добре, приятелю. Действай — и кимна към Рич, който застана зад нея, докато Антъни разля останалата течност.

— О, не, Антъни, недей! Моля те... за бога, не...

Когато усети огромните ръце на Рич плътно около врата си, думите й я задавиха.

В предсмъртния миг ушите ѝ забучаха, после всичко потъна в мрак. Накрая пред очите ѝ избухнаха огромни залпове светлина — все по-ярка и по-ярка.

Притихвайки, Сюзън се зачуди каква беше тази светлина. Може би на умиращите мозъчни клетки? Или пък от пламъците от керосина? Защо пък да не е райското сияние? Сюзън никога не беше вярвала напълно в преселението на душата...

Светлините избледняха, а тътенът в ушите ѝ загълхна.

Пое си рязко дъх и почувства огромна тежест върху раменете и врата си. Нещо се заби в лицето ѝ. Прониза я остра болка.

Задъхвайки се, тя примижа.

Десетина полицаи, мъже и жени, облечени с онези черни униформи, които беше виждала по телевизията, изпъльваха стаята. Върху оръжията им имаше силни прожектори и точно техните лъчи бяха ярката светлина, която беше видяла. Полицайтите бяха разбили вратата и бяха хванали Рич Мъсгрейв. При сблъсъка токата на колана му ѝ беше разцепила бузата. Сюзън се вгледа в огромния мъж на земята. Като в просънища видя как полицайтите грубо го закопчаха с белезници и го извлякоха през вратата.

В същия миг забеляза как един от полицайтите и онази жена детектив, Амелия Сакс, облечена с бронежилетка, насочиха оръжията си към Антъни Далтън.

— Лягай на пода! Веднага! — изръмжа тя.

Шокът върху лицето на бившия й съпруг отстъпи място на искрено негодувание. След това върху лицето му трепна бегла усмивка.

— Хвърлете оръжията! — изкрештя той и поднесе запалката близо до просмукания с керосин диван, само на няколко сантиметра от Сюзън. — Една искра и е мъртва.

Един полицай се спусна към нея.

— Не! — изрева Далтън. — Остави я. — Той приближи запалката още по-близо до нея.

Ченгето замръзна.

— Вие излизате оттук. Искам всички да излязат от стаята освен... теб — обърна се той към Сакс. — Даваш ми оръжието си и излизаме заедно. Или ще изгоря всички живи. Ще го направя. Мамка му, ще го направя!

Червенокосата полицайка не обърна внимание на думите му.

— Веднага хвърли запалката, Далтън! И лягай по очи на земята! Веднага! Ще стрелям!

— Не, няма да го направиш. Искрата от изстрела ти ще вдигне всичко във въздуха. Цялото място ще се подпали.

Амелия Сакс само поклати глава и наведе пистолета си към пода.

— Прав е — каза тя, хвърли поглед около себе си, грабна възглавничка от един стар люлеещ се стол и я постави пред дулото на оръжието си.

Идеята беше добра, защото когато Сакс стреля през възглавницата, не се получи искра, а трите изстрела проснаха бившия съпруг на Сюзан върху камината.

Ванът, пригоден за хора с физически увреждания, беше паркиран до бордюра, а инвалидният стол „Сторм Ароу“, вече лишен от украсата от панделки и смърчови клонки, бе свален на нивото на земята. Линкълн Райм, плътно загърнат в непромокаема шуба, която Том настоя да облече, въпреки възраженията на криминалиста, че не е необходимо, при положение че ще остане в колата, огледа с любопитство дома на Сюзън.

Когато пристигнаха, на Том му хрумна, че ще е добре Райм да вземе гълтка свеж въздух. Да, първоначално той мърмореше, но после се примери да го свалят с платформата на земята. Рядко излизаше,

когато беше студено — дори местата, които бяха приспособени за хора с физически увреждания, често бяха труднодостъпни при наличието на сняг и лед. Пък и не беше от привържениците на заниманията на открито, дори и преди злополуката. Сега с изненада установи колко му е приятно да усеща мразовитата свежест върху лицето си, да гледа парата, която се извива от устата му и се разтваря в кристалния въздух, да вдъхва мириза от камините.

Случаят беше почти напълно приключен. Ричард Мъсгрейв беше в ареста в Гардън сити. Пожарникарите бяха обезопасили кабинета в къщата на Сюзън, като отстраниха дивана и почистиха или неутрализираха керосина, с който Далтън се беше опитал да я убие, а тя беше получила разрешение за достъп от медиците. Полицията на Насау беше извършила оглед на местопрестъплението и Сакс в момента разговаряше с двама детективи. Нямаше спор, че беше постъпила правилно, застрелвайки Антъни Далтън, но въпреки това щеше да бъде извършено рутинно следствие. Служителите приключиха разпита, пожелаха й весела Коледа и поеха, скърцайки с обувки върху снега, към вана, където поговориха няколко минути с Райм, а в гласовете им се долавяше нотка на страхопочитание. Известна им беше репутацията на криминалиста и те бяха учудени, че той е тук, на собствената им територия.

След като детективите си тръгнаха, Сюзън и Карли се приближиха към вана. Сюзън все още се движеше сковано и от време на време потръпваше.

— Вие сте господин Райм — каза тя тихо.

— Наричайте ме Линкълн, моля ви.

Сюзън погали нежно ръката на Райм и той спокойно можеше да прочете в очите ѝ всичко онова, което тя искаше да му каже в този момент.

— Как, за Бога, разбрахте какво възнамерява да прави Антъни?

— Самият той ми го каза — усмихна се Райм и хвърли поглед към алеята пред къщата.

— Пътеката ли? — попита тя.

— Можех да го разбера от уликите — измърмори Райм, — ако разполагахме с всички източници. Щеше да има доста по-добри резултати.

Като всеки учен, Райм поначало беше подозрителен към думи и свидетели. Той кимна на Сакс, която уравновесяваше склонността на Райм да боготвори веществените улики с нещо, което той наричаше умение да прониква в човешката психика, и тя обясни:

— Линкълн си спомни, че сте се преместили в къщата миналото лято. Карли го спомена тази сутрин.

Момичето кимна.

— Но бившият ви съпруг твърдеше, че не ви е виждал от миналата Коледа — продължи Сакс.

Сюзън сбърчи чело.

— Точно така — каза тя. — Миналата година ми каза, че заминава по работа за шест месеца, затова донесе два чека за обучението на Карли в офиса ми. Оттогава не го бях виждала. Е, до тази вечер.

— Но той спомена и още нещо, че пътеката от къщата към улицата е стръмна.

Райм пое разказа.

— Каза, че била като ски писта. Което означаваше, че е бил тук и след като опиша алеята по този начин, вероятно това е било скоро, някъде след като е паднал първият сняг. Това противоречие може би не значеше нищо — можеше просто да е наминал да остави нещо или да вземе Карли, когато не сте била у дома, но също така оставаше вероятността да лъже и всъщност да ви е следил.

— Не, не знам да е идвал някога тук. Трябва да ме е следил.

— Помислих си, че това си струва да се провери — продължи Райм. — Проверих го и разбрах колко пъти е бил в болница. И още за присъдите му, че е бил в затвора и за насилието, което е упражнявал над последните си две приятелки.

— Болница? — изненада се Карли. — За какво насилие говорите?

Нима момичето не знаеше нищо за това? Райм повдигна вежда към Сакс, която само сви рамене. Криминалистът продължи:

— А колкото до миналата Коледа, когато ви е казал, че заминава по работа... Е, тази „работка“ всъщност е била шестмесечна присъда в затвора в Джърси за агресивно поведение зад волана и нападение. За малко не убил човек, закачил леко колата му.

Сюзън се намръщи.

— Не знаех, че е наранявал и други хора.

— Така че продължихме да размишляваме — Сакс, Лон и аз. Издействахме си разрешение да проверим телефонните му обаждания и се оказа, че е звънял над десет пъти на Мъсгрейв през последните няколко седмици. Лон го провери и се оказа, че му се носи славата на наемен главорез. Разбрахме още, че бившият съкилийник на Далтън го е свързал с Мъсгрейв.

— Докато баща ми беше жив, той не смееше да ме пипне — каза Сюзън.

Думите ѝ бяха изречени пред всички тях, скучили се в снега около вана, но Сюзън се взираше в очите на Карли. Това въщност беше сурово признание, че майка ѝ я е лъгала за баща ѝ години наред.

— Когато планът с Мъсгрейв не проработил този следобед, Далтън решил, че ще го направи сам — поклати глава Райм.

— Но... не, не, не, не татко! — прошепна Карли. Тя отстъпи назад. Цялото ѝ тяло се тресеше, а по зачервените ѝ бузи се стичаха сълзи. — Той... Това не може да е истина! Той беше толкова мил! Той...

Сюзън поклати глава.

— Миличка, съжалявам, но баща ти беше много болен човек. Преструваше се до съвършенство и беше истински чаровник. Но в момента, в който мисълта, че си направил нещо „нередно“ и той не може да ти има доверие го обземаше... — Тя прегърна дъщеря си. — Помниш ли всички онези пътувания до Азия? Това бяха слушайте, когато той беше в болница или в затвора. Помниш ли, че винаги ти казвах, че все се бълскам в разни предмети?

— Ти беше непохватна — каза момичето с приглушен глас. — Нали не искаш да кажеш, че...

Сюзън кимна.

— Да, мила. Той ме бълскаше по стълбите, удряше ме с точилка, с кабел, с ракета за тенис...

Карли се обърна и се вторачи в къщата.

— Непрекъснато повтаряше какъв добър човек бил. И единственото, което можех да си мисля беше... е, щом е толкова добър, да му се не види, защо не искаш да се съберете отново заедно?

— Исках да те предпазя от истината. Искаше ми се да имаш любящ баща. Но не можех да ти го дам — той толкова много ме

мразеше.

Но Карли продължи да гледа Сюзън с празен поглед. Явно за да се приеме истината беше нужно достатъчно време, но първо трябаше да се прости лъжата.

Откъм алеята се чуха гласове. Служителите на следствието изнасяха тялото на Антъни Далтън.

— Мила — започна Сюзан, — съжалявам, аз...

Но момичето вдигна ръка, за да накара майка си да замълчи и проследи с поглед как качиха трупа в следствения камион.

Сюзън избърса сълзите си и продължи:

— Знам, че ти е много тежко... Знам, че си ми бясна. Нямам право да те моля... но дали би могла да направиш едно-единствено нещо, за да ми помогнеш? Трябва да кажа на всички поканени на тържеството утре, че събирането се отменя. Ще стане твърде късно, ако трябва сама да позвъня на всички.

Момичето остана втренчило поглед във вана, който се загуби надолу по заснежената улица.

— Карли — прошепна майка ѝ.

— Не — отвърна тя.

С изражение на примирение и болка, Сюзън кимна с разбиране.

— Добре, скъпа, разбирам. Съжалявам. Не биваше да те моля за това. По-добре върви да видиш Джейк. Не трябва да...

— Нямах това предвид — рязко каза момичето. — Исках да кажа, че няма да отменяме партито.

— Не можем, не и след...

— Защо не? — попита момичето. В гласа ѝ прозвучава непоколебимост.

— Но...

— Ще направим нашето парти — твърдо каза Карли. — Ще намерим помещение в някой ресторант или хотел, все някъде. Късно е, но да започнем да звъним.

— Мислиш ли, че е уместно? — попита Сюзан.

— Да — каза момичето, — така трябва.

Сюзън покани и тримата полицаи на тържеството.

— Възможно е да имам други ангажименти — бързо отговори Райм. — Ще трябва да си проверя графика.

— Ще видим — престорено сдържано отвърна на поканата Сакс.

Двете жени се запътиха към къщата. Карли внимателно подкрепяше майката си по стръмната пътека. Вървяха безмълвно. Райм забеляза, че момичето все още е ядосано и като че ли вцепенено от последните събития. Но все пак не изостави майка си, помисли си Райм, а мнозина щяха да постъпят точно така.

Райм, Сакс и Том все още гледаха след тях, когато вратата на къщата се затвори със силен трясък, който отекна през студения въздух.

— Ей, някой иска ли да обиколим наоколо с колата и да разгледаме как са украсени къщите? — попита Том.

Сакс и Райм се спогледаха.

— Мисля, че ще пропуснем — каза криминалистът. — Какво ще кажете да се върнем в града? Само вижте колко е часът. Късно е. Остават четиридесет и пет минути до Коледа. Как само лети времето, когато вършиш добри дела, а?

— О — успя само да каже Том.

Сакс целуна Райм.

— Ще се видим у дома — каза тя.

Когато Том затвори вратата на вана, тя забърза към камарото. В тандем двата автомобила потеглиха надолу по заснежената улица.

[1] Борис Карлоф (1887–1969) — псевдоним на английски киноактьор, известен с ролите си във филми на ужасите и най-вече на чудовището от „Франкенщайн“. — Бел.пр. ↑

ПРИНЦИПЪТ НА ЛОКАР

— Разбери, това е деликатна политическа ситуация.

— Да, да, политика — прекъсна го с досада в гласа Линкълн Райм и се обърна към набития мъж, облегнал се на тоалетката.

Двамата мъже се намираха в спалнята на градската къща на криминолога в западния район Апър Уест Сайд.

— Наистина е важно.

— И много деликатно — допълни Райм и изпъшка.

Линкълн Райм мразеше посетителите, нахлуващи в собствения му дом в осем и половина сутринта.

Детектив Лон Селито се отдръпна от тоалетката и поглеждаше кафето, предложено му от Том — асистента на Райм. Лон познаваше много добре Линкълн Райм и беше сигурен за причината за нецензурните мисли, които, беше сигурен в това, се въртяха в момента в главата на приятеля му. Затова отпи от кафето и с примижали очи погледна към известния криминолог.

— Не елошо — каза той. — Никак не елошо.

— Благодаря — каза Том.

— Не — уточни Селито, — имам предвид ръката му. Забелязали?

С четиристрранна парализа, получена по време на разследване преди няколко години, Линкълн Райм беше подложен на терапия, в резултат на която възвърна в малка степен движението на дясната си ръка. Беше безкрайно горд от постижението си, но не му беше в природата да парадира — поне що се отнася до личните му постижения. Затова Линкълн Райм се престори, че не е чул думите на Селито и продължи да стиска меката гумена топка. Да, ръката му наистина беше възстановила някакво движение, но усещанията му бяха доста странни — усещаше матери и температури, които не отговаряха на свойствата на порестата гума.

Райм изпъшка и отхвърли топката с показалец.

— Не си падам по „парашутисти“, Лон.

— Положението е напечено, Линк.

— При това политически деликатно — допълни Райм с известна доза сарказъм в гласа. — В момента с Амелия работим по още няколко случая. Разбираш за какво говоря, нали?

Линкълн Райм захваша внимателно с устни сламката и отпи от силното кафе. Чашата беше закрепена в десния край на челния панел. Отляво имаше микрофон, свързан с гласова разпознавателна система, която от своя страна бе включена към контролен блок, представляващ централната нервна система на спалнята му.

— Както вече казах, положението е напечено — каза Селито, присви устни и погледна Райм в очите.

— Хмм. Още кафе!

Райм също заби поглед в Селито. Детективът, който го измъчваше толкова рано сутринта, оглавяваше екипа за разследване на ключови дела и докато бе шеф на криминалния отдел на Нюйоркското полицейско управление, Райм често работеше с него. На Линкълн му се стори, че старият му приятел изглежда доста изморен и си даде сметка, че Селито със сигурност е станал няколко часа преди него, за да реагира на телефонните обаждания за извършеното убийство. Затова оставил Селито да говори.

Детективът обясни, че петдесет и пет годишният филантроп Роналд Ларкин е бил застрелян в спалнята си. Домът му се намирал в другия край на града — в Апър Ийст Сайд. Пъrvите служители, отзовали се на повикването, намерили мъртвото тяло на Ларкин, както и ранената и изпаднала в истерия негова съпруга. Липсвали улики. Нямало и свидетели.

Както федералните агенти, така и големите шефове на нюйоркската полиция желаеха Райм и неговата партньорка Амелия Сакс да се включат в разследването, а Селито да оглави екипа.

Когато случаят беше сериозен, често опираха до Райм, защото, въпреки саможивия си характер, той беше добре известен в средите на криминалистите. Нещо повече — беше истинска легенда. А кметът и полицейските шефове държаха да има арестуван.

— Познаваш ли Ларкин? — попита Селито.

— Бъди така добър да опресниш паметта ми — каза Райм, който не обръщаше внимание на незначителните неща, освен ако не бяха свързани с работата му на криминален консултант.

— Хайде, Линк... Роналд Ларкин. Всички го знаят.

— Лон, колкото по-скоро ми кажеш, толкова по-скоро ще мога да ти откажа.

— В последно време не е в настроение — обясни Том на Селито.

— Аха — кимна детективът. — И това е така през последните двайсет години.

— Напред и нагоре — каза Райм с жизнерадостно нетърпение, отново отпивайки кафе през сламката.

— Роналд Ларкин направи голям удар в енергетиката — тръбопроводи, електричество, вода, геотермални източници... — започна Селито.

— Беше свестен тип — вмъкна Том, докато хранеше Райм с яйца и геврек. — Интересуваше се от околната среда.

— Щастливи времена — отвърна кисело Райм.

Селито също си взе геврече и продължи:

— Миналата година се пенсионира, прехвърли компанията на друг и основа фондация заедно с брат си. Смятали, че е дошло време да извършат своите добри дела в Африка, Азия и Латинска Америка. Ларкин живее в Ел Ей, но с жена си имат имот и тук. Снощи пристигнали със самолет, а тази сутрин, докато били в леглото, някой стрелял през прозореца и го очистил.

— Грабеж?

— Не.

— Сериозно?

Райм остана заинтригуван и се отдръпна бързо от поредното геврече като бебе, което не иска пюре то си от моркови.

— Линкълн! — възмути се Том.

— Ще ям по-късно. А съпругата?

— Била е улучена, но се свлякла от спалнята на пода. Веднага набрала 911. Стрелецът не изчакал, за да си довърши работата.

— И какво е видяла?

— Според мен не много. В момента е в болницата. Успях да разменя само няколко думи с нея. Все още е в истерия. Женени са само от месец.

— О, млада булка... Това, че е била ранена, не означава, че не е наела някой да убие съпруга ѝ и, между другото, лекичко да я нарани.

— Момент, Линк. Не ми е за първи път... Проверих. Няма мотив. Има собствени пари, наследени от татенцето си. Освен това е подписала предбрачен договор. Ако съпругът ѝ почине, тя получава само сто хиляди. Като бонус може да си запази годежния пръстен. Не, Линк, не си струва електрическия стол.

— Значи този господин е сключил такъв договор с жена си? — възхитен възклика Райм. — Нищо чудно, че е богат. Спомена нещо за деликатна политическа ситуация?

— Така е. Какво имаме? Труп на най-богатия човек в страната, помагал на Третия свят. Къде е този труп? В задния ни двор. Е, кметът не е доволен от този факт. Шефовете също.

— Което значи, че в момента ти си едно нещастно пале — обобщи доволно Линкълн Райм.

— Имаме нужда от теб и Амелия — завърши Селито, без да обръща внимание на хапливите обобщения на приятеля си. — Стегни се, случаят е интересен. Все пак да не забравяме, че обичаш предизвикателствата.

След инцидента в метрото, при който Райм получи пълна парализа, животът на детектива коренно се промени. Преди това той се разхождаше из игрището, наречено Ню Йорк сити, наблюдаваше хората — къде живеят, с какво се занимават, събираще проби от земята, от строителни материали, растения, насекоми, камъни, надничаше в боклука, интересуваше се от всичко, което можеше да му помогне да разреши случаите. Това, че сега не можеше да върши всичко това, много го измъчваше. В „предишния си живот“ Райм бе независим човек и ненавиждаше дори мисълта да разчита на други. Но и преди, и сега животът му винаги бе ръководен от разума. Преди инцидента най-големият му враг беше скуката. И сега беше така. А Селито — умишлено, разбира се — току-що му беше подхвърлил двете думи, които със сигурност щяха да привлекат вниманието му.

Интересно... предизвикателство...

— Е, какво ще кажеш, Линк?

Последва нова пауза.

Райм погледна към недоядения геврек — съвсем беше загубил апетит.

— Да слезем долу — предложи той — и да видим какво още можем да открием за смъртта на господин Ларкин.

— Това е добра новина — каза Том с нотки на облекчение.

Когато му възлагаха разрешаването на безинтересни и досадни случаи, помощникът на Райм беше човекът, поемаш ударната вълна на лошото настроение на шефа си.

Красивият русокос помощник, много по-силен, отколкото можеше да се предположи от стройното му тяло, преоблече Райм и го изправи в седнало положение, така че да може да го премести от механизираното легло в сложния автоматизиран инвалиден стол — червен „Сторм Ароу“ със спортен дизайн. Като използва единствения подвижен пръст на лявата си ръка — безименния — Райм вкара стола в тесния асансьор, който го свали на първия етаж на къщата му в Западен Сентръл парк.

Щом излезе от асансьора, Райм се насочи към всекидневната, в която нямаше и следа от някогашния викториански будоар. Помещението беше превърнато в съдебномедицинска лаборатория, на която би завидял кой да е средно голям град в Америка. Компютри, микроскопи, химикали, колби, пипети, рафтове, пълни с книги и консумативи... Всеки квадратен сантиметър беше запълнен, с изключение на масите за изследване. Навсякъде се виждаха жици, изтегнали се като спящи змии.

Селито слезе шумно по стълбите — дояждаше геврек — неговия или пък този на Райм.

— Ще се опитам да открия Амелия — започна Райм. — Трябва да й съобщя, че имаме нов случай.

— О, забравих да ти спомена — каза Селито с пълна уста. — Аз ѝ се обадих. По всяка вероятност тя вече е на местопрестъплението.

През годините Амелия Сакс така и не можа да привикне с тъжната аура, която винаги ограждаше мястото, където бе извършено убийство. Но беше убедена, че това е добре. Способността да чувства тъгата и гнева, причинени от насилиствена смърт, я подтикваше да си върши работата още по-добре.

Изправена пред триетажната къща в Манхатън, високата червенокоса жена усещаше много по-силно покрова от обикновено, защото знаеше, че смъртта на Рон Ларкин ще засегне милиони хора по

света. Какво ли щеше да стане с фондацията, след като него вече го няма?

— Сакс? Къде сме? — чу се нетърпеливият глас на Райм в слушалките ѝ.

Сакс трепна и намали звука.

— Току-що пристигнах — отговори тя и заби заострения си нокът в ръката си. Сакс имаше този непреодолим навик — да се наранява леко — особено когато ѝ предстоеше да стъпи за първи път на самото местопрестъпление. Почувства стреса, причинен от силното желание да бъде безупречна. Сакс смяташе, че е задължена убиецът да бъде идентифициран и арестуван.

Беше облечена в работни дрехи: не тъмните костюми, които обикновено носеше като детектив, а бял гащеризон с качулка, характерен за специалистите, проучващи местопрестъпления, и използвани преди всичко да не замърсяват мястото със собствени косми, олющени епидермални клетки и хилядите други дребни улики, които са част от самите нас.

— Нищо не виждам, Сакс. Има ли проблем? — нетърпеливо попита Линкълн Райм.

— Ето... Как е сега? — Тя щракна един от бутоните на слушалките си.

— А, чудесно. Хм-м, това там мушкато ли е било?

Сакс погледна към саксията с увехнало растение встрани от външната врата.

— Не говориш с когото трябва, Райм. Ако купя и посадя растение, то винаги умира.

— Чувал съм, че от време на време тези неща трябва да се поливат.

Райм се намираше в градската си къща — на около миля и половина от Сентръл парк, но виждаше всичко, което виждаше и Сакс благодарение на високотехнологичната видеосистема, свързваща нейните слушалки с високочестотно устройство в специален бус, паркиран пред къщата. Оттам картината продължаваше безжичното си пътуване, докато накрая се появяваше върху плоскоекранния монитор на половин метър пред криминалиста. От години работеха по този начин и това даваше възможност на Райм да бъде в лабораторията си или в спалнята, а Сакс да докладва от мястото на престъплението.

Преди известно време бяха опитали с видео, но образът не беше достатъчно добър, така че Райм принуди Нюйоркското полицейско управление да се изръси със солидна сума за тази високотехнологична система. Бяха я изprobвали и преди, но сега за първи път щяха да я използват за разследване на действителен случай.

С куфарче в ръка, съдържащо основното оборудване при оглед, Сакс тръгна напред. Погледът ѝ се спря на изтривалката, на която беше изрисувана светкавица над буквите ЛЕ — „Ларкин Енерджи“.

— Това ли е логото му? — долетя гласът на Райм.

— Предполагам — отвърна тя. — Чел ли си статията за него?

— Явно съм я пропуснал.

— Този човек беше един от най-големите работодатели в страната.

Райм тихо се изкашля.

— И един разстроен служител стига. Винаги ме е забавлявала тази дума. Ако даден служител е щастлив, това прави ли го „строен“? Къде е мястото?

Сакс отвори вратата и влезе в дома на Ларкин.

На долния етаж дежуреше униформен полицай. Той вдигна поглед и кимна.

— Къде е съпругата? — попита Сакс. Стараеше се да спазва хронологията.

Полицаят обясни, че жената все още е в болницата.

Очаквало се скоро да я изпишат, а двамата детективи от специалния отдел били при нея.

— Ще трябва да говоря с госпожа Ларкин, Райм.

— След като я изпишат, ще накараме Лон да я доведе при нас. Къде е спалнята? Не я виждам.

Понякога Сакс смяташе, че грубият тон, който използваше Райм, е начин да се защити от емоционалните опасности при полицейската работа. Но друг път беше убедена, че този човек си е груб по природа.

— Спалнята?

— На горния етаж, детектив — кимна полицаят.

Сакс се изкачи по тесните стръмни стъпала.

Мястото на убийството беше голяма спалня, обзаведена във френски провинциален стил. Мебелите и картините бяха несъмнено скъпи, но според Сакс в стаята имаше толкова много ярки цветове,

орнаменти и драперии — в крещящо жълто, зелено и златисто — че чак тръпки я побиха. Стая на дизайнер, не на постоянно живеещ в този дом, помисли си тя.

Леглото беше в другия край на стаята, до прозореца. По ирония на съдбата то се намираше точно под старинна картина с простреляни птици върху кухненска маса. Чаршофите бяха на пода и Сакс предположи, че са били хвърлени там от медицинския екип. По долния чаршоф и калъфката се виждаше голямо кафяво кърваво петно. Сакс се доближи, чудейки се дали е имало...

— Има ли следи от куршум? — попита Райм.

Тя се усмихна. Точно това беше въпросът, който тя смяташе да зададе. За миг беше забравила, че Райм вижда всичко, което вижда и тя.

— На пръв поглед, не — отговори тя.

Откъм страната на Ларкин Сакс не забеляза следи от куршум.

— Ще трябва да попитаме патолога — промърмори тя.

— Това означава, че убиецът вероятно е използвал фрагментиращи куршуми — допълни мислите ѝ Райм.

Професионалните убийци понякога купуваха или си изработваха куршуми, които се пръсваха при допир с тялото. Така причиняваха по-сериозни травми и възможността нараняването да е смъртоносно беше по-голяма. Изстрелян толкова отблизо — от около два метра — нормален куршум би трябало да продължи през черепа и да излезе навън.

— Какво е това? — попита Райм. — Отдясно.

Сакс също я забеляза — от едната страна на позлатеното нощно шкафче стърчаха парченца дървесина. Дупка от куршум. Огледа внимателно възглавницата. Куршумите я бяха пронизали и продължили навън.

Следващата дупка беше в стената. На пода имаше малко кърваво петно — вероятно от раната на съпругата. И парченца олово. Точно така. Фрагменти.

Тя поклати глава.

— Какво правиш, Сакс? Зави ми се свят.

— О, извини ме, Райм. Забравих, че сме свързани. Мислех си за куршумите. И за болката. Фрагментиращите куршуми причиняват

много по-голяма болка, тъй като парченцата се разпръскват из цялото тяло.

— А, да. — Райм не добави нищо повече.

По-късно Сакс щеше да вземе проби и да направи необходимите снимки. В този момент тя искаше да добие усещането за начина, по който е било извършено убийството и за движението на самия убиец.

Излезе на малкото балконче. Погледът й първо се спря на още три поразени от сушата цветя, плъзна се по стените и се спря на вратата. Ето къде беше стоял убиецът — прицелил се е през прозореца. Възможно е да е искал да влезе в самата стая и да стреля по-отблизо, но е бил спрян от заключените прозорци и врата. Вместо да събуди жертвите си, докато се опитва да разбие ключалката, убиецът е предпочел да счупи стъклото и да стреля през дупката.

— Как се е озовал там, Сакс? От покрива ли? — попита Райм. — А, не, видях. Какво, по дяволите, има на тази кука?

Докато се взираше в куката за катерене, от която висеше въже към задния двор, Сакс си зададе същия въпрос. Огледа по- внимателно куката.

— Парче плат, Райм... Памучен... Изглежда е разкъсал ризата си и е омотал куката.

— Така че никой да не чуе удара, когато я хвърли. Умник. Предполагам, че въжето е с възли?

— Да, как се сети? — Тя се надвеси през балкона и огледа черното двадесетметрово въже. Възлите бяха през половин метър.

— Дори най-добрите атлети не могат да се катерят по въже потънко от два-три сантиметра. Можеш да се спуснеш надолу, но не и да се изкатериш. Не забравяй земното притегляне — една от четирите основни сили във физиката. Да, тя е най-слабата, но все пак върши дяволски добра работа. Не можеш да я пренебрегнеш. Добре, Сакс, свърши си работата и събери каквото може да се вземе. После се прибирай.

— Тъкмо си приказвахме с едно от моите приятелчета. Много ни е приятно на всички тук. Хей, като говоря за вас, трябва да се усмихвате.

Фред Делрей се обаждаше от Бруклин и Райм безпроблемно си го представи — висок дългунест агент на ФБР, с очи, тъмни като кожата му и с пронизващ поглед. Ръководеше мрежа от конфиденциални информатори — шикозен термин, използван за доносниците. В последно време по-голямата част от работата на Делрей беше свързана с контратероризъм и той си беше създал доста международни връзки. А от разговора Райм стигна до извода, че в момента Делрей обсъжда с някой от информаторите си слуховете за убийството на Роналд Ларкин. (Въпреки че информаторите всъщност никога не обсъждаха нищо с агент. Те или му казваха онова, което той искаше да знае, или не, и в такъв случай им трябваше голям късмет.)

— Носи се слух, Линкълн, че този стрелец е истински професионалист. Казвам ти го, в случай че не си успял сам да се досетиш. Става въпрос за пари, пари и пак пари.

— Някакви подробности за стрелеца? Описание?

— Единственото, което имаме, е, че е американски гражданин. Но може да има и други паспорти. Според това, което се чува, е прекарал дълго време извън Америка. Обучен е в Европа и има връзки в Африка и Средния изток. Знам, че информацията е нищожна, защото последното важи за всички лоши момчета.

— Наемник?

— Най-вероятно.

Райм беше участвал в няколко случая, свързани с наемници. Единият беше съвсем нас скоро — схема за внос на оръжие в Бруклин. В служебната си кариера Райм се беше сблъсквал с различни видове престъпници и беше стигнал до заключението, че наемниците бяха доста по-опасни от обикновените улични бандити. Те често изпитваха морално оправдание за убийството, бяха изключително хитри и много често разполагаха със световна мрежа от връзки. За разлика от тъпанарите от екипа на Тони Сопрано, тези момчета знаеха как да се промъкват през граница и да изчезват в райони, където юрисдикцията не можеше и с пръст да ги докосне.

— Някаква идея кой го е наел?

— Не-е, нямам ни най-малка представа.

— Дали работи в екип?

— Не знам. Много от тях го правят.

— Защо именно Ларкин?

— А-а, това е другото неизвестно.

Делрей явно попита нещо информатора си, който отговори бързо с угоднически глас, но Райм неолови точните думи. Делрей се включи отново.

— Извинявай, Райм. Моят добър приятел тук не е чул за никаква причина. Иначе съм сигурен, че щеше да сподели с мен. Съжалявам, че не мога да ти дам повече, но ще продължа да се оглеждам.

— Оценявам това, Фред.

И двамата затвориха почти едновременно.

Райм се извърна към мъжа, който седеше на табуретка до него, и кимна за поздрав. Мел Купър беше влязъл в стаята, докато Райм говореше с Делрей по телефона. Беше дребен мъж, леко плешив, около тридесетгодишен, с прецизни движения (все пак беше шампион по бални танци). Купър работеше като лаборант по съдебна медицина към централната служба на Отдела за разследване на криминални престъпления в Куинс. Райм го нае още преди години, докато работеше за Нюйоркското полицейско управление и все още успяваше да го заинтригува, за да работи по случаите тук, в градската му къща.

Лаборантът намести очилата си с дебели стъкла на носа си и тихо се прокашля. Свястно момче беше този Купър, помисли си Райм и обсъди с него възможността убиецът да е наемник. Да, Райм знаеше, че тази възможност не означаваше кой знае какво за лаборанта, защото Купър предпочиташе да борави с информация, предоставена от микроскопи, коефициенти за плътност и компютри, вместо такава, получена от човешки същества. Предразсъдък, който Райм до голяма степен споделяше.

Няколко минути по-късно криминалиствът чу външната врата да се отваря иолови уверените стъпки на Амелия Сакс по мраморните площи. После, когато тя стъпи на килима, настана тишина, след което Райм ясноолови стъпките ѝ по дървения под.

Тя влезе в стаята с два кашона веществени доказателства в ръце, поздрави с усмивка Мел Купър, целуна Райм и остави кашоните върху масата за изследване.

Линкълн Райм мълчаливо наблюдаваше как сложиха латексовите си ръкавици без талк и се захванаха за работа.

— Да се заемем първо с оръжието — каза Райм.

Купър и Сакс събраха парченцата от куршумите и установиха, че са трийсет и втори калибър, вероятно изстреляни от автоматичен пистолет — Сакс беше намерила парченца огнеупорна тъкан, най-вероятно от заглушител, а заглушители се използват само с автоматични пистолети или такива, които са с един заряд. Райм отново обърна внимание на професионализма на убиеца, за който беше споменал и Делрей, съдейки по това, че си беше направил труда да събере гилзите от балкона.

За съжаление куршумите се бяха взривили на твърде малки парченца и те не можеха да изследват нарезите и повърхностите — следи, оставени от дулото след изстрел. Това означаваше, че бе невъзможно да се идентифицира вида на оръжието, използвано от убиеца. Да, имаше някаква възможност патологът да намери неувреден куршум при аутопсията, но Райм не хранеше никакви надежди — този тип куршуми лесно се пръсваха при допир с кост.

— Пръстови отпечатъци?

— Нищо. Само следи от латексови ръкавици по прозореца. По всяка вероятност, преди да стреля, е забърсал стъклото, за да има по-добра видимост.

Райм изпъшка ядосано.

— Отпечатъци от обувки?

— Не и на балкона. А що се отнася до градината под прозореца — преди да напусне, е заличил следите си.

Райм присви устни и насочи погледа си към куката за катерене. Тя беше от тези, чиито остриета са покрити с епоксидна смола. Парчето памучен плат, откъснато, както беше предположила и Сакс, от стара риза, бе без етикет.

Професионалист!

Въжето беше с найлонова оплетка върху седем тънки корди.

Купър въведе данните на въжето в компютъра и само след няколко секунди се обърна към тях и докладва:

— Този тип се продава из цялата страна. Евтино е. По всяка вероятност е платил в брой.

Колко по-добре би било, помисли си Райм, ако този тип бе пазарувал скъпи вещи и бе плащал с кредитната си карта. Така щеше да остави скъпи улики, а кредитната му карта можеше да се проследи.

Сакс подаде малък пластмасов плик на Мел Купър.

— Намерих това близо до куката.

— Какво е? — попита той, като се вгледа в малката прашинка вътре.

— Мисля, че е мъх. Може да е от джоба му. Според мен си е извадил оръжието веднага щом е прескочил перилата.

— Ще изгоря малка част — каза Купър и включи голям апарат в ъгъла на лабораторията.

— А следи? — попита Райм.

— Нищо в градината или по стената, която е прескочил, за да влезе в задния двор. Все пак имаме няколко неща от балкона — пръст от градината, пясък и друга пръст, различна от тази в градината и саксиите. И малко гума — най-вероятно от подметката на обувка. Както и два косъма — черни и къдреви. Без корен.

Това означаваше, че не може да се изследва ДНК — не и без корена на косъма. Все пак имаше голяма вероятност те да са от убиеца. Рон Ларкин беше с напълно посивяла коса, а жена му беше червенокоса.

Мел Купър вдигна поглед от екрана на спектрометъра за газова хроматография. Компютърът беше приключил анализа на мъха.

— Според мен се занимава с бодибилдинг. Дианабол — стероид, използван от атлетите.

— Какъв вид спорт? — попита Райм.

— Не питаш когото трябва, Линкълн. Аз си падам по фокстрот и валс. Но щом той има следи по мъха в джоба си, тогава можем да сме сигурни, че спортува доста сериозно.

— А, имаме и това... — Сакс показва друго найлоново пликче.

На пръв поглед изглеждаше празно. Но с помощта на лупа Купър откри и извади малко кафяво влакно. Той го вдигна, за да го види и Райм.

— Добра находка, Сакс — каза Райм, като протегна глава поблизо. — Нищо не ти убягва. Какво е това?

Купър постави влакното под оптичния стереомикроскоп и се наведе над окуляра. После се извърна към един компютър и напечата нещо със светкавична бързина.

— Мисля, че е... — Той погледна пак под микроскопа. — Да, кокосово влакно.

— Което значи?

— Сега ще разберем. — Купър прочете информацията. — Използва се главно за въжета. Също така за рогозки, изтривалки... декоративни джуунджурии.

— Но не и за въжето, по което се е изкачил? — попита Райм.

— Не. То е от чист найлон. Това е нещо друго. Най-големите производители на кокосови орехи са Малайзия, Индонезия и Африка.

— Тази улика май не сочи право към него, нали? Какво друго имаме?

— Това е всичко.

— Проверете пясъка и пръстта. Изследвайте ги с газовия хроматограф.

Газовият анализ установи наличието на значителни нива на дизелово гориво и солена вода.

— Горивото е специален вид — каза той, докато четеше от екрана на близкия компютър. — Тези параметри, в комбинация със солената вода, означават корабно гориво. Дизеловото гориво в корабите често се замърсява с микроорганизми. Производителите добавят вещества, което да предотврати това.

— Вероятно притежава лодка или живее съвсем близо до пристанище — каза Сакс.

— Или е дошъл с лодка до брега — предположи Райм. Откъм източния бряг плавателните съдове си оставаха най-трудни за откриване. Както и най-сигурни за влизане в страната. Така се избягваха пътните блокади.

— Нека обобщим всичко това. Том! Ще бъдеш ли... Том?

— Да? — Асистентът влезе в стаята.

Също като Сакс и Купър, и той носеше ръкавици, но неговите бяха жълти и с надпис „Плейтекс“.

— Би ли записал всичко, с което разполагаме засега?

Райм кимна към бялата дъска. Том си свали ръкавиците и започна да пише под диктовката на шефа си.

УБИЙСТВОТО НА РОНАЛД ЛАРКИН

- Влакно от кора на кокосов орех.
- Пръст от градината под балкона.

- Тъмни косми, къдрави. Без корен.
- Парче гума, черно, вероятно от подметка на обувка.
- Пръст и пясък със следи от корабно гориво, солена вода.
- Няма отпечатъци от пръсти, ходила или инструменти.
- Мъх със следи от дианабол. Атлет?
- Автоматичен пистолет, 32-и калибър, заглушител, фрагментиращи куршуми.
- Кука за катерене, увита в ленти от стара памучна риза.
- Въже, тип 550, с възли.

Заподозрян:

- Американски гражданин; други паспорти?
- Обучен в Европа.
- Наемник, с връзки в Африка и Средния изток.
- Няма мотив.
- Висок хонорар.
- Неизвестен възложител.

Райм прочете още веднъж списъка. Погледът му се спря на една от точките.

— Въжето — каза той.
 — Ами... — Сакс погледна към Купър. — Мислех, че...
 — Знам, че е найлоново. И не може да се проследи. Но кое го прави толкова интересно?

Сакс поклати глава.

— Предавам се.
 — Възлите. След като ги е направил, те си стоят стегнати.
 — Все още не схващам, Линкълн — каза Купър.

Райм се усмихна.

— Гледай на тях като на малки изненади, пълни с улики. Чудя се какво ли има вътре. Какво ще кажете да ги отворим?
 — Имаш предвид аз да го направя, нали? — каза Купър.

— С удоволствие бих помогнал, Мел. Но... — Райм отново се усмихна.

Лаборантът взе въжето и започна да развързва един от възлите.

— Като желязо е — изпъшка той.

— Толкова по-добре за нас. Каквото и да има вътре, то е останало здраво затиснато до този момент.

— Ако изобщо има нещо — продължи да пъшка Купър. — Може да се окаже чиста загуба на време.

— Това ми допада, Мел. Описва точно работата по анализиране на местопрестъплението. Не мислиш ли?

Преди години, когато Райм живееше сам, предната стая в градската му къща — от другата страна на коридора, срещу лабораторията — се използваше като складово помещение. Но откакто Сакс прекарваше по-голямата част от свободното си време тук, двамата с Том ремонтираха помещението и го превърнаха в удобна всекидневна. Имаше картини на известни азиатски художници, купени от галерии в Ийст Вилидж, голям портрет на Худини (подарък от жена, с която бяха работили преди години по един случай), два артистично подредени букета с цветя и удобни мебели, купени чак от Ню Джърси. На плата над камината бяха поставени снимки на родителите на Сакс, както и една нейна, в тийнейджърска възраст, докато надница изпод капака на стар додж 68-а година, по която с баща ѝ бяха работили с месеци, преди да си признаят, че пациентът им не може да се върне към живот.

Но не само нейната биография беше представена в салона.

Сакс беше изпратила Том на специална мисия в мазето на градската къща, където, след като рови из разни кашони, той се върна с награди и грамоти в рамки от времето, когато Райм работеше в полицейското управление на Ню Йорк. Както и лични фотографии. Някои от тях бяха на Райм от времето на детството му в Илинойс — с родителите му и други роднини. На една от тях се виждаше момчето и неговите близки пред техния дом, изправени до голям син седан. Родителите се усмихваха към фотоапарата. Линкълн също се усмихваше, но изражението беше различно — пълно с любопитство, а погледът му беше отправен към нещо встрани от обектива. На друга

снимка Линкълн беше слаб, сериозен юноша в ученическа скаутска униформа.

Сега Том отвори външната врата и покани трима души в същата тази стая: Лон Селито, възпълен мъж на около шейсет години в сив костюм и якичка на свещеник и жена с бледа кожа и очи, червени като косата ѝ. Жената изобщо не обърна внимание на инвалидния стол.

— Госпожо Ларкин — каза криминологът, — аз съм Линкълн Райм. Това е Амелия Сакс.

— Наричайте ме Кити, моля. — Тя кимна за поздрав.

— Джон Маркел — каза преподобният, ръкува се със Сакс и се усмихна вяло на Райм.

Мъжът обясни, че е от епархията в Горен източен Манхатън, ръководи няколко благотворителни организации в Судан и Либерия, както и училище в Конго.

— С Рон работим заедно от години. Днес трябваше да обядваме заедно и да обсъдим някои проблеми, свързани с работата ни там. — Той въздъхна и поклати глава. — А после чух новината.

Беше побързал да отиде в болницата, за да бъде до Кити, след което предложил да я придружи дотук.

— Не е необходимо да оставаш, Джон — каза вдовицата. — Но ти благодаря, че дойде с мен.

— С Едит искаме да прекараш нощта при нас. Не искаме да си сама — каза мъжът.

— О, благодаря ти, Джон, но вероятно ще бъда със сина, брата на Рон и неговото семейство.

— Разбирам. Все пак, ако имаш нужда от нещо, моля те, обади се.

Тя кимна и го прегърна.

Преди свещеникът да си тръгне, Сакс го попита дали има никаква представа кой може да е убиецът. Въпросът го свари неподготвен.

— Да убитият човек като Рон Ларкин? За мен е необяснимо. Нямам представа кой би могъл да желае смъртта му.

Том изпрати свещеника до вратата, а Кити се настани на дивана. След малко асистентът се върна с поднос с кафе. Кити пое чашата, но не отпи. Просто я стискаше в ръце. Сакс кимна към голямата превръзка на ръката ѝ.

— Добре ли сте?

— Да — каза тя, сякаш единствено говоренето ѝ причиняваше болка. Тя се вгледа в ръката си. — Докторът каза, че е частичка от куршум. Пръснал се е. — Вдигна очи. — Може да е от куршума, убил Рон. Не знам какво да мисля.

Райм остави Сакс да я разпита за стрелбата, защото смяташе, че тя притежава по-големи умения при общуване с хората.

Кити и съпругът ѝ обикаляли страната, за да се срещат с директори на компании и благотворителни организации. Снощи се върнали със самолет от Атланта, където провели среща с един от доставчиците на бебешки храни. Лимузината ги взела от летище „Ла Гуардия“ и ги откарала до градската им къща около полунощ.

— Колата ни остави. Влязохме вътре и аз веднага си легнах. Беше късно. И двамата бяхме изтощени. После, рано тази сутрин, чух нещо и се събудих. Беше като търене... Или стържене. Помня, че бях толкова изморена, че не помръднах. Само лежах с отворени очи.

Това вероятно ѝ е спасило живота, помисли си Райм. Ако се беше обърнала или станала от леглото, убиецът щеше да застреля първо нея.

След това видяла нещо на балкона — силуeta на мъж.

— В първия момент си помислих, че е мияч на прозорци. Знаех, че не може да бъде, но бях толкова гроги... А той сякаш държеше приборите си за миене.

Автоматичният пистолет, калибрър 32.

В следващия миг чула чупене на стъкло и тих пукот. А после мъжът ѝ изпъшкал.

— Изпищях и скочих от леглото. Веднага се обадих на 911. Покъсно видях, че кървя.

Сакс се помъчи да извлече още информация.

Убиецът е бил бял мъж с тъмна къдрава коса, облечен в тъмни дрехи. Бил с доста широки рамене.

Стероидите!

Светлината била твърде слаба, за да види лицето му. Като си припомни снимките от градската им къща, Райм попита:

— Когато се прибрахте вкъщи вечерта, да сте излизали на балкона? Забелязахте ли нещо необичайно? Разместени мебели?

— Не, направо си легнахме.

— Откъде убиецът е разбрал, че ще си бъдете вкъщи снощи? — попита Сакс.

— Имаше съобщение във вестниците. През следващите дни трябваше да се срещнем с ръководствата на няколко фондации и да проведем срещи за събиране на средства. Струва ми се, че „Таймс“ помести цяла статия.

— Имате ли представа защо е бил убит? — попита Селито.

След този въпрос пръстите ѝ останаха здраво преплетени и Райм се зачуди дали няма да се разплачне.

— Знам, че имаше врагове — каза тя и си пое дълбоко дъх. — Когато беше в Африка или Далечния изток, се движеше с охрана. Но тук... не знам. Всичко ми е толкова непознато... Може би е по-добре да говорите с брат му. Чух се с него тази сутрин. Пристига от Кения с жена си. Но ако искате веднага да говорите с някого, може да се обадите на Боб Келси. Той беше дясната ръка на Рон във фондацията. Много е разстроен, но ще иска да помогне.

На това място гласът ѝ отказа, тя се задави и зарида. Сакс погледна към Райм, който кимна.

— Това е всичко, Кити. Няма да те задържаме повече.

Тя най-после успя да се овладее.

Том влезе в стаята и ѝ подаде салфетка.

— А сега — каза Лон Селито — ще изпратим някой да ви пази.

Кити поклати глава и се опита да се засмее.

— Знам, че в този момент съм доста разстроена, но ще се оправя. Аз просто... Когато братът на Рон се върне, ще отседна при тях. Освен това имам и мои роднини. А и синът на Рон и жена му се прибират от Китай. — Последва дълбока въздишка. — Това беше най-тежкото телефонно обаждане. До сина му.

— Госпожо Ларкин, говоря за бодигард.

— Бодигард? Защо?

— Вие сте очевидец — обясни тя. — Убиецът се е опитал да убие и вас. Възможно е отново да опита.

— Но аз наистина нищо не видях.

— Това го знаете вие, но не и убиецът — отбеляза Райм.

— Не забравяйте — отбеляза Сакс, — че да си свидетел не означава само да идентифицираш извършителя. Свидетелят може да определи времето, през което е извършено престъплението, звукът от

изстрелите, къде е стоял убиецът, каква е била стойката му, как е държал пистолета... Всички тези неща могат да помогнат да бъде подведен даден заподозрян под отговорност.

— В нашата компания работят хора по сигурността — каза госпожа Ларкин.

— Все пак е по-добре да е полицай — каза Селито.

— Предполагам... Разбира се. Просто не мога да си представя, че някой ще си прави труда да ме нарани.

Райм забеляза, че Лон Селито се опитва да запази благовидно изражение.

— Е — намеси се детективът, — вероятността е едно към хиляда, но не е ли по-добре да се подсигури?

До прозореца на рядко използваната кухня в дома му в Ню Джърси стоеше набит мъж. Беше обърнал гръб на панорамата, а тя не беше лоша — покривите на небостъргачите на фона на небето на Манхатън. Мъжът беше вперил очи в плоския еcran на малък телевизор в хола си.

— В момента го гледам, капитане.

Бяха изминали няколко години от уволнението му от армията и сега той работеше като „консултант по сигурността“, но след толкова време военна служба мъжът се чувстваше по-удобно, когато се обръщаше към хората по чин. За тези, които го наемаха и за тези, с които работеше, той беше просто Картър.

По телевизията някакъв коментатор споменаваше, че съпругата на Роналд Ларкин е оцеляла след нападението. Обясни, че тя е единственият очевидец.

— Х-м-м — изсумтя Картър.

Когато изпълняваше задачи по „сигурността“ отвъд океана, Картър често разчиташе на журналистите, за да получи нужната му информация и се изумяваше колко деликатни подробности бяха склонни да издадат в замяна на неговата „информация“.

Появи се втори водещ. Новата тема бе фондация „Ларкин“ и огромните средства, получени от държавите от Третия свят.

Картър се замисли. Беше работил за няколко наистина много богати хора, но според него само един-двама шейха от Близкия изток

имаха толкова пари, колкото Роналд Ларкин. А да, и онзи френски бизнесмен...

Но също като Ларкин и той вече не притежаваше нищо. Беше мъртъв.

Ларкин беше дошъл в Ню Йорк, за да се срещне с изпълнителните директори от други благотворителни организации с цел сливането им в суперблаготворителна фондация, която да консолидира техните усилия в Африка, където се ширят глад и болести. А сега да се върнем на нашия кореспондент в региона Дарфур в западен Судан, където...

Бла, бла. Картър изгаси телевизора. Дистанционното изглеждаше ужасно дребно в огромната му ръка. Заслуша се внимателно в думите на капитана. Звучеше разтревожено. След известно мълчание Картър каза:

— Ще се погрижа, капитане. Ще следя да се направи необходимото.

След като затвори, Картър отиде в спалнята и порови в гардероба. Спра се на строг тъмносин костюм. Огледа го внимателно, започна да се облича, но се спря. Върна костюма в гардероба и взе друг, размер 48 — много по-лесно беше да прикриеш пистолета, който носиш, ако си с костюм един размер по-голям.

Десет минути по-късно Картър беше в зеления си джип чероки на път за Манхатън.

Робърт Келси, оплешивящ, но в добра физическа форма бизнесмен, беше изпълнителен директор на фондация „Ларкин“, което значеше, че работата му е да раздава по около три милиарда долара на година.

— Не е толкова лесно, колкото звучи.

След като мъжът обясни на Райм за правителствените наредби, данъчните закони, политиката на Вашингтон, политиката за Третия свят и може би най-обезърчаващото — петициите от хилядите хора и организации, които идваха при тях с нуждите си от пари за сърцераздирателните си каузи и които се налагаше да отратят с празни ръце, детективът се съгласи с него.

Мъжът седеше на същия диван, на който беше седяла Кити Ларкин само преди един час. Келси също имаше онзи объркан вид на човек, събуден рано от трагична новина, която още не може напълно да осмисли.

— Имаме някои веществени доказателства, някои улики — каза Лон Селито, — но все още нямаме ясен мотив. Вие имате ли представа кой може да желае смъртта му? В това отношение госпожа Ларкин не можа да ни помогне.

Линкълн Райм рядко се интересуваше от мотивите на даден заподозрян — за него те представляваха най-слабата брънка от случая. Виж, веществените доказателства си бяха аргумент. И все пак, ако имаше очевиден мотив в даден случай, той можеше да ги насочи към добри улики, които, от своя страна, да доведат до арест.

— Кой би искал смъртта му? — повтори въпроса Келси с горчива усмивка. — Учудващо е колко много врагове може да има човек, който раздава милиарди на болните и гладуващите деца. Ще се опитам да ви обясня. Нашите големи цели през последните години бяха доставяне на храна и лекарства против ХИВ в Африка, както и спонсориране на обучението в Азия и Латинска Америка. Най-трудното място за работа беше Африка — Дарфур, Руанда, Конго, Сомалия... Рон отказваше да дава пари директно на правителствата, защото те щяха да потънат в джобовете на местните управници. Така че ние купувахме храната тук или в Европа и я транспортирахме до местата, където имаше нужда от нея. Същото правехме и с лекарствата. Не че това спираше корупцията. В момента, в който корабът акостираше, хора с пистолети и автомати си вземаха от ориза или пшеницата. Крадяха дори бебешкото мляко на прах — продаваха го или го използваха при пренасяне на дрога. А лекарствата за ХИВ прехвърляха в други опаковки и ги продаваха през границата на хора с пари, които можеха да си позволяят високите цени. Болните, за които бяха предназначени, получаваха силно разреден вариант. А понякога дори чиста вода.

— Толкова зле ли е било? — попита Селито.

— О, да. От кражби и отвличане губим по петнадесет, двадесет процента годишно от спонсорството си за Африка. Десетки милиони. При това имаме повече късмет от много други благотворителни организации... Затова Рон не се ползваше с популярност сред управляващите. Той настояваше лично да контролираме

разпределението на храната и лекарствата в този регион. Затова сключвахме сделки с най-добрите местни организации, които се заемаха да свършат необходимата дейност. Но понякога групи като „Освобождение на Либерия“, с която работим много добре, се оказваха близки до опозиционните политически партии. А това означаваше, че фондация „Ларкин“ и самият й шеф са пряка заплаха за действащото правителство. В други региони правителството бе легитимно и ние работехме с него. В тези случаи се оказвахме истинска заплаха за опозиционните партии. Да не забравяме войнстващите групировки, както и исламските фундаменталисти, които не желаят никаква подкрепа от страна на Запада. Като добавим армиите и милициите, които предпочитат хората да умират от глад, за да използват глада като инструмент... Истински кошмар е.

Келси се засмя горчиво.

— А държавите извън Африка, които открыто водят антиамериканска политика? Ще ви спомена само някои от тях — Иран, Пакистан, Индонезия и Малайзия в Далечния изток. Да, фондацията ни е частна, но в тези райони гледат на нас като продължение на ръката на Вашингтон. И в известен смисъл е така. Това е отвъд океана. Но нека да поговорим за самата Америка.

— Тук? — попита Сакс. — Искате да кажете, че той е имал врагове в САЩ?

— О, да. Защо смятате, че благотворителният бизнес е пълен със светци? Основната ми дейност беше корпоративно счетоводство и трябва да ви кажа, че най-безскрупулните корпоративни обирджии бледнеят пред Съвета по продоволствие на дадена фондация. Рон купуваше храната от пет-шест доставчици в САЩ и Европа. Не мога да ви опиша колко тонове мухлясал ориз и царевица се опитваха да ни продадат. За някои от тях Рон докладва на Службата за храни и лекарства. Да не говорим, че някои господи на ръководни длъжности считат, че благотворителността започва оттук. Ще ви дам пример — една организация изяви желание да работи с нас, след което Рон установи, че директорът ѝ получава заплата от петстотин хиляди на година и лети из страната с частен самолет, разходите за който се поемат от даренията. Рон веднага се отърва от тях — обади се на „Таймс“ и им разказа за тази „благотворителност“. В резултат съветникът по доставките беше уволnen още на следващия ден.

Келси усети, че започва да се впряга.

— Съжалявам, че повиших тон — завърши той, — но сами разбирате, че благотворителността не е толкова благотворителна. А сега, когато Ларкин не е сред нас, ще бъде още по-трудно.

— Какво ще ни кажете за личния живот на Ларкин?

— Първата му съпруга почина преди десет години — каза Келси. — Има голям син, който участва в международни енергийни компании в Китай. Отношенията им бяха много добри.

— А новата му жена?

— Кити ли? Той имаше нужда от такава жена — тя беше влюбена в него. Преди нея Рон беше срещал много жени, но всички те преследваха неговите пари. Докато Кити разполагаше със свои собствени — баща ѝ е бил в текстилния бизнес или нещо подобно. При нея нямаше преструвки.

— Брат му?

— Питър ли? Какво за него? О, имате предвид дали той е бил замесен в смъртта му? — Последва смях. — Не, не, невъзможно. Бяха много близки. Питър има собствена компания. Е, не е богат колкото Рон, но разликата е, че Питър има, да предположим, трийсет милиарда, а Рон сто. Не, на Питър не му трябват пари. Освен това двамата имаха еднаква ценостна система — работеха усилено за фондацията. Рон ѝ посвещаваше цялото си време, но и Питър влагаше по двайсет, трийсет часа на седмица, плюс запълнения си график като икономически консултант в собствената си компания.

Келси замълча и Линкълн Райм ясно дочу как в другата стая Том разтребва.

Селито пръв наруши мълчанието и поискава подробен списък на хората, които биха могли да имат зъб на Рон Ларкин — от всички категории.

Келси писа известно време, после подаде листа с имената на Селито и каза, че ще се опита да си спомни и други. Изглеждаше все още замаян. Сбогува се и си тръгна.

Разтривайки пръсти, от лабораторията излезе Мел Купър.

— Как е мисията? — попита Райм.

— Знаеш ли колко възли имаше?

— Двадесет и четири — каза Райм. — Обърнах внимание на глаголното време. Свършил си.

— Мисля, че получих тендовагинит, но успяхме.
— Намери ли визитката му?
— Може би нещо почти толкова добро. Люспа. Много малка люспа.

— От какво?
— Ориз.

Райм присви устни.

— Фондацията е изпращала кораби с храни в Африка — изказа мислите му Сакс. — Възможно е убиецът да е бил нает там. Но вероятностите са много — собственик на ферма, търговец на ориз, фирмата, която се е опитала да му продаде мухлясалото зърно...

— Открих и следи от корабно гориво — добави Мел Купър и кимна към списъка на дъската. — Товарни кораби.

Сакс добави новата информация и се отдръпна от дъската.

— Какво ще кажете да прегледаме списъка, изгotten от Келси? — предложи тя, взе листа хартия и се вгледа в изписаните имена.

— Обикновените заподозрени — изпъшка нервно Райм. — При типичните убийства имаме колко? Четири-пет главни? А какво имаме тук? — Той кимна към списъка. — По-голямата част са от Третия свят и Средния изток. Но фигурират имена от Европа, както и голяма част от най-големите американски корпорации.

— А този човек само е раздавал пари — вметна Сакс.
— Не си ли чувала — промърмори Селито, — че никое добро дело не остава ненаказано.

УБИЙСТВОТО НА РОНАЛД ЛАРКИН

- Влакно от кора на кокосов орех.
- Пръст от градината под балкона.
- Тъмни косми, къдрави. Без корен.
- Парче гума, черно, вероятно от подметка на обувка.
- Пръст и пясък със следи от корабно гориво, солена вода.
- Няма отпечатъци от пръсти, ходила или инструменти.
- Мъж със следи от дианабол. Атлет?

> Автоматичен пистолет, 32-и калибр, заглушител, фрагментиращи куршуми.

- Кука за катерене, увита в ленти от стара памучна риза.
- Въже, тип 550, с възли.
- Люспа от ориз, намерена във възел на въжето.

Заподозрян:

- Американски гражданин; други паспорти?
- Обучен в Европа.
- Наемник, с връзки в Африка и Средния Изток.
- Няма мотив.
- Висок хонорар.
- Неизвестен възложител.

Младият новоназначен детектив не се чувстваше комфортно, защото имаше за задача да придружи вдовицата до дома ѝ, където тя да си вземе най-необходимите дрехи, а после да я предаде на бодигард. Не че тя го притискаше или нещо подобно. Напротив. Госпожа Ларкин изглеждаше толкова дистанцирана, разстроена и съкрушена, че той не знаеше какво да ѝ каже и как да се държи. Ако съпругата му беше с него, той беше сигурен, че щеше да се справи много по-добре със задачата от него. Но той? Не, това не беше силната му страна. Естествено, изпитваше съчувствие, но не знаеше как да го изрази. От пет години работеше в полицията като патрул, така че много рядко му се случваше да се сблъсква със скърбящи роднини. Много добре си спомняше случая, в който камион на чистотата помете паркирала кола и уби шофиращата жена. Лично той съобщи за случилото се на съпруга и после седмици наред не можа да забрави ужаса, изписан на лицето му. Сега работеше като младши детектив в отдел „Наркотици“. Да, от време на време имаше трупове, от време на време имаше и по някоя вдовица, но никоя от тях не изпитваше подобна скръб. Напротив, повечето от тях приемаха или с безразличие, или с радост новината за смъртта на съпруга си.

Младият мъж наблюдаваше как Кити Ларкин, като че ли парализирана, стои пред външната врата на градската им къща.

— Госпожо, да не би нещо да не е наред? — попита той и веднага му се прииска да се срита отзад.

Това, което имаше предвид, бе дали има нещо необичайно, нещо, което трябва да се разследва и за което да уведоми лейтенант Селито.

Ръката му по навик се плъзна към личния му пистолет глок.

Кити поклати глава.

— Не — прошепна тя и като че ли в този момент осъзна, че е застинала на прага на къщата. — Съжалявам.

Тя отвори вратата и влезе.

— Няма да себавя — допълни тя. — Ще си взема само най-необходимото.

Детективът беше направил пълна обиколка на къщата, когато забеляза черен седан да спира на улицата. Афроамериканка в тъмен костюм слезе и се запъти към него. Първото нещо, което направи, бе да си покаже значката.

Държавен департамент.

— Аз поемам охраната на госпожа Ларкин — каза тя с лек акцент, които той не успя да определи.

— Вие сте...

— Поемам охраната на госпожа Ларкин — повтори бавно жената.

Това е чудесно, помисли си полицаят и изпита облекчение, че няма да му се налага да бъде близо до вдовицата.

— Един момент.

— Какво има?

Младият детектив позвъни на лейтенант Селито.

— Да? — чу се познатият грубоват глас.

— Исках да ви уведомя, че пристигна бодигардът за госпожа Ларкин — докладва той. — Но не е от нашите. От Държавния департамент е.

— Така ли? Как се казва?

— Норма Седжуик — каза той, след като отново погледна значката ѝ.

— Изчакай.

Младшият детектив се обърна към Норма:

— Налага се да проверя.

Не изглеждаше ядосана, но на лицето ѝ се изписа досада и тя му заприлича на подигравка към новобранец. Знаеше ли тази федерална фръцла, че миналия понеделник по него беше стрелял превъртял надрусан осемнадесетгодишен, въоръжен със ЗИГ-Зауер и нож?

Той само ѝ се усмихна.

От другия край на линията Селито, закрил слушалката с ръка, разговаряше с някой. Детективът се зачуди дали не е легендарният Линкълн Райм. Беше чувал, че от време на време Селито работи с него, но лично той никога не се беше срещал с Райм. Дори се носеха слухове, че този човек всъщност не съществува.

След няколко минути, които му се сториха цяла вечност, Селито поднови разговора.

— Да, всичко е наред — съобщи той.

Благодаря ти, Господи, помисли си детективът. Е, сега спокойно можеше да остави госпожа Ларкин и нейната скръб и на бегом да се върне в света, където се чувстваше много по-добре — света на наркоманите от Източен Ню Йорк и Южен Бронкс.

— Къде отиваме, Норма? — обърна се Кити към набитата привлекателна агентка на Държавния департамент. Двете жени пътуваха в семейния линкълн.

— В хотел. Намира се близо до нашия офис. Собственици сме на един от горните етажи и персоналът не може да настанява гости без наше разрешение. Така че целият етаж ще бъде на твоето разположение, а ти ще бъдеш единственият обитател. Аз ще бъда в стаята срещу твоята, а на етажа ще има още един агент. Самият хотел едва ли е от тези, с които си свикнала, но не е лош. Все пак е по-безопасно, отколкото да останеш в градската си къща.

— Може би — тихо каза Кити, — но ще се върна в нея веднага щом мога.

Тя вдигна поглед и видя в огледалото за обратно виждане тъмните очи на агентката, които я изучаваха.

— Да се надяваме, че нещата ще се разрешат скоро.

Няколко минути пътуваха мълчаливо.

— Как е ръката ти? — попита Норма.

— Нищо особено. — Кити докосна превръзката. Болките от раната все още бяха силни, но тя беше спряла болкоуспокояващите, предписани й от лекаря. — Не разбирам защо Държавният департамент се интересува от мен.

— Много просто, заради ангажиментите на съпруга ти отвъд океана.

— Какво искаш да кажеш?

— Деликатна сфера. Нали разбираш? — Норма не добави нищо повече.

Това е абсурдно, помисли си Кити. Последното нещо, от което имаше нужда, бе бодигард. Трябваше да се опита да уреди да върнат жената обратно, веднага щом пристигнат Питър Ларкин и жена му.

Кити все още мислеше за Питър и семейството му, когато инстинктивно почувства, че Норма Седжуик е нащрек — раменете ѝ бяха свити и непрекъснато поглеждаше в огледалото.

— Госпоjo Ларкин, струва ми се, че някакъв автомобил ни следва — каза тя.

— Какво? — Кити се обърна. — Невъзможно.

— Напротив, сигурна съм. Опитах се да се изплъзна, но той през цялото време е зад мен.

— Зеленият джип ли?

— Точно така.

— Кой е на волана?

— Струва ми се, че е мъж... Бял. Изглежда е сам.

Кити отново погледна назад, но не можа да види вътрешността на джипа — прозорците бяха с тъмни стъклa.

Норма извади телефона си и започна да набира.

Това е лудост, помисли си Кити. Не виждам смисъла от...

— Пази се! — извика Норма.

Джипът ускори рязко, насочи се право към тях и ги избути през бордюра на улицата в парка.

— Но какво прави той? — изкрештя Кити.

— Тук Седжуик — съобщи Норма по телефона. — Имаме нападател! На Мадисън и Двайсет и втора. При парка. Той...

Джипът ускори и се насочи право към тях.

Кити изпищя, наведе глава и зачака сблъсъка. Но Норма реагира мигновено — натисна газта и навлезе в тревната площ, като успя да

спре малко преди да се бълсне в някаква временна телена ограда около строителна площадка. Джипът прескочи бордюра и спря наблизо.

— Излизай! — изкрештя Норма. — Бързо!

Агентката изскочи от колата с пистолет в ръка и рязко отвори задната врата.

Стискайки чантата си, Кити се свлече на земята. Докато посетителите на парка се разбягаха, Норма я хвани за ръката и двете жени се затичаха към близките храсти.

Джипът спря. Вратата се отвори с трясък и на Кити ѝ се стори, че шофьорът излиза навън.

— Добре ли си? — Без да отпуска оръжието си, Норма внимателно я огледа.

— Да, да! — извика Кити. — Добре съм. Не го изпускат. Той е извън колата.

Нападателят, солиден бял мъж в тъмен костюм и бяла риза се придвижваше бързо през храстите към тях, но неочеквано изчезна зад струпаните строителни материали.

— Къде отиде? Къде е?

Кити погледна към пистолета в ръката на жената. Тя го държеше здраво и изглежда знаеше какво прави. Но все пак се бяха озовали в задънена улица — нямаше накъде да бягат. Кити погледна назад към колата. Нищо. След това с периферното си зрение забеляза някакво движение над тях.

Норма изкрештя. Кити се извърна в посока на движението и видя фигура, която прескачаше оградата с пистолет в ръка.

Не беше нападателят. Пред тях стоеше uniformен полицай. Той видя значката на врата на Норма, но не смяташе да рискува. Насочи пистолета си право към агентката.

— Свали оръжието и се идентифицирай!

— Държавен департамент. Охрана.

— Свали оръжието и ми покажи.

— За бога — кресна Кити, — тя ме охранява. Един мъж ни преследва.

Норма насочи пистолета към земята и с другата си ръка показва значката си. Полицаят кимна.

— Трябваше да съобщиш веднага.

— Погледни на два часа. Бял мъж... едър. Избута ни от улицата. Вероятно е въоръжен.

— Каква му е целта?

— Тя е свидетел на убийство.

— Това той ли е? — Полицаят гледаше към колата на Норма.

Кити видя някакъв мъж да приклъка зад нея.

— Да — каза Норма. После се обърна към Кити — Лягай долу!

Норма я бълсна грубо върху асфалтовата пътека и я притисна плътно със свободната си ръка.

Кити беше бясна. Трябваше да настоява да си останат в градската къща.

— Не мърдай! — извика полицаят и се втурна напред. — Полиция. Не мърдай!

Но нападателят беше разbral, че е в губеща позиция — бързо отстъпи назад към джипа, даде на заден ход през бордюра и изфуча нагоре по Мадисън, като остави само облак син дим след себе си.

С помощта на високотехнологичната видеосистема Линкълн Райм следеше от лабораторията си разговора на Кити Ларкин със Селито и Сакс. Жената описваше подробно инцидента с треперещ глас.

Тази система е страхотно изобретение, помисли си Райм. Имаше чувството, че участниците в разговора са пред него.

— Не знам какво точно се случи — каза Кити. — Всичко стана толкова бързо. Дори не можах да го видя добре.

За разлика от нея Норма Седжуик описа инцидента подробно. Различията с Кити бяха по отношение на нюанса на зеления цвят на джипа, височината на нападателя и цвета на ризата му.

Очевидци... Райм им нямаше голямо доверие. От опит знаеше, че дори тези, които желаеха да помогнат, често се обърквали и пропускаха важни детайли. Явно адреналинът вършеше своето и замъгляваше спомените им или пък ги караше да разказват измислени детайли.

Линкълн Райм стана нетърпелив.

— Сакс?

Видя как екранът потрепна, когато тя чу гласа му.

— Извинете ме — каза тя на Кити и Селито.

Докато излизаше от колата навън, картина се изкриви.

— Кажи, Райм.

— Не ни интересува какво са видели или не са видели. Искам мястото да се претърси. Всеки сантиметър.

— Ще се заема лично.

Райм държеше на най-обстойното, някои дори биха го нарекли маниакално претърсане на местопрестъплението и Сакс, с обичайното си усърдие, се зае. Така сантиметър по сантиметър тя прегледа целия периметър на нападението. Получените веществени доказателства се обработваха на мига в буса на Отдела за бързо реагиране. Но единственото, свързано с убийството на Ларкин, бяха още две кокосови влакна, като това, намерено на балкона.

Едно от влакната беше сплескано на малко черно топче. Можеше да е от стара, подвързана с кожа книга. Райм си спомни за подобна улика от случай преди няколко години.

— Нищо друго? — попита той раздразнено.

— Не.

Райм въздъхна.

В криминологията има едно добре известно правило, наречено „Принципът на Локар“. Французинът Едмонд Локар, един от основателите на съдебната медицина, беше извел правилото, че съществува неизменен обмен на следи, наречени от него „прах“, между извършителя, местопрестъплението и жертвата.

Райм вярваше в Принципа на Локар; всъщност това беше водещата сила, която го подтикваше да притиска безмилостно всички, които работеха за него — а също да притиска и себе си. Ако тази връзка, колкото и крехка да бе тя, можеше да се установи, то тогава извършителят можеше да се открие, престъплението да се разкрие и да се предотвратят бъдещи трагедии.

Но установяването на тази връзка предполагаше разследващият да може да локализира, идентифицира и проникне в значението на вещественото доказателство. Що се отнася до убийството на Ларкин, Райм не беше сигурен, че това е възможно. Понякога обстоятелствата играеха много важна роля. Това бяха околната среда, възможната трета страна и дори съдбата. Имаше и друга възможност — убиецът да се окаже твърде умен и прецизен. Твърде голям професионалист, както бе

отбелязал Фред Делрей. Сакс, също като Райм, приемаше всяко поражение твърде лично.

— Съжалявам, Райм. Знам, че е важно — каза тя.

— Не се беспокой. Ще продължим да оглеждаме нещата тук, в лабораторията. Може би при аутопсията ще изскочи нещо, което да ни помогне — промърмори Райм, но тя знаеше, че той е изнервен и иска да прекрати разговора. Затова успокоителните му думи прозвучаха някак странно фалшиво и за двамата.

— Как си? — попита Норма.

— Болят ме коленете. Не очаквах да ме хвърлиш на земята.

— Съжалявам — каза агентката и погледна Кити в огледалото за обратно виждане.

Норма имаше високи скули и екзотични очи — големи и съвсем леко дръпнати.

— Знам, че ми спаси живота — продължи Кити, но по гласа ѝ Норма отгатна, че все още ѝ е ядосана.

Двете жени потънаха в мълчание.

Изминаха двайсетина минути, когато Кити осъзна, че се движат в кръг и често се връщат по пътя, по който вече бяха минали. Погледна назад и забеляза, че този път ги следваше червенокосата Амелия Сакс.

Телефонът на Норма иззвъня. Разговорът беше кратък.

— Беше полицайката зад нас. Джипът не се вижда — обясни тя. Кити кимна.

— И никой не е видял номера?

— Не. По всяка вероятност и автомобилът, и номерата ще се окажат крадени.

Продължиха напред. Норма караше хаотично. Понякога Сакс изчезваше, минавайки по една или друга улица. Очевидно търсеше джипа.

— Предполагам... — започна агентката.

Телефонът ѝ иззвъня.

— Агент Седжуик... О, не!

Кити погледна изплашено в огледалото. Сега пък какво? От тази неизвестност започваше да ѝ се гади.

— Беше Амелия Сакс — обясни Норма. — Каза, че е зърнала джипа. Съвсем близо е.

— Къде?

— През една пресечка! През цялото време се е движил успоредно с нас. Но как? Сакс през цялото време беше зад нас.

Норма отново се заслуша.

— Сакс го преследва. Повикала е подкрепление. Насочил се е към... — обърна се отново тя към Кити, но след това бързо се върна към телефона и Сакс: — Но как ни е открил? Мислиш ли? Изчакай.

— Той се прикриваше зад нашата кола в парка на Медисън Скуеър, нали? — попита тя Кити.

— Точно така.

Норма предаде информацията на Сакс. Последва пауза.

— Добре, възможно е. Ще проверим. — Норма приключи разговора със Сакс и отново се обърна към Кити: — Според нея е възможно той да не е искал да ни нараши в парка, а да ни изкара навън от колата, за да монтира проследяващо устройство.

— Проследяващо устройство?

— Да, нещо като джипиес.

Норма спря колата и излезе навън.

— Провери задната седалка и куфарите си. Може да е оставил проследяващото устройство някъде там. Търси малка пластмасова или метална кутийка.

Господи, какъв кошмар, помисли си Кити. Беше бясна. Кой, по дяволите, беше този човек? И кой го беше наел? Тя отвори двата си куфара и изсипа съдържанието върху седалката, преглеждайки внимателно всичко.

Нищо.

— Хей, виж това.

Норма държеше в ръка малък бял цилиндър, широк около шест сантиметра. Беше го хванала със салфетка. За да не унищожи отпечатъците, предположи Кити.

— Има си и магнит — каза Норма. — Пъхнал го е в гнездото на лоста на волана. Вероятно има обхват от пет мили, а това означава, че през цялото време ни е следил съвсем безпрепятствено. Не е лош ход, нали?

Норма остави устройството на паважа, наведе се и с помощта на салфетката го изключи. Поне така предположи Кити.

Само след минута телефонът на Норма отново иззвъня.

— Измъкнал се е? — Норма присви устни. — Някъде из източния квартал?

Кити разтърка лицето си. Не искаше да участва повече в тази игра. Беше отвратена.

Норма съобщи на Сакс за откритото проследяващо устройство и добави, че се насочват към хотела.

— Момент — каза Кити, докато подреждаше куфарите си. — Защо мислиш, че е поставил само едно устройство?

Агентката премигна. После кимна и каза по телефона:

— Детектив Сакс, ще можеш ли да ни закараши?

Амелия Сакс пристигна след петнайсет минути, прибра устройството в найлонов плик и трите жени заедно се отправиха към хотела. Докато пътуваха, агентката изиска да се прибере колата и тя да се изследва. Обадиха се и на екипа за обезвреждане на експлозиви към Нюйоркското полицейско управление — имаше възможност освен проследяващо устройство мъжът сджипа да е заложил и бомба.

Вече пред хотела Сакс остави двете жени и обясни, че трябва спешно да занесе проследяващото устройство в къщата на Линкълн Райм.

Докато оглеждаше преддверието на хотела, Кити си помисли, че мястото е доста запуснато. Тя очакваше, че очевидци и дипломати с охрана ще бъдат настанявани в по-свестни хотели.

Докато Кити оглеждаше фоайето с безизразни очи, Норма размени няколко думи с мъжа на рецепцията и му подаде някакъв плик.

— Трябва ли да се регистрирам? — попита Кити.

— Не, погрижили сме се за всичко.

Асансьорът ги отведе до четиринайсетия етаж. Норма провери една от стаите и й подаде ключа.

— Ако имаш нужда от нещо, обаждай се на румсървиса.

— Искам да се обадя на семейството си и на Питър, а после да си почина.

— Разбира се, действай. Аз ще съм отсреща.

Кити закачи табелката „Не беспокой“ на дръжката на вратата и влезе в стаята, която се оказа точно толкова неуспешна, колкото можеше да се предположи от фоайето. Миришеше на мухъл. Седна уморено на леглото и въздъхна. Забеляза, че щорите на прозореца са вдигнати, което си беше тъло за хотел, в който укриват свидетели. Кити стана и спусна щорите. След това запали лампите и се обади в офиса на Питър Ларкин и се представи. Интересуваше се кога ще пристигнат Питър и жена му. В девет часа тази вечер. Кити помоли да ѝ се обадят веднага щом пристигнат. После си събу обувките, легна в леглото, затвори очи и потъна в неспокоен сън.

Райм притисна глава в облегалката на инвалидния си стол. Усети ръката на Сакс, която обгърна врата му и започна да го разтрива. За него все още беше странно, че чувства ръката ѝ само до четвъртия прешлен. Знаеше, че тя продължава да го разтрива и по-надолу, но усещането от допира изчезваше.

При други обстоятелства това би могло да бъде повод за размисъл — за състоянието му, или за отношенията му с Амелия Сакс. Но сега единственото, за което можеше да мисли, беше да хване убиеца на Рон Ларкин — мъжът, който бе пожелал да се отърве от милиардите си колкото се може по-бързо.

— Как върви, Мел?

— Дай ми още една минута.

— Имаше достатъчно. Какво става?

Усещането за близост прекъсна, но не защото ръката ѝ беше слязла по-надолу по гръбнака му, а защото самата тя се беше отдръпнала от него. Райм погледна към нея. Сакс помагаше на Купър да подготвят едно предметно стъкло за изследване под микроскоп.

Може би за стoten път Райм прочете списъка с улики.

Отговорът се криеше някъде там. Трябваше да е там. Нямаше друга възможност. Нямаше свидетели, отсъстваха ясни мотиви, липсваше точен списък на заподозрените...

Доказателственият материал! Микроскопичните следи — в тях беше ключът към загадката.

Принципът на Локар.

Райм погледна часовника.

— Мел?

Без да вдига поглед от апаратата, лаборантът повтори търпеливо:

— Само една минута.

Но всяка изминалата минута означаваше, че убиецът разполага с още шейсет секунди, за да се измъкне.

Или, опасяващ се Райм, убиецът е на шейсет секунди по-близо до следващото си убийство.

Картър седеше в зеления си джип и гледаше към Бруклин от място, близо до пристанището при Саут стрийт. Отпиваше от кафето и се наслаждаваше на гледката. Корабите с високи мачти, мостовете, движението на яхтите...

Картър нямаше шеф. Да, някои хора го наемаха, но все пак той сам си определяше работното време. Понякога ставаше рано — в четири сутринта — и докато пазарът за риба на Фултън все още работеше, отиваше с колата си там. Разхождаше се край сергиите, гледаше купищата риба тон, сепия, раци. Това място му напомняше морските пристанища отвъд океана. Съжаляваше, че затвориха този пазар. Най-вероятно финансови затруднения. Или пък намеса на синдикатите, което си беше едно и също.

На времето Картър беше разрешил доста синдикални проблеми.

Мобилният му телефон иззвъня и той погледна към монитора, за да види кой го търси.

— Капитане — каза той с глас, изпълнен с уважение. През цялото време слушаше внимателно и преди да затвори каза: — Разбира се. Мога да го направя.

Набра номер извън страната. Беше доволен, че не трябва да ходи никъде в следващите няколко минути.

Картър проследи с поглед малък товарен кораб, който се придвижваше бавно нагоре по Ийст ривър. Гледката му доставяше удоволствие.

— Уи? — се чу глас от другия край на света.

Картър започна да говори и дори не осъзна, че е превключил на френски.

Кити се събуди от звъна на телефона.

— Ало?

— Кити, как си?

Беше Питър Ларкин.

Двамата се бяха срещали само веднъж — на сватбата. Спомняше си го много добре: висок, слаб, с оредяла коса. Приличаше на брат си само в лицето.

— О, Питър, толкова е ужасно — проплака Кити.

— Добре ли си?

— Предполагам. — Тя се изкашля леко. — Бях заспала и го сънувах. Събудих се и за момент се почувствах добре. След това си спомних какво се случи... Толкова е ужасно. А вие как сте?

— Не мигнахме в самолета...

Двамата размениха още няколко думи. Питър обясни, че се намират на летището и току-що си вземат багажа, а с жена си ще бъдат в градската къща след час-два. Дъщеря му, студентка в Йейл, вече била там.

Кити погледна часовника си, подарък от Рон. Беше семпъл, елегантен и вероятно струваше десет хиляди долара.

— Защо не си починете тази вечер, а утре сутринта да дойда при вас.

— Разбира се. Знаеш ли адреса?

— Имам го някъде. Аз... не знам къде е. Просто не мога да мисля.

Той ѝ го продиктува.

— Ще се радваме да те видим, Кити.

— Семейството трябва да е заедно в ситуации като тази.

За да пропъди всякааква сънливост, Кити влезе в банята и си наплиска лицето с ледена вода. Върна се в стаята и се вгледа в стенното огледало. Помисли си колко този образ е различен от образа на жената, която беше в действителност. О, не, съвсем не Кити Ларкин, а Присила Ендикот — име, потънало под дълъг списък от фалшиви имена.

Естествено, когато си професионален убиец, не можеш да си позволиш да бъдеш себе си. Член на лявото крило на радикалистите в

САЩ, привърженик, а понякога и участник в политическия тероризъм, след колежа Присила се беше прехвърлила на континента, където се подвизаваше в няколко нелегални движения, като в последно време помагаше на политическите терористи в Ирландия и Италия. Но след като прехвърли трийсетте, осъзна, че политиката не ти плаща сметките, поне не и политиката на наивните комунисти и социалисти, така че тя реши да предостави талантите си на онези, които биха платили: консултанти по сигурността в Източна Европа, Средния изток и Африка. Когато дори това заплащане се оказа незадоволително, тя отново смени полето си на действие, като запази титлата, но пое напълно нова служебна характеристика, която тя нарече „разрешаване на проблеми“.

Преди четири месеца, докато се припичаше край един басейн в Обединените арабски емирства, по телефона я потърси доверен човек. След кратки преговори я наеха. Срещу пет милиона щатски долара трябваше да убие Рон Ларкин, брат му и жена му — тримата души, ръководещи фондация „Ларкин“.

Присила промени външността си: няколко килограма отгоре, боядисана коса, цветни контактни лещи, колаген, инжектиран на стратегически места. Превърна се в Кетрин „Кити“ Бидъл Симпсън. Беше майстор в съставянето на правдоподобна биография. А след това беше лесно — успя да се сближи с Ларкин по време на поредните му благотворителни акции в Лос Анжелис. Беше прекарала доста време в Африка и това й помогна да води интелигентен разговор за този регион. Дори знаеше много за съдбата на местните деца, като се имаше предвид, че тя самата беше превърнала много от тях в сираци.

Кити наблегна на чара си, като не пропусна и някои други умения, разбира се. Започна да се среща с Ларкин и беше само въпрос на време и удобен случай, за да изпълни договора си. Но това се оказа не толкова лесно. Вярно е, че можеше да го убие по всяко време, но да убиеш един толкова известен общественик като Роналд Ларкин, да не говорим за брат му и снаха му, и да ти се размине — това беше много по-трудно отколкото си го представяше в началото.

Но после самият Рон Ларкин й предостави възможност — за нейно най-голямо забавление той й предложи брак.

Като негова съпруга тя щеше да има пълен достъп до живота му, а брат му и снаха му, естествено, щяха да й се доверят.

— Да, скъпи, но не искам нито пени от парите ти — беше първото нещо, което тя му каза след неочекваното предложение.

— Но...

— Не, имам попечителския фонд от баща ми — обясни тя. — Освен това, скъпи, това, което харесвам у теб, не е цвета на долларите, а онова, което правиш за хората. Да не забравя — за твоите години имаш и не лошо тяло — пошегува се тя.

Кой можеше да я заподозре?

След няколко месеца на брачно блаженство — от време на времеекс, богати вечери и куп досадни бизнесмени, реши, че е време за действие.

Във вторник вечерта пристигнаха с частен самолет на летище „Ла Гуардия“. Така тя безпрепятствено можа да пренесе пистолетите и всичко необходимо за замисленото убийство. Бяха откарани до дома си и веднага легнаха. В 4:30 сутринта тя се облече, сложи латексови ръкавици, нави заглушителя на дулото на любимия си автоматичен 32-калиброр пистолет и излезе на балкона, вдишвайки хладния наелектризиран въздух на Ню Йорк сити.

Разхвърли приготвените веществени доказателства — уликите, които трябваше да отведат полицията в грешна посока, окачи куката за катерене на парапета, прехвърли въжето и го пусна към земята. Върна се до прозореца, счупи стъклото и стреля три пъти в Рон, а четвъртият и петият куршум в собствената си възглавница.

След това позвъни на 911 и с истеричен глас съобщи за нападението. Когато затвори телефона, откачи задния капак на телевизора, постави пистолета, заглушителя и ръкавиците вътре, а с ножичката си за нокти си сряза ръката и напъха парченце от куршум в раната. След това слезе на долния етаж — трябваше да посрещне полицията.

Според плана братът и снахата на Рон щяха спешно да пристигнат. Това ѝ предоставяше възможност да затвори случая, а техните убийства трябваше да са дело на същия убиец, отнел живота на Рон.

Планът беше прост и точно затова съвършен.

Но понякога и на най-перфектния план пречеше случайността.

Заштото истински наемен убиец — мъжът в джипа — се появи и се опита да я ликвидира.

Нейното обяснение беше логично — през изминалите години тя си беше спечелила достатъчно врагове. Въпреки усилията ѝ да избягва снимки на публични места и въпреки променената си външност, някой я беше познал.

Но имаше и друга възможност. Може би това нямаше нищо общо с Присила Ендикот? Може би целта на наемния убиец бе да убие точно госпожа Кити Ларкин.

Наеет от бивша любовница на Ларкин, зачуди се тя.

Горчивата ирония я разсмя. Полицията и Държавният департамент я пазеха от убиец, но не точно от убиеца на нейния съпруг.

Присила набра номер на мобилния си телефон (никога не се доверяваше на хотелските телефони).

— Ало? — чу се мъжки глас.

— Аз съм.

— Господи, какво става? Гледам новините — някой те е взел на мушка?

— Успокой се.

— Кой, по дяволите, е той?

— Не съм съвсем сигурна. Миналата година имах малко работа в Конго и един от набелязаните ми се изплъзна. Може да е той.

— Значи няма нищо общо с нас?

— Не.

— Но какво ще правим?

— Да не си изпаднал в паника? — попита Присила.

— Разбира се, че съм в паника. Какво...

— Поеми дълбоко дъх.

— Какво ще правим? — повтори мъжът. Гласът му звучеше още по-изплашен.

— Предлагам хубаво да се посмеем.

Последва мълчание. Може би му мина през ума, че не той, а тя е изпаднала в истерия. След малко попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Най-големият ни проблем винаги е бил да подхвърлим на полицията друг заподозрян, не ти или аз.

— Точно така.

— Е, сега си имаме такъв. Питър и жена му ще си бъдат в градската къща след около час. Аз ще се измъкна от мястото, където съм сега, ще ги убия и ще се върна преди някой да е забелязал отсъствието ми. Всички ще мислят, че го е направил мъжът в джипа. Той не е глупак. Когато чуе, че търсят точно него за убийството, най-вероятно ще изчезне. Така аз ще съм в безопасност. Ти също.

Мъжът замълча, после леко се засмя.

— Может и да се получи.

— Разбира се, че ще се получи. Как стои въпросът с втората вноска?

— В банковата ти сметка е.

— Добре. Няма повече да ти се обаждам. Следи новините. А, само още нещо. Не знам дали няма да те разтревожи... Изглежда дъщерята на Питър току-що е пристигнала от колежа в града. Ще бъде с тях в къщата.

Мъжът попита без изобщо да се колебае:

— Какъв е проблемът?

— От въпроса ти разбирам, че няма такъв — каза Присила.

Два часа по-късно тя се измъкна през страничната врата на хотела без служителят на рецепцията да я забележи. Взе такси, слезе на две пресечки от дома на Питър и Сандра Ларкин и измина останалото разстояние пеша.

Начинът на живот на този тип миши — с техните огромни къщи в Манхатън, много облекчаваше работата ѝ, защото да влезеш незабелязан в сграда с портиер понякога можеше да се окаже адски трудно.

Спра пред къщата и погледна в чантата си, за да провери пистолета си, изваден от телевизора в спалнята на Рон Ларкин, когато по-рано днес беше отишла да си събере багажа.

Изкачи външните стъпала и огледа улицата в двете посоки. Нямаше никой. Сложи си латексови ръкавици и натисна звънеца.

Измина почти минута.

— Кой е?

— Питър, аз съм, Кити. Трябва да те видя.

— О, Кити, не те очаквахме тази вечер, но се радваме, че си тук. Качвай се. Всички сме в хола. На втория етаж. Вратата е отворена. Заповядай.

Бръмченето на отключващия механизъм отекна в мъгливата нощ. Присила бутна вратата и влезе.

Мислеше си за последователността. Ако всички са заедно, първо и много бързо ще удари най-опасната мишена — охраната. И гаджето на дъщерята, ако има такова. После Питър Ларкин. Той е едър мъж и може да представлява заплаха. За него изстрел в главата. След това дъщерята — млада и може би атлетична. Накрая съпругата.

След това щеше да подхвърли и привидните улики, за да свържат тези убийства с това на Рон: стероидите, тъмните къдрави косми, откраднати от кофата за боклук на един бръснарски салон, още едно парченце гума, откъснато от нейни маратонки, които тя бе изхвърлила, още от пясъка и пръстта, събрани от яхтеното пристанище в Ел Ей...

Присила си повтори: да намеря мишната, да огледам за охрана, да проверя задния вход за бягство, евентуални охранителни системи, особено камери. Целя се, натискам спусъка, броя курсумите.

Вече по вътрешните стълби тя усети застояния мириз на рядко използвано жилище, но въпреки това обстановката беше много елегантна. Тя знаеше, че Питър, също като Рон, е неприлично богат. Милиарди. Мисълта, че толкова много пари се контролират само от двама души, разпали някои от латентните ѝ политически възгледи за неравното разпределение на благата, въпреки благотворителните им напъни. Естествено, Присила Ендикот нямаше право да морализаторства, защото самата тя беше богата жена — умението ѝ да убива я беше направило такава.

Сега тя извади пистолета от чантата си и освободи предпазителя. Влезе бързо в хола. Държеше пистолета зад гърба си.

— Хей?

Оглеждайки празната стая, закова на място.

Да не би да беше събъркала стаята?

Телевизорът работеше. Стереоуребдата също. Но нямаше жив човек. О, не...

Готова да побегне, тя се обърна.

И точно тогава тактическият отряд от петима полицаи се появи от двете странични врати. С насочени пистолети и крещящи, те почти

я повдигнаха във въздуха, изтръгнаха пистолета ѝ, а след това я проснаха на земята с ръце, стегнати в белезници на гърба ѝ.

Линкълн Райм огледа от тротоара градската къща.

— Приятно местенце — каза Амелия Сакс.

— Не е лошо.

Архитектурата беше само декор за работата на Райм. Лон Селито също погледна към високата сграда.

— Знаех, че са богати — промърмори той, — но чак пък толкова.

До Селито беше лейтенантът от отдела, ръководил операцията.

След минута вратата се отвори и изведоха жената, наета да убие Рон Ларкин, брат му и снаха му. Имайки предвид нейната безскрупулност и изобретателност, Райм и Селито се бяха разпоредили да оковат и краката ѝ.

Полицайтите, които я приджуряваха, спряха, така че криминологът да може да я огледа.

— Миранда? — обърна се с въпрос Райм към един от полицайтите. Той кимна.

Но изглежда тя не се интересуваше от присъствието на адвокат, за да говори. Наведе се към Райм и прошепна грубо:

— Как? Как, по дяволите, го направи?

Принципът на Локар, помисли си криминологът. Но това, което ѝ каза, беше:

— Влакното. Кокосовото влакно веднага ме усъмни.

Тя поклати глава.

— Амелия го намери на балкона — обясни Райм. — Спомних си, че видях логото на „Ларкин Енерджи“ на изтритвалката пред градската къща, когато Амелия отиде там да разследва местопрестъплението. И си спомних, че кокосовите влакна се използват за направата на рогозки и изтритвалки. По-късно тя провери и установи, че влакното наистина е от същата изтритвалка. Е, как това влакно се е озовало на балкона? Не може да е станало, когато с Рон сте пристигнали заедно в къщата снощи. Каза, че не си излизала на балкона. И очевидно не си била там достатъчно дълго, иначе щеше да полееш цветята. Същото важи за прислужниците. Мистериозният убиец? Щеше ли той да си избърше краката в изтритвалка на оживена улица, а после да заобиколи отзад и

да се покатери на балкона по въже? Не звучи смислено. Така че — повтори той драматично — как влакното се е озовало там?

Райм замълча за момент.

— Ще ти кажа, Кити — продължи той. — Ти си го закачила с обувката си, когато сте пристигнали от летището. И ти си го оставила на балкона рано тази сутрин, когато си излязла навън, за да убиеш Рон.

Очите ѝ бяха изпълнени с ужас и тя поклати глава, готова да отрече, но за Райм беше ясно, че е улучил целта.

Беше помислила почти за всичко. Но както би казал Локар: „Почти не е достатъчно, когато става въпрос за доказателства“.

— А колкото до останалите улики на балкона... Стероидите, гумата, мъха, пяська и пръстта със следи от дизелово гориво, космите. Предположих, че си ги поставила, за да подсилиш историята за наемния убиец, пристрастен към бодибилдинг. Все пак не беше лесно да го докажа. Затова...

Едва тогава тя се вцепени.

— Господи, не. Той е. Той ще...

Райм се извъртя със стола си и видя зелен джип чероки да спира и да паркира до тях. От него излезе масивен мъж, подстриган много късо и облечен в строг костюм. Той затвори отривисто мобилния си телефон и се приближи към тях.

— Не! — изкрештя Кити.

— Капитане — каза спокойно мъжът и кимна на Райм.

Криминалистът намираше забавен факта, че Джед Картьр продължаваше да се обръща към него с чина му от времето, когато все още работеше в Нюйоркското полицейско управление. Картьр беше консултант по сигурността на свободна практика. Най-често работеше за компании с бизнес в Африка и Средния изток. Райм се беше запознал с него преди няколко месеца, докато работеха по случая с внасяното нелегално оръжие в Бруклин. Бившият наемен войник беше помогнал на ФБР и нюйоркската полиция да заловят главната фигура в трафика на оръжия. Картьр сипадаше дървеняк и без чувство за хumor и със сигурност притежаваше минало, за което Райм не искаше да знае много. Но се оказа незаменим. Явно искаше да компенсира някои спомени от собствените си предишни мисии в страните от Третия свят.

Картьр се ръкува със Селито и полицая и кимна с уважение на Амелия Сакс.

— Какво значи това? — Кити се задъхваше.

— Както каза Райм, ние те подозирахме, но отпечатъците ти не бяха в нашите файлове — каза Сакс.

— Е, скоро ще бъдат — отбеляза весело Селито.

— Та значи, нямахме достатъчно доказателства, за да издействаме разрешение за обиск.

— Не и на базата на едно влакно. Затова се възползвах от помощта на господин Картър и агент Седжуик.

Норма, от отдела по сигурност към Държавния департамент, работеше редовно с Фред Делрей. Той се беше свързал с нея и й беше обяснил, че имат нужда от някой, който да играе ролята на бодигард и да им помогне да разиграят нападение. Беше се съгласила. Така подготвили сценария за Медисън скъуър парк — с помощта на полицай от патрулните части и с надеждата, че ще намерят още от следите, които Райм бил убеден, че са подхвърлени. Ако Линкълн Райм бил прав, те трябвало да са от Кити, защото точно тя е била на балкона, следователно имало основание за обиск.

Но идеята му не дала резултат — Сакс претърсила Медисън скъуър парк на мястото, където лежала Кити, както и линкълна, но не намерила нито една от подхвърлените улики, нито пък следа, която да я свърже с оръжието. Така че те направили още един опит — Райм решил, че се налага да претърсят куфара ѝ. Сакс се обадила на Норма за проследявашо устройство, което предполагаемият убиец е поставил и докато Норма търсела такова под колата — всъщност „устройството“ било тубичка от крема ѝ за лице „Олей“, Кити изсипала съдържанието на куфара си върху задната седалка.

След като ги оставила в хотела, Сакс се върнала веднага при седана и го претърсила милиметър по милиметър. Намерила следи от стероиди, още малко пясък, пропит с дизелово гориво, пръст и още едно зрънце ориз. По ирония на съдбата се окказало, че оризовата люспа във въжето и оризовото зрънце в седана не били от пратка с храни за Африка. Източникът им бил шепичка изсъхнал ориз в дантелена топчица, завързана със сребърна панделка — сувенир от сватбата на Кити и Рон, забравена от нея в куфара.

— Детектив Селито се разходи до съда и взе разрешително за обиск и подслушвателно устройство — добави Райм.

— Подслушвател? — прошепна Кити.

— Точно така. На мобилния ти телефон.

— Мамка му. — Кити затвори очи и на лицето ѝ се изписа горчива гримаса.

— О, да — измърмори Селито. — Слипахме тъпанаря, който те е наел. Okаза се, че не оръжеен бос, отмъстителен служител, диктатор от Третия свят или корумпиран икономически съветник е желал смъртта на Рон и на брат му. Нито пък преподобният Джон Маркл — заподозрян за кратко поради късчето кожа, паднало вероятно от Библията му и намерено на местопроизшествието на Медисън скуеър.

Не, Робърт Келси беше мъжът, на когото тя се беше обадила преди един час — изпълнителният директор на компанията. Когато разбрал, че Рон Ларкин се кани да направи сливане с няколко други фондации, за Келси станало ясно, че това предполага пълна финансова ревизия, която щяла да установи, че лично той е вземал пари от оръжейни босове и корумпирани държавни служители в Африка срещу информация за мястото на акостиране на корабите с храна и лекарства.

„О, да. Ние губим около петнайсет-двойсет процента годишно от даренията ни за Африка поради кражби и отвлечания. Десетки милиони...“

За да спре сливането, Келси решил, че трябва да убие Ларкин.

Келси беше направил признания срещу споразумение да не искат смъртна присъда. Но той се кълнеше, че не е знал истинската самоличност на Кити. Сакс и Селито му вярваха: Кити не беше глупава и през годините със сигурност ѝ се бе налагало да работи под много самоличности.

Точно затова Райм се беше обадил на Картьр — да го помоли да се опита да научи нещо повече за нея.

— Говорих с някои от сътрудниците си в Марсилия, Бахрейн и Кейп Таун, капитане — каза Картьр. — В момента я проучват. Смятат, че няма да им отнеме дълго време, за да установят истинската ѝ самоличност. Имам предвид, тя не е типичен наемен убиец.

Амин, помисли си Линкълн Райм.

— Правите грешка — изръмжа Кити на Райм. Което можеше да се тълкува или в смисъл че той греши, или че да се опитат да я спрат, е опасно и неразумно.

Райм се усмихна. Каквото и да значеше, той не даваше пет пари за мнението ѝ.

Лон Селито я заведе до полицейската кола, а той самият се качи в своята краун виктория. Ескортът се насочи към центъра на града и централното полицейско управление.

Полицайт от тактическия отдел също заминаха. Джед Картър обеща да се обади веднага щом получи нужната информация.

— Довиждане, капитане. Госпожо. — Той се запъти тежко към зеления си джип.

Райм и Сакс останаха сами на улицата.

— Окей — каза тихо Линкълн. Имаше предвид, че е време да си вървят вкъщи. Беше зажаднял за уискито „Глен Морей“, отказано му от Том преди подготовката за тази операция.

„Нали не мислиш, че ще влизам в ръкопашен бой с някого?“ — ядосано се беше обърнал Райм към Том. Но както често се случваше, асистентът му се наложи.

Сега Райм помоли Сакс да се обади на Том — беше паркирал специалния, изработен по поръчка бус на Райм някъде нагоре по улицата.

— Имаме още малко работа — прекъсна го Сакс.

— О, не — изпъшка Райм.

— Има хора, които искат да се срещнат с теб — братът и семейството на Рон Ларкин. Те бяха заведени в една от спалните на горния етаж и все още са под полицейска охрана.

Сакс погледна към един прозорец на третия етаж и помаха на съпружеската двойка, която в момента гледаше надолу към нея и Райм.

— Налага ли се?

— Ти им спаси живота, Райм.

— Това не е ли достатъчно? Трябва ли да водя и светски разговор?

Сакс избухна в смях.

— Пет минутики, Райм. Това ще означава много за тях.

— Е, с удоволствие — каза той и по лицето му се изписа доста неискрена усмивка. — Но достъпът до тях няма да е много лесен. — Той кимна към стъпалата, а после към инвалидния си стол.

— О, не се беспокой, Райм — каза Сакс, като постави ръка на рамото му. — Обзала гам се, че те ще слязат при нас.

ЯСТИЕ, СЕРВИРАНО СТУДЕНО

— Сър, имаме основание да вярваме, че в този град живее човек, който иска да ви навреди.

Застанал на горещия тротоар пред офис сградата си, Стивън Йорк, набит и мускулест, легко се поклащаше напред-назад в скъпите си обувки „Бали“.

Да ви навреди...

Какво, по дяволите, означаваше това?

Йорк оставил сака си за фитнес на земята. Петдесет и една годишният банкер премести поглед от старши детектива към полицейското управление в Скотсдейл към по-младия му партньор. Нямаше как да събъркаш двамата полицаи. По-възрастният, русокосият Бил Лампърт, беше блед като мляко, сякаш беше дошъл в Скотсдейл от Минесота — миграция, която беше доста често явление, както беше установил Йорк. Другият полицай, Хуан Алварадо, несъмнено беше кореняк от този край.

— Кой? — попита Йорк.

— Казва се Реймънд Тротър.

Йорк помисли малко, после поклати глава.

— Никога не съм го чувал.

Взря се в снимката, която му показва полицаят.

— Не ми изглежда познат. Кой е той?

— Живее в града. Има фирма за озеленяване.

— Момент. Познато ми е това място. Намира се в страни от междуградската магистрала, нали? — Йорк си спомни, че Керъл бе пазарувала там.

— Да. Голяма фирма. — Лампърт избръса челото си.

— И какъв му е проблемът с мен? Какво иска? — Йорк извади от джоба слънчевите си очила „Армани“ и си ги сложи. Слънцето на Аризона в три часа следобед беше като газова горелка.

— Не знаем.

— А какво знаете?

— Арестувахме един от работниците му за притежание на наркотики — обясни Алварадо. — Оказа се нелегален имигрант. Хектор Диас. Та този Диас поискава споразумение и ни каза, че има информация за евентуално престъпление. Преди няколко дена Тротър отишъл при него и му предложил хиляда долара, за да се отбие у вас и да попита дали нямате нужда от работник в градината. И докато е в дома ви, трябало да огледа каква е алармената ви система.

— Шегувате се.

— Съвсем не.

Какво беше всичко това?

Въпреки температурите, които се колебаеха около 40 градуса, Йорк усети как го ползват студени тръпки.

— Алармата? И защо?

— Единственото, което Тротър казал на Диас, било, че иска отплата за нещо, което вие сте направили.

— Отплата? — Йорк поклати глава в недоумение. — Господи, идвате тук и ми пробутвате тази глупост, че някой „се кани да ми навреди“, а всъщност нямаете никаква представа за какво става въпрос!

— Не, сър. Надявахме се вие да ни кажете.

— Е, надявали сте се, но не мога — отвърна троснато Йорк.

— Ще проверим този Тротър. Все пак искахме да ви предупредим. Бъдете внимателен.

— Защо не го арестувате? — повиши глас Йорк.

— Не е извършил никакво престъпление — каза Лампърт. — Боя се, че без доказателство за никаква престъпка, сме с вързани ръце.

Да навреди...

Доказателство за престъпка...

Може би ако спрат да говорят като професори по социология, ще могат да свършат някаква свястна полицейска работа. Йорк за малко да им каже това, но реши, че гримасата на отвращение на лицето му е достатъчно красноречива.

Опитвайки се да изтреи от ума си срещата с полицайите, Йорк се отправи с колата си към фитнес залата — имаше нужда да си раздвижи мускулите. Току-що беше приключил много тежки преговори с двамата собственици на манифактурната компания, която се опитваше

да купи. Старецът се оказа по-жилав отколкото очакваше — бяха предявили някои хитри претенции, които щяха да му костват големи пари. В края на преговорите Йорк ги беше изгледал с голямо снизходжение и напусна офиса на техния адвокат ентузиазиран. Нека се пекат на слаб огън ден-два. Вероятно щеше да приеме условията им, но нямаше да им позволи да си мислят, че са му наложили волята си. Спря на паркинга на фитнес клуба, излезе от колата и под палещите слънчеви лъчи тръгна към входа.

— Здравейте, господин Йорк. Днес сте подранили.

Йорк кимна на Гевин, който работеше дневна смяна на регистрацията.

— Да, измъкнах се и никой не ме усети — пошегува се Йорк.

Преоблече се и тръгна към празната по това време зала за аеробика. Отпусна се на постелката. Десет минути разгрява, след което отиде на уредите. Поизпоти се здраво с обичайния си цикъл от по двадесет пъти на всеки уред, последният от които беше „лежанка“.

Йорк беше един от тримата партньори, които ръководеха най-голямата фирма за рисков капитал в Скотсдейл. А това предполагаше дълги часове, прекарани на бюрото, както и много официални вечери и коктейли. Беше забелязал, че в последно време коремът му доста напъва колана на панталоните му.

Йорк не харесваше отпусната плът. Жените също, независимо какво говореха. Да, наистина много неща могат да ти се разминат, когато притежаваш платинена карта „Амекс“, но в леглото мадамите обичат стегнат корем. Това беше истината.

След лежанката се премести на пътечката за обичайния си пробег.

Една миля, две мили, три...

Опитваше се да изгони трудната бизнес сделка от главата си — по дяволите, какво им ставаше на тези допотопни скапаняци? Откъде у тях тази проницателност? Би трябвало вече да са в старчески дом!

Продължи да тича.

Пет мили...

И кой беше този Реймънд Тротър?

Отплата...

Йорк прерови отново паметта си. Не, това име не му говореше нищо.

Сля се с ритъма на краката си. След седмата миля намали до ход, забави и изключи пътешката, метна хавлиената кърпа на врата си и без да обръща внимание на флиртаджийския поглед на една от жените, която беше доста хубава, но преминала възрастта, в която си струваше риска, се върна в съблекалнята. Там се съблече, грабна чиста кърпа и се запъти към сауната.

Йорк харесваше тази част на клуба — беше изолирана и много малко от членуващите идваха насам по това време на деня. В момента беше пусто. Пое по облицования с плочки коридор и тогава чу шум иззад ъгъла. Нещо като щракане, след това стъпки...

Имаше ли някой тук? Стигна до ъгъла и се огледа. Не, беше празно. Поколеба се. Нещо не беше както обикновено. Но какво?

И тогава осъзна, че помещението е необичайно тъмно. Погледна нагоре към осветителните тела — липсваха няколко крушки. Четири хиляди долара на година за членска карта, а не могат да сменят няколко крушки! За тази издънка можеше да разкаже играта на Гевин.

Тъмнината, както и съскация шум на вентилацията придаваше призрачен вид на помещението.

Стигна до вратата на сауната от червено дърво, закачи хавлията си и завъртя регулатора за температура на висок градус.

В мига, в който прекрачи прага, усети остра болка да пронизва стъпалото му.

— По дяволите! — изкрещя той, отскочи назад и повдигна крак, за да види какво го е проболо. От възглавничката на стъпалото му стърчеше тресчица. Той внимателно я извади и притисна с ръка малката кървяща рана.

Погледът му се плъзна по пода и той забеляза още няколко тресчици.

А не, Гевин наистина ще си го получи днес!

Но гневът на Йорк се поизпари, когато погледна надолу и откри източника на тресчиците: на пода до входа се търкаляха две тесни дървени трупчета, видимо издялани на ръка. Приличаха на подпорки за врата, само че единствената врата тук — за сауната — беше на горния край на стълба, състояща се от две стъпала. Вратата не би могла да се подпре, за да стои отворена. Но трупчетата биха могли да се използват, за да се залости вратата, когато вече е затворена. Щяха да паснат идеално. Но да направиш такова нещо е лудост! Човек,

заключен по този начин вътре, няма как да намали температурата или да извика за помощ — от вътрешната страна нямаше никакви копчета. А горещината в сауната можеше да убие — съвсем скоро с жена си беше гледал по местната телевизия история за жена от Финикс, която припаднала в сауната си и умряла.

Продължи да държи трупчетата и да ги гледа втренчено, когато се стресна от съвсем близък шум. Йорк се обърна и зърна до стената някаква сянка. Стори му се, че човекът като че ли очаква нещо или някого. След това сянката бързо изчезна.

— Хей? — провикна се Йорк.

Викът му се бълсна в тишината.

Йорк бързо излезе в коридора. Не се виждаше никой. Хвърли поглед към аварийния изход. Стори му се, че вратата е леко открайната. Погледна навън. Алеята беше празна. Когато се обърна назад, забеляза нещо на ръба на вратата — някой беше притиснал с лепенка езичето на бравата, така че да може да влезе, без да бъде забелязан от фоайето.

Да ви навреди...

Пет минути по-късно, без да си е взел душ, Йорк излезе бързо от клуба. Не си направи труда да вдига скандал на Гевин, въпреки че се бе заканил.

Носеше трупчетата и парчето лепенка, увити в салфетки. Проявяваше бдителност. Като всеки, който гледа достатъчно криминални филми, и той знаеше всичко за изкуството на запазване на пръстови отпечатъци.

— В салфетката са.

Стивън Йорк подаде хартиената кърпа на бледоликия детектив Бил Лампърт.

— Не съм ги пипал.

— Казвате, че са от фитнес клуба, така ли? — попита детективът, оглеждайки дървените трупчета и лепенката.

— Точно така. — Йорк не можа да се сдържи да не назове името на ексклузивния фитнес център.

Лампърт не изглеждаше впечатлен. Той пристъпи към вратата и подаде уликите на Алварадо.

— Отпечатъци, следи от инструменти, статистически данни.

Младият полицай изчезна.

Лампърт се обърна отново към Йорк.

— Но всъщност никой не се опита да ви затвори в сауната?

Да ме затвори, помисли си иронично Йорк. Този тъпанар да не би да искаше да каже „Да ме заключи вътре, докато се изпека до смърт?“.

— Не. — Той извади пура. — Нещо против?

— В сградата не се пуши — отвърна Лампърт.

— Е, на практика не, но...

— В сградата не се пуши.

Йорк я прибра.

— Ето как виждам нещата. Тротър е научил графика ми. Влязъл е в клуба, затиснал е езичето, за да не може да се затвори задната врата и той да може да влезе без някой от фоайето да го види.

— И как го е направил? Да не е член?

— Не знам.

Лампърт направи жест с ръка, обади се в клуба и проведе кратък разговор.

— Не е регистриран като член или гост през последния месец.

— Значи е имал фалшива лична карта или нещо такова, за да получи достъп като гост.

— Фалшива лична карта? Как мислите, това не е ли малко сложно?

— Е, гаднярът все някак е влязъл. Канел се е да ме залости вътре, но, според мен, съм го изненадал, хвърлил е трупчетата и е духнал.

Алварадо влезе в офиса на шефа си.

— Няма отпечатъци. Следите от инструменти не са ясни, но ако намерим длето или ренде, можем да ги сравним.

Йорк се изсмя.

— Няма отпечатъци? Това само по себе си не е ли доказателство за нещо?

Лампърт не му обърна внимание, вдигна някакъв лист хартия от бюрото си и го огледа.

— Ами, проучихме този Тротър — каза той. — Не е по-различен от кой да е друг. Няма полицейско досие — само няколко глоби от пътна полиция. Но все пак има нещо. Говорих със служител от

Асоциацията на ветераните във Финикс. Оказа се, че те имат досие за него. Бил е в Кувейт през първата война в Залива. Неговата част е попаднала под жесток обстрел. Половината му хора били убити, а той самият — тежко ранен. След като се уволнил, се преместил тук и една година е посещавал психолог. В досието пазят и записките на лекаря. Всичко това е поверителна информация — лекар/пациент — и не би трябвало да ни я показват, но имам мой човек, който работи там и той ми каза най-важното. Както изглежда, след като Тротър е напуснал армията, е започнал да се движи в лоша компания, както тук, така и в Албукерк. Участвал е в силови акции. За пари. Това е било отдавна и никога не е бил арестуван, но все пак...

— Господи... Значи някой може да го е наел?

— Кого сте вбесили до такава степен, че да си отвори толкова работа, за да си го върне? — попита Лампърт.

— Не знам. Ще трябва да помисля.

— Чували ли сте онази сентенция — попита Алварадо — „Отмъщението е ястие, което е най-добре да се сервира студено?“.

— Да, мисля, че съм я чувал.

— Може да е някой от далечното ви минало. Върнете се назад. Помислете.

Ястие, което се сервира студено...

— Добре. Но какво ще правим междувременно? — попита Йорк, докато бършеше запотените си длани в панталоните си.

— Ще отидем да разговаряме с него. За да видим какво ще каже.

— Детективът вдигна телефона и набра номер. — Господин Тротър, моля... Разбирам. Може ли да ми кажете кога?... Благодаря. Няма да оставя съобщение. — Той затвори. — Току-що е тръгнал към Тюсон. Ще се върне утре сутринта.

— Няма ли да го спрете? — възмутен от бездействието им попита Йорк.

— Защо?

— Може би се опитва да избяга в Мексико.

Лампърт сви рамене и отвори папката на друг случай.

— В такъв случай сте извън опасност — каза той.

Йорк спря пред дома си, слезе от мерцедеса и се огледа, за да се увери, че не са го проследили. Къщата му беше построена в края на пустинята и всеки, който се навърташе наблизо, бе изложен на риск да бъде забелязан веднага. В момента нямаше и следа от човек или животно, но все пак, след като влезе, той заключи два пъти вратата след себе си. За този дом беше платил пет милиона долара и беше бесен, че дори и тук се чувства неспокоен.

— Здравей, скъпи. — Керъл, облечена в трикото си за фитнес, влезе при него в антрето. Третата му съпруга беше тъмноруса и красива. Веднъж един негов сътрудник му беше казал: „Имате страховден визуален ефект“. Двамата бяха заедно от три години. Бивша секретарка, преквалифицирала се в лична треньорка, Керъл можеше да поддържа разговор, без да създава неудобство, но знаеше и кога се очаква да мълчи — освен това не задаваше твърде много въпроси за това къде е бил, когато се прибираше късно вечер или заминаваше на бизнес пътувания, уредени в последния момент.

Тя погледна към него.

— Това пък какво беше? — Беше изненадана, защото външната врата никога не се заключваше.

Налагаше се да бъде внимателен — на Керъл трябваше да се обяснява с прости думи, защото ако не разбереше това, което ѝ казваше, превърташе. При това нейният тип истерия можеше да стане много грозен. Йорк беше стигнал до извода, че глупавите хора губят почва под краката си, когато се изправят пред нещо, което не разбират.

Така че той изльга:

- Разбили са дома на съседите — каза той.
- О, не съм чула — долетя веднага отговорът на Керъл.
- Е, така е.
- Кои?
- Не помня.

Последва тихо хихикане — навик, който той намираше за много дразнещ или секси, в зависимост от настроението му.

— Не знаеш кои? Много странно.

Днес хихикането беше досадно.

— Някой ми каза, но забравих. През последните дни имам доста работа.

— Може ли да вечеряме в клуба?

— Скапан съм, бейби. Ще направя барбекю. Какво ще кажеш?

— Окей, става.

Йорк усети, че Керъл остана разочарована, но пък знаеше как да се измъква от потъващи кораби — бързо направи два двойни коктейла, отведе я до басейна и й пусна любимия й диск. След двайсетина минути алкохолът и музиката бяха стопили разочарованието и тя бъбреше за това колко много иска да посети семейството си в Лос Анджелис и дали той ще има нещо против да остане сам.

— Както кажеш. — Изчака минута, след което подхвърли непринудено: — Мисля да купя няколко растения за офиса.

— Искаш ли да ти помогна? — попита го Керъл.

— Не, Мардж се е заела с това. Ти някога пазарувала ли си от тази фирма по озеленяване... край шосето? На Тротър?

— Не знам — завъртя глава Керъл. — Мисля, че да, но беше преди доста време.

— Те ли ти доставиха нещата тук?

— Не, купих само няколко стайни растения. Бях с колата. Защо?

— Просто се чудех дали са добри.

— Вече се занимаваш и с вътрешна украса. Чудничко.

Чудничко...

Последва ново хихикане.

Йорк изсумтя и тръгна към кухнята. Отвори хладилника.

Докато пушеше една Маканудо и отпиваше от водката с тоник, изпече пържолите и направи салата. Двамата се нахраниха мълчаливо. След като тя разчисти масата, се преместиха в салона и погледаха телевизия. Керъл се разнежи. Обикновено това означаваше, че е време или за гореща вана, или за леглото, или за пода, но тази вечер той каза:

— Ти се качвай, кукло. Аз трябва да прегледам нещо.

— О-о! — Керъл се нацупи.

— Няма да се бавя.

— Добре де. — Тя въздъхна, взе една книга и тръгна нагоре по стълбите.

Когато чу вратата да се затваря, Йорк отиде в кабинета, загаси лампите и надникна навън към тъмната шир на огряната от луната пустиня зад къщата — сенки, скали, кактуси, звезди... Това беше гледка, която непрекъснато се променяше и точно затова той я

обичаше. Остана така пет минути, наля си голям скоч, изрита си обувките от краката и се опъна на кушетката.

Отпи от запотеното питие.

Отплата...

И Стивън Йорк започна пътуване в миналото в търсене на причина Тротър, или някой друг да иска смъртта му.

И защото Керъл все още му беше в ума, той първо се замисли за жените в своя живот.

Започна с бившите си съпруги.

Йорк беше този, който прекратяваше връзката при всеки брак. Първата съпруга, Вики, напълно загуби самообладание, когато й каза, че я напуска. Жалката мишка плака и го умолява да остане, въпреки че знаеше за аферата, която имаше със секретарката си. Но той твърдо настояваше за развод и скоро преустанови всякакъв контакт с нея, освен по финансови въпроси, отнасящи се до сина им Ранди.

Но би ли могла тя да наеме убиец, за да си отмъсти? Няма начин, реши той — реакцията на Вики при раздялата им беше да играе ролята на жертва, а не на отмъстителна бивша. Освен това Йорк беше проявил голяма щедрост — плащаше си издръжката и детските навреме и така и не обжалва съдебната заповед за попечителство, която му забраняваше да вижда сина си.

С втората си жена Йорк прекара само две години. Тя се оказа твърде бодлива за него, твърде либерална, твърде психарка. Този развод беше истинска битка и по това си приличаше с делото Холифийлд-Тайсън. Сюзън, която беше влиятелен адвокат по дела за недвижими имоти, му измъкна доста пари, повече от достатъчно, за да излекува наранената си гордост. Йорк я напусна заради жена, шестнайсет години по-млада и десет килограма по-слаба от нея. Сюзън приемаше кариерата си твърде сериозно и не би могла да я застраши, като извърши нещо незаконно спрямо него. След развода си тя се ожени повторно — за военен консултант и бивш полковник от армията, с когото се беше срещнала по време на преговори за сключване на договор между неин клиент и правителството. Не. Йорк беше сигурен, че е извън обсега на нейния радар.

Бивши приятелки? Обичайните заподозрени...

Братче, откъде да започне? Бяха твърде много дори да ги преброи. С някои от тях скъсването беше неприятно, други беше

използвал, а трети лъгал. Разбира се, самият Йорк бе използван и мамен от жени. Така че резултатът беше равен. В тази игра никой с ума си не би наел убиец, за да ликвидира любовник, който го е зарязал.

Кой друг може да бъде?

Йорк реши, че най-вероятно е някой, с когото е имал бизнес отношения. Но в това море също имаше много риби.

Двайсетина веднага изплуваха в паметта му.

Когато работеше като дистрибутор за фармацевтична компания, беше докладвал за един от колегите си, че краде от текущите разходи. Йорк го издаде не от лоялност към компанията, а за да завладее бизнес територията му. Да, мъжът беше уволнен и се закани да отмъсти. През последните десет години беше участвал в закупуването на десетки компании, а като резултат стотици служители бяха уволнени. Йорк добре си спомняше един от тях — дистрибутор, който дойде при него. След уволнението си мъжът беше облян в сълзи и молеше за втори шанс. Йорк държеше на решението си, а и не му допадаше хленченето на мъжа. Седмица по-късно дистрибуторът се самоуби. В предсмъртното си писмо беше написал, че се е провалил като мъж, защото не е способен да се грижи за жена си и децата си. За подобно наудничаво поведение Йорк не можеше да се чувства отговорен. Но така ли мислеха роднините на този мъж? Възможно е Тротър да е брат или пък най-добрият приятел на този човек, а защо не да е нает от тях...

Спомни си и друг инцидент: беше наел частен детектив, за да провери свой конкурент. Оказа се, че конкурентът е гей. Затова пък клиентът, когото и двамата ухажваха, мразеше хомосексуалистите. По време на една вечеря Йорк деликатно изпусна тайната и на следващия ден екипът на Йорк получи договора. Дали пък този скапан педал не беше открил и наел Тротър?

Някакви други грехове?

Със сигурност, помисли си Йорк с отвращение.

Ястие, сервирано студено...

Спомни си инцидент в колежа. Започна като шега, стигна се до облог, напиване и наръгване на полицай. Така е сред колежанските братства. Момчето беше изхвърлено от колежа и не след дълго изчезна. Йорк не можеше да си спомни името му. Защо пък да не се е казвал Тротър? В паметта му нахлуха десетки други инциденти, стотици хора,

които бе игнориран или обиждал, лъжи, които бе изричал, партньори, които бе мамил... Паметта му бълваше не само сериозните прегрешения, но и незначителните: грубо отношение към служители, как измами възрастна дама, която му продаде колата си, как се смя, когато тупето на един мъж беше издухано от силен вятър...

Преживяваше ги отново. Беше изтощително.

Още една доза скоч... И още една доза.

Неочаквано почувства, че слънцето струи през прозореца. Йорк присви очи от болка и едва успя да фокусира погледа си върху часовника. По дяволите, беше девет... Защо Керъл не го беше събудила? Тя знаеше, че му предстоят две сделки тази сутрин. Тази жена нямаше и два грама мозък!

Йорк се завлече до кухнята. Керъл вдигна поглед от телефона и се усмихна.

— Закуската е готова — съобщи тя.

— Защо не ме събуди?

Керъл поклати глава, каза на приятелката си, че ще ѝ позвъни покъсно и затвори.

— Предположих, че си изморен. Изглеждаше толкова сладък, свит на кълбо.

Господи, сладък...

Вратът му беше схванат от спането в неудобната поза.

— Нямам време за закуска — измърмори той.

— Майка ми винаги ми казваше, че закуската...

— ... е най-важното ядене за деня. Знам, знам. Казвала си ми го поне сто пъти.

Тя замълча. После стана и отиде в хола, като си взе кафето и телефона.

— Скъпа, не исках...

Йорк въздъхна — понякога имаше чувството, че ходи по яйчени черупки...

Върна се в спалнята. Ровеше за аспирин в аптечката, когато телефонът иззвъня.

— За теб е — съобщи хладно жена му.

Беше детектив Бил Лампърт.

— Тротър се е върнал в града. Какво ще кажеш да отидем и да му кажем „здравсти“. Ще те вземем след двайсет минути.

— Да, с какво мога да ви помогна?

— Реймънд Тротър?

— Точно така.

Застанали пред „Озеленяване и разсадник Тротър“ — неу碌една група от ниски сгради, оранжерии и навеси за разсад, Бил Лампърт и Хуан Алварадо оглеждаха мъжа на средна възраст. Лампърт се впечатли от добрата форма на Тротър. Мъжът беше слаб, широкоплещест, кестенявшата му, легко прошарена коса беше ниско подстригана, а лицето с квадратна челюст гладко избръснато. Синият екип за джогинг бе изрядно чист. Мъжът имаше самоуверен поглед и детективът се запита дали в очите му се появи изненада, когато си показваха значките, или пък пробяга допълнително учудване при вида на Стивън Йорк, който стоеше зад тях.

Тротър оставил на земята големия кактус, който държеше.

— Господине, разбрахме, че сте искали да получите известна лична информация за този мъж, господин Йорк.

— Кой?

Добре изиграно, помисли си Лампърт и кимна.

— Този джентълмен тук.

Тротър сви вежди.

— Боя се, че имате грешка. Не го познавам.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Познавате ли мъж на име Хектор Диас? Мексиканец, на трийсет и пет, набит. Работил е при вас.

— Наемал съм стотици работници — отвърна Тротър. — Не знам имената и на половината от тях. Вие от имиграционните власти ли сте? Хората ми би трябвало да проверяват документите им.

— Не, сър, не е това. Този Диас твърди, че сте го питали за системите за безопасност на господин Йорк.

— Какво? — Тротър присви очи и попита многозначително: — И как стана това? Диас да не е арестуван за нещо?

— Точно така.

— Аха, и е изфабрикувал историята за бившия си работодател, за да получи по-малка присъда. Това не се ли случва често?

Лампърт и партньорът му се спогледаха. Този Тротър можеше да е всичко, но не беше глупав.

— Разбира се. Понякога.

— Е, не съм направил това, което Диас казва, че съм. — Той обърна пронизващия си поглед към Йорк.

Алварадо пое разпита.

— Бяхте ли вчера в Рекет клуб в Скотсдейл?

— Кой... А, онзи тузарския клуб ли? Не, не си харча парите по този начин. Освен това бях в Туксон.

— А преди да тръгнете за Туксон?

— Не. Нямам представа накъде биете, но не познавам този Йорк. Не ме интересува алармената му система.

Лампърт усети, че Алварадо докосва рамото му. Младият детектив сочеше към купчината дъски — бяха с ширината и дебелината на трупчетата.

— Имате ли нещо против да вземем едно-две от тези?

— Може... стига да ми покажете заповед за обиск.

— Бихме оценили вашето сътрудничество.

— Аз бих оценил съдебна заповед — повиши глас Тротър.

— Притеснява ли ви какво може да намерим? — попита Алварадо.

— Изобщо не съм притеснен. Но в Америка си имаме едно нещо, което го наричаме „конституция“. — Той се ухили. — И точно тя прави страната ни велика. Аз играя по правилата. И вие би трябвало да го правите.

Йорк въздъхна дълбоко. Тротър го огледа студено.

— Ако няма какво да криете, не би трябвало да има проблем — каза Алварадо.

— Ако вие имате вероятна причина, не би трябвало да имате проблем да получите съдебна заповед.

— Значи ни казвате, че нямаете никакво намерение да застрашите господин Йорк по никакъв начин.

Тротър се изсмя.

— Това е абсурдно. — После гласът му стана лден. — Това, което допускате, е доста сериозно. Ако започнете да разпространявате подобни слухове, може да стане доста притеснително. И за мен... и за вас. Надявам се, осъзнавате това.

— Нападение и нахлуване с взлом са сериозни престъпления — каза Алварадо.

Тротър вдигна саксията с кактуса. Беше впечатляващ — големите му бодли изглеждаха застрашителни.

— Ако няма друго...

— Не, няма друго. Благодарим, че ни отделихте от времето си.

Лампърт кимна на партньора си и двамата с Йорк се запътиха съм колите.

Когато стигнаха паркинга, Лампърт каза:

— Този е намислил нещо.

Йорк кимна.

— Така е. Начинът, по който ме изгледа... Сякаш казваше: „Ще те пипна, кълна се“.

— Поглед? Изобщо не става въпрос за това. Не го ли чухте? Каза, че не се интересува от „алармите“. А аз не съм споменавал в разговора ни за аларми. Казах „безопасност“, а това е доста широко понятие. Струва ми се, че Диас е казал истината.

Йорк остана впечатлен.

— Не бях забелязал. Добро попадение. Какво ще правим сега?

— Носите ли списъка, който ви поисках? На тези, които могат да ви имат зъб?

Йорк му подаде един лист.

— Мога ли да направя нещо друго?

Оглеждайки списъка, Лампърт каза:

— Да, можете — не е лошо да помислите за бодигард.

Стан Ебърхарт приличаше малко на Лампърт — солиден, с идеална подстрижка, сериозен, напрегнат като териер, но за разлика от него имаше тен. Масивният мъж беше застанал на входа на дома на Йорк и бизнесменът го покани вътре.

— Добро утро, сър.

Говореше легко провлачено и беше олицетворение на спокойствието. Ебърхарт беше шеф на охраната на компанията на Йорк — „Йорк-Макмилън-Уинстън Инвестмънтс“. След срещата си с полицайите Тротър Йорк повика охранителя в офиса си и му обясни ситуацията.

Ебърхарт се съгласи с думите, че „се налага да се обсъди подробна стратегия за действие, която да покрива всяка възможност“. Звучеше точно като ченгетата от Скотсдейл, което не беше учудващо — Ебърхарт беше работил като полицай във Финикс.

Оказа се, че подробната стратегия представлява план за охранителни действия и Йорк реши, че сигурно ще е добър. Ебърхарт беше голяма клечка в корпоративния охранителен бизнес. Освен че беше работил в отдел „Убийства“ във Финикс, Йорк знаеше, че Ебърхарт е бивш федерален наркоагент и частен детектив. Беше експерт по карате с черен, червен или някакъв си там колан, можеше да управлява хеликоптери и притежаваше около стотина пистолета. Йорк беше чувал, че хората от охранителния бизнес се занимават с всичките тези простотии, свързани с живота на открито. Яки момчета. Това беше нещо, което Йорк не разбираше. Ако не ставаше въпрос за печелене на пари, голф, мартини и жени — какъв беше смисълът?

Бяха сами в къщата — Керъл беше на урока си по тенис — и Йорк покани Ебърхарт в солариума. Охранителят огледа огромното помещение с изражение, което не преливаше от задоволство.

Зашо? Да не би да си мисли, че е твърде открыто заради стъклените стени? Или пък го притесняват гадните снайперисти?

Йорк се засмя мислено.

Ебърхарт предложи да отидат в кухнята, за да бъдат далече от стъклените прозорци. Йорк сви рамене. Щом трябва в кухнята, в кухнята.

Седнаха край кухненския плот. Мъжът разкопча сакото си — винаги носеше костюм и връзка, независимо от температурите.

— Преди всичко, нека ви кажа какво научих за Тротър. Роден е в Ню Хемпшър, завършил инженерни науки в Бостън. Оженил се и постъпил в армията. След като се уволнил, се върнал тук. Каквото и да се е случило след това — материалите в досието му не ни позволяват да разберем точно — изглежда изцяло е променило живота му. Основал компания по озеленяване. А после жена му починала.

— Починала? Може би това е в основата — обвинява мен за това. Какво се е случило?

Ебърхарт поклати глава.

— Имала е рак. А вие, вашата компания и вашите клиенти нямате никаква връзка с лекарите, които са я лекували или с

болница.

— Проверихте ли това?

— Качеството на стратегическия план се определя от интелигентността на съставителя — изрече сухо мъжът. — Сега, относно семейството му. Има три деца, Филип, Селест и Синди, на възраст четиринаесет, седемнадесет и осемнадесет. И тримата учат в местни държавни училища. Добри деца, не са имали неприятности със закона.

Той показва снимки, които изглежда бяха взети от училищни годишници: клощаво симпатично момче и две момичета — едната закръглена и хубава, другата слаба и атлетична.

— Някога да сте сваляли момичетата?

— Не, за бога. — Йорк остана малко обиден от въпроса. Все пак той се придържаше към някакви стандарти.

Ебърхарт не попита дали шефът му е проявил някакви желания по отношения на сина. Ако го беше направил, Йорк щеше да го уволни на секундата.

— Известно време Тротър е живял сам. Миналата година се е оженил повторно за Нанси Стокард — брокер на недвижими имоти, на трийсет и девет. Разведена от пет години, има десетгодишен син.

Появи се нова снимка.

— Познавате ли я?

Йорк погледна снимката. Ето това беше жена, по която можеше да си падне. Хубава, но по приемлив начин. Чудесна за една нощ. Или две. Но за съжаление, помисли си той, нямаше начин да си спомни.

— Така — продължи Ебърхарт. — Тротър изглежда добър човек, обича децата си, води ги на мачове и плуване. Образцов родител, образцов съпруг и добър бизнесмен. Миналата година е изкарал куп пари. Плаща си данъците, дори понякога ходи на църква. А сега да ви обясня какво предвижда нашият стратегически план.

Планът включваше две групи специалисти по охраната — едната за наблюдение на Тротър, а другата за негова лична охрана. Щяло да излезе доста скъпо — ченгетата под наем не били евтини.

— Но, честно казано, не мисля, че това ще продължи дълго, сър — каза Ебърхарт и обясни, че и седемте охранители, на които се е спрял, са бивши полицаи и са наясно как се разследва престъпление и как се разпитват свидетели. — Като обединим усилията си, ще можем

да съберем достатъчно материал, за да го приберем на топло за дълго време. Ще ангажираме повече хора и ресурси по този случай от полицейското управление на Скотсдейл.

И, бога ми, хонорарът им вероятно ще бъде колкото годишния бюджет на полицията.

Йорк очерта дневния си режим и този на Керъл — магазините, където пазаруват, ресторантите и баровете, които редовно посещават и добави, че желае охранителите да спазват дистанция, защото все още не беше споделил ситуацията с Керъл.

— Тя не знае ли? — изненада се Ебърхарт.

— Не. Вероятно няма да го приеме благосклонно. Знаете ги жените.

От реакцията му Йорк заключи, че Ебърхарт не знае точно какво има предвид, но каза:

— Ще направим всичко по силите си, сър.

Йорк изпрати охранителя до вратата и му благодари. Мъжът посочи първият екип — бяха в бежов форд, паркиран през две къщи. Йорк дори не ги беше забелязал, когато преди малко отвори вратата. Което означаваше, че си разбират от работата.

След като специалистът по сигурността потегли, Йорк погледна отново към задния двор и хоризонта над пустинята. И си спомни, че се беше присмял на идеята за снайперисти. Сега тази мисъл изобщо не му се виждаше смешна.

Йорк се прибра в къщата и спусна завесите на всички прозорци, които гледаха към красивата пустинна шир.

Дните минаваха един след друг, работата отново затисна Йорк и той се отпусна. Екипите, охраняващи Йорк и Керъл, държаха необходимата дистанция и съпругата му нямаше ни най-малка представа, че когато излиза по ежедневните си задачи — на маникюр, фризьор, на пазар или в клуба — си има бодигард.

Екипът за наблюдение следеше отблизо Тротър, който изглежда дори и не подозираше това и изпълняваше ежедневните си задължения. Един-два пъти изчезна от радара на екипа, но само за кратки периоди от време и те нямаше причина да мислят, че се опитва да се измъкне от преследвачите си. Когато изчезваше, екипите,

охраняващи Йорк и Керъл засилваха мерките за сигурност. Нямаше никакви инциденти.

Междуд временено Лампърт и Алварадо продължаваха да проучват списъка на хора от миналото на Йорк, които биха могли да му имат зъб. Някои от тях изглеждаха вероятни, други — невъзможни, но така или иначе при всички стигаха до задънена улица.

През уикенда Йорк реши да замине на почивка в Санта Фе — малко голф и малко пазар. Не смяташе да взима охраната, защото щеше да бъде много трудно да не бъдат забелязани от Керъл. Ебърхарт сметна, че това е добра идея. Неговата задача щеше да бъде да държи Тротър под око и ако той напусне Скотсдейл, един екип веднага да излети за Санта Фе, за да покрива Йорк.

Семейството потегли рано. Охранителят каза на Йорк да излязат от града по заобиколни пътища, след което да спрат на определено място на изток от града, където да се уверят, че никой не ги следва.

Йорк изпълни всичко точно. Нямаше преследвачи. Щом излязоха извън града, Йорк насочи колата към изгряващото слънце и се отпусна в кожената седалка на мерцедеса. Вятърът нахлу в кабриото и разроши косите им.

— Пусни някаква музика, кукло — извика той на Керъл.

— Каква?

— Нещо шумно — провикна се той.

Минута по-късно музиката на Лед Цепелин гръмна от колонките. Йорк щракна бутона за автоматичен контрол и залепи педала на пода.

Ебърхарт седеше в белия бус за наблюдение. Намираше се съвсем близо до червеникавата къща на Рей Тротър, когато телефонът му избръмча.

— Да?

— Стан, имаме си проблем — беше Джулио, един от наетите полицаи.

— Казвай.

— Той излезе ли вече?

— Йорк ли? Да, преди час.

— Хм-м.

— Какво има?

— Тук съм при един търговец, близо до озеленителната компания.

Ебърхарт беше разпратил хора в магазините близо до дома и фирмата на Тротър. Бяха им раздадени снимки и те разпитваха служителите за евентуални покупки, направени от това лице наскоро. Хората от охранителната служба не бяха, разбира се, от органите на реда, но Ебърхарт знаеше, че двайсетдоларовите банкноти отварят почти толкова врати колкото и полицейските значки. Вероятно дори повече.

— И?

— Преди два дена един тип, който много приличал на Тротър, е поръчал екземпляр на техническо ръководство за спортни коли мерцедес. Наръчникът пристигнал вчера и той си го купил. По същото време купил и комплект гаечни ключове и киселина за акумулатор. Стан, наръчникът е бил специално за спирачната система. И това е станало, когато Тротър ни изчезна за един-два часа.

— Мислиш, че се е добрал до мерцедеса на Йорк?

— Малко вероятно, но не е изключено. Според мен трябва да приемем, че е така.

— Ще ти се обадя пак.

Ебърхарт затвори и веднага позвъни на Йорк. Разсеян глас промърмори едно „Здрави“.

— Господин Йорк, обажда се...

— В момента не мога да говоря. Моля оставете съобщение. Ще ви се обадя веднага щом мога.

Ебърхарт прекъсна връзката и опита отново. Пет пъти. И след всяко иззвъняване се чуваше единствено безизразния глас на телефонния секретар.

Йорк беше издул мерцедеса — караше с над сто мили в час.

— Не е ли страхотно? — провикна се той през смях. — Уаау!

— Какво? — извика Керъл. Бученето на вятъра и пронизителният глас на Робърт Плант бяха заглушили гласа му.

— Вълшебно е, бейби.

Но тя не отговори. Беше се загледала напред със свити вежди.

— Там май има завой — изкрещя тя и добави още нещо, но той не го чу.

— Какво?

— Намали!

— Тази кукличка може да се завърта около себе си, бейби.
Всичко е наред.

— Скъпи, моля те. Намали.

— Знам как да карам.

Бяха върху прива отсечка, която след това се спускаше по стръмен наклон. В края му шосето правеше рязък завой и продължаваше по мост над дълбока урва.

— Намали, скъпи, моля те! Има завой!

Господи, понякога просто не си струваше труда.

— Добре де.

Той вдигна крак от педала.

И тогава се случи.

Йорк не разбра какво точно става — огромен водовъртеж от пясък ги засмука и завъртя, сякаш колата беше в центъра на торнадо. Небето изчезна. Керъл се вкопчи в таблото и запищя. Йорк стисна волана с изтръпнали ръце и отчаяно се опита да се върне на пътя. Единственото, което виждаше, беше пясък, който шибаше лицето му.

— Ще умрем, ще умрем — простена Керъл.

След това някъде високо над тях припуха метален глас.

— Йорк, веднага спрете колата! Спрете колата!

Той погледна нагоре и видя полицейски хеликоптер. Беше на трийсетина стъпки над главата му, а проклетата пясъчна буря беше предизвикана от роторите му.

— Кои са тези? — изпищя Керъл. — Кои са тези?

— Спирачките ви ще откажат — чу се отново гласът. — Не тръгвайте надолу по склона!

— Кучият му син — извика Йорк. — Пипал ми е спирачките.

— Кой, Стивън? Какво става?

Хеликоптерът избръзва напред и се приземи преди моста — ако мерцедесът се разбиеше или полетеше в пропастта, спасителните екипи трябваше да се опитат да ги спасят.

Да ги спасят. Или да съберат останките.

Когато превалиха хълма, колата се движеше с около деветдесет мили.

Носът на мерцедеса се насочи надолу и започна да набира скорост.

Йорк натисна здраво спирачките. Ако те откажеха, щеше да се забие в скалите или да падне в пропастта, а с повече от трийсет и пет мили нямаше да може да вземе завоя.

Стивън Йорк стисна здраво кормилото и пое дълбоко дъх.

— Дръж се! — извика той, зави рязко и излезе от пътя. Куфари и кутийки със сода и бира се разхвърчаха от задната седалка.

Докато Керъл пищеше, Йорк се бореше с всички сили да удържи колата. Гумите бяха извън контрол и поднесоха в пясъка. Все пак минаха на косъм от скалите и заораха в пустинята.

Камъни и чакъл посилаха колата, раздробиха предното стъкло и надупчиха калника и капака като изстрели от куршуми. Храсти и бурени шибаха лицата им. Колата подскачаше, тресеше се и се накланяше. На два пъти за малко да се преобърне.

Скоростта намаляваше, но все още се движеха с около четиридесет мили в час. Пясъкът беше толкова дълбок, че той изобщо не можеше да управлява.

— Господи, Господи, Господи... — хлипаше Керъл. Беше се навела надолу и държеше главата си с ръце.

Йорк натисна педала на съединителя, включи на задна предавка и натисна газта до дупка. Моторът иззвистя. Пясъкът се надигна около колата и ги посила.

Колата спря на метър и половина от близката скала. Облян в пот, Йорк се наведе напред и облегна глава на волана. Сърцето му биеше до пръсване. Беше бесен. Защо не му се обадиха тия шибаняци? Нали имаха операция „Черен Сокол“?

После забеляза телефона си. На екрана беше изписано „7 пропуснати обаждания, 5 съобщения — спешни“. Не беше чул сигнала. Вятерът и моторът... и проклетата музика.

Керъл беше изпаднала в истерия. Белият ѝ костюм беше посыпан с пясък.

— Какво става? — изкрешя тя. — Искам да знам! Още сега!

И докато Ебърхарт и Лампърт се придвижваха от хеликоптера към тях, той ѝ разказа цялата история.

— Никаква почивка за уикенда! — обяви Керъл. — И защо не ми каза още в самото начало?

Тази жена, явно за разнообразие, показваше характер.

— Не исках да те тревожа.

— Имаш предвид, че не си искал да те питам какво си направил на някого, че да го накараш да иска тъпкано да ти го върне, така ли?

— Аз...

— Заведи ме вкъщи! Веднага!

Прибраха се с кола под наем. Мерцедесът беше изтеглен от полицията и откаран за търсене на улики и ремонт.

Един час след като влезе през входната врата, Керъл излезе отново. Беше с куфар в ръка — щеше да пътува до Лос Анджелис по-рано от предвиденото.

Йорк изпита скрито облекчение — беше сигурен, че трудно ще се справи едновременно с Тротър и шантавите настроения на жена си. Прибра се, провери ключалките на всички врати и прозорци и прекара нощта с бутилка Джони Уокър и програмата на HBO.

Два дена по-късно, около пет следобед, Йорк тренираше във фитнес салона, приспособен в една от спалните — избягваше фитнес клуба и неговата смъртоносна сауна. Чу звънца на вратата. Взе пистолета, който държеше в антрето, и надникна. Беше Ебърхарт. След три ключалки и едно резе той покани охранителя да влезе.

— Има нещо, което трябва да знаете. Вчера бях сложил два екипа да работят по Тротър. По обяд той отиде в един от мултиплексите на сутрешна прожекция.

— Е, и?

— Има правило: ако някой, който е под наблюдение, отиде на кино сам, е съмнително. Така че двата екипа обмениха информация. Okaza се, че петнадесет минути след като е влязъл, от киното е излязъл някакъв тип в гащеризон с няколко торби боклук. Един час по-късно в киното се появил куриер, който носел голяма кутия. Моят човек е говорил с управителя — чистачите не изнасят боклука до кофите преди пет-шест часа следобед. А за въпросната вечер не са били предвидени никакви доставки.

Йорк се намръщи.

— Това означава, че ви се е измъкнал за около час. А през това време е можел да отиде където си иска — заключи Йорк.

— Не е взел колата си. Наблюдавахме я. И проверихме таксиметровите компании. Никой не е поръчвал такси от този район.

— Искаш да кажеш, че е отишъл някъде пеша?

— Да. И сме почти сигурни къде — „Садърн Стейтс Кемикъл“ е на десет минути от киното. И знаете ли кое е най-интересното? — Той си погледна записките. — Те произвеждат акрилонитрил, метил метакрилат и адипонитрил.

— И какво, по дяволите, е това?

— Промишлени химикали. Сами по себе си не са нищо особено. Важното обаче е, че се използват за направата на водороден цианид.

— Господи! Като отровата?

— Точно така. Един от моите хора проучи химическата компания. Нямат охрана. Варелите с химикали са наредени на открито край платформата за товарене. Тротър спокойно би могъл да отиде, да си вземе достатъчно, за да направи отрова, с която да убие десетина души без никой да го забележи. И познайте кой е правил озеленяването на компанията?

— Тротър.

— Така че той е запознат с химикалите и знае къде ги държат.

— Всеки ли може да направи цианид?

— Изглежда не е много трудно. А като се има предвид, че Тротър се занимава с озеленяване, значи е запознат с химикалите и товорете. И не забравяйте: той е бил в армията по време на първата война в Залива. Много от тези момчета имат голям опит с химическото оръжие.

Бизнесменът стовари ръката си върху плота.

— По дяволите, значи той има тази отрова, а аз не мога да съм сигурен дали не е сипал от нея в яденето или във водата ми! Така ли е?

— Е, не е точно така — каза успокоително Ебърхарт. — Домът ви е охраняван. Ако си купувате пакетирана храна и държите под око нещата в ресторантите, може да контролирате риска.

Да контролира риска...

Отвратен, Йорк се върна в коридора, грабна плика, който съдържаше последната пратка с пури, разкъса го и влезе отново в кухнята.

— Дори не мога да изляза, за да си купя нещо за пущене — все още беше афектиран от информацията на Ебърхарт. — Като затворник.

Това съм аз.

Йорк започна да рови в едно от чекмеджетата — търсеше ножче за пури, намери го и отряза крайчето на една Маканудо. Захапа гневно пурата, щракна запалката и доближи пламъка до устата си.

Точно в този момент един глас изкрещя „Не!“. Стреснат, Йорк посегна към пистолета си. Но преди да може да го извади, някой го сграбчи и събори на пода. Задъхвайки се от болка, той се надигна. Цялото му тяло се тресеше. Огледа се, но не видя никаква заплаха.

— Какви ги вършиш? — изкрещя той на охранителя.

Дишайки тежко, Ебърхарт стана и помогна на шефа си да се изправи.

— Съжалявам... Трябаше да ви спра... Пурата.

— Каква пура?

— Пурата. Не я докосвайте.

Охранителят извади няколко плика. В единия сложи пурите, а в другия пощенския плик.

— Когато ви разпитвах за магазините, от които пазарувате... във връзка с охранителните мерки, ми казахте, че купувате пурите си от Финикс, нали?

— Точно така. И?

Ебърхарт посочи пощенското клеймо.

— Тези са изпратени от пощенски щанд от мола в Сонора Хилс.

Йорк си помисли: „Това е близо до...“.

— На три минути от фирмата на Тротър — продължи мислите му Ебърхарт. — Той би могъл да позвъни в магазина и да се информира кога сте поръчали доставка. После сам да купи една кутия и да ги натъпче с отрова. Така че ще изследваме пурите и ще разберем какво ви е подготвил.

— Не трябва ли... искам да кажа, за да се отровя с цианид, не трябва ли да го погълна?

— М-да. — Експертът по охраната помириса внимателно плика.

— Цианидът мирише на бадеми. — Той поклати глава. — Не мога да преценя. Може би тежкият аромат на тютюн прикрива всички останали.

— Бадеми — прошепна Йорк. — Бадеми... — Той помириса пръстите си и започна истерично да си мие ръцете.

Докато си бършеше ръцете с хартиена кърпа, Йорк хвърли поглед към Ебърхарт, който беше потънал в мисли.

— Сега пък какво има? — троснато попита бизнесменът.

— Мисля, че е време за смяна на плана.

На следващия ден Стивън Йорк паркира наетия мерцедес на горещия прашен паркинг пред полицейския участък в Скотсдейл и се огледа притеснено дали няма да зърне тъмносиния лексус на Тротър. Когато излезе от колата, носеше пластмасови пликове, в които бяха сложени пощенския плик, пурите и храна от кухнята му. Внесе ги в страдата и потръпна — тези момчета бяха издули климатиците докрай.

В конферентната зала на партера го посрещнаха четирима мъже: приятелският екип Лампърт и Алварадо, Стан Ебърхарт и мъж, облечен в абсолютно същите дрехи като Йорк и с неговото телосложение.

Мъжът се представи като Питър Билингс, полицай под прикритие.

— Докато се представям за вас, господин Йорк, дали ще мога да ползвам басейна и ваната ви? — пошегува се той.

— Ваната?

— Шегичка — каза Билингс.

— А-а — измърмори Йорк и се обърна към Лампърт: — Ето ги.

Детективът пое пликовете и ги подхвърли разсеяно върху един празен стол. Според теста, който Ебърхарт извърши в дома на Йорк, нито пурите, нито храната съдържаха отрова. Затова пък самото им донасяне в участъка — най-вероятно под отмъстителния поглед на Тротър съставляваше важна част от техния план. Налагаше се да накарат Тротър да повярва, поне за следващите час-два, че те са убедени в намерението му да отрови Йорк.

След като получи отрицателни резултати от тестовете, Ебърхарт заключи, че Тротър използва тази история с цианида само за прикритие и за отвлечане на вниманието. Ако полицайите си мислят, че знаят планирания метод на атака, те ще имат готов план за действие по отношение на този вид атака, но не и на действителната.

Но каква щеше да бъде истинската атака? Как всъщност смяташе Тротър да ликвидира Йорк?

За да открие това, Ебърхарт предприе крайни мерки и влезе тайно в дома на Тротър. Докато озеленителят заедно с жена си и децата си бяха навън, Ебърхарт изключи алармата и охранителните камери и внимателно претърси офиса. В бюрото намери скрити книги за саботаж и наблюдение. На две от страниците се обясняваше как да превърнем бутилки с пропан в бомба и как да си направим дистанционни детонатори. Страниците бяха отбелязани с пощенски талончета. Намери и още една улика: листче, на което пишеше „Градини Родригес — Доставки“. А това беше мястото, където Стивън Йорк отиваше всяка събота следобед, за да напълни пропановите бутилки за барбекюто си. Според Ебърхарт планът на Тротър бе да фокусира вниманието на полицията върху опасността от отравяне, докато той организира „инцидент“ с експлозия, след като Йорк си вземе новата бутилка с пропан.

Естествено, охранителят не можеше да отиде в полицията с тази информация — това би означавало да признае, че е нахлул в частна собственост — затова той каза на Бил Лампърт, че е научил от свои източници, че Тротър разпитва за бутилки с пропан, както и мястото, откъдето пазарува Йорк. За заповед за обиск не можеше дори да се говори — уликите бяха крайно недостатъчни, затова детективът прие с явно нежелание плана на Ебърхарт да хванат Тротър на местопрестъплението. А това включваше следното:

Първо — Тротър трябваше да остане с убеждението, че полицията се е заела сериозно с възможността от отравяне.

Второ — Тротър вероятно знаеше, че Йорк ходи да зарежда пропан-бутан всяка събота следобед. Затова Йорк трябваше да занесе пурите и храната в полицейския участък за тестване, което би им отнело няколко часа.

Трето — Тротър ще го проследи.

Четвърто — Йорк ще излезе от полицейското управление и ще си вземе нова бутилка с пропан. Само че в колата няма да е Стивън Йорк, а двойникът му — детектив Питър Билингс. Билингс ще вземе нова бутилка от магазина на Родригес, но за по-голяма сигурност тя ще бъде празна и ще я прибере в колата си.

Пето — Йорк-Билингс ще се върне в магазина, за да поразгледа, а Лампърт и екипът му ще изчакват Тротър да влезе в действие.

— Е, къде е нашият човек? — попита Лампърт партньора си.

Алварадо докладва, че Тротър е излязъл от дома си почти по същото време като Йорк и се е отправил в същата посока. За малко са го загубили в трафика, но след това отново са го прихванали на паркинга на магазин за храни на едро, съвсем близо до магазина на Родригес. Един от полицайите го видял вътре.

Лампърт се обади на останалите от екипа:

— Всичко върви по план — обяви той.

Изпълнявайки ролята си на Йорк, Билингс излезе навън, влезе в колата и се вля в трафика. Ебърхарт и Йорк тръгнаха след него с друга кола. Дистанцията беше голяма, защото съществуващата възможност Тротър, ако преследва Билингс, да ги забележи.

Двайсет минути по-късно полицаят под прикритие спря пред магазина на Родригес, а Ебърхарт и Йорк паркираха на паркинга на малък супер през една пресечка. Лампърт и екипът се придвижиха към позицията.

— Добре — прозвуча гласът на Билингс по радиостанцията. — Влизам да взема бутилката.

Йорк и Ебърхарт се наведоха напред, за да виждат по-добре какво става. Йорк едва успяваше да различи мерцедеса си нагоре по улицата.

Лампърт включи радиостанцията си.

— Появи ли се Тротър?

— Още не е излязъл от хранителния магазин — прозвуча глас от говорителя на панела на радиостанцията.

След минута прозвучала гласът на Билингс:

— До всички. Натоварих бутилката в колата. На задната седалка е. Връщам се в магазина.

След петнайсет минути Йорк чу задъхания глас на един от полицайите:

— Става нещо... Мъж с шапка и слънчеви очила, може да е Тротър, се приближава към мерцедеса откъм изток. В едната си ръка държи торба и нещо в другата. Може да е детонатор... Или пък самото взрывно устройство.

Специалистът по сигурността кимна на Стивън Йорк и каза:

— Започва се.

— В полезрението ми е — включи се друг полицай.

Наблюдаващият полицай продължи:

— Той се оглежда... Момент... Добре, заподозреният премина покрай колата на Йорк. Не видях много добре, но се спря. Може да е пуснал нещо под колата. Сега пресича улицата... Влиза в „Мигел“.

Лампърт съобщи по радиостанцията:

— Оттам ще детонира устройството... Хайде, момчета, да блокираме улицата и да вкараме полицай под прикритие в „Мигел“, за да го държим под око.

Ебърхарт погледна към Йорк, повдигна вежди и се усмихна.

— Това е то.

— Надявам се — тревожно отвърна Йорк.

Полицайтите започнаха да се придвижват бавно напред покрай сградите от двете страни на заведението на Мигел, където Тротър трябваше да изчака „Йорк“ да се върне в колата си, за да задейства взривното устройство.

По радиостанцията прозвуча нов глас:

— Вътре в заведението съм — прошепна вторият полицай под прикритие. — Виждам лицето. До прозореца е. Гледа навън. Не се вижда оръжие... Извади нещо... може би малък компютър... вероятно с антена. Току-що написа нещо... Предполагам, че е заредил устройството.

— Прието — отвърна Лампърт. — На позиция сме. Трима зад бара, двама отпред. Улицата е блокирана. При Родригес е чисто. Изведохме всички през задната врата. Готови сме за залавянето.

Ебърхарт барабанеше влудяващо с пръсти по волана. Ще се съпротивлява ли Тротър? Може би ще се паникьоса и... мислеше си Йорк, докато се опитваше да не обръща внимание на звука. Подскочи, когато Ебърхарт стисна силно ръката му. Охранителят гледаше в огледалото за обратно виждане. Беше сръщил вежди.

— Какво е това?

Йорк се обърна. На багажника се виждаше малък издут книжен плик.

Господи, докато те са се взирали в мерцедеса на Йорк, някой бе оставил върху багажника им нещо, което можеше да гръмне всеки момент.

— Говори Ебърхарт. До всички екипи, внимание!

— Какво има, Стан? — попита Лампърт.

— Той ни изигра! — извика задъхано Ебърхарт. — Нищо не е поставил под мерцедеса. А ако го е направил, има още едно устройство върху нашата кола. Сложено е в плик на хранителния магазин. Излизаме.

— Не, недейте — чу се друг глас по радиостанцията. — Говори Граймс от отряда за обезвреждане на бомби. Устройството може да е с реле за натиск. Всяко движение ще го задейства. Не мърдайте! Ще изпратим полицай!

— Това е двоен финт — промърмори Ебърхарт. — Подвежда ни с отровата, а после с фалшиви бомба в мерцедеса. През цялото време ни е наблюдавал и е планирал да ни доведе в това положение... Господи.

— До всички екипи — извика Лампърт. — Влизаме в бара. Не му давайте възможност да натисне детонатора.

Ебърхарт покри лицето си с якето.

Стивън Йорк не беше убеден, че това ще го предпази кой знае колко от избухваща газова бутилка, но и той направи абсолютно същото.

— Готови ли сте? — прошепна Лампърт на Алварадо и останалите от екипа, струпани пред задния вход на „Мигел“.

Всички кимнаха.

— Да го направим!

Докато част от полицайите нахлуха през предната врата, те връхлетяха в заведението с тръсък и с насочени пистолети и автомати.

Щом се озова в бара, Лампърт се прицели в главата на Тротър, готов да го закове, ако направи и най-малкото движение към детонатора.

Но заподозреният само се обърна. Както и останалите посетители, при вида на тежковъръжените полицаи Тротър бе видимо изплашен и изненадан.

— Горе ръцете! Тротър, не мърдай!

С очи, разширени от ужас, озеленителят слезе несигурно от високия стол и вдигна ръцете си.

Един полицай от групата на сапьорите застана между Тротър и детонатора и го огледа внимателно. В същото време полицайите от тактическия екип повалиха мъжа на земята и го закопчаха.

— Нищо не съм направил! За какво е всичко това?

Детективът извика в микрофона:

— Хванахме го. Бомбени звена едно и две, заемете се с операция обезопасяване.

Все още в колата, Ебърхарт и Йорк в абсолютна тишина полагаха усилия да останат неподвижни. Йорк имаше усещането, че ударите на сърцето му са толкова силни, че ще детонират бомбата.

Вече знаеха, че Тротър е задържан и не може да задейства бомбата. Но това не означаваше, че устройството не е настроено за свръхчувствителен натиск. Ебърхарт беше използвал последните пет минути да изнася лекция на Йорк за това колко чувствителни са някои бомбени детонатори, докато накрая Йорк се принуди да му каже да си затваря, по дяволите, шибаната уста.

Увит в якето си, бизнесменът надничаше в страничното огледало и наблюдаваше как полицаят в зелен противобомбен костюм приближава бавно към колата. Металният говорител на радиостанцията изпуска:

— Ебърхарт, Йорк, останете напълно неподвижни.

— Разбира се — отвърна Ебърхарт с гърлен шепот, почти без да движи устни.

Йорк видя полицаят да се приближава и да наднича в книжната торба. След това униформеният извади фенерче и го насочи вътре, изучавайки съдържанието.

С дървена сонда, приличаща повече на дълга клечка за зъби, той внимателно провери плика.

По високоговорителя чуха нещо, което приличаше на сподавено възклищание.

Йорк се сгърчи.

Но не беше ахване.

Зукът беше смях. Последван от думата „огризки“.

— Какво?

Полицаят си свали качулката и се приближи до предната част на колата.

С трепереща ръка Йорк отвори прозореца.

— Огризки — повтори мъжът. — Нечий обяд. Ял е суши, турния и „Ю-Ху“ — онзи шоколадов десерт. Това не е менюто, което аз щях да избера.

— Огризки? — Гласът на Лампърт изплюща през говорителя.

— Тъй вярно.

Първият сапьорски екип се обади да докладва: претърсването на мястото под мерцедеса на Йорк не е разкрило нищо, освен смачкана пластмасова чашка, която може да е била, но може и да не е била хвърлена от Тротър там.

Йорк избърса лицето си, слезе от колата и се облегна на вратата.

— По дяволите, тоя ни разиграва като на верижка. Да вървим да поговорим с кучия му син.

Лампърт вдигна поглед и видя Ебърхарт и Йорк да крачат гневно и да влизат в бара на Мигел. Посетителите отново се хранеха и очевидно се наслаждаваха на този епизод „на живо“ на „Закон и ред“.

Той се обърна отново към униформения полицай, който току-що беше претърсил Тротър.

— Портфейл, ключове, пари. Нищо друго.

Друг детектив от сапьорската бригада беше проучил внимателно „детонатора“ и докладва, че са се заблудили — било е само малък лаптоп. Докато Йорк размишляваше над това, на вратата се появил цивилен полицай и каза:

— Претърсихме колата на Тротър. Няма експлозиви.

— Експлозиви? — попита Тротър с дълбоко учудване.

— Я не се прави на интересен — сопна се Лампърт.

— Но имаше празна газова бутилка — добави полицаят.

— От магазина на Родригес.

— Газта ми свърши — каза Тротър. — Винаги ходя в този магазин. Смятах да се отбия след обяда. — Той кимна към менюто на бара. — Опитвали ли сте някога „тамалес“ тук? Най-доброто е в града.

— Разиграваш ни като риба на въдица, дяволите да те вземат — промърмори Йорк. — Накара ни да си мислим, че огризките ти са бомба.

По лицето на озеленителя пробягна студена усмивка.

— И защо си мислихте, че мога да имам бомба?

За момент настъпи тишина. После Лампърт се обърна към Ебърхарт, който избягваше погледите на всички. Тротър кимна към компютъра.

— Натиснете бутона „play“.

— Какво? — попита Лампърт.

— Бутон „play“.

Докато оглеждаше компютъра, Лампърт се поколеба.

— Не е бомба. А дори и да беше, бих ли гръмнал и себе си?

Детективът натисна копчето.

— Господи! — измърмори Ебърхарт, когато малкият еcran оживя.

На видеото се виждаше охранителят, който претърсва някакъв офис.

— Стан? Ти ли си това? — попита Лампърт.

— Аз...

— Да, той е — каза Тротър. — Намира се в офиса ми у дома.

— Каза ни, че си научил от свой източник, че Тротър разпитва за газови бутилки и къде пазарува Йорк.

Охранителят замълча.

— Канех се да се отбия в полицейското управление след обяда и да оставя този диск — подхвърли Тротър. — Но така и така сте тук... вземете го, ваш е.

Полицайтите бяха вперили поглед в экрана и мълчаливо наблюдаваха как Ебърхарт тършува в бюрото на Тротър.

— Е, как ще го формулираме? Нахлуване с взлом, посегателство на частна собственост. И в случай че щяхте да попитате — да, смяtam да предявя обвинение. Какво ще кажете, момчета? С всички пълномощия на закона.

— Но аз... — заекна охранителят.

— Ти какво? — допълни Тротър. — Изключи захранването. Аварийното също. Но в последно време станах малко параноичен благодарение на господин Йорк. Така че инсталирах два аварийни агрегата.

— Нахлул си в дома му? — Стивън Йорк се обърна шокиран към Ебърхарт. — Не си ми казал.

— Ах ти, проклет Юда! — избухна Ебърхарт. — Ти знаеше точно какво правя. Даде ми съгласието си! Ти искаше да го направя!

— Кълна се — каза Йорк, — за първи път чувам за това.

Лампърт поклати глава.

— Стан, защо го направи? Бих могъл да си затворя очите за някои неща, но влизане с взлом? Много глупаво.

— Знам, знам — каза Ебърхарт със сведен поглед. — Но отчаяно искахме да хванем този тип. Той е опасен. Притежава книги за саботаж и наблюдение... Моля те, Бил, прояви снизходителност.

— Съжалявам, Стан — каза Лампърт и кимна към един от полицайите, който сложи белезници на охранителя. — Отведи го за регистриране.

Тротър се провикна след него:

— Ако си любопитен за тези книги — да ме беше питал. Щях да ти кажа. Трябваха ми за едно проучване. Опитвам се да пиша криминале. Напоследък май всички го правят. Записал съм няколко глави на компютъра. Защо не провериш, ако не ми вярваш?

— Лъжеш! — Йорк се обърна към Лампърт. — Ти знаеш защо го е направил, нали? Това е част от плана му.

— Господин Йорк, просто...

— Не, не, помисли само. Създава ситуация, за да дискредитира моя бодигард и да ме остави без охрана. А после изиграва всичко това с фалшивата бомба, за да разбере как процедирате — сапьорската бригада, с колко полицаи разполагате, кои са полицайите под прикритие...

— Вие ли оставихте торбичка от хранителния магазин върху багажника на колата на господин Ебърхарт? — попита Алварадо.

— Не — поклати глава Тротър. — Ако мислите, че съм аз, защо не проверите за отпечатъци.

Йорк посочи джоба на Тротър.

— Ръкавиците! Разбира се, че няма да има отпечатъци. Защо носи ръкавици в тази горещина?

— Аз съм озеленител. Обикновено работя с ръкавици. Повечето ми колеги го правят... Трябва да кажа, че цялата тази работа започна да ми омръзва. Някакъв надничар ви казва нещо си и вие решавате, че аз съм убиец или нещо подобно. Е, до гуша ми дойде да нахлувате в дома ми и да ме държите под наблюдение. Мисля, че е време да се обадя на адвоката си.

Йорк се приближи пътно до Тротър.

— Лъжеш! — гневно извика той. — Кажи защо го правиш! Кажи ми, по дяволите! Припомних си всичко лошо, които съм правил през живота си. Наистина всичко. Бездомникът, който ми искаше дребни, а аз го посъветвах да си намери работа, продавачката, която нарекох

глупава свиня, защото ми обърка поръчката, момчето, на което не дадох бакшиш, защото не говореше английски... Всяко проклето дребно нещо! Прегледах живота си под микроскоп. Не знам какво съм ти направил. Кажи ми! Кажи ми! — Докато говореше, лицето му почервена, а жилите му изпъкнаха. Ръцете му бяха свити в юмруци и спуснати плътно до тялото му.

— Нямам представа за какво говориш — каза Тротър и вдигна ръцете си. Белезниците издрънчаха.

Детективът нареди на един от полицайите да ги свали.

Целият в пот, Йорк се обърна отново към Лампърт:

— Не! Това е част от неговия план!

— Склонен съм да му вярвам. Мисля, че Диас си е измислил всичко.

— Но сауната... — започна Йорк.

— Само помисли. Нищо не се случи. И спирачките на мерцедеса ти не бяха повредени. Току-що пристигна докладът.

— Ами наръчникът за автомобилни спирачки? Той си беше купил такъв.

— Спирачки ли? — попита Тротър.

— Купил си книга за спирачната система на мерцедес. Не отричай! — отново започна да повишава глас Йорк.

— Защо да отричам? Обадете се в автокъща DMV. Преди седмица си купих стар мерцедес седан. Има нужда от нови спирачки и смятам сам да извърша ремонта. Съжалявам, Йорк, но ми се струва, че имаш нужда от професионална помощ.

— Не, той е купил колата за прикритие — беснееше Йорк.

— Погледнете го! Погледнете очите му! Само чака удобен случай, за да ме убие.

— Купил кола за прикритие? — попита Алварадо, поглеждайки към шефа си. Лампърт въздъхна.

— Господин Йорк, ако сте толкова сигурен, че ви грози опасност, предлагам да си наемете друга бавачка. Лично аз нямам повече време за тези игрички. — Той се обърна към екипа: — Хайде, момчета, да тръгваме. Чакат ни истински случаи.

Детективът забеляза, че барманът се суети наблизо с Тротъровите „тамалес“ в ръка. Той му кимна и човекът отиде и

обслужи озеленителя, който седна отново, разтвори една салфетка и я постла на ската си.

— Вкусно, а? — обърна се той към Тротър.

— Най-доброто.

Лампърт кимна.

— Съжалявам за всичко това.

Тротър сви рамене. Изведнъж настроението му сякаш се промени. Той се обърна с усмивка към Йорк, който се беше запътил към изхода и му извика. Бизнесменът спря и погледна назад.

— Желая ти късмет — каза Тротър и се захвани с обяда си.

В десет часа същата вечер Рей Тротър обиколи дома си и както обикновено каза лека нощ на децата си и на доведения си син. Помалката му дъщеря го беше кръстила „Серийният раздавач на лека нощ“. След това Тротър си взе душ, легна си в леглото и зачака Нанси, която привършваше с миенето на чиниите. Когато лампите в кухнята угаснаха, жена му мина покрай вратата, усмихна му се и продължи към банята.

Тротър дочу шума на душа. Шепотът на падащата вода му доставяше удоволствие. Да, сега беше жител на пустинята, но Рей все още обичаше звуците на влажния Североизток. Облегнат на пет-шест дебели възглавници, той размишляваше върху събитията от деня, особено за инцидента в бара на Мигел.

Стивън Йорк — с червено лице и изплашени очи. Не се контролираше. Приличаше на лунатик. Но затова пък беше сто процента прав — Рей Тротър наистина беше направил всичко, в което го обвини Йорк — от разговора с Диас относно алармените инсталации до поставянето на остатъците от храна върху багажника на колата на Ебърхарт.

Така е, той направи всичко това.

Но никога не бе планирал дори косъм да падне от изящно коафираната глава на Йорк.

Беше разпитвал Диас за охранителната система, но още на следващия ден отправи анонимно обвинение срещу работника за разпространение на наркотици — Рей го беше видял да продава

марихуана на служители от озеленителната компания, надявайки се мъжът да издрънка всичко, свързано с Рей на полицията.

Да, беше купил книгите за саботаж, както и наръчника за спирачки на мерцедес, но и през ум не би му минало да прави бомби или да поврежда колата на бизнесмена. Никога не би използвал и трупчетата в сауната.

Да не говорим за химикалите — нямаше намерение да прави цианид. Вярно, поръча пурите. Между другото бяха много хубави и напълно неотровни.

Дори докладите на психолозите в Асоциацията на ветераните бяха изцяло плод на фантазията на Рей. Беше отишъл в офиса, беше поискал да види досието си, уж да го прегледа, и беше пъхнал няколко листа със записи, правени преди години от терапевт по време на сеанси, в които се говори за „години на нестабилност“ след службата му в армията. Целият доклад беше измислица.

О, да. Душата му изгаряше от желание да отмъсти на Стивън Йорк. Но не ставаше въпрос за физическа разплата — Тротър искаше Йорк да повярва, че някой се кани да го убие. Така бизнесменът щеше да прекара дълги часове, измъчван от параноя и самосъжаление и в очакване да чуе как тупва и втората обувка. Какво можеше да очаква ли? Е, да кажем проблеми с колата — да експлодира например. Или пък теч от газовата му инсталация. Защо не изстрел да направи на сол прозорците в спалнята му... А лично с него? Това обикновено присвиване на корема ли е, или първите симптоми на отравяне с арсеник?

Но какво беше провинението, което превърна Рей в ангел на възмездietо?

Не знам какво съм ти направил. Кажи ми, кажи ми, кажи ми...

Рей остана много изненадан, но и развеселен, когато Йорк спомена точно това прегрешение онзи следобед в бара на Мигел.

Рей се върна в мислите си към този есенен ден преди две години. Дъщеря му Селесте се беше прибрала от заведението, в което работеше след училище. Беше много разстроена.

— Какво има? — беше попитал той.

Шестнайсетгодишното момиче не отговори, прибра се в стаята си и затвори вратата. Не беше минало много време откакто майка ѝ беше починала и известна унилост не беше необичайна. Но той настоя

да разбере причината и същата нощ тя сподели инцидента, който я беше разстроил: случка по време на смяната й в Макдоналдс.

Селесте призна, че без да иска е объркала две поръчки и е опаковала сандвич с пилешко на мъж, който си бил поръчал „Биг Мак“. Той си тръгнал, без да разбере грешката, но се върнал след пет минути и се приближил до щанда. Огледал едрото момиче от глава до пети и казал рязко: „Значи не само си дебела свиня, но си и глупава. Искам да говоря с управителя. Веднага!“.

Селесте бе опитала да се държи твърдо, но докато разказваше на баща си за инцидента, една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ. Това разби сърцето на Рей. На другия ден той разбра самоличността на клиента от управителя — Стивън Йорк.

Една самотна сълза...

Може би някои хора нямаше да обърнат внимание. Но тъй като това беше сълзата на неговата дъщеря, Рей Тротър реши, че е време за разплата.

Той чу, че водата спря да тече иолови приятното ухание на парфюм откъм банята. Нанси легна до него и постави глава на гърдите му.

— Виждаш ми се щастлив тази вечер — каза тя.

— Така ли?

— Когато преди малко минах покрай стаята и те видях да се взираш в тавана, изглеждаше... как да кажа? Доволен.

Той се замисли над думата. Най-точната дефиниция. Рей загаси лампата, прегърна жена си и я притегли плътно до себе си.

— Радвам се, че си част от живота ми — прошепна тя.

— Аз също — отвърна той.

Рей се протегна и обмисли следващия си ход. Вероятно ще остави Йорк намира за месец-два. После, точно когато бизнесменът започне да се чувства спокоен, ще поднови атаката.

Какво би могъл да измисли? Може би празно шишенце от лекарство до колата на Йорк, както и малко безобиден ботокс на дръжката на вратата. Това му се видя привлекателно. Ще трябва да провери дали следите от този козметичен препарат дават положителен резултат при тестване за ботулизъм.

След като вече беше убедил полицията, че самият той е невинен, а Йорк е параноик, бизнесменът можеше да си крещи „Вълк!“ колкото

си иска, ченгетата изобщо няма да му обърнат внимание.

Игралното поле беше необятно.

Би могъл да се сдуши със съпругата на Йорк. Тротър беше убеден, че от нея можеше да излезе ентузиазиран съюзник. Докато го наблюдаваше, Рей беше забелязал колко лошо се държи той с нея. Веднъж беше дочул Йорк да си изпуска нервите, когато тя настояваше да се запише в местния колеж, за да завърши образоването си. Йорк ѝ се разкрештя така, като че ли беше някаква тийнейджърка. В момента Керъл беше извън града — вероятно с професора по английски, с когото се беше запознала в колежа в Аризона, където посещаваше лекции, докато се правеше, че ходи на уроци по тенис. Мъжът се беше прехвърлил в друго учебно заведение, но те все още се виждаха — срещаха се в Ел Ей или Палм Спрингс. Рей я беше проследил няколко пъти до офиса на един адвокат в Скотсдейл и предположи, че тя се готови да се разведе с Йорк.

Може би след като разводът се финализира, тя ще прояви желание да му даде полезна вътрешна информация.

Хрумна му и друга идея. Би могъл да изпрати на Йорк анонимно писмо с някакво загадъчно послание. Думите нямаше да имат никакво значение. Но затова пък мириසът? Ще напръска листа с екстракт от бадеми, който издайнически напомня за аромата на цианид. В края на краишата никой не беше сигурен дали той не е направил в действителност една доза отрова.

О, възможностите бяха неизбройими...

Тротър се обрна на една страна и прошепна на жена си, че я обича. След секунди беше дълбоко заспал.

ИМИТАТОРЪТ

Детектив Куентин Алтман наклони стола си назад и той издаде обичайния за всяка оstarяла държавна мебел протяжен скърцащ звук, след което огледа кокалестия неспокоен мъж, седнал срещу него.

— Продължавай — каза той.

— Вземам си, значи, тази книга от библиотеката... ей така, за разнообразие. Никога досега не съм правил това — да чета книга само за удоволствие. Повярвай ми, детектив Алтман, наистина никога. Нямам много време, нали разбираш?

Алтман не беше запознат с този факт, но можеше да го предположи. Уольс Гордън беше единственият криминален репортер на „Трибюн“ в Грийнвил и вероятно тракаше на компютъра си по шейсет-седемдесет часа седмично, ако се съди по броя на репортажите, които бълваха всеки ден с неговото име.

— Чета си, значи, и...

— Какво точно си четеш?

— Роман... криминална история с убийство. Ще стигна и до това. Та значи, чета си аз и започвам да се впрягам — продължи репортерът. — Защото някой, представи си, бе подчертавал отделни пасажи. В книга от библиотеката!

Алтман изсумтя разсеяно. Той беше шеф на отдел „Убийства“ в градче с провинциално име, но с ръст на престъпността като за голям град. Петдесетгодишният детектив беше достатъчно зает и нямаше време за репортери с шантави теории. На бюрото му го чакаха двадесет и две папки с текущи дела, а Уольс му дрънкаше за някакви си надраскани книги.

— От начало не обърнах много внимание, но после се върнах и препрочетох един от подчертаните пасажи. Това ми навя спомени, така че проверих в моргата...

— В моргата? — Алтман смръщи вежди и потърка острата си червеникова коса, в която липсваше и един бял косъм.

— Нашата морга, не вашата — поясни репортерът. — В редакцията на вестника. Всички стари случаи.

— Аха. Схванах. Няма ли най-после да минеш на въпроса?

— Намерих материалите за убийството на Кимбърли Банинг — изстреля името репортерът.

Куентин Алтман повдигна глава. Ето това беше нещо наистина интересно. Двадесет и осем годишната Кимбърли беше удушена преди осем месеца. Убийството ѝ беше извършено две седмици след подобно престъпление — убита студентка абсолвентка. По всяка вероятност и двете убийства бяха извършени от един човек, но веществените доказателства бяха малко и никой не можа да установи какъвто и да е мотив. Алтман много добре си спомняше случая. Убийствата се разследваха от специалния отдел, малкото заподозрени бяха освободени, а случаите позабравени.

Висок и мършав, с изпъкнали жили и вени под бледата си кожа, репортер Уольс се опитваше, най-често без особен успех, да омекоти заплашителния си вид като се обличаше в кафяви сака от туид, джинси и ризи в пастелни тонове. В този момент той напрегнато гледаше ченгето и Алтман имаше неприятното усещане, че репортерът без видима причина следи внимателно всяка негова мимика и жест.

— Помниш ли как целият град изпадна в параноя след убийството на първото момиче? — попита Уольс. — И как всички си залостваха вратите и не пускаха непознати в домовете си?

Алтман кимна.

— Е, виж това. — Репортерът извади от джоба си латексови ръкавици и си ги сложи.

— За какво са ти тези ръкавици, Уольс? — с нескрита досада в гласа попита детективът.

Мъжът не обърна внимание на въпроса и извади от куфарчето си някаква книга. Алтман надзърна, но успя да прочете само заглавието: „Два смъртни случая в малък град“. Никога не беше предполагал, че на бял свят е излязла книга с подобно шантаво заглавие.

— Била е издадена шест месеца преди първото убийство — репортерът отвори книгата на страница, отбелязана с жълто пощенско картонче и я бутна напред. — Прочети тези параграфи.

Няколко мига детективът продължи да гледа репортера с насмешка, но след това завъртя глава, внимателно си сложи очилата и

се наведе напред.

Ловецът знаеше, че след като е убил веднъж, градът ще е нащрек повече от всяко — колективната му душа ще бъде като на тръни, а нервите опънати — като стоманената пружина на капан. Жените ще престанат да се разхождат сами по улиците, а онези, които го правят, непрекъснато ще се оглеждат, подозирали опасност. Само глупак би пуснал непознат в дома си, а Ловецът не изпитваше удоволствие да убива глупаци.

И така, във вторник през нощта той изчака да стане достатъчно тъмно и около единайсет часа се промъкна на Мейпъл стрийт. Заля с бензин покрива на една паркирана кола кабрио и запали кехлибарената течност с остър мириз. Последва страхотна експлозия... Ловецът се скри в храстите и хипнотизиран от торнадото от пламъци и абаносов пушек, завихрен в нощното небе над умиращата кола, зачака. След десетина минути огромни пожарни коли пристигнаха с рев и тръсък на улицата, а виещите им сирени измъкнаха хората от домовете им, любопитни да разберат за какво е тази суматоха.

Сред хората на тротоара беше и млада блондинка с миловидно лице — Клара Стединг. Това беше жената, която Ловецът реши, че трябва да има — да притежава напълно. Тя беше олицетворение на Любовта, тя беше Красота, Страст... Освен това беше в пълно неведение относно ролята си като обект на неговото безумно желание. Вечерният хлад накара Клара да потръпне. Изправена на тротоара заедно с шепа бъбриви съседи, които наблюдаваха как пожарникарите гасят лумналия огън и отправяха думи на съчувствие към смаяния собственик на колата, който живееше през няколко къщи, Клара се огледа, но не го видя. Но Ловецът беше там — само на няколко крачки от своята жертва. Накрая на зяпачите им доскуча, или може би лютият дим на изгоряла гума и пластмаса ги отблъсна и те се върнаха в леглата си, закъснялата си вечеря или

затъпяващата телевизия. Но тяхната бдителност не отслабна — в момента, в който се прибраха, те внимателно заключиха вратите и прозорците си — за да са сигурни, че Ловецът няма да се развилнее в техния дом.

Така постъпи и Клара Стединг. Но нейното усърдие по отношение на веригите и резетата имаше малко по-различен ефект, защото тя заключи Ловеца в собствения си апартамент.

— Господи — промърмори Алтман, — точно това се е случило с Кимбърли Банинг. И точно така извършителят е влязъл... след като е запалил една кола.

— Кабрио — добави Уолъс. — Затова се върнах в библиотеката и намерих други подчертани пасажи. Един от тях е за това как убиецът дебне жертвата си като се прави, че работи за градската управа и подрязва храсти в парка срещу нейния апартамент. Така е била издебната първата жертва на Грийнвилския удушвач — красивата абсолвентка.

Уолъс посочи още няколко пасажа, отбелязани със звездичка. Имаше и бележки в полето. В едната се казваше: „Да се провери това. Важно!“. В другата беше надраскано: „Използва отвличане на вниманието“, „Как се отървава от тялото?“, „Да се има предвид“.

— Значи убиецът е имитатор — каза Алтман. — Проучвал е романа и го е използвал при подготовката на престъплението.

Това означаваше, че в самата книга може да съществува улика, която да ги насочи към извършителя: отпечатъци, мастило, почерк. Затова репортерът си беше сложил ръкавици.

Алтман се загледа в мелодраматичната обложка на книгата — рисунка на мъжки силует, който наднича през прозореца на къща. На свой ред детективът сложи латексови ръкавици и внимателно прибра книгата в специален плик за улики. Кимна към репортера и каза прочувствено:

— Благодаря ти, Уолъс. Повече от осем месеца не сме имали насоки за работа по този случай.

Алтман отиде в съседната стая, която беше офис на неговия помощник — млад, късо подстриган детектив на име Джош Рандал —

и го инструктира да занесе книгата в окръжната лаборатория за анализ. Когато се върна в кабинета си, Уолъс все още беше там, седнал на твърдия стол срещу бюрото на Алтман.

Алтман не се учуди, че репортърът още топли стола му.

— Е, каква отплата очакваш за доброто си дело? — попита той.

— Ексклузивен репортаж, разбира се — надигна се Уолъс.

— Какво друго?

По принцип Алтман нямаше нищо против. Неразрешените случаи се отразяваха зле на имиджа на отдела и ако някое ченге успееше да разреши някое от тях, това със сигурност щеше да се отрази добре на кариерата му. Да не говорим за това, че в момента един убиец се разхождаше на свобода. Това да, но на Алтман дори мисълта за някаква съвсем дребна съвместна работа с Уолъс го изнервяше. Този тип правеше впечатление на човек, неспособен да се владее, и то по доста стряскащ начин.

— Дадено. Ще имаш интервюто си — каза Алтман. — Ще те държа в течение.

Той се изправи в очакване Уолъс да си тръгне.

— Не мърдам от тук, приятел — изграчи репортърът насреща му.

— Това е официално разследване...

— И нямаше да го има, ако не бях аз — повиши глас Уолъс. — Искам да напиша този репортаж от кухнята. Да разкажа на читателите си как изглежда едно разследване на убийство от вашата гледна точка.

Куентин Алтман се опита да поспори, но накрая се съгласи, защото този проклет кучи син имаше право.

— Добре, но не ми се пречкай. А си го направил, а съм те изритал — изпъшка той.

— И през ум не ми минава. — Уолъс придале мистериозно изражение на дългнестото си лице. — Може дори да съм ви от полза.

По дяволите, дори и да беше шега, той го изрече сериозно, помисли си детективът.

— И така, какво правим сега?

— Ти ще се поразходиш, а аз ще прегледам полицейските доклади — предложи Алтман.

— Но...

— Спокойно, Уолъс. Разследването отнема доста време. Отпусни се, свали си сакото и изпий една чаша от нашето чудесно кафе.

Уольс хвърли презрителен поглед към килера, който служеше за кафене в полицейския участък, облещи очи и смени заплашителния си тон отпреди малко със смях.

— Виж ти, виж ти! Много, много интересно. Не знаех, че все още правят нес.

Куентин Алтман не беше водил лично разследването по случая на Грийнвилския удушвач. Да, беше взел участие и той, и целият отдел. Но полицаят, който отговаряше за случая, бе Боб Флечър — сержант на служба в полицията откакто се помнеше. Алтман харесваше Флечър. Не само защото не се ожени повторно, след като жена му го напусна преди няколко години, не и заради това, че нямаше деца и след развода се отдаде изцяло на работата си, а преди всичко заради факта че след като не успя да разреши случая с Удушвача, Флечър отказа по-висок пост в отдел „Убийства“ и се прехвърли в „Обири“. Е, сега Алтман беше доволен — появи се шанс да спипат убиеца и той веднага прескочи до отдел „Обири“, за да попита Флечър дали знае нещо по въпроса. Сержантът беше на акция, така че Алтман оставил съобщение и се шмугна в претъпканата и потискаща гореща стая на архива. Лесно намери протоколите по случая на Удушвача — отстрани на папките бяха залепени червени ленти — грубо напомняне, че макар и неразрешен, този случай е все още отворен.

След като се върна в офиса, той се изтегна в стола си, отпивайки от отвратителното нескафе. Докато четеше документите, се опита да игнорира неспирното скрибуцане на писалката на Уольс по стенографския му тефтер — дразнещият звук изпълваше цялата стая. Събитията около убийството бяха добре документирани. Извършителят беше проникнал в апартаментите на двете жени и ги беше удушил. Не е имало изнасилване, сексуална гавра или обезобразяване след смъртта. Нито една от жените не е била преследвана или заплашвана от бивши гаджета и въпреки че Кимбърли неотдавна бе купувала кондоми, никой от приятелите й не знаеше да е излизала на срещи. Що се отнася до другата жертва, Беки Уинтроп, семейството й твърдеше, че повече от година не е излизала с мъже.

Сержант Флечър беше провел разследването като по учебник, но повечето убийства от този род — без свидетели, мотив или веществени доказателства от местопрестъплението — обикновено не можеха да бъдат разрешени без помощта на информатор — обикновено приятел

или познат на извършителя. Въпреки широкото отразяване на случая в пресата и апелите на кмета и Флечър по телевизията, никой не се беше явил с нужната информация.

Един час по-късно, точно когато затваряше безполезната папка, телефонът иззвъня. В отдела за документи бяха направили уголемени снимки на почерка и бяха готови да ги сравнят с други образци. Но такива нямаше.

От техническата служба също бяха проверили за наличие на пръстови отпечатани — дали убиецът не е написал нещо, например на пощенския талон на горния край на някоя от страниците, но без резултат.

След химически анализ беше установено наличие на около двеста латентни отпечатъка на трите страници с подчертани пасажи и други осемдесет на обложката. За съжаление много от тях бяха стари и частични. Лаборантите бяха изолирали няколко достатъчно ясни за идентификация и ги бяха пуснали за сравнение в автоматизираната система на ФБР в Западна Вирджиния — всички резултати бяха отрицателни.

Корицата на книгата, обвита в благодатен за снемане на отпечатъци целофан, беше осеяна с близо четиристотин такива, но те също бяха размазани или частични. За тях също не се получи положителна идентификация.

Неудовлетворен, детектив Алтман благодари на лаборантите и затвори телефона.

— Какво беше всичко това? — попита Уольс, поглеждайки с любопитство към купищата листа пред Алтман, на които имаше както бележки за току-що проведените разговори, така и безсмислени драскулки.

Полицаят затрополи нервно с пръсти по бюрото си.

— Значи няма улики — обобщи Уольс и записа нещо в тефтера си, като остави ядосаният детектив да се чуди защо е нужно да се записва този факт.

Докато Алтман наблюдаваше журналиста, му хрумна една идея и той се надигна.

— Да вървим.

— Къде?

— На твоето местопрестъпление.

— На моето ли? — попита Уольс, бързайки след детектива, който вече излизаше през вратата.

Библиотеката, която беше близо до апартамента на Гордън Уольс и откъдето той беше взел романа „Два смъртни случая в един малък град“, се намираше в квартала „Трите бора“ на Грийнвил, наречен така, защото според легендата три дървета в тукашния парк оцелели като по чудо през пожара от 1829, който унищожил целия град. Районът беше приятен, населен главно с бизнесмени и преподаватели. Колежът беше съвсем наблизо (същият, където бе учила първата жертва на Удушвача).

В библиотеката първи влезе Уольс, намери директорката и я представи на детектива. Госпожа Макгивър беше стройна жена, облечена в стилен сив костюм и приличаше повече на висш администратор във високотехнологична компания, отколкото на библиотекарка.

Детективът обясни подозренията си за това, че книгата може да е ползвана от имитатор като модел за убийствата и жената остана шокирана от мисълта, че Удушвачът може да е бил един от посетителите. Може би дори някой, когото тя познава.

— Бих искал да получа списък на всички, които са взимали тази книга. — Алтман беше предвидил възможността убиецът да не е изнасял книгата от библиотеката, а да я е преглеждал тук, в самата сграда. Но това би означавало да подчертава пасажите в присъствието на други хора и съществуваше риск с действията си да привлече вниманието на библиотекарката или на другите читатели. Единственият безопасен начин за Удушвача, реши Алтман, за да си „подгответи домашното“, бе да работи вкъщи.

— Ще видя какво мога да намеря — каза тя.

Алтман предположи, че ще са необходими дни, за да се събере необходимата му информация, но госпожа Макгивър се върна след минути. Детективът почувства как стомахът му се свива на топка от вълнение при вида на картоните в ръката на библиотекарката и изпита тръпката на ловеца, попаднал на следа.

Но докато прехвърляше картоните, той събрчи вежди. Всичките трийсетина души, отметнати в архива, бяха вземали книгата съвсем

наскоро — през последните шест месеца. А на него му бяха нужни имената на хората, потърсили книгата преди убийствата, преди осем месеца.

— О, съжалявам — госпожа Макгивър придърпа сивото си сако, — но ние нямаме архиви от толкова дълго време. Преди около шест месеца компютърът ни беше унищожен.

— Унищожен?

Тя кимна угрожено.

— Някой беше залял хард диска с киселина или нещо подобно и така унищожи както компютъра, така и целия ни архив. Някакъв полицай от управлението пое случая, но не си спомням точно кой.

— Не съм чул за това — призна Уольс.

— Така и не откриха кой го е направил. Беше обезпокояващо, но причини по-скоро неудобство, отколкото нещо друго. Представяте ли си, ако беше решил да унищожи самите книги?

Алтман улови погледа на Уольс.

— Задънена улица — промърмори ядосано полицаят. — А можем ли да видим имената на всички, които са имали читателски картони по това време? Или и те ли са били в компютъра?

Тя кимна.

— До преди шест месеца. И тях ги загубихме. Съжалявам.

Алтман се усмихна любезно, благодари и се запъти към вратата, но на самия праг спря толкова рязко, че Уольс едва не се блъсна в гърба му.

— Какво? — попита репортерът.

Алтман не му обърна внимание и бързо се върна в централното помещение, като се провикна:

— Госпожо Макгивър! Един момент. Бих искал да потърсите още нещо.

А това предизвика гневните погледи и шъткане от страна на читателите.

Авторът на „Два смъртни случая в един малък град“ Андрю М. Картър живееше в Хамптън Стейшън, близо до Олбъни, на два часа път от Грийнвил. Екземплярът на „Кой кой е в криминалните романи“

на госпожа Макгивър не даваше адреси или телефони, но Алтман позвъни в служба „Информация“ и получи нужните данни.

Идеята, която осени Алтман, докато си тръгваше от библиотеката беше, че Картър може да е получил читателско писмо от Удушвача. Може би му е писал, за да изрази възхищението си или да помоли за повече информация, или да пита как авторът е направил проучванията си. Ако съществуваше такова писмо, окръжният експерт по почерци лесно би свързал бележките в полето на книгата с читателя, който — с повече късмет — може да се е подписан със собственото си име и дори да е добавил адреса си.

Мислено стискайки палци, Алтман набра телефонния номер. Чу се женски глас:

— Ало?

— Обажда се детектив Алтман от полицейския участък в Грийнвил — представи се той. — Бих искал да говоря с Андрю Картър.

— Аз съм съпругата му. Той в момента не може да се обади — каза жената.

Безизразният ѝ глас подсказваше, че това е обичайния ѝ „шут“ към всички подобни обаждания.

— Кога ще мога да го чуя?

— Отнася се до убийството, нали?

— Точно така, госпожо.

Последва леко колебание.

— Там е работата, че... — тя снижи глас и Алтман предположи, че „липсващият“ съпруг е в съседна стая — от известно време той не се чувства добре.

— Съжалявам — каза Алтман. — Нещо сериозно ли?

— Разбира се, че е сериозно — отвърна тя ядосано. — Когато тръгнаха приказките... нали разбирате, че книгата на Анди е подтикнала някого да убие тези момичета... това много го потисна. Отдръпна се от всички. Спра да пише. — Тя се поколеба. — Спра да прави каквото и да било. Просто се предаде.

— Трябва да е било тежко, госпожо Картър — каза Алтман съчувственно, като си мислеше, че репортерът Уольс не е бил първият, на когото е хрумнало, че книгата може да е дала някому идея за подражание.

— И представа си нямате. Казах му, че начинът на убийство на тези жени, точно както той го описва в книгата си е чисто съвпадение. Странно съвпадение. Но тези журналисти, а и всички други — приетели, съседи... Те всички не спираха да повтарят, че Анди е виновен.

Алтман предположи, че на съпругата на Картър няма да й хареса факта, че има доказателство, че книгата на мъжа й вероятно е послужила за модел на убийствата.

Тя продължи:

— Напоследък беше започнал да се оправя. Но всичко, свързано с тези случаи, може да влоши състоянието му.

— Разбирам това, госпожо, но и вие трябва да ми влезете в положението. Открива ни се шанс да хванем убиеца и вашият съпруг би могъл много да ни помогне.

От другата страна на линията гласът се отдалечи и Алтман трудноолови отделните звуци. Тя говореше с някого. Изненада се, когато тя каза:

— Съпругът ми току-що се прибра. Говорете.

— Ало — чу се тих, притеснен глас. — На телефона е Анди Картър.

Алтман се представи.

— Вие ли сте полицая, с когото разговарях неотдавна?

— Аз ли? Не. Вероятно е бил детективът, разследващ случая. Сержант Флечър.

— Точно така. Това беше името.

Значи Флечър беше разговарял с автора. Това май не беше споменато в протоколите. Може да го е пропуснал.

Алтман повтори на Картър онова, което вече беше казал и на жена му и мъжът веднага реагира.

— Не, не мога да ви помогна. И, честно казано, не искам... Това беше най-лошият период в живота ми.

— Разбирам това, сър. Но убиецът е все още на свобода. И...

— Но аз нищичко не знам. Какво бих могъл да ви кажа, което...

— Вероятно разполагаме с образец на почерка на убиеца — намерихме бележки в екземпляр на книгата ви, които смятаме, че са писани от него. Бихме искали да ги сравним с писма от ваши почитатели.

След дълга пауза Картър прошепна:

— Значи... наистина е използвал моята книга за модел.

Алтман отговори с любезен глас:

— Вероятно е, господин Картър. Подчертаните пасажи и методът на двете убийства... Опасявам се, че са идентични.

Последва тишина.

— Господине, добре ли сте?

Картър тихо се прокашля.

— Съжалявам. Не мога да ви помогна. Аз просто... Ще бъде твърде тежко за мен.

Куентин Алтман често казваше на младите новопостъпили полицаи, че най-важното качество за един детектив е упорството.

— Вие сте единственият — каза той с равен глас, — който може да ни помогне да свържем книгата с убиеца. Той е унищожил библиотечния компютър, затова не разполагаме с имената на хората, вземали за прочит вашата книга. Няма и съответствие на пръстовите отпечатъци... Много държа да хвана този мъж. Предполагам, че и вие го желаете, господин Картър. Не е ли така?

Не получи отговор. След малко колебливият глас се обади:

— Знаете ли, че непознати хора ми изпращаха изрезки от вестниците с материали за убийствата? Напълно непознати. Стотици. Хвърлят вината върху мен. Наричат книгата ми „ръководство за убийство“. Толкова бях разстроен, че се наложи да постъпя в болница за един месец... Аз съм отговорен за тези убийства! Не разбирате ли това?

Алтман погледна към Уольс и поклати глава.

Репортерът посочи към телефона и Алтман си помисли: „Зашо не?“.

— Господин Картър, тук има един човек, с когото ми се ще да ви свържа. Бих искал да го изслушате.

— Кой?

Ченгето подаде слушалката, облегна се назад и се заслуша в разговора.

— Здравейте, господин Картър. — Кокалестото тяло на репортера беше приведено над телефона и той стискаше слушалката с учудващо дългите си силни пръсти. — Не ме познавате. Казвам се Уольс Гордън и съм ваш почитател — книгата ви много ми хареса.

Репортер съм на „Трибюн“ в Грийнвил... Да, разбрах. Зная как се чувствате — колегите ми си позволяват да прекрачват много граници. Но аз не действам така. Разбирам, че не искате да се замесвате. Сигурен съм, че ви е било много тежко, но нека ви кажа само това: аз не съм талантлив автор като вас — аз съм обикновен репортер — но все пак съм писател и ако има нещо, в което вярвам в този живот, то е в свободата да пишем за това, което ни вълнува. Сега... Не, моля ви, господин Картър, нека довърша. Чух, че сте спрял да пишете след убийствата... Трябва да знаете, че вие и вашият талант сте не по-малко жертва на тези престъпления от двете убити жени. Вие сте упражнили правото си, дадено ви от Бога, да изразявате мислите си. Но се случва ужасно престъпление. Така гледам аз на постъпката на този луд: това е пръстът на съдбата. Нищо не може да направите за тези жени. Но може да помогнете на себе си и на семейството си да продължите напред... И още нещо, върху което си струва да помислите. Във вашите ръце е възможността да направите така, че никой повече да не пострада от този мъж.

Алтман повдигна вежди, впечатлен от убедителните реплики на репортера.

Уольс задържа слушалката до ухото си, слуша известно време, после кимна и погледна към Алтман.

— Иска да говори с теб.

Алтман пое слушалката.

— Слушам.

— Какво точно искате да направя? — чу се колебливият глас по телефона.

— Само да ми дадете да прегледам писмата от почитатели, които сте получили във връзка с тази книга.

Последва горчив смях.

— Имате предвид писмата, пълни с омраза. Повечето бяха такива.

— Всичко, което имате. Интересуват ни най-вече писма, писани на ръка. За да сравним почерците. Но ако сте получавали електронна поща, бихме искали да видим и нея.

Дали щеше да се отдръпне?

Но само след миг детективът чу мъжът да казва:

— Ще ми отнеме ден-два. Бях спрял... така да се каже... кабинетът ми напоследък не е много подреден.

Алтман обясни на Картър как да стигне до полицейското управление и му напомни да използва ръкавици, когато подрежда писмата, като ги хваща само в края, за да не унищожи отпечатъците.

— Добре — рязко отвърна Картър и Алтман се зачуди дали писателят наистина щеше да дойде. Понечи да му каже колко оценява помощта му, но осъзна, че мъжът е затворил телефона и той всъщност се вслушва в мъртвото пространство.

Все пак Анди Картър пристигна в Грийнвил.

Оказа се, че не прилича нито на зловещ творец, нито на лъскава знаменитост. По-скоро беше като повечето бели мъже на средна възраст — набит, с прошарена, идеално подстригана коса и малко коремче. Благодарение на жена му, шкембето на Алтман беше далеч по-голямо. Писателят не носеше спортно сако с кожени кръпки на лактите или нещо друго, което обикновено Алтман свързваше с творците. Беше облечен с шушляково яке, поло и джинси.

Бяха изминали два дена откакто детективът беше говорил с Картър. Сега мъжът стоеше притеснен в кабинета на полицията, държеше кафето, което му подаде младият детектив Джош Рандал и кимаше за поздрав на Уолъс Гордън и полицайите. Картър свали якето си и го хвърли върху един от свободните столове. Единственият момент на неловко напрежение в тази среща за Картър беше, когато забеляза папката върху бюрото на Алтман. Явно надписа „Банинг, Кимбърли. Убийство №13-04“ му донесе лоши спомени — по лицето му премина кратка сянка на ужас. Куентин Алтман забеляза реакцията му и мислено се поздрави за съобразителността си да пъхне снимките на телата на жертвите от местопрестъпленията най-отдолу.

Алтман посочи големия бял плик в ръката на писателя.

— Намерили сте писмата, които смятате, че могат да ни помогнат? — каза той.

— Да помогнат? — Картър разтърка зачервените си очи. — Не знам. Вие сам ще прецените.

Той подаде плика на детектива. Алтман го отвори, сложи си ръкавици и извади около двеста листа.

Детективът покани колегите си в конферентната зала на отдела и разстла писмата върху масата. Рандал също се присъедини към тях.

Някои от писмата бяха печатани или принтирани на компютър — бяха подписаны, но това представляваше много малък образец за сравнение на почерка. На някои от писмата буквите бяха печатни, на други в курсив. Писано беше на различна по вид и размер хартия, с различни цветове мастило, моливи, дори пастели.

Всички с ръкавици, полицайтите около час оглеждаха внимателно писмата и Алтман започна да разбира ужаса на писателя — голяма част от тях бяха злостни. Раздели ги на няколко купчинки. Първо писмата по електронната поща, нито едно от които не приличаше на послание от потенциален убиец. На втората купчинка отдели писмата, писани на ръка, с типичните невинни читателски мнения. В нито едно от тях не се искаше допълнителна информация за това как се е подготвял авторът и нито едно не звучеше инкриминиращо, въпреки че някои бяха гневни, а други обезпокоително лични („Ако имате път към нашия град се отбийте да ни видите. С жената ще ви доставим удоволствие с нашия специален масаж на цялото тяло. Правим го на верандата зад караваната ни.“)

— Гадост — реагира младият полицай Рандал.

— Последната купчинка — обясни Алтман — включва писма, които са разумни, спокойни и предпазливи... Точно като Удушвача. Вижте, той е организиран престъпник. Няма да се издаде с дрънкане. Ако има въпроси, ще ги зададе вежливо и внимателно — ще пита за подробности, но не твърде настоятелно; това би събудило подозрения.

Алтман събра десетината останали писма, постави ги в плик за улики и ги подаде на младия детектив.

— За окръжната лаборатория — нареди той.

Някой надникна през вратата — беше детектив Боб Флечър. Сержантът се представи на Картър.

— Не сме се срещали, но разговарях с вас по телефона във връзка със случая — каза полицаят.

— Спомням си. — Двамата мъже си стиснаха ръцете.

Флечър кимна към Алтман с тъжна усмивка на лицето.

— Той е по-добро ченге от мен. И през ум не ми беше минало, че убиецът може да реши да ви пише.

Оказа се, че сержантът се е свързал с Картър не по повод писма от фенове, а за да попита дали авторът е изградил сюжета си върху стари, действителни криминални случаи и дали е смятал, че е възможно да има връзка между тях и убийствата. Идеята не беше лоша, но Картър му беше обяснил, че целият роман е плод на неговото въображение.

Сержантът огледа купчините писма.

— Извадихте ли късмет?

— Ще изчакаме резултатите от лабораторията — каза Алтман и кимна към писателя. — Истината е, че без помощта на господин Картър щяхме да сме в задънена улица.

Флечър огледа замислено Картър и каза:

— Ще ви призная, че така и не се наканих да прочета книгата ви, но винаги съм искал да се запозная с вас. Вие сте известен писател.

Картър се засмя смутено.

— Не чак толкова известен, ако съдим по продадените екземпляри.

— Знам само, че приятелката ми прочете книгата ви и каза, че това е най-интересният трилър, който е чела от години.

— Оценявам това — каза Картър. — Тя в града ли е? Бих могъл да й дам автограф.

— О-о... — Флечър се поколеба. — От няколко месеца не излизаме... А и тя вече не е в града. Все пак ви благодаря за предложението.

Докато чакаха резултатите от лабораторията, Уольс предложи да прескочат до близкото кафене „Старбъкс“, където репортерът се опита да измъкне от Картър информация за това как човек може да проникне в една художествена творба. Алтман, с чаша в ръка, беше примижал и се наслаждаваше на топлите слънчеви лъчи върху лицето си.

След петнадесет минути почивката им беше прекъсната. Телефонът на Алтман иззвъня.

— Детектив — чу се ентузиазираният глас на младия помощник Джош Рандал, — има съвпадение. Почекът на едно от писмата от фенове до Картър съвпада с бележките в полето на книгата. И мастилото е същото.

— О — надигна се Алтман, — сега ми кажи, че на писмото има адрес и име.

— Естествено. Казва се Хауърд Дезмънд и живее в Уоруик — малко градче на двайсетина минути от местата на двете нападения на Удушвача от Грийнвил.

Алтман нареди на асистента си да събере колкото се може повече информация за Дезмънд, след което се обърна към седящите около масата мъже и обяви с усмивка:

— Пипнахме го. Намерихме нашия имитатор.

Неженен, на четиридесет и две години, ветеринарен лаборант, Хауърд Дезмънд бе напуснал неочеквано и бързо града преди шест месеца. Неочеквано, защото се обадил на хазяина си и му съобщил, че се мести. Бързо, защото се изнесъл за една нощ, като зарязал всичко в апартамента. Взел със себе си само най-ценните неща. Естествено, не оставил и адрес за препращане на кореспонденцията.

Алтман се надяваше да прегледа личните му вещи, но хазяинът обясни, че е продал всичко, за да компенсира неплатения наем. Ако то не успял да продаде, изхвърлил. Алтман започна да нервничи — сега, когато знаеха и името на убиеца и му се струваше, че са само на крачка от него, той отново, както през последните месеци, изчезна. Оставаше му отново да влезе в обичайния коловоз и той се обади в отдел „Държавен архив“ — трябваше да имат някаква информация за него.

Разговаря и с ветеринарния лекар, в чиято клиника бе работил Дезмънд, но получи същата информация, като от хазяина. През април Дезмънд се обадил и напуснал работа, без да изчака обичайния срок за предупреждение. Обясnil, че се мести в Орегон, за да се грижи за възрастната си баба. Така и не се обадил повече. Дори не оставил новия си адрес, на който да изпратят последния чек за заплатата му.

Колегата на Дезмънд го описа като мил, тих и привързан към животните лекар. Но недружелюбен към хората.

Разговорът с властите в Орегон не донесе нищо ново: в техните досиета нямаше информация за Хауърд Дезмънд — нито за имоти на негово име, нито за данъчни задължения. Малко по-упорито ровене установи, че най-близките роднини на Дезмънд — родители, дядовци и баби — бяха отдавна починали. Очевидно изтъкнатата от него причина за преместването му в Орегон беше пълна измислица. Малкото родственици, които детективът все пак успя да открие,

потвърдиха, че е изчезнал и нямат представа къде може да бъде. Те повториха описанието на шефа му — интелигентен, но затворен човек, който — и това беше много важно — обичаше да чете и често буквално потъваше в романите; нещо съвсем естествено за убиец, който получава вдъхновение за престъпленията си от книгите.

— Какво точно пише в писмото му до Анди? — попита Уольс.

След одобрително кимване от страна на Алтман, Рандал подаде листа на репортера, който на висок глас резюмира:

— Пита как Картър е направил проучванията за книгата си... Какви източници е използвал... Как е разбрал кой е най-ефикасният начин да бъде убит човек... Проявява също така любопитство по отношение на душевния мир на убиеца. Защо за някои хора е лесно да убият, докато други дори не биха могли да наранят някого?

Алтман поклати глава.

— Това не ни дава никаква представа къде може да бъде сега — каза той. — Ще включим името му в списъците за издирвани лица, но, по дяволите, може да е навсякъде — Южна Америка, Европа, Сингапур...

Отделът на Боб Флечър беше разследвал вандализма в библиотеката в Грийнвил, за който вече знаеха, че е дело на Дезмънд и Алтман изпрати Рандал да разпита сержанта дали не е намерил някои улики, които биха помогнали. Останалите полицаи продължиха да седят мълчаливо на столовете си, забили очи в писмото на Дезмънд, сякаш беше труп по време на бдение. В стаята цареше пълна тишина.

Телефонът на Алтман иззвъня. Беше чиновникът от общината, който съобщи, че Дезмънд притежава малка вила на около шейсет мили от Грийнвил на брега на езерото Маскиджън.

— Мислиш ли, че се крие там? — попита Уольс.

— Мисля да отидем и да проверим. Дори ако се е измъкнал от щата, може да е оставил следи, които да ни подскажат накъде се е запътил — касови бележки от авиолинии, съобщения на телефонния секретар, такива неща.

Уольс грабна сакото и репортерския си бележник.

— Да вървим.

— Не, не, не — каза твърдо Куентин Алтман. — Ти ще си получиш ексклузивния репортаж, но няма да се изпречваш на пътя на куршумите.

— Много мило, че мислиш толкова много за собствената ми безопасност — каза вкиснато Уольс.

— Ако Дезмънд реши да те използва за мишена, не желая вестникът ти да ме съди.

Репортерът се намръщи, но замълча — не му оставаше нищо друго, освен да чака тук, в управлението.

Разговорът им бе прекъснат от Джош Рандал — сержант Боб Флечър не разполагал с полезна информация за вандализма в библиотеката.

— Няма значение — каза Алтман. — Имаме нещо по-добро. Обличай се, Джош.

— Къде отиваме?

— В този приятен есенен ден не е лошо да направим една разходка сред природата.

Езерото Маскиджън е голяма, но плитка водна площ, опасана с върби, висока трева и грозновати борове. Алтман не познаваше добре мястото. През годините беше водил семейството си тук няколко пъти на пикник. Веднъж дори бяха идвали с Боб Флечър на риба, но спомените му бяха доста мъгливи: сиво дъждовно време и почти празна рибарска кошница в края на деня.

Докато двамата с Рандал караха на север през все по-пустеещия пейзаж, той инструктира младия мъж:

— Деветдесет и девет на сто съм сигурен, че Дезмънд не е тук. Първото, което ще направим, е да огледаме къщата — всяка стая и всеки шкаф. След това те искам на пост отпред, за да наблюдаваш, докато аз търся улики. Ясно?

— Разбира се, шефе.

Отминаха обраслата пътека в двора на Дезмънд и спряха встрани от пътя сред купчина гъсти храсти.

Двамата мъже се придвижаха предпазливо по буренясалата пътека към „вилата“ — много надуто наименование за малката неу碌една къщичка сред море от избуяла близо метър трева и храсти. Имаше утъпкана просека — явно някой беше идвал наскоро. Алтман не беше забравил тийнейджърските си години и знаеше, че нищо не

привлича вниманието на подрастващите повече от една запустяла къща.

Извадиха оръжието си и Алтман удари с юмрук по вратата:

— Полиция! — извика той. — Отворете!

Последва тишина.

Алтман се поколеба, стисна пистолета и отвори вратата с ритник.

Стайте бяха пълни с евтини, покрити с прах мебели и бръмчащи замаяни есенни мухи. Изглеждаше изоставено. Не откриха следи от Дезмънд. Излязоха навън и хвърлиха поглед през прозореца на гаража. Беше празен. Алтман нареди на Рандал да се скрие в храстите пред къщата и да го предупреди, ако се появи някой. После се върна в къщата и започна да я претърсва, като се чудеше колко ли горещ може да стане този „изстинал“ случай.

На двеста метра от пътеката, която водеше към къщата на Хауърд Дезмънд, спря очукана десетгодишна тойота. Шофьорът се подвоуми и насочи колата към малката горичка, далеч от погледите на пътуващите по шосето.

От колата слезе мъж и след като се увери, че автомобилът е добре прикрит, се огледа, за да се ориентира. Отляво се разстилаше езерото и мъжът реши, че вилата трябва да е някъде пред него и малко вдясно. Прецени също, че през гъстата растителност ще му са нужни около петнадесет минути, за да се добере до нея. Това щеше сериозно да ограничи времето му. Трябваше да се движи възможно най-бързо, като в същото време да не вдига шум.

Мъжът тръгна напред, но изведнъж спря и опипа джобовете си. Толкова бързаше да стигне до къщата, че не си спомняше дали бе взел от жабката каквото му трябваше. Но да, беше у него.

Превит на две и проправяйки си внимателно път, така че да не настъпва сухите клонки, Гордън Уольс продължи към вилата — надяваше се детектив Алтман да е погълнат от полицейската си работа и да не забележи потайното му приближаване.

Претърсането на къщата не разкри нищо, което да даде основание на Алтман да предполага, че Дезмънд е бил тук през

последния месец. Да, детективът намери няколко сметки и изплатени чекове, но адресът, изписан на тях, беше на апартамента на Дезмънд в Уоруик.

Реши да провери и гаража. Възможно бе да попадне на нещо, което убиецът бе изхвърлил от колата и което можеше да се окаже от полза — например листче с упътвания, карта или касова бележка...

Всъщност Алтман откри нещо много по-интересно. Той откри самия Хауард Дезмънд.

По-скоро неговия труп.

В момента, в който Алтман отвори старомодната двойна врата на гаража, долови миризмата на разлагаша се пъlt. Знаеше откъде може да идва — в дъното на помещението забеляза голям сандък за въглища. Стисна зъби и повдигна капака.

Вътре откри останките — главно скелета, на мъж, висок около метър и осемдесет, напълно облечен, по гръб. Беше мъртъв от около шест месеца — точно времето на изчезването на Дезмънд, спомни си Алтман. Детективът леко повдигна тялото — в задния му джоб намери портфейла на мъжа и, разбира се, шофьорската книжка. Бяха на Дезмънд. ДНК или зъболекарският картон щяха само да потвърдят предположенията му.

Причината за смъртта най-вероятно беше травма на главата, причинена от тъп предмет. Оръжието на убийството не беше в сандъка, но след внимателен оглед на гаража Алтман намери тежък чук, увит в парцал и скрит на дъното на варел, пълен с боклуци. Върху чука бяха полепнали няколко косъма, които приличаха на тези на Дезмънд. Алтман внимателно оставил чука на един от плотовете и огледа гаража.

Някой беше убил Удушвача. Но кой? И защо. Може би това беше отмъщение?

Алтман притвори очи и направи едно от нещата, които вършеше най-добре — даде полет на мисълта си. Твърде много детективи се вторачваха в една мисъл и не можеха да се преборят с първоначалните си заключения. Алтман винаги се пазеше от тази тенденция и затова се запита: „Ами ако Дезмънд не е Удушвача?“.

Знаеха със сигурност, че той е подчертавал пасажите в библиотечния екземпляр на „Два смъртни случая в един малък град“. Но беше възможно да го е направил след убийствата.

Писмото, изпратено от Дезмънд до Картьер, нямаше дата. Може би — също като репортера Гордън Уолъс — той е прочел книгата след убийствата и е бил поразен от приликата. И е започнал сам да разследва престъпленията.

Удушвачът е усетил това и го е убил.

Но кой тогава беше убиецът?

Точно както беше направил Гордън Уолъс...

Алтман усети нов пробляськ: отделни фрагменти от факти се подредиха — всички те имаха връзка с репортера. Да, Алтман само трябваше да ги обмисли. Например, Уолъс беше физически импозантен, темпераментен, груб. На моменти дори заплашителен и страховит. Беше обсебен от престъпността, познаваше полицейските и медицински процедури дори по-добре от някои полицаи. Което, от своя страна, означаваше, че знае как да предугади ходовете на разследването. (Само преди няколко дни успя да се вмъкне в центъра на подновеното разследване, помисли си Алтман). Уолъс притежаваше полицейски скенер „Моторола“ и би могъл да подслушва обаждания, свързани с жертвите. Апартаментът му се намираше на няколко преки от колежа, където беше убита първата жена.

Детективът обмисли следната възможност. Да предположим, че Дезмънд е прочел пасажите, обзело го е съмнение и ги е подчертал, след което е провел няколко телефонни разговори, за да разбере повече за случая. Може да се е обадил и на Уолъс, който като криминален репортер на „Трибюн“ би бил логичният източник на повече информация. Дезмънд се е срещнал с репортера, който го е убил и е скрил тялото му тук.

Невъзможно... Защо тогава Гордън донесе книгата в полицейското управление?

Може би за да хвърли подозрението върху друг?

Алтман се върна отново към импровизираната крипта, за да я проучи още по- внимателно и да се опита да открие някои отговори.

Първото нещо, което Гордън Уолъс забеляза, бе Алтман. Беше в гаража. Репортерът се беше промъкнал на около десетина метра и се криеше зад един храст. Детективът не мислеше кой може да е навън, разчитайки, че Джош Рандал ще го предупреди, ако се появи неканен

гост. Но в този момент младият детектив се намираше в началото на алеята — на цели шейсет метра и с гръб към гаража.

Дишайки тежко в есенната горещина, репортерът тръгна приведен през тревата. Спря до сградата, надникна през страничния прозорец и видя, че Алтман е застанал над сандък за въглища в дъното на гаража, държи нещо в ръце и се взира в него.

Идеално, помисли си Уольс и като пъхна ръка в джоба си се прокрадна до отворената врата, откъдето щеше да има безпрепятствен поглед към мишената.

Детективът беше открил нещо в портфейла на Дезмънд — една визитка — и се взираше в нея, когато чу зад себе си как някаква суха клонка изпраща. Обърна се стреснат. В рамката на вратата се очертаваше мъжки силует. Ръцете бяха вдигнати на височината на гърдите.

Заслепен от струящата светлината, Алтман изкрещя:

— Кой си?

В помещението проблесна светковица.

Детективът залитна назад, опитвайки се да извади пистолета си.

— По дяволите! — прозвуча глас, който му се стори странно познат.

Алтман присви очи и се взря в светлината, идваща откъм вратата.

— Уольс! Кучи сине! Какво, по дяволите, правиш тук?

Репортерът се намръщи и вдигна фотоапарата, който държеше. Изглеждаше точно толкова ядосан, колкото и Алтман.

— Опитвах се да направя актуална снимка на момент от работата ти. Но в последния момент ти се извъртя и провали всичко.

— Аз ли провалих всичко? Казах ти да не идваш. Не можеш... — Алтман се задъха от ярост.

— Първата Поправка ми дава право да съм тук — повиши още повече глас репортерът. — Свободата на печата.

— Аз пък имам право да пъхна нахалния ти задник в затвора! Това е местопрестъпление!

— И точно затова искам да направя необходимите снимки — каза репортерът нацупено. После сви вежди. — Каква е тази миризма?

Фотоапаратът се отпусна в ръцете му, а дишането му се учести. Изглежда му се гадеше.

— Това е Дезмънд — кимна Алтман към ъгъла. — Някой го е убил. В сандъка за въглища е.

— Убит? Но това означава, че не той е убиецът.

Алтман грабна радиостанцията си и кресна на Рандал:

— Имаме си посетители тук отзад.

— Какво?

— В гаража сме.

Младият полицай се появи след минута на бегом и хвърли презрителен поглед към Уолъс.

— Ти пък откъде се появих?

— Как можа да го пропуснеш? — сопна се Алтман.

— Той не е виновен — каза репортерът, като потръпна от миризмата. — Оставих колата нагоре по пътя. Какво ще кажете да излезем на чист въздух?

Все още ядосан, Алтман изпита перверзно удоволствие от притеснението на репортера.

— Би трявало да те хвърля в затвора.

Уолъс задържа дъха си и пристъпи към сандъка за въглища, като насочи фотоапарата към трупа.

— Дори не си помисляй! — изръмжа Алтман и издърпа репортера навън.

— Кой го е направил? — попита Рандал, като кимна към тялото.

Детективът не сподели, че за момент се беше усъмнил в самия Гордън Уолъс, но точно преди инцидента с фотоапарата беше открил потресаваща улика за това кой е вероятният убиец на Дезмънд и на двете жени. Той показа визитката.

— Намерих това върху тялото.

На визитката пишеше „Детектив Робърт Флечър. Полицейско управление Грийнвил“.

— Боб? — прошепна шокиран Рандал.

— И на мен ми е трудно да го повярвам — промърмори бавно Алтман, — но когато бяхме в офиса, той дори не спомена, че е чувал за Дезмънд.

— Така е.

— А освен това — продължи той, като кимна към чука — Боб си има хоби, нали помниш. Работи с метали. Този чук може и да е негов.

Рандал погледна притеснено към оръжието на убийството.

Това предателство накара сърцето на Алтман да забие бясно.

Започна да разсъждава какво трябва да се е случило. Флечър нарочно е потулил случая — тъй като самият той е убиецът — и вероятно е унищожил всянакъв доказателствен материал. Самотник с поредица от кратки, но трудни връзки, обсебен от жестокостта, военната история, артефакти, преследване... Беше ги излъгал, че не е член романа — ползвал го е като модел за убийствата на тези жени. След убийствата Дезмънд е прочел книгата, подчертал е пасажите и като добър гражданин се е свързал с отговаряния за случая полицай Флечър, който се оказва не кой да е, а самият убиец.

Сержантът го убива, изхвърля тялото му тук и унищожава компютъра на библиотеката. И, разбира се, не полага никакви усилия да проведе разследване на вандализма.

Изведнъж друга мисъл стресна Алтман и той се обърна към помощника си:

— Къде беше Флечър, когато тръгна от офиса? Видя ли го в управлението?

Докато оглеждаше високата трева, детективът разкопча кобура си. Чудеше се дали сержантът не ги е проследил дотук с намерението да ги убие. Флечър беше първокласен стрелец.

— Беше в конферентната зала с Анди Картър — отговори уверено Рандал.

Не! Алтман осъзна, че не само тях ги грози опасност — авторът също беше свидетел и следователно бе потенциална жертва.

Алтман веднага се свърза с диспечера в централата и поиска да говори с Картър.

— Не е тук, сър.

— Къде е?

— Стана късно и реши да си вземе стая в хотел за тази нощ.

— В кой хотел?

— Мисля, че в „Сатън Ин“.

— Имаш ли им номера?

— Да, разбира се. Но в момента той не е там.

— Къде е?

— Отиде на вечеря. Не знам къде, но ако искате да се свържете с него, може да позвъните на Боб Флечър. Двамата тръгнаха заедно.

На двадесетина минути от града, със скорост два пъти над разрешената, Алтман се опита отново да се обади на Флечър, но сержантът не отговаряше. Алтман не можеше да направи кой знае какво, освен да разговаря с него и да го убеди да се предаде; както и да го помоли да не убива Картър. Надяваше се да не е станало късно.

Още един опит. Без резултат.

Със свистене на гуми пресече кръстовището с шосе 202 и за малко не закачи една от цистерните за мляко, обичайни за този район.

— Това е доста вълнуващо — прошепна Рандал, като отдръпна потните си длани от таблото. Някъде далече зад тях шофьорът на камиона ядосано натискаше клаксона си.

Алтман посегна към радиостанцията, когато тя го изпревари. Чу се дрезгав глас:

— До всички екипи. Съобщение за стрелба на шосе 128, на запад от бакалията на Ралф. Повтарям. Стрелба. Всички екипи да се включат.

— Мислиш ли, че това са те?

— На три минути сме от мястото.

Алтман съобщи местонахождението си и натисна докрай педала на газта.

След кратко пътуване полицейската кола превали един хълм.

Рандал извика задъхано:

— Погледни!

Полицейската кола на Боб Флечър наполовина бе излязла от шосето. Детектив Алтман спря толкова бързо, че колата поднесе. Двамата полицаи изскочиха навън. Колата на Уольс, която ги следваше и се възползваше от полицейската сирена и светлинни, спря на десетина метра зад тях. Репортерът също изскочи навън, без да обръща внимание на наредждането на детектива да стои настрани. Тичайки, Алтман усети как Рандал го сграбчва за лакътя. Младият полицай му сочеше към банкета на около десетина метра напред — в сумрака трудно различиха силуета на Андрю Картър, лежащ по очи върху окървавената пръст.

О, по дяволите! Бяха закъснели — сержантът беше прибавил и автора към списъка на своите жертви.

Приклакайки зад колата, Алтман прошепна на Рандал:

— Тръгни по шосето. Оглеждай се за Флечър. Трябва да е някъде наблизо.

Приведен на две и оглеждайки храстите, Алтман се затича към тялото на писателя. Когато за пореден път хвърли поглед наляво, ахна от изненада — Боб Флечър беше залегнал и държеше служебния си шерифски пистолет.

— Внимавай! — изкрештя той на Рандал и се хвърли на земята. Но докато насочваше пистолета си към Флечър, забеляза, че сержантът не помръдва.

Детективът насочи лъча от фенерчето си към мъжа. Очите на Флечър бяха студени. По гърдите му имаше кръв.

Уольс беше приклекнал над Картър и се провикна:

— Жив е.

Детективът се изправи, издърпа оръжието от безжизнените ръце на Флечър и изтича до писателя. Картър беше в безсъзнание.

— Анди, не ни напускай — извика Алтман, като притисна с ръка кървящата рана в корема на писателя. В далечината детективът можеше да види проблясващите светлини и да чуе воя на сирените, който се усилваше.

Наведе се и прошепна в ухото на мъжа:

— Дръж се! Ще се оправиш. Ще се оправиш. Ще се оправиш...

На следващата сутрин през смях, който бързо премина в гримаса, Картър обясняваше как романът му беше спасил живота.

Куентин Алтман и жената на Картър, хубава блондинка на средна възраст, стояха край леглото му в болницата в Грийнвил. Куршумът на Флечър не беше засегнал важни органи, но беше счупил ребро, така че писателят изпитваше силни болки, въпреки богатия коктейл от опиати.

Картър им беше разказал какво се беше случило предишната вечер.

— Флечър ми вика, хайде да хапнем нещо — знаел някакво място извън града, където правели добро барбекю. Каражме по този пуст път и аз говорех за романа си и че това шосе е точно като мястото, в което героят ми Хънтър дебне пъrvата си жертва, след като я е видял в Макдоналдс. А после Флечър каза, че си представял това място като царевична нива, а не гора.

— Но той твърдеше, че не е чел книгата — каза Алтман.

— Именно... Точно така. Усети, че е сгафил. Умълча се за минута и ми мина през ума, че нещо не е наред. Дори се канех да скоча от колата. Но после той извади пистолета, аз го сграбих, но той все пак ме простира. Аз протегнах крак и ударих спирачката. Излязохме от пътя и той си тресна главата в стъклото или някъде другаде. Грабнах пистолета и се измъкнах навън от колата. Бях тръгнал към храстите да се скрия, но го видях, че вади пушка от багажника. Насочи се към мен и аз го застрелях. Божичко, ако не беше книгата и онова, което той каза за нея, никога нямаше да се сетя какво се кани да направи.

Тъй като Алтман беше замесен в инцидента, разследването на престрелката беше поверено на друг детектив, който докладва, че лабораторните резултати потвърждават версията на Картър. По ръката на Флечър бяха открити следи от барут, което означаваше, че е стрелял. Беше открит и куршум с кръвта на Картър, забит в предната врата откъм седалката до шофьора. Уликите доказваха, че именно Флечър е Грийнвилския Удушвач.

Пръстови отпечатъци на сержанта бяха намерени върху чука, а след обиск в дома му бяха открити чорапи и бельо, взети от домовете на жертвите.

Убийството на Хауърд Дезмънд и опита за убийство на Анди Картър целяха да прикрият първоначалните престъпления. Но какъв е бил мотивът на сержанта да убие двете жени в Грийнвил? Може би гневът, че жена му го е изоставила, е прелял чашата? Може да е имал тайна връзка с някоя от жертвите, но нещата да не са потръгнали и той да е решил да инсценира смъртта ѝ като случаен акт на жестокост. Може би. Може би някой ден цялата истина около този случай щеше да излезе наяве.

А може би, помисли си Алтман, за разлика от криминалните романи, никога нямаше да разберат какво точно е подтикнало мъжа да прекрачи границата и да премине в мрачния свят на убийците, които сам той някога е преследвал.

Точно в този момент Уольс Гордън нахлу в болничната стая.

— Направо от печатницата — извика той и подаде на Картър последния брой на „Трибюн“.

На първа страница беше репортажът на Уольс за разрешаването на случая с Грийнвилския Удушвач.

— Задръж го — каза тържествено Уольс. — За спомен.

Жената на Картър му благодари, сгъна вестника и го остави настрана със студения маниер на човек, който не проявява сериозен интерес към сувенири от един от най-тежките моменти в живота си.

Вече на вратата, Куентин Алтман се спря и се обърна.

— О, само едно нещо, Анди. Как завършва тази твоя книга? Полицията открива ли изобщо Ловеца?

Картър се усмихна.

— Знаете ли, детектив — каза той, — ако искате наистина да разберете, ще трябва да си купите един екземпляр.

Беше два часа през нощта, когато Андрю Картър тихо се измъкна от леглото си. Последните три часа прекара неподвижно с широко отворени очи. Време е, помисли си той, хвърли поглед към спящата си съпруга, взе бастуна си и закуцука до дрешника, където намери и навлече стари избелели джинси, гumenки и тениска на Бостънския университет — късметлийските му дрехи за писане, които не беше обличал повече от година. Докато вървеше към кабинета си, отбеляза, че все още изпитва силни болки от огнестрелната рана. Влезе и запали лампата. Седна на бюрото, включи компютъра и дълго се взира в екрана. Неочаквано започна да пише. Отначало работата му вървеше тромаво — пръстите му удряха по два клавиша едновременно или изобщо не улучваха точната буква. Но след няколко часа умението му се възвърна и скоро думите се лееха върху екрана гладко и бързо.

Когато небето се обагри в розово-сива светлина и от храстите с бодлива зеленика пред прозореца се разнесе сутрешното чуруликане, наподобяващо сигнала на мобилен телефон, беше завършил историята — трийсет и девет гъсто изписани страници. Насочи курсора към горния край на екрана, замисли се за подходящо заглавие и напечата: „Имитаторът“.

Доволен, Анди Картър се изтегна удобно в стола си и внимателно изчете творбата си от начало до край. Историята започваше с един репортер, който попада на криминален роман с подчертани пасажи, които поразително приличат на две истински убийства, извършени преди време. Репортерът носи книгата на един детектив, който стига до заключението, че човекът, отбелязal

пасажите, е извършителят — имитатор, подтикнат към убийство от сюжета на романа.

Преразглеждайки случая, детективът моли за съдействие автора на романа, който с голяма неохота се съгласява и предава на полицията няколко писма от почитатели, едно от които ги отвежда до заподозрения убиец.

Но когато полицайтите проследяват заподозрения до лятната му вила, те откриват, че той също е бил убит. Всъщност не той е убиецът. Подчертал е пасажите, защото и той, също като репортера, е бил поразен от приликата между романа и действителните престъпления. А после детективът получава истински шок: върху тялото на мъжа намира улики, които доказват, че истинският убиец е сержант от местната полиция. По стечание на обстоятелствата авторът на романа е в компанията на същия този сержант и на свой ред едва не бе убит, но успява да изтръгне пистолета и да застреля ченгето при самозащита.

Случаят е приключен.

Или поне така изглежда...

Но Анди Картър не приключи историята дотук. Той добави още един неочекван детайл. В самия край читателите научават, че сержантът е бил използван като изкупителна жертва от истинския Удушвач. Който, както се оказва, е самият автор.

След публикуването на първия му роман, авторът изпада в писателска криза, не е в състояние да напише втори роман и това буквально го подлудява. Отчаян, той си внушава, че може да стимулира таланта си като разиграва на живо сцени от романа си. Така издебва и удушава две жени точно както го е направил неговият герой.

Но тези убийства не възвръщат способността му да пише и той изпада в още по-дълбока депресия. Нещо повече — получава писмо от свой почитател, който е усетил нещо подозрително в приликите между някои пасажи в романа и действителните престъпления. Авторът няма избор: среща се с почитателя си в къщата край езерото, пребива го до смърт, скрива тялото в гаража и прикрива изчезването на мъжа като се обажда от негово име на шефа и на хазяина, че се налага непредвидено да напусне града.

Авторът вярва, че е в безопасност. Но неговото спокойствие не трае дълго. Появява се репортерът, който е открил подчертаните пасажи и разследването се подновява. От полицията се обаждат и

искат да им предостави писма от негови почитатели. Авторът разбира, че единственият начин да се предпази, е да насочи полицайите по грешна следа. Затова се съгласява да се срещне с тях, но в действителност пристига в града един ден преди уговорената среща с детектива, влиза тайно в къщата на сержанта, подхвърля някои уличаващи го дрехи, взети от домовете на убитите жени и открадва чук и визитна картичка. След което отива до вилата на мъртвия си почитател и използва инструмента, за да смаже черепа на разложеното тяло, като скрива чука с няколко косъма от мъртвеца по него във варел за нафта. Визитката пъха в портфейла. На следващия ден се появява в полицията с писмото, което ги отвежда до вилата край езерото и, естествено, до сержанта.

Авторът, който е поканил нищо неподозиращия сержант на вечеря, отнема пистолета му, принуждава го да спре колата и излиза от нея. После го застреля, поставя оръжието до ръката на мъртвия полицай и стреля отново във въздуха, за да има следи от барут по пръстите на мъжа (писателите разбират от съдебна медицина почти колкото ченгетата). Авторът вади пушка от багажника, поставя я при сержанта, после се качва в полицейската кола, където поема дълбоко дъх и се простира в корема — възможно най-повърхностно.

После се довлича до шосето, за да изчака някоя минаваща кола да му се притече на помощ.

Във финалната сцена авторът се връща вкъщи, за да се опита да поднови творчеството си, след като буквально се е измъкнал невредим от убийството.

Картър довърши четенето на историята. Сърцето му биеше силно от гордост и вълнение. Текстът се нуждаеше от доизглаждане, но като се има предвид, че не беше писал нито дума от година и нещо, резултатът беше великолепен.

Той отново беше писател.

Единственият проблем беше, че не можеше да публикува историята. Не можеше дори да я покаже на жена си, защото това не беше художествена фантазия — всяка дума беше истина. Самият Анди Картър беше авторът убиец.

И все пак, помисли си той, докато изтриваше текста от компютъра, публикуването нямаше абсолютно никакво значение. Важното беше, че написвайки тази история, той успя да ликвида

писателската си немощ така безмилостно и ефикасно, както беше убил Боб Флечър, Хауард Дезмънд и двете жени в Грийнвил. Дори нещо повече, той вече знаеше какво трябва да прави, за да не изпада никога повече в творческа безпътица: отсега нататък щеше да се откаже от белетристиката и да се посвети на това, за което беше осъзнал, че е предопределен — да пише истински престъпления.

Какво перфектно решение! Никога повече нямаше да му липсват идеи. Телевизионните новини, вестниците и списанията ще му предоставят стотици случаи, измежду които да избира.

Освен това, помисли си той, докато куцукаше надолу по стълбите към кухнята, за да си приготви каничка кафе, ако се случи така, че да няма престъпление, което да грабне въображението му... е, Анди Картър вече знаеше много добре, че е напълно способен да вземе нещата в свои ръце и сам да забърка някое и друго вдъхновение.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Докато си проправяше път през високите храсти към малката къща, сакото му се смъкна от раменете. Гърдите го боляха — едва успяващ да си поеме дъх в продължаващата дори и след залез-слънце жега.

Когато спря на пътеката пред къщата, за да поуспокои ученето си дишане, му се стори, че дочува отвътре тревожни гласове. Но нямаше избор — трябваше да влезе. Това беше единствената къща, която видя в близост до магистралата.

Изкачи се по стъпалата до негостоприемно тъмната веранда и позвъни на звънеца.

Гласовете веднага замълкнаха.

Чу се шумолене.

Отново натисна звънеца, след малко вратата се отвори и той забеляза трима човека, които го гледаха с различно изражение на лицата си.

Жената на дивана — около петдесетгодишна и облечена в избеляла от пране домашна роба без ръкави — изглеждаше така, все едно неочекваното му пристигане ѝ носеше облекчение. Мъжът, седящ до нея — почти на същата възраст, пълен и плешив — имаше разтревожен вид.

А върху лицето на мъжа, който отвори вратата, се мъдреше крила усмивка, чието истинско значение не беше трудно за разгадаване. *Какво, по дяволите, искаш?* — питаше тази усмивка през стиснатите устни. Мъжът беше на възрастта на Слоан — в края на трийсетте, а татуираните му ръце бяха мускулести и дълги. Той хвана вратата с отбранителен жест на масивната си лапа. Беше облечен в сив изцапан работен комбинезон и скъсана риза. Обръснатият му череп лъщеше.

— С кво можем да помогнем? — попита го татуираният мъж.

— Съжалявам, че ви беспокоя — каза Слоан. — Но колата ми се развали — прегря. Трябва да се обадя на Пътна помощ. Мога ли да използвам вашия телефон?

— Чух, че телефонната компания имала проблеми — отвърна кисело татуираният мъж. И като кимна към тъмното, вече нощно небе, добави: — С горещината и тия непрекъснати токови удари.

Той не помръдна от вратата.

Но жената побърза да каже с пресилена любезност:

— Но, моля, влезте. Телефонът ни звънна преди малко. Сигурна съм, че работи.

— Моля — повтори и възрастният мъж, който държеше ръката ѝ.

Татуираният мъж го изгледа подозрително, както често правеха хората, виждайки го за първи път. Слоан имаше лице с грубовати черти и едро, мускулесто тяло — през последните три години бе тренирал всеки ден, за да постигне днешната си форма. А като се прибави и доста раздърпания вид в момента, заради това, че беше минал напреко през храстите, за да съкрати пътя си до къщата, нещата наистина изглеждаха подозрителни. Освен това като всеки, извършващ някаква малко по-интензивна дейност в тази изключително задушна и гореща нощ, нямаше сантиметър от кожата му, който да не бе мокър от пот.

Най-накрая татуираният мъж се отмести и го покани с жест да влезе.

Слоан забеляза голяма рана на вътрешната част на ръката му. Изглеждаше като рана от нож и то съвсем скорошна.

В къщата беше светло и болезнено задушно. Слабият климатик направяше всички сили, но така и не успяваше да поразхлади неподвижния въздух. По стените висяха пожълтели фотографии в рамки — застинали късчета живот, прекаран в тази незначителна гънка на света. Имаше общи снимки с персонала на „Олстейт иншуърънс“ и с този на гимназиалната библиотека, с членове на местния Ротъри клуб, участия в църковни празници, мероприятия на училищното настоятелство, риболовно пътуване до Седжинау или Минесота и ваканция в Чикаго.

— Аз съм Дейв Слоан — представи се новодошлият.

Двойката на дивана бяха Агнес и Бил Уилис. На Слоан му направи впечатление почти идентичното им поведение, характерно за хора, прекарали живота си заедно. Татуираният мъж не се представи. Той отиде до климатика, като включи и изключи няколко пъти копчето на компресора.

— Надявам се, че не прекъсвам вечерята ви.

Последва тишина. Беше осем вечерта, но Слоан не видя в мивката мръсни чинии от вечеря.

— Не — бе тихият отговор на Агнес.

— Тук няма никаква храна — обади се татуираният с рязък тон, погледна гневно климатика, сякаш имаше намерение да го изрита през прозореца, но се сдържа и се върна на мястото, където беше седял, преди да отвори вратата — вехто кресло, все още влажно от потта, стичала се по тялото му.

— Телефонът е ей там — посочи Бил.

Слоан му благодари и отиде в кухнята. Обади се на Пътна помощ. Когато се върна обратно в стаята, Бил и по-младият мъж веднага прекъснаха разговора, който водеха.

Слоан погледна Бил и каза:

— Ще ме издърпат до Хатфийлд. Колата ще бъде тук до двайсет минути. Мога да изчакам отвън.

— Не — възрази Агнес и веднага се сви — като че ли усети, че е отговорила прекалено прибързано и хвърли на татуирания мъж кос, притеснен поглед, сякаш се опасяваше, че може да бъде ударена.

— Вън е много горещо — каза Бил.

— Не е по-горещо от тук — отговори татуираният мъж хапливо и се ухили ехидно.

Устните му бяха подути, а над горната бяха избили капчици пот. Гледката накара Слоан да потръпне от отвращение.

— Седнете — покани го Бил любезно.

Слоан се огледа — единственото незаето място за сядане беше неудобно канапе, покрито с басмена покривка в розово и зелено на огромни цветя. Крещящият десен, съчетан със задухата в стаята и нервното поведение на татуирания мъж изостриха до краен предел нервите му.

— Да ви почерпя ли нещо? — попита жената.

— Може би чаша вода, ако не ви затруднява много — каза Слоан, бършайки с ръка лицето си.

Жената се надигна.

— Забележи — обади се татуираният заядливо, — че не си направиха труда да ме представят.

— Ами, не исках... — отвори уста Бил.

Мъжът махна с ръка да мълкне.

— Казвам се Грег — каза той и за миг замълча. — Техен племенник съм. Наминах да ги видя за малко. Нали, Бил? — обърна се той към по-възрастния мъж. — Не си ли прекарвахме страхотно в добрите стари времена, а?

Бил кимна, гледайки надолу към прорития килим.

— Добрите стари времена — промълви тихо Бил.

Слоан изведнъж долови нещо — някакъв странен шум, подобен на драскане. Последва слаб удар по стената. Изглежда никой друг не го чу. Когато Агнес се върна и му подаде чашата с вода, той вдигна към нея поглед и веднага изгълта половината.

— Мислех си, че можеш да погледнеш колата на господин Слоан, Бил. Защо двамата с Грег не ѝ хвърлите едно око — предложи Агнес.

— Дейв — каза Слоан, — моля, казвайте ми Дейв.

— Може би ще спестите на Дейв доста пари — продължи тя.

— Не е... — започна Бил.

— Изобщо не искаме да правим такова нещо — прекъсна го Грег.

— Твърде много работа е за такава жега. Пък и като го гледам той Дейв, си мисля, че може да си позволи свестен монтьор. Изглежда ми като човек, който се въргаля в мангизи. Така е, нали, Дейв? С кво се занимаваш?

— С търговия.

— И с кво търгуваш?

— Продавам компютри. Хардуер и софтуер.

— Не им вярвам на тия машинарии. Обзалагам се, че съм единственият човек в страната без имайл.

— Не е точно така. Четох, че цели осемдесет милиона също нямат — каза Дейв.

— Децата, например — възрази му Бил.

— Като мен, а? Аз и децата? Туй ли искаше да кажеш?

— О, не — побърза да се поправи Бил. — Просто си говорех, не исках да те обидя.

— А ти, Грег? — обърна се Слоан към младия мъж. — Ти в кой бизнес си?

Татуираният мълча около минута.

— Аз работя с двете си ръце... Искам обаче да знам какво прави Бил?

По лицето на Бил бързо премина сянка.

— Бях в застрахователния бизнес. А сега си търся друга работа — отвърна Бил.

— Той скоро отново ще започне работа, нали, Бил? — заобяснява Грег.

— Надявам се.

— Сигурна съм, че ще си намери — каза Агнес.

— Ние всички сме сигурни. Хей, Слоан, мислиш ли, че Бил може да продава компютри?

— Не мога да кажа, но за себе си знам, че си обичам работата.

— Май си добър в нея?

— О, много съм добър — кимна Слоан.

— А защо точно компютри?

— Защото сега има голям пазар за това, което прави компанията ми. За мен няма значение какво точно продавам. Може би другата година ще продавам радиатори или нов вид медицински лазер. Ако мога да направя пари от това, аз ще го продавам.

— Защо не ни разкажеш нещо за тия твои компютри? — попита Грег.

Слоан вдигна оправдателно рамене.

— Ще ви отегча.

— Аха, ние не искаме да отегчаваме никого, особено пък децата като мен. Не и когато имаме такава приятна компания, цялото семейство заедно... семейство. — Грег удари по облегалките на фотьойла с огромните си ръчища. — Мислиш ли, че семейството е важно, Дейв? Аз мисля. Имаш ли семейство, Дейв?

— Починаха. Най-близките ми починаха.

— Всички ли? — попита Грег с нескрито любопитство.

— Родителите и сестра ми.

— Как починаха?

След този неудобен въпрос Агнес погледна Грег с възмущение, но Слоан не се смути.

— Катастрофа.

— Катастрофа? — Грег кимна. — И моите си отидоха — добави той с равен глас.

Което означаваше, че щом Грег беше тежен племенник, Бил и Агнес също са загубили близък. Но двамата не показваха никакви емоции, когато Грег спомена за загубата.

Звукът от климатика сякаш заглъхна, когато тишината, настанила се между тримата, изпълни малката душна стая. Тогава Слоан отново чу онзи глух бутмящ шум. Изглежда идваше иззад затворената врата в коридора, но като че ли само той го чу. Само след миг звукът се повтори, а след това изчезна.

Грег се надигна и отиде до термометъра, закачен на стената. Сребриста жичка се губеше в дупка, косо пробита в рамката на прозореца. Той чукна живачното стълбче с нокът.

— Не е наред — обяви той. После се върна обратно при тримата.
— Нали чух новините. Преди да тръгна. Казаха, че е 37 градуса на сянка. Било рекорд, тъй рече говорителят. Аз се замислих. Трийсет и седем градуса — че това е температурата на човешкото тяло. И знаете ли кво ми хрумна?

Слоан се вгледа в мрачните, оживени от някаква мисъл очи на мъжа. Но не каза нищо. Не проговориха нито Бил, нито Агнес.

— Разбрах, че няма разлика между живота и смъртта — продължи Грег. — Никаква. Кво мислиш за това?

— Няма разлика ли? Не те разбирам — поклати глава Слоан.

— Ето например, да вземем един лош човек. Какъв по-точно лош човек да използваме за примера? Може би човек, дето не си връща заемите. Кво ще кажеш? Добре. Значи туй, дето искам да кажа, е, че не неговото тяло, а неговата душа е всъщност измамникът. Като хвърли топа, кво ще обикаля наоколо? Душата на един измамник. Така стоят нещата и с добрия човек. Около нас ще обикаля една добра душа, след като едно добро тяло си е заминало. Или пък убиец, например. Като изпържат един убиец, ще остане да се мотае какво — душата на убиеца.

— Това е интересна мисъл, Грег.

— Ето как го виждам аз — продължи оживено мъжът. — Тялото е една душа, загрята до трийсет и седем градуса.

— Трябва да помисля по този въпрос.

— Ето виж... наште са мъртви — и твойте, и мойте — не спираше Грег.

— Така е — потвърди Слоан.

— Но дори когато са си отишли — отбеляза философски Грег, — ти все още можеш да си имаш неприятности заради тях, така ли е?

Той отново седна във влажното, изцапано кресло и скръсти крака. Не носеше чорапи и Слоан видя още една татуировка — започваща от глезната му и продължаваща нагоре. Беше чувал, че татуировките на глезната са сред най-болезнените, защото иглата стигала до костта. Подобна татуировка беше нещо повече от украса на тялото, тя беше предизвикателно напомняне, че човекът, решил се да си я направи, е победил болката.

— Неприятности ли?

— Родителите ти могат да ти причинят мъка заради туй, че са мъртви.

Всеки психиатър може да ти го каже, помисли си Слоан, но реши, че това е свръхвъзможностите на Грег, който прокара масивното си ръчище по мократа си от пот глава. На нея имаше солидна рана. Подобна имаше и на другата си ръка.

— Стана преди няколко години.

— Какво се случи? — попита Бил.

Слоан забеляза, че Агнес е накъсала книжната салфетка, която държеше в ръка.

— Виж кво, нямам намерение да си изпявам биографията пред непознати — каза Грег раздразнен.

— Съжалявам — веднага се извини Бил.

— Просто давам пример. Имах предвид, че някой, който е мъртъв, пак може да ти създава проблеми. Съвсем ясно е. Беше кучка, когато беше жива, кучка си остана и когато умря. Бог й е дал душа, която да създава проблеми. Ти вярваш ли в Бог, Слоан?

— Не.

Агнес трепна.

Слоан погледна към трите разпятия на стената.

— Аз вярвам в продаването. Ето така стоят нещата за мен — каза спокойно той.

— Значи тогава твойта душа е такава. Подгрята до трийсет и седем градуса. — Последва ехидна усмивка. — Докато си още жив.

— А твоята душа каква е, Грег? Добра ли е, или пък е лоша?

— Поне не съм човек, дето не си плаща дълговете — каза младият мъж кратко. — За другото трябва да гадаеш. Нямам

намерение да дрънкам колкото тебе.

Лампата в стаята примигна и замърдука. Още един токов удар.

— Виж тва чудо — обади се Грег. — Може пък туй да са някакви душъ, дето обикалят наоколо и си играят с лампите. Кво мислиш, а, Бил?

— Откъде да знам. Може би.

— Знаеш ли за някой умрял тук, Бил? — попита Грег.

Агнес преглътна с мъка. Бил отпи от чашата си с прозрачна течност, която изглеждаше като сода. Ръцете му трепереха.

В стаята отново стана светло. Грег се огледа около себе си.

— Колко според теб струва тая къща, Слоан?

— Не знам — отвърна Слоан. Чувстваше се уморен от напрежението на разговора. — Аз продавам компютри, нали помниш. Не къщи.

— Според мене двеста хиляди могат да ѝ се вземат.

Иззад затворената врата отново се чу шум. Този път беше по-сilen и преодоля стенанията на климатика.

И тримата погледнаха към вратата. Агнес и Бил изглеждаха разтревожени. Но никой не обели и дума за шума.

— И къде продаваш тия твои компютри? — попита Грег.

— Бях в Дюран днес. А сега пътувам на изток.

— Времената са трудни из тия краища. Хората остават без работа, така ли е, Бил?

— Времената са трудни — съгласи се Бил.

— Времената са трудни тук, обаче са трудни и навсякъде другаде. — Грег изглеждаше като пиян, но Слоан не усещаше мириз на алкохол. В стаята не се забелязваха други питиета, освен двете бутилки зад прашната витрина на буфета — порто „Ню Йорк“ и евтино бренди. — Времената са трудни и за търговците, обзалагам се. Дори за търговци като теб, дето могат да продават всичко.

— Нещо май не ти харесвам, Грег? — попита Слоан, без да повишава глас.

— Защо, няма такова нещо — отвърна другият. Но стоманеносивите му очи говореха точно обратното. — Откъде пък ти хрумна?

— Сигурно е от жегата — намеси се Агнес в ролята на помирител. — Гледах по новините. По CNN. Какво прави жегата.

Бунтове в Детройт, горски пожари в Калифорния. Тази жега подлудява хората.

— Подлудява значи? — обърна се към нея Грег. — Подлудява.

— Нямах предвид теб — бързо се оправда жената.

Грег отново погледна Слоан.

— Нека да питаме нашия господин Търговец дали съм луд?

Слоан си даде сметка, че след четири или пет минути може да се озове в душещата хватка на татуирания си събеседник. Нямаше да се даде толкова лесно на заядливеца, но пък щеше да дойде полиция и да се появят куп усложнения.

— Е, кво ще кажеш?

— Изобщо не ми изглеждаш луд.

— Казваш това, щото не искаш разправии. Може би ти нямаш душа на търговец. Може би имаш душа на лъжец... — Грег изтри лицето си с ръце. — По дяволите, от мен се изля вече цял галон пот.

Слоан усети, че мъжът губи контрол. Забеляза на стената витрина за оръжие. В нея имаше две пушки. Започна да преценява колко бързо може да стигне до нея. Дали Бил беше толкова глупав, че да я остави незатворена със заредена пушка вътре? Защо пък не?

— Нека да ти кажа нещо... — започна Грег заплашително, като потропваше с потни пръсти по облегалката на фотьойла.

На вратата се позвъни.

За момент никой не помръдна. После Грег стана и отиде до вратата. Отвори я.

Отвън стоеше здравеняк с дълга коса.

— Някой да е звънил за Пътна помощ?

— Аз — надигна се бързо Слоан. После се обърна към Агнес и Бил: — Благодаря, че ми позволихте да използвам телефона.

— Няма проблем.

— Сигурен ли сте, че не искате да останете? Мога да пригответя нещо за вечеря. Моля ви — сега вече отчаянието на бедната жена бе съвсем очевидно.

— Не, трябва да вървя — поклати глава Слоан.

— Аха — намеси се Грег, — Дейв трябва да си ходи.

— Проклета горещина — обади се автомонтьорът. — Вътре е по-горещо отколкото навън.

Изобщо не можеш да предположиш колко е напечено, помисли си Слоан и тръгна към камиона.

Шофьорът вдигна колата на Слоан върху платформата, закрепи я добре, двамата мъже се качиха в кабината и поеха по магистралата на изток. Климатикът заработи на пълна мощ и хладният въздух бе като божия благодат след нощната задуха.

Радиото работеше. Слоан не можеше да чуе добре какво говореха заради шума от климатика, но шофьорът се наведе напред и се заслуша в нещо, което изглежда беше някакво важно съобщение. Когато предаването свърши, той каза:

- Още не са хванали оня тип.
- Какъв тип? — попита Слоан.
- Убиецът. Онзи, дето избяга от затвора. На има-няма трийсет мили оттук.
- Не съм чул нищо за това.
- Сигурно ще влезе в „Най-търсените американци“. Гледаш ли шоуто?
- Не. Не гледам много телевизия — отвърна Слоан.
- Аз пък гледам — каза шофьорът. — Човек може да научи много неща.
- И какъв е този тип... избягалия?
- Някакъв психар. Убиец. Като в „Мълчанието на агнетата“. Какво ще кажеш за филмите? Гледаш ли филми?
- Да — отвърна Слоан. — Този беше доста добър.
- Онзи психар е бил в щатския затвор.
- И как е избягал? Чувал съм, че мястото е със страховити системи за сигурност.
- Тъй е. Брат ми... ъ-ъ, брат ми имаше приятел, който лежеше там за кражба на кола. Гадно местенце. По новините казаха, че онзи убиец бил на двора. Заради жегата имало токов удар и токът спрял. Предполагам, че аварийната система не се е включила или нещо такова, лампите угаснали и електрическата ограда се изключила някъде за около час. Докато оправят нещата, онзи вече бил офейкал.

Слоан потръпна, когато хладният въздух изстуди пропитите му от пот дрехи.

— Кажи, познаваш ли онова семейство, откъдето ме взе?
Семейство Уилис — попита той.

— Не, сър. Не идвам много често насам.

Продължиха да пътуват в мълчание още двайсетина минути.
После Слоан видя пред тях на пътя ивица присветващи светлини.

— Пътна блокада — каза шофьорът. — Сигурно претърсват за беглеца.

Когато приближиха, Слоан видя две полицейски коли. Двама униформени полицаи проверяваха хората от преминаващите коли.

— Когато стигнем до полицайите — каза Слоан на шофьора, — отбий встрани. Искам да говоря с някой от тях.

— Няма проблем, господине.

Щом наблизиха, Слоан слезе от камиона и каза на шофьора, че няма да се бави много.

Когато се обърна, пое дълбоко дъх, но в дробовете му сякаш не влезе никакъв въздух. Отново усети болка в гърдите.

Един от полицайите погледна към него и се запъти насреща му. Беше едър мъж и куртката му беше потъмняла от пот.

— Стойте там, господине. Мога ли да ви помогна с нещо?

Докато вървеше към Слоан, той вдигна по-високо пред себе си фенера, за да го освети.

Слоан се представи и подаде на офицера визитката си. Забеляза значката с името на полицая. Шериф Милс.

Представителят на закона погледна визитката, огледа самия Слоан и доволен, че това не е мъжът, когото търсят, попита:

— Какво мога да направя за вас?

— Тази блокада заради избягалия затворник ли е? — попита Слоан, кимайки към полицейските коли.

— Да, сър, заради това е. Да не би да сте видели нещо, което може да ни помогне да го намерим?

— Може и да не е важно. Но сметнах, че трябва да ви съобщя.

— Продължавайте.

— Как изглежда онзи затворник?

— Избягал е преди два часа. Все още нямаме негова снимка. Но е над трийсетте, с брада. Около метър и осемдесет, мускулест. Прилича малко на вас.

— С бръсната глава?

— Не. Но ако бях на него, щях да я обръсна веднага щом изчезна.
И брадата също.

— Татуировки има ли?

— Не знам. Възможно е.

Слоан разказа накратко за повредата на колата си и за престоя си в къщата на семейство Уилис.

— Мислите ли, че онзи затворник би могъл да дойде насам?

— Ако му сече пипето, да. За да отиде на запад трябва да мине петдесет мили през гора. А по този път може да открадне кола в града или да хване междущатски автобус.

— И това ще го накара да мине покрай къщата на семейство Уилис?

— Аха. Ако тръгне по път 202. За какво намеквате, господин Слоан?

— Мисля, че онзи тип може да е в къщата на Уилисови.

— Какво?

— Знаете ли дали те имат племенник?

— Не си спомням да са ми споменавали.

— Ами в къщата имаше мъж — на вид много прилича на описанietо на убиеца, който твърдеше, че е племенник на семейството, дошъл на посещение. Но нещо не ми изглеждаше наред. Искам да кажа, че първо беше време за вечеря, но те не бяха на масата — нито приготвяха нещо за ядене, нито в мивката имаше мръсни чинии. И каквото им кажеше този Грег, те веднага го изпълняваха. Изглеждаха така, сякаш се страхуват от него.

Шерифът извади от джоба си книжна носна кърпичка и избрса лицето и главата си.

— Нещо друго?

— Говореше много странни неща — за смъртта и за някакъв свой опит, който го е накарал да погледне на умирането по различен начин. Спомена и разни духове, които се разхождали около нас. О, и още нещо — каза, че не искал да споменава нещо пред непознати. Може би е имал предвид мен, но защо тогава каза „непознати“, а не „непознат“? Сякаш включваше и Бил и Агнес.

— Добро наблюдение.

— Освен това имаше няколко доста лоши рани. Като че ли е участвал в схватка с ножове. И спомена за някаква жена, която го

накарала да страда след смъртта си толкова колкото и преди нея. Струва ми се, че имаше предвид проблемите със закона заради убийството й.

— А какво каза дъщерята?

— Дъщеря ли?

— Уилис имат една дъщеря. Санди. Не я ли видяхте? Тя трябва да си е вкъщи в момента, защото знам, че се върна от колежа. И сега работи дневна смяна в „Тако Бел“. Би трябвало да си е вкъщи.

— Исусе! — възклика Слоан. — Нямаше я в стаята... Но си спомням още нещо. Вратата на една от спалните беше затворена и отвътре долиташе някакъв шум. Всички изглеждаха доста притеснени заради него. Да не би да е била, знам ли, може би вързана вътре?

— Господи — не се сдържа шерифът, бършайки отново лицето си. — Онзи затворник е бил арестуван заради изнасилване и убийство на няколко момичета. Студентки.

Той извади радиостанцията.

— До всички полицейски коли в Хатфийлд. Говори Милс. Имам следа. Възможно е избягалият да е в къщата на Бил Уилис на шосе 202. Да остане само по една кола на блокадите по пътищата. Всички останали да се съберат на шосе 202. Пристигайте тихо, с изключени светлини. Спрете близо до пътя, но не влизайте вътре. Чакайте ме.

Един след друг отделните екипи започнаха да се обаждат.

Шерифът се обърна към Слоан.

— Може би ще ни трябвате като свидетел, господин Слоан.

— Разбира се, ще помогна с каквото мога.

— Нека шофьорът да ви закара до полицейското управление — то е на Елм стрийт. Моето момиче е там. Казва се Клара. Тя ще запише показанията ви.

— Бъдете спокоен, шерифе.

Шерифът изтича бързо до колата си и скочи вътре. Неговият заместник се качи на другата седалка, колата зави в обратна посока и полетя към къщата на семейство Уилис.

Слоан видя как изчезват от погледа му, поклати глава и каза на шофьора:

— Никога не съм предполагал, че мога да се забъркам в подобно нещо.

— Това е най-интересното повикване, което съм имал досега — отвърна му мъжът. — Казвам ви.

Шофьорът се върна обратно на магистралата и камионът с натоварената на платформата кола се отправи към тънката ивица от проблясващи светлини на потопения в душната лятна нощ Хатфийлд, Мичиган.

— Не виждам никой друг, освен семейството — прошепна заместник-шерифът и хвърли още един бърз поглед към вътрешността на къщата през един от прозорците. — Двамата седят и си говорят... Бил и Агнес.

Трима мъже и две жени — пет единайсети от състава на полицейското управление в Хатфийлд, бяха обградили къщата.

— Може да е в тоалетната. Сега е моментът да влезем.

— Ще почукаме ли?

— Не — прошепна шерифът, — няма да чукаме.

Полицайт нахлуха толкова бързо през входната врата, че Агнес изпусна чашата си със сода върху дивана, а Бил направи две крачки към шкафа с пушките, преди да осъзнае, че това са шерифът и неговият заместник.

— Хал, за бога, ужасно ни стреснахте — извика той.

— Ох — изпъшка Агнес, а после се обърна към мъжа си: — Не богохулствай, Бил.

— Добре ли сте?

— Ами да, добре сме. Защо?

— А дъщеря ви?

— Навън е с приятели. Да не би да се е случило нещо с нея? Тя добре ли е?

— Не, не сме дошли заради нея — каза шериф Милс и свали оръжието си. — Той къде е, Бил?

— Кой?

— Мъжът, който е бил у вас.

— Онзи човек, на който му се счупи колата ли? — досети се Агнес. — Тръгна с камиона на Пътна помощ.

— Не, не той. Мъж, който се представя като Грег.

— Грег ли? — учуди се Агнес. — Ами той също си тръгна. За какво е всичко това?

— Кой е този Грег? — попита шерифът.

— Синът на покойния ми брат — отвърна Бил.

— Значи наистина е твой племенник?

— Колкото и да ми е неприятно да призная, да.

Шерифът прибра пистолета си в кобура.

— Онзи Слоан, мъжът, който се е обадил оттук на Пътна помощ, предположи, че може би Грег е избягалият затворник. А ние си помислихме, че ви държи като заложници.

— Какъв затворник?

— Един убиец, духнал от затвора, западно оттук. Психопат. Избягал е преди няколко часа.

— Не! — възклика ужасена Агнес. — Тази вечер не сме слушали новини.

Шерифът им разказа всичко, което Слоан им бе изброял за странностите в поведението на Грег. И как си личало, че семейството е притеснено от присъствието му, дори изглеждали изплашени.

Агнес кимна.

— Вижте, ние... — Гласът ѝ се пречупи и тя погледна към съпруга си.

— Всичко е наред, скъпа, можеш да им кажеш.

— Когато Бил загуби работата си миналата година, изобщо нямахме понятие какво ще правим. Имахме съвсем малко спестявания и работата ми в библиотеката, която сами разбираме, никак не е добре платена. Затова трябваше да вземем назаем. В банката дори не пожелаха да разговарят с нас, затова се наложи да се обадим на Грег.

Видимо засрамен, Бил поклати глава.

— Той е най-богатият във фамилията.

— Той ли? — учуди се шериф Милс.

— Да — потвърди Агнес. — Той е водопроводчик... прощавайте, доставчик на водопроводни системи. Гази в пари. Има осем камиона. Наследи бизнеса от брата на Бил, когато той почина.

— Той ми даде заем — продължи съпругът. — Настоя за втора ипотека на къщата, разбира се. И за голяма лихва. Много по-голяма от тази на банката. Държа се наистина противно. В интерес на истината ние рядко се виждахме... и с него, и с баща му. С брат ми никак не се

имахме. Но Грег все пак ни зае пари — никой друг не би го направил. Мислех си, че ще мога да си намеря друга работа, но и досега нищо не е излязло. Сам разбираш, че дойде един момент, в който вече не можех да му плащам вноските и затова престанах да отговарям на обажданията му. Не знаех какво да му кажа. Най-накрая тази вечер той сам дойде у нас, без да ни предупреди. Вдигна страшен скандал. Заплашваше ни, че ще ни вземе къщата, че ще ни изгони на улицата...

— Точно тогава се появи господин Слоан. Надявахме се той да остане. Беше кошмарно да седим и да слушаме как ни обижда и заплашва.

— Слоан каза, че този Грег бил ранен. Нещо като рани от нож.

— Предполагам, че е станал някакъв инцидент в работата му.

— А какво е имал предвид племенникът ви, като е разказал за някаква жена, починала преди няколко години?

Бил кимна и отговори:

— Не ни каза точно какво е имал предвид. — Той погледна към Агнес. — Предполагам, че сигурно става въпрос за неговата приятелка. Тя загина при автомобилна катастрофа и Грег трябваше да се грижи за сина ѝ няколко месеца. Беше доста неприятно — Грег не е най-добрият баща, който човек може да си представи. Най-накрая сестра ѝ взе момчето.

Шерифът се спомни и още нещо, което беше споменал Слоан.

— Той каза, че е чул някакъв шум в другата стая. Сторил му се подозрителен.

Агнес силно се изчерви.

— Беше Санди — каза тя, след като леко се покашля.

— Дъщеря ви?

Последва кимване, но Агнес явно не пожела да продължи.

— Дойде вкъщи с приятеля си — обясни Бил. — Отидоха в стаята ѝ, за да си смени униформата, преди да излязат. И можете да си представите какво са правили... Казах ѝ да се съобразява с нас. Да не идва вкъщи с него, когато и ние сме тук. Обаче на нея изобщо не ѝ пушка.

„Значи всичко е било едно голямо недоразумение“ — заключи с горчивина шериф Милс.

— И вие си помислихте, че Грег е убиецът? — засмя се леко Бил.

— Това е доста пресилено.

— Изобщо не е пресилено — възрази му шерифът. — Помисли сам. Затворникът е избягал в пет часът. Имел е достатъчно време да открадне кола в Дюран и да стигне до вашата къща.

— Сигурно с така — вдигна рамене Бил.

Шерифът тръгна към вратата и понечи да я отвори.

— Чакай малко, Хал — спря го Бил. — Дюран ли каза?

— Точно така. Там е затворът, от който е избягал онзи психопат. Бил погледна към Агнес.

— Онзи Слоан не каза ли, че идва тъкмо от Дюран?

— Да, каза. Сигурна съм.

— Наистина ли? — попита шерифът и се върна обратно в стаята.

— Какво друго знаете за него?

— Не много. Само, че продавал компютри.

— Компютри ли? — намръщи се шерифът. — По тия места?

— Така каза.

Това беше странно — Хатфийлд едва ли беше най-високотехнологичната зона в щата. Най-близкият магазин за компютри беше на петнайсет мили южно от града.

— Нещо друго? — попита шерифът.

— Беше доста уклончив, като си помисля сега. Почти нищо не каза за себе си. Освен че родителите му били починали.

— Но не изглеждаше особено тъжен от този факт — допълни Агнес.

Слоан беше на същата възраст и със същия ръст като убиеца. И имаше тъмна коса.

По дяволите — наруга се мислено шерифът. — Дори не погледнах шофьорската му книжка, а само визитката му. Може да е убил истинския Слоан и да е откраднал колата му.

— И още нещо. Той каза, че колата му прегряла — продължи да разсъждава на глас Бил. — Един търговец би трябало да кара нова кола. А да сте чували някоя нова кола да прегрева? Едва ли се случва. И особено пък през нощта.

— О, пресвета Дево — възклика Агнес, скръствайки ръце от ужас, явно намерила изключение от правилото за богохулстването. — И той беше тук, в къщата ни!

Но умът на шерифа продължи по-нататък в тази обезпокоителна посока. Сега вече осъзна, че Слоан е знаел за блокадата на пътя. Той

сам е повредил колата си, повикал е Пътна помощ и едва ли не с валсова стъпка е преминал през блокадата. По дяволите, дори го направи с негова помощ, като му пробута тази история с Грег, само и само за да ги прати за зелен хайвер.

И ние го пуснахме. Той може...

Не!

Шерифът почувства как го присвива стомахът. Беше изпратил Слоан в управлението, където в момента имаше само един човек. Клара! Двайсет и една годишна. Красива.

И която той нарече „моето момиче“ не от някаква колегиална куртоазия, а заштото тя в действителност беше негова дъщеря, работеща през ваканцията в управлението.

Той се спусна към телефона на Уилис и позвъни в управлението. Никой не отговори.

Шериф Милс изскочи от къщата, качи се бързо в колата, повтаряйки си като в транс: „О, Господи, не, моля те...“.

Заместникът му също каза една молитва. Но шерифът не я чу. Само се свлече на седалката и затръшна вратата. Десет секунди по-късно полицейската кола вече цепеше нощния въздух, горещ като супа.

Този път нямаше разузнавателна подготовка.

Шерифът закова спирачки пред управлението, плъзгайки се към кофата за боклук, която падна с трясък и посила Елм стрийт с празни бутилки и вафлени опаковки.

Заместникът му беше плътно до него със заредена пушка и дръпнат предпазител.

— Какъв е планът? — попита той шефа си.

— Ей такъв — изсъска шериф Милс, бълскайки с рамо вратата, като вдигна оръжието в мига, в който влезе в помещението. Заместникът му го следваше по петите.

Двамата мъже заковаха на място, зървайки двойката в стаята, изненадани в момента, в който надигаха бутилки със студен чай „Аризона“. И Дейв Слоан, и дъщерята на шерифа бяха застинали с широко отворени очи, шокирани от внезапното нахлюване.

Полицайтите наведоха пушките си.

— Татко!

— Какво има, шериф? — съвзе се веднага Слоан.

— Аз... — заекна шерифът. — Господин Слоан, мога ли да видя личната ви карта?

Слоан подаде на шерифа шофьорската си книжка. Той разгледа внимателно снимката — нямаше съмнение, че на нея беше Слоан. После Милс с гузно изражение на лицето призна какво е минало през ума му след разговора със семейство Уилис.

Слоан прие новината съвсем добронамерено.

— Може би трябваше да ми поискате книжката още там, шерифе.

— Прав сте. Обаче нещата ми се сториха подозрителни. Когато си им казал, че тъкмо идваш от Дюран...

— Компанията, за която работя, инсталира и поддържа компютрите в затвора. Това е един от големите ми клиенти. — Той бръкна в джоба си и подаде на шерифа заявката. — В тази горещина токовите удари са мор за компютрите. Ако не са загасени както трябва, причиняват куп проблеми.

— О, съжалявам, сър. Трябва да разберете...

— ... че имате затворник на свобода. — Слоан отново се засмя.

— Значи те са си помислили, че аз съм убиецът... Предполагам, че сега сме квит — след като аз пък помислих, че е Грег.

— Обаждах се от къщата на Уилис — обърна се шерифът към дъщеря си. — Никой не ми отговори. Къде беше?

— О, климатикът спря. С господин Слоан отидохме отзад да видим можем ли да го поправим.

Миг по-късно факсът се включи. Върху листа хартия бе отпечатана снимка на млад мъж с брада и къса, тъмна коса: фотография в профил и анфас на беглеца.

Шерифът го показва на Слоан и Клара и прочете от бюлетина на затвора:

— Името му е Тони Уиндъм. Богаташко дете от Ан Арбър. Наследник на милиони, попечителски фондове, завършил престижно училище... С отличие. Но след това нещо превъртял. Убил шест жени и нито веднъж не показал съжаление за деянията си в съда... Е, няма да мине през Хатфийлд. Път 202 и 17 са единствените пътища, които могат да го изведат от щата. И ние ще проверяваме всяка кола. —

После се обърна към заместника си: — Дай почивка на момчетата на пътя.

Отвън шериф Милс показа на Дейв Слоан сервиза, където оправяха неговия шевролет. И отново се качи в колата заедно със заместника си, избърса потта си с влажна кърпичка и пожела „лека нощ“ на търговеца.

— Лека нощ, шерифе — отвърна му Слоан.

Слоан влезе в „Ърлс автомотив“ и бързо намери механика, който беше еднакво потен и мръсен.

— Готова е — каза мъжът.

— Какво й беше?

— Капачето се е разхлабило и охладителната течност е изтекла. За такава повреда ми е неудобно да ви взема пари.

— Но все пак ще го направите.

Мъжът свали бейзболната си шапка и избърса потта от челото си с козирката. После пак я сложи.

— Ако не бяхте вие, сега щях да си бъда вкъщи във ваната.

— Прав сте.

— Ще ви взема двайсетачка плюс таксата за превоза с камиона.

При друга ситуация Слоан би се пазарил, но сега искаше час по-скоро отново да потегли. Затова плати и се качи в колата. Запали я и пусна климатика на най-силната степен. Излезе на главната улица и се насочи към изхода на града.

Десет мили източно от Хатфийлд, близо до междущатската магистрала, той се насочи към паркинг с автобусна спирка на „Грейхаунд“. В този час на нощта паркингът беше безлюден. Слезе и отвори багажника.

Поглеждайки вътре, той кимна към младия брадат мъж в затворнически гащеризон. Мъжът премигна болезнено от светлината на лампата над тях и пое дълбоко дъх. Лежеше свит в родилна поза.

— Какси? — попита Слоан.

— Исусе! — изхъхри Тони Уиндъм, въртейки стреснато глава. — Горещо ми е... замаян съм... И всичко ме боли.

— Излез бавно.

Слоан помогна на беглеца да излезе от багажника. Дори с брадата и мократа от пот коса той изглеждаше повече като банкер, отколкото като сериен убиец — въпреки че тези две занимания не се изключваха взаимно, помисли си Слоан.

— Съжалявам — каза търговецът. — Отне повече време, отколкото предполагах, за да дойдат да ме вземат от сервиза. После трябваше да чакам шерифа в полицейското управление.

— Изпих две кварти вода — каза Уиндъм — И още не ми се пикае.

Слоан огледа пустия паркинг.

— На всеки час има автобус към Кливънд. Тук съм сложил билет и фалшива шофьорска книжка — каза той, като подаде на Уиндъм найлонова торбичка, в която имаше и някои тоалетни принадлежности, и дрехи за преобличане. Убиецът мина зад колата и се преоблече в дънки и тениска с надпис „Зала на славата на рокендрола“. Оставил затворническите си дрехи в колата. После клекна и обръсна брадата си с минерална вода, използвайки пръстите си, за да се увери, че е успял добре да махне мустасите си. Когато свърши, събра косата си под бейзболната шапка.

— Как изглеждам?

— Като съвсем нов човек.

— По дяволите — каза младият мъж. — Ти го направи, Слоан. Много си добър.

Търговецът беше срещнал Тони Уиндъм в библиотеката на затвора преди месец, когато ръководеше ъпгрейдането на компютърната система на затвора. Той откри у Уиндъм чар, хъс и страст — същите способности, които бяха направили Слоан първокласен търговец. Двамата си допаднаха. Най-накрая Уиндъм предложи своята оферта за единственото нещо, което Слоан можеше да му продаде — свободата. Нямаше пазаръци. Слоан определи цената на три милиона — suma, която богатият наследник уреди да бъде преведена в анонимна банкова сметка отвъд океана.

Планът на Слоан беше да изчакат някой от най-горещите дни в годината, и с помощта на компютрите да прекъснат електричеството и охранителната система, симулирайки токов удар. Това щеше да даде възможност на Уиндъм да се прехвърли през оградата. После Слоан щеше да го вземе с колата си, като го скрие в багажника, в който

специално бяха пробити дупки, за да влиза въздух и беше оставен голям запас от вода.

Слоан беше предвидил, че щом открият бягството му, по пътищата щяха да бъдат поставени блокади и всяка кола щеше да бъде претърсана. Затова спря колата си близо до една от малкото къщи край шосе 202 и оставил охладителната течност от радиатора да изтече, така че колата му да прогрее. След това възнамеряваше да отиде до къщата с молба да се обади за помощ. Имаше намерение да научи някои неща за обитателите й, така че да може да представи правдоподобна история пред ченгетата за някакви подозирателни действия там и така да отвлече вниманието им, за да не претърсят колата му. Но не беше се надявал на такъв дяволски късмет като този да попадне на лудия водопроводчик Грег.

Разбрах, че няма разлика между живота и смъртта. Никаква. Кво мислиш за това?

Слоан даде на Тони Уиндъм петстотин долара.

Убиецът стисна ръката на Слоан. После се намръщи.

— Предполагам се питаш дали сега, когато съм навън, смятам да се поправя. Дали смятам да продължа да се държа така както преди. С момичетата имам предвид.

Слоан вдигна ръка, за да го спре.

— Аз ще ти дам урок за моята работа, Тони. Щом веднъж сделката е склучена, добрият търговец никога не мисли какво ще прави клиентът му с продукта.

Младият мъж кимна и тръгна към автобусната спирка, като преметна торбата през рамо.

Слоан се качи в служебната си кола и запали. Преди да потегли, отвори папката си и прегледа заявките за утре. Възможностите са добри, помисли си той доволно, включи отново климатика с пълна сила, излезе от паркинга и се насочи на изток да потърси хотел, където да прекара нощта.

— Вярваш ли в Бог, Слоан?

— Не, вярвам в продаването. Ето така стоят нещата за мен.

— Значи тогава такава е и твойта душа.

Дейв Слоан се замисли. Със сигурност е такава. Загрята до 37 градуса.

ПРИЯТНО МЕСТЕНЦЕ ЗА ПОСЕЩЕНИЕ

Когато човек е роден с естествената дарба на измамник, манипулатор и играч, той притежава и онова шесто чувство да надушва възможности за някоя доходносна сделчица. Точно това правеше Рики Кельхър, наблюдавайки двамата мъже в предната част на задимения бар, близо до мръсния прозорец с петгодишна дупка от куршум в него.

Нито единият, нито другият изглеждаха доволни от разговора.

Рики продължаваше да ги наблюдава. Вече няколко пъти беше виждал единия тук, в бара на Хени. Ходеше облечен с костюм и връзка, което го караше да изпъква сред останалите посетители на тази допълнителна дупка. Другият, с кожено яке и прилепнали джинси, гладко избръснат и с прическа тип „канадска ливада“, Рики веднага постави в категорията дребни мошеници. Въщност по-скоро май беше от ония надути пуяци, които са готови да заложат жена си за петдесетинчов телевизор. Точно той изглеждаше бесен, клатейки недоволно глава на всяка дума, която му казваше господин Костюмарят. По едно време удари с юмрук по плота така силно, че чашите подскочиха. Но никой не му обрна внимание. Това беше нещо обичайно за място като бара на Хени.

Рики седеше в края на бара, който образуваше нещо като „L“ — обичайното му работно място, неговият трон. Барманът — мърляв стар тип, може би черен, може би бял — човек не можеше да каже със сигурност, наблюдаваше със смиръщено лице кавгата на двамата мъже.

— Спокойно — каза му Рики. — Аз ще се заема.

Господин Костюмар отвори куфарчето, което носеше. В него имаше купчина с документи. По-голяма част от бизнеса, който се въртеше в този душен тъмен бар в Хелс кичън^[1] се състоеше в пласирането на свити отнякъде картони с цигари и кашони с Джони Уокър, които бяха пренасяни тайно в мъжката тоалетна или задната стая. Но това беше нещо различно. Дребният мършав Рики не можеше да схване точно за какво ставаше дума, но онова магично чувство,

както и обиграното му око на играч, му подсказваха да обърне внимание.

— Ама че шибаняшка работа! — каза на висок глас надутият пуйк на господин Костюмар.

— Съжалявам — вдигна рамене онзи.

— Да бе, това вече го чух. — Типът с коженото яке се смъкна от стола. — Ама изобщо не ти личи, че съжаляваш. И знаеш ли защо? Защото аз съм онзи, дето му свиха парите.

— Глупости. Аз пък си губя целия проклет бизнес.

Обаче Рики беше научил една основна истина: когато загубиш пари, изобщо не ти става по-леко от факта, че и другите също губят. Това си беше част от законите на живота.

Типът с коженото яке все повече и повече се разпалваше.

— Слушай ме внимателно, приятел. Ще се обадя тук-там. Познавам разни хора. Едва ли ще искаш да се бъзикаш с тях.

Господин Костюмарят почука с пръст по нещо в куфарчето си, което приличаше на вестникарска статия.

— И кво ще направят тия твои хора?

Той снижи глас и прошепна нещо, от което лицето на другия се сбръчка така, все едно беше захапал лимон.

— Иди си сега вкъщи, покрий се и си пази гърба. И се моли да не... — Гласът отново премина в шепот. Рики не успя да чуе какво могат да направят „те“.

Мъжът с коженото яке отново удари с юмрук по барплота.

— Това няма да ти се размине, задник. Ей сега...

— Хей, господа — извика Рики, — я намалете звука.

— Тебе какво ти влиза в работата бе, дребосък? — извика онзи с коженото яке.

Господин Костюмарят го докосна по ръката, за да го накара да говори по-тихо, но онзи се дръпна и продължи да се ѝкли в Рики.

Рики отмества назад мазната си тъмноруса коса, смъкна се от стола и тръгна към предната част на бара. Токовете на ботушите му тракаха звучно по надраскания под. Онзи мъж беше с около десетина сантиметра и петнайсетина килограма повече от него, но Рики отдавна беше научил, че сприхавостта плаше хората много повече от по-голямата височина, тегло или пък мускули. И той направи онова, което

правеше винаги, когато имаше изгледи да се стигне до тупаник с някой — изгледа го с кръвнишки поглед и тикна лицето си в неговото.

— Знаеш ли кой съм аз бе, скапаняк. Аз съм тоя, дето сега ще те замъкне отвън на пътеката и ще тешиба, докато ти пукне задника, ако веднага не си го изметеш оттука, ясно ли ти е?

Мъжът се дръпна назад и премигна. После изстреля едно автоматично:

— Да ти го начукам.

С полуусмивка на лицето, Рики не мръдна от мястото си, като остави бедното копеле да си представи какво ще се случи, ако случайно някоя негова слюнка вземе, че улучи Рики по челото.

Минаха няколко секунди.

Най-накрая типът изгълта наведнъж каквото беше останало от бирата му, надигайки бутилката с трепереща ръка и опитвайки се да запази поне малко достойнство, се запъти към вратата, като се смееше и мърмореше: „Педераст, долен педераст!“.

Рики му обърна гръб.

— Извинявам се за това — обърна се господин Костюмарят към Рики, като извади пари, за да плати питиетата.

— Не, ти остани — нареди Рики.

— Аз ли?

— Да, ти.

Мъжът се поколеба, но седна обратно на стола.

Рики надникна в куфарчето и видя снимки на няколко нелоши яхти.

— Просто трябва да държа нещата под контрол тук, знаеш как е. Да пазим реда.

Господин Костюмарят бавно затвори куфарчето, отмести поглед към плаката с изтеклата промоция на бира и зацепаните постери на разни спортисти, а после към паяжините по ъглите.

— Това твоят бар ли е?

Барманът беше в другия край и не можеше да чуе.

— Малко или много — каза Рики.

— От Джърси е — кимна костюмираният към вратата, през която току-що беше излязъл типът с коженото яке. Сякаш това обясняваше всичко.

Сестрата на Рики живееше в Джърси и той се почуди дали трябва да се чувства обиден от забележката. Той беше лоялен човек. Но после реши, че лоялността няма нищо общо с щатите или градовете и други такива простотии.

— Май му се изпразни джоба, а?

— Бизнесът тръгна кофти.

— Аха. И колко?

— Не знам.

— Дай му още една бира — викна Рики на бармана и после се обърна отново към изступания си събеседник. — Ти си правел бизнес с него и не знаеш колко пари е изгубил?

— Онова, което не знам — каза мъжът, забил очи в очите на Рики, — е поради каквашибана причина трябва да ти снасям каквото и да било?

Моментът беше напрегнат. Оттук нататък ситуацията можеше доста да се оплете. Последва наелектризирано мълчание. Тогава Рики се засмя:

— Брей как се върза.

Бирата пристигна.

— Рики Келъхър — чукна той своята бутилка в бутилката на събеседника си.

— Боб Джардино.

— Май съм те виждал някъде. Наоколо ли живееш?

— Предимно във Флорида. Но идвам тук по бизнес. И в Делауеър, и в Балтимор, Джърси, Мериленд.

— Така ли? Аз имам вила и ходя доста често там.

— Къде по-точно?

— В Ошът сити. Пет спални, съвсем на брега. — Рики не поясни, че тя беше на Ти Джи, а не негова.

— Супер — кимна мъжът впечатлен.

— Така е. Но се оглеждам и за някои други местенца.

— Човек никога не може да има прекалено много имоти. Погодно вложение са, отколкото акциите.

— Справям се добре на Уолстрийт — каза Рики. — Човек трябва да знае какво да търси. Не можеш да купиш никакви акции просто ей тъй, нали разбираш, защото са секси. — Беше чул фразата в едно телевизионно шоу.

— Много вярна приказка. — Сега Джардино чукна бутилката си в тази на Рики.

— Видях някои не лоши лодчици — кимна Рики към куфарчето.

— Това ли е твоят бизнес?

— Наред с другите неща. А ти, Рики, с какво се занимаваш?

— С много неща. Най-вече тука наоколо. Е, и на някои други места. Мериленд, както ти казах. Правят се добри пари. Ако човек има набито око.

— А ти имаш набито око, така ли?

— Мисля, че имам. И много ми се иска да знам какво вижда точно сега.

— Какво, твоето око ли?

— Аха.

— И какво вижда?

— Ментърджия.

— Какво?

— Спец по шашмите.

— Знам какво е ментърджия — настръхна Джардино. — Имах предвид какво те кара да мислиш, че аз съм такъв?

— Ами, например, не си дошъл в Хени...

— В Хени ли?

— Тук. В „При Ханрахан“.

— О.

— ... да продаваш на някакъв скапаняк лодка. Така че какво стана в действителност?

Джардино цъкна и не каза нищо.

— Виж — изшептя Рики. — Аз съм стабилен. Питай който си искаш на улицата.

— Няма нищо за казване. Сделката пропадна — това е всичко.

Случва се.

— Не съм ченге, знам, че си го мислиш. — Рики се огледа, бръкна в джоба си и измъкна торбичка хашиш, който носеше за Ти Джи. — Ако бях ченге, мислиш ли, че щях да имам такова нещо?

— Виж, не мисля, че си ченге. Изглеждаш ми стабилен пич. Но нямам намерение да си изпявам всичко на всеки стабилен пич, когото срещам по улицата.

— Това е ясно. Само че... Просто се чудех дали има някаква възможност да правим бизнес заедно?

Джардино отпи от бирата.

— Отново те питам, защо?

— Кажи ми как действа шашмата ти?

— Това не е шашма. Щях да му продам яхта. Обаче не се получи.

Край на историята.

— Но... виж, ето какво си мисля аз пък — каза Рики с най-конспиративния си глас. — Виждал съм хора, дето са бесни, че не могат да си вземат колата, която искат или пък къща, или някакво маце. Но онзи задник не беше бесен, че не е могъл да се уреди с лодка. Той беше бесен, че не може да си вземе парите обратно. Тъй че я кажи кво стана, та човекът да изгори?

Джардино вдигна рамене.

Рики опита отново.

— Кво ще кажеш да си поиграем на една игра — ти и аз? Аз ще те питам нещо, а ти ще ми казваш дали съм прав, или съм осрал работата. Навит ли си?

— Двайсет въпроса.

— Хубаво. Да опитаме с този: ти си взел назаем лодката — той сви пръсти и направи знак за кавички, — продал си я на тоя задник, но на път за насам тя взела, че потънала — знакът отново бе повторен — и той не може да направи нищо по въпроса. Той губи предплатата. Прецакан е. Кофти работа, ама на кой да се оплаче? Стоката е крадена.

Джардино гледаше бирата си. Кучият му син все още не се издаваше.

Рики добави:

— Само че лодка изобщо не е имало. Ти никога не си задигал проклетото нещо. Просто си му показал снимки, които си направил на кея и някакъв фалшив полицейски доклад или нещо такова.

Изтупаният най-накрая се засмя. Но нищо повече.

— Единственият ти риск е на някой прецакан така да му падне пердето, че да те опуха. Не ти е лоша шашмата.

— Просто продавам яхти — каза Джардино. — Това е всичко.

— Окей, продаваш яхти. — Рики го погледна внимателно. Щеше да опита по друг начин. — Което значи, че си търсиш купувачи. Кво ще кажеш да ти намеря един?

- Познаваш някой, който се интересува от яхти?
- Има един тип, дето го знам. Може би той ще се заинтересува.
Джардино помисли малко.
- Тоя, за който ми говориш, приятел ли ти е?
- Е, поне беше.

Слънцето намери пролука между облациите над Осмо авеню и един слънчев лъч улучи точно бирата на Джардино. Върху лъскавата повърхност на барплота просветна отблъсък — жълт овал като окото на болник. Най-накрая той каза на Рики:

- Свали си ризата.
- Да си сваля...?
- Ризата. Вдигни я и се обърни.
- Мислиш, че имам жици?
- Иначе си пием биричките, дрънкаме си простотии и после кой откъдeto е.

Рики се колебаеше, защото никак не му се искаше да излага на показ мършавото си телосложение. Но после се смъкна от стола, съблече коженото си яке и повдигна мръсната си тениска. След това се обърна.

— Видя ли квото искаше. А сега хайде ти направи същото.

Джардино се засмя. Рики си даде сметка, че той като че ли се смее по-скоро на него, отколкото на ситуацията, но се овладя.

Тузарят съблече сакото си, а после разкопча ризата си. Барманът ги погледна, но лицето му не изрази никакво учудване. Това, в края на краищата, беше Барът на Хени.

Мъжете седнаха отново на бара и Рики поръча още по бира.

— Окей, ще ти кажа каква ми е играта. Но слушай. Ако вземе да ти хрумне някоя гениална идея да ме изтропаш на някого, ще ти кажа две неща: първото е, че онова, което правя, не е съвсем легално, но нито изнудвам някого, нито продавам дрога на деца, схваща ли? Така че дори да отидеш при ченгетата, най-много да ме обвинят в някакви нерегламентирани правомощия или подобна простотия. Или направо ще ти се изсмеят.

— Не, човече, сериозно...

Джардино вдигна пръст.

— И второ, ако вземеш нещо да ме изпързалиш, имам съдружници във Флорида, тъй че ще те намерим и ще се постараем да

ти пуснем повечко кръв. Каписче?

— Какво ли пък значеше проклетото нещо? — каза си ядосан Рики, но отвърна спокойно:

— Не се притеснявай, приятелю. Това, което искам, е да направя малко пари.

— Окей, тогава. Ето системата: прибираме парите. Купувачите плащат всичко предварително. Сто, сто и петдесет хиляди.

— Хайде бе!

— Казвам на купувачите, че имам стабилна връзка, която знае къде има конфискувани яхти. Има наистина такива. Изземат се от ДЕА^[2] заради намерени наркотици или пък от Бреговата охрана или щатската полиция, ако собственикът им е управлявал пиян. Продават ги на търг. Обаче, разбираш ли какво става? Във Флорида има толкова много такива яхти, че трябва време, докато ги обработят. Казвам на купувачите, че моите партньори се промъкват в дока към три през нощта и изтеглят яхтата, преди да са я описали. Закарваме я до Делауеър или Джърси, слагаме ѝ нов номер и хоп — за сто хиляди долара получаваш яхта от половин милион. После, след като получа парите, им съобщавам лошата новина. Както току-що направих с нашия приятел от Джърси.

Той отвори куфарчето си и извади изрезка от вестник. Заглавието гласеше:

ТРИМА АРЕСТУВАНИ ОТ БРЕГОВАТА ОХРАНА ПРИ ОПИТ ЗА КРАЖБА

Статията разказваше за серия от кражби на конфискувани лодки от док на федералното правителство. Продължаваше с това, че охраната на дока е засилена, а ФБР и полицията на Флорида разследват изчезването на половин дузина конфискувани яхти. Те са арестували извършителите и са открили около милион долара в брой, взети от купувачи по Източния бряг.

Рики прегледа статията.

— Ти какво? Сам ли я отпечата.

— Направих я на компютър. Скъсах краищата, все едно съм я откъснал от вестника и после съм я копирал.

— Значи сплашваш шибанящите, че ченгетата могат да открият имената им или да проследят парите.

Иди си сега вкъщи, покрий се и си пази гърба.

— Някои от тях смърдят ден или два, но повечето просто изчезват.

При последните думи Рики вдигна чашата си и я чукна леко в тази на събеседника си.

— Дяволски брилянтно.

— Благодаря.

— Ако те уредя с купувач... За мен какво ще капне?

— Двайсет и пет процента — отвърна Джардино.

— Ще ми дадеш петдесет. — Рики го загледа с онзи прочут бесен поглед марка „Кельхър“.

Джардино обаче го издържа, без да отклони очи. Което впечатли Рики.

— Ще ти дам двайсет и пет процента, ако човекът плати сто хилядарки или по-малко. И трийсет, ако снесе повече.

— Това е една пета, а аз искам половината — настоя Рики.

Джардино замълча. Колебаеше се. Най-накрая обаче каза:

— Дадено. Познаваш ли някой, който има толкова пари?

Рики изпи наведнъж останалата в чашата бира и без да плати стана и се запъти към вратата.

— Точно върху това смятам да поработя сега.

Рики се запъти към бара на Мак.

Той се намираше на четири преки от Ханрахан и видът му беше почти същият, но беше по-пълен, защото бе по-близо до традиционния център, където стотици шофьори, електротехници и дърводелци излизаха в петнайсетминутната си обедна почивка, която продължаваше два часа. Сградите около бара на Мак също бяха с много по-добър вид: реконструирани къщи и няколко нови здания с шибано високи наеми и дори един Старбъкс^[3]. Районът беше дяволски различен от мрачното, опасно бойно поле, което Хелс кичън представляваше през седемдесетте.

Ти Джи, тълст ирландец на около трийсет и пет, седеше на ъгловата маса с трима-четирима от антуража си.

— О, това е Лимонения Рики — викна високо Ти Джи — нито пиян, нито трезвен — всъщност това бе начинът, по който винаги изглеждаше. Той много обичаше да лепи прякори на хората, което явно смяташе за страшно забавно, но винаги обиждаше човека, с когото говореше, не толкова заради прякора, който му измисляше, а заради тона, с който го произнасяше. Рики например не можеше да се сети за някаква причина да го свързват с лимон, но подигравателният тон в гласа на Ти Джи го вбесяваше. От друга страна обаче човек трябваше да има здрав задник, за да върне „любезнотта“ на този огромен и ненормален ирландец.

— Хей — отзова се Рики, приближавайки се до масата в ъгъла, която служеше за офис на Ти Джи.

— Къде беше, дявол да те вземе? — сопна му се Ти Джи, като хвърли фаса си на земята и го стъпка с крак.

— В Хени.

— И какво правеше там, Лимончо? — попита Ти Джи, натъртвайки на прякора.

— Лъскা�х си бастоно — отвърна му Рики. Много пъти той казваше подобни неща, уж за да се включи в тона на Ти Джи и компания. Не искаше да ги казва, не харесваше това, което казваше. Но то просто излизаше от устата му. И винаги се чудеше защо.

— Имаше предвид, че лъскаше копчето на някое момченце? — ревна Ти Джи. По-трезвата част от компанията се засмя.

Рики си взе Гинес. Той изобщо не я обичаше, но веднъж Ти Джи беше казал, че единствените неща, които пият истинските мъже, са Гинес и уиски. Успокояваше го единствено мисълта, че щом й казват „старт“^[4], може да му помогне да напълнее. През целия си живот се беше опитвал да стане по-голям и по-солиден. Но така и не беше успял.

Рики седна на масата, която беше нашарена с резки от ножове и следи от горящи цигари, кимна към свитата на Ти Джи — половин дузина пропаднали типове, които ту подхващаха някаква търговийка, ту се намърдаваха в някакъв склад или просто висяха без работа. Единият беше толкова пиян, че не можеше да си събере погледа и се опитваше да разкаже някакъв виц, от който явно беше забравил

половината. Рики се надяваше натрясканият задник да не повърне, преди да е успял да стигне до тоалетната както направи вчера.

Ти Джи говореше почти непрекъснато, скачайки от тема на тема, като обиждаше някои от хората на масата по обичайния си подигравателен начин и не пропускаше да добави по някоя острота и за хора, които ги нямаше.

Рики седеше мълчаливо на масата, ядеше фъстъци, лижеше бирата си и прегъльща мълчаливо обидите, когато бяха насочени към него. Умът му почти изцяло беше зает с мисли за Джардино и яхтите.

Ти Джи прокара ръка по кръглото си грубо лице, а после по къдравата си червеникавокестенява коса.

— И да си го начукам, негърът изчезна.

Рики се чудеше за кой негър става дума. Той смяташе, че е направил всичко по силите си, за да следи разговора, но понякога мислите на Ти Джи криваха нанякъде и оставяха человека насреща в пълно неведение.

Рики видя, че Ти Джи е ядосан, затова промърмори едно съчувствено: „Тоя задник“.

— Човече, само да го видя, ще го смачкам тоя педераст, като муха ще го смачкам — и той плесна силно с ръце, което накара неколцина от седящите на масата да премигнат стреснато. Пияният стана и се залюшка към мъжката тоалетна. Тоя път изглежда щеше да успее.

— Наоколо ли е? — попита Рики.

— Черният му задник е в Бъфало — цъкна раздразнено с език Ти Джи. — Нали ей сега ти казах. Защо, мамка му, ме питаш дали е тука?

— Не, нямах предвид тука — обясни бързо Рики, — а нали разбиращ, наоколо.

— Аха — кимна Ти Джи, сякаш е схванал някакъв друг смисъл.

— Да. Обаче туй изобщо не ми помага. Ако го видя, той ще е един мъртъв негър.

— Бъфало — каза Рики, клатейки глава. — Исусе! — Той направи опит да слуша по- внимателно, но мислите му непрекъснато се отклоняваха към страхотната шашма с яхтите. Тоя Джардино е умна глава. На човек, който може да направи сто bona чрез една-единствена шашма, трябва да му се свали шапка (Той и Ти Джи никога не са се доближавали дори до такъв рекорд.)

Рики отново поклати глава. После въздъхна:

— Дали да не взема да се замъкна до Бъфало и да опъна сам черния задник?

— Ей туй е мъжка приказка, Лимончо. Ти си един свестен шибаняк — и Ти Джи продължи отново да бърбори.

Като гледаше полуупияното, полутрезво лице на Ти Джи и кимаше усърдно, Рики се питаше: колко ли ще му трябват, за да се измъкне от Хелс кичън? Да се чупи от ония кучки, бившите му жени, от досадните деца, от Ти Джи и всички скапани нещастници като него. Може да отиде във Флорида, откъдето е Джардино. Може пък това да е неговото място. От различните измами, които двамата с Ти Джи бяха спретнали, той беше успял да спести около трийсет хиляди в брой. Една не лоша сумичка. Но, човече, ако успееше да вика двама или трима в сделката с яхтите, можеше да тръгне с пет пъти повече.

Сигурно нямаше да му стигнат, но като за начало беше добре. По дяволите, та Флорида беше пълна с богати старци, повечето от които доста глупави, които само чакат да дадат парите си на човек с талант.

Юмрук, забил се в рамото му, го изтръгна от мечтите му. Той прехапа вътрешната част на бузата си и се намръщи от болка. Погледна към Ти Джи, който беше избухнал в смях.

— Значи, Лимончо, тръгваш към Лайън? В събота.

— Не знам.

В този момент вратата широко се отвори и в бара влезе мъж, който по всичко личеше не беше от града. Възрастен тип, около петдесетте, облечен в жълтеникови спортни панталони, бяла риза и син блейзър. На връв около врата му бе закачена значка с големи букви АПГО, каквото и да значеше това.

Асоциация на... опита се да отгатне Рики. Асоциация на пръдливите говняни олигофрени.

Рики се засмя на собствената си шега. Никой не забеляза. Огледа туриста. Преди никога не се беше случвало подобно нещо — някой зяпач да влезе в бар из района. Но когато центърът се измести само на няколко пресечки на юг, а после резнаха топките на Таймс скуеър и го превърнаха в Дисниленд, изведнъж Хелс кичън се наводни с юпита и туристи.

Мъжът премигна, за да свикнат очите му с тъмнината вътре и си поръча вино.

Ти Джи изпуфтя: вино в тоя бар? Но онзи веднага изпи половината. Типът сигурно беше богато копеле. Носеше ролекс, а дрехите му бяха маркови. Мъжът бавно се огледа наоколо и този поглед напомни на Рики за човек, който гледа с интерес животните в зоопарка. Той се ядоса и се наслади набързо на изникналата в ума му картина как изривта старчока навън и го налага дотогава, докато онзи доброволно не си даде часовника и портфейла.

Естествено, нямаше да го направи. Ти Джи и Рики не бяха от безмозъчните бабаити, дето чупят глави наляво и надясно. Е, няколко пъти се беше случвало някой да пострада лошо — бяха пребили едно колежанче, когато се беше опънал на Ти Джи по време на една опечена работа, а Рики беше понамачкал лицето на един скапаняк, който беше отмъкнал хилядарка от парите им. Правилото им гласеше: да не пускаме кръв там, където това може да се избегне. Ако някой изгуби само пари, в повечето случаи си трае и не се разсмърдява публично, за да не го помислят за пълен идиот. Но когато има рани и кръв, битият тича веднага при ченгетата.

— Тука ли си, Лимончо? — изсъска Ти Джи. — Или си се отнесъл някъде?

— Просто мисля.

— Аха, мислиш. Добре. Браво. Той мисел. За твоето момченце, а?

Рики се намръщи и махна с ръка. Отново нищо не каза. И отново се зачуди защо си замълча. Погледна пак към туриста. Мъжът шепнеше нещо на бармана, който улови погледа на Рики и му кимна с глава. Рики стана от масата на Ти Джи и се насочи към бара, като ботушите му силно тропаха по дървения под.

— Кво има?

— Тоя приятел не е оттук.

Туристът погледна към Рики, после заби очи в пода.

— Хайде бе! — завъртя Рики очи към бармана.

— От Айова — обади се мъжът.

Къде, по дяволите, беше Айова? Рики беше стигнал почти до края на гимназията и се справяше добре с някои предмети, но географията така го отегчаваше, че той не ѝ обръщаше никакво внимание.

— Тъкмо ми казваше, че е в града за конференция.

Тоя дебелак и неговите пръдливи олигофрени...

— И... — Барманът замълча, когато погледна към туриста. — Е, защо не му кажеш?

Мъжът отпи голяма гълтка от виното си. Рики хвърли бърз поглед към ръката му. Не само ролекс, но и златен пръстен с голям диамант.

— Аха, що не ми кажете?

И богатото копеле започна с дрезгав шепот.

Рики го изслуша. Когато старецът свърши, Рики се усмихна и каза:

— Това е вашият щастлив ден, господине.

И си помисли: „И моят също“.

Половин час по-късно Рики и типът от Айова стояха в сумрачното фоайе на „Братфорд Армс“, който се намираше до един склад на Единайсето авеню и Петдесета улица.

Рики представяше присъстващите:

— Това е Дарла.

— Здрави, Дарла.

Златен зъб проблесна като звезда на сред широката ѝ усмивка.

— Как си, скъпи? Как се казваш?

— Ъ-ъ... Джак.

Рики усети, че старецът беше на косъм да каже „Джон“, което би било доста забавно предвид обстоятелствата^[5].

— Радвам се да се запознаем, Джак — каза Дарла, чието истинско име беше Шакет Шрийли. Тя беше висока около метър и осемдесет, пищна и с тяло на манекенка. Също така допреди три години беше мъж. Туристът от Айова обаче сигурно не забеляза това или пък може би забеляза и това го нави. Както и да е, важното беше, че погледът му я облизваше цялата като с език.

Джак регистрира и двамата и плати за три часа.

Три часа? — възклика мислено Рики. — Стар търбух като тоя? Господ да му помога.

— Е, забавлявайте се — пожела им с намигане Рики.

Детектив Робърт Шефър би могъл да бъде домакин на една от онези полицейски шоупрограми по Фокс или А & Е. Беше висок, с посребряла коса, приятен на вид, може би само лицето му беше малко по-дълго отколкото трябваше, но без да разваля общото впечатление. Беше детектив от почти двайсет години.

Шефър и партньорът му вървяха по мръсния коридор, вонящ на пот и лизол. Партньорът му посочи вратата, изшептявайки: „Тази е“, извади нещо, което приличаше на електронен стетоскоп и насочи сензора към тънката дървена врата.

— Чуваш ли нещо? — попита Шефър също шепнешком.

Джоуи Бернбаум, партньорът, кимна бавно, вдигайки показалец, което значеше: „Почекай“.

А после кимна: „Давай“.

Шефър извади ключа от джоба си и с пистолет в ръка отключи вратата и нахлу вътре.

— Полиция! Никой да не мърда!

Бернбаум го последва също с пистолет в ръка.

Лицата и на двамата в стаята имаха еднакво изражение на шок от внезапното нахлуване, но само по лицето на пълния възрастен бял мъж, седящ разсъблечен на леглото, веднага след това се изписа ужас и страх. Върху горната част на ръката си имаше татуировка на военноморския корпус и може би като млад е бил стабилен пич, но сега неговите тесни, бледи рамене трепереха и целият вид му подсказваше, че се кани да заплаче.

— Не, не, не...

— О, по дяволите! — измърмори Дарла.

— Остани там, където си, скъпа. И запази тишина.

— Как ме открихте, мътните да ви вземат? Сигурно ме е издал онзи дребен дървеняк долу? Познавам го. Щом го видя следващия път, ще му оскубя мърляватата четина...

— Нищо няма да правиш, а ще мълкнеш — изсъска й Бернбаум. А после на жаргон от гетото каза: — Май си си забърсал гадже?

— Я стига — сопна му се Дарла и се опита да го прониже с поглед.

Бернбаум само се изсмя и й сложи белезници.

Шефър прибра пистолета си и каза на мъжа:

— Покажете ми личната си карта.

— О, моля ви, офицер, аз не съм...

— Личната ви карта? — Шефър беше учтив както винаги. Когато човек има значка в джоба си и голям шибан пистолет на хълбока, може да си позволи да бъде учтив.

Мъжът извади дебелия си портфейл от джоба на панталоните си и го подаде на полицая, който прочете данните:

— Господин Шелби, това вашият настоящ адрес ли е? В Де Майн?

— Да, сър — отвърна мъжът с треперещ глас.

— Добре, вие сте арестуван за склоняване към проституция — изрецитира Шефър и откачи белезниците от колана си.

— Не съм направил нищо незаконно. Това беше просто... Беше просто среща.

— Наистина ли? Тогава какво е това? — Детективът вдигна купчинката банкноти от нощното шкафче. Четири стотака.

— Аз... аз само мислех...

Беше очевидно, че умът на стареца работи с пълнаpara. Шефър се питаше какво извинение ще измисли. Беше чувал всякакви.

— Те бяха, за да си вземем храна и пиене.

Това беше нещо ново. Шефър едва се удържа да не се разсмее. Ако човек похарчи четири стотака за храна и пиене в този район, ще си направи грандиозно парти с петдесет Дарли.

— Плати ли ти, за да правитеекс? — попита Шефър Дарла.

Тя се намръщи.

— Ако лъжеш, бейби, знаеш какво ще ти се случи. Ако си изпееш всичко, ще кажа добра дума на когото трябва.

— И ти си шибан дървеняк — не му остана дължна Дарла. — Добре, ще ти кажа — плати ми, за да обиколя света.

— Не... — надигна глас Шелби, но после се предаде и се прегърби още повече. — О, боже, какво ще правя сега? Това ще убие жена ми... и децата ми... — Той вдигна паникьосан поглед към полицая. — Ще трябва ли да отида в затвора?

— Това зависи от прокурора и съдията.

— Защо, по дяволите, го направих? — простена възрастният мъж.

Шефър го погледна внимателно. След дълъг миг на мълчание той се обърна към партньора си:

— Отведи я долу.

— Ей, тълст задник, я разкарай шибаните си ръце от мен.

Бернбаум отново се засмя:

— Това означава ли, че не си вече мое гадже?

После я хвана за ръката и я изведе навън. Вратата се затвори.

— Вижте, детектив, това не е като да съм ограбил някого. Беше съвсем безобидно. Нали разбирате, без да пострада никой.

— И все пак си е престъпление. А не си ли чувал за СПИН, за хепатит?

Шелби отново сведе поглед надолу.

— Да, сър — каза шепнешком.

Все още държейки в ръце белезниците, Шефър гледаше мъжа изпитателно. После седна на скърцащия стол.

— Колко често идвате в града?

— В Ню Йорк ли?

— Аха.

— Един път годишно, ако имам конференция или среща. И винаги ми харесва да идвам тук. Нали знаете какво казват: „Ню Йорк е приятно местенце за посещение“... — Гласът му секна, може би давайки си сметка, че останалата част от поговорката — „но да не живееш в него“ би могла да обиди ченгето.

— Значи сега си на конференция? — попита Шефър, извади значката от джоба на мъжа и я огледа.

— Да, сър, това е нашата традиционна годишна търговска изложба. В Джевитс. На производителите на градинско оборудване.

— С това ли се занимаваш?

— Търговец съм на едро в Айова.

— Така ли? И как се справяш?

— Номер едно съм в щата. Всъщност в целия регион. — Каза горько, не с гордост, може би мислейки си колко клиенти ще изгуби, когато се разчуе за арестуването му.

Шефър кимна бавно. Най-накрая той прибра обратно белезниците.

Когато видя това, Шелби присви очи.

— Правил ли си преди такова нещо?

Мъжът се поколеба. После реши да не лъже.

— Правил съм.

— Но имам чувството, че повече няма да го повториш?

— Никога. Обещавам. Научих урока си.

Последва дълго мълчание.

— Стани.

Шелби премигна, но направи това, което му бе заповядано. Намръщи се, когато ченгето опира панталоните и сакото му. Шефър беше 99 процента сигурен, че мъжът е чист, застанал пред него без риза, но той беше длъжен да бъде абсолютно сигурен, че по него няма жици.

Детективът кимна към стола и Шелби седна. Очите на бизнесмена издаваха, че той е напълно наясно какво ще последва.

— Имам предложение за теб — каза Шефър.

— Предложение?

Ченгето кимна.

— Така. Напълно съм убеден, че няма да повториш тази глупост отново.

— Никога.

— Мога да те пусна само с предупреждение. Проблемът обаче е, че това може да се разчуе.

— Да се разчуе?

— Дежурният полицай ви е видял да влизате с Дарла в хотела — ние знаем всичко за нея. Той подаде рапорт и от управлението изпратиха мен. Трябва да пиша доклад по случая.

— Ще трябва да съобщите името ми?

— Не, просто ще бъдеш Джон Доу. Но в доклада трябва да опиша какво е станало. Мисля, че ще мога да се справя, но е рисковано.

Шелби въздъхна, кимна намръщено и назова първоначалната цена.

Не приличаше много на търг. Шелби казваше числа, а Шефър само вдигаше пръст — още, още... Най-накрая, когато стъписаният мъж стигна 150 000, Шефър кимна.

— Боже!

Когато Ти Джи и Рики Келъхър му се обадиха, за да му кажат, че са намерили тълста риба, Рики му каза, че сумата може да стигне до

шест цифри. Това беше толкова нетипично за онази глупава ирландска кооперация, че Шефър се беше изсмял. Но сега трябваше да им признае заслугата.

— Мога ли да ви дам чек? — попита Шелби със слаб глас.

Шефър се засмя.

— Добре, добре... но ми трябват няколко часа.

— Довечера. В осем. — Те определиха мястото на срещата. — Ще задържа шофьорската ти книжка. И вещественото доказателство. — Той прибра парите от шкафчето. — Ако се опиташ да ми извъртиш някой номер, ще извадя заповед за арестуване и ще изпратя една и в Де Майнес. Те ще те екстрадират и ще бъдеш обвинен в сериозно углавно престъпление. Ще си го отлежиш цялото.

— О, не, сър. Ще донеса парите. До последното пени. — Шелби бързо се облече.

— Излез през задната врата. Не знам къде е в момента полицаят, който отговаря за района.

Мъжът кимна и изчезна от стаята.

Във фоайето до асансьора детективът намери Бернбаум и Дарла да пушат по цигара.

— Къде са ми парите? — не закъсня да попита Дарла.

Шефър ѝ подаде двеста от конфискуваните пари. Той и Бернбаум разделиха останалите — сто и петдесет за Шефър и петдесет за партньора му.

— Сега сигурно ще си вземеш почивка, а, скъпа? — попита Бернбаум.

— Аз? По дяволите, не, трябва да работя. — Дарла погледна към парите, които ѝ беше дал Шефър. — Най-малкото докато вие, задници, започнете да ми плащате, за да не ви чукам поне толкова, колкото вземам, за да ви чукам.

Шефър нахлу в бара на Мак. Внезапната му појава тутакси промени темата поне на половината от разговорите вътре. Той беше корумпирано ченге, но все пак си оставаше ченге и разговорите за далавери, измами и наркотици веднага преляха в разговори за спорт, жени и работа. Шефър се засмя и прекоси помещението. Стовари се върху един празен стол до надрасканата маса и каза на Ти Джи:

— Поръчай ми една бира.

Шефър беше почти единственият във вселената, който можеше да си го позволи.

Когато поръчката пристигна, той чукна чашата си с тази на Рики:

— Ти ни докара наистина голяма риба. Съгласи се на сто и петдесет.

— Ох! — възклика Ти Джи, поглаждайки ръждивите си вежди. (Поделянето беше петдесет процента за Шефър, а другата половина по равно за Ти Джи и Рики.)

— Откъде ще ги вземе? — попита Ти Джи.

— Идея си нямам. Това си е негов проблем.

— Чакай. Искам и часовника — изквича Рики.

— Часовника?

— На старчока. Има ролекс. Искам го.

Вкъщи Шефър имаше около дузина ролекси, които беше вземал от изнудвани или заподозрени през годините. Нямаше нужда от още един.

— Щом искаш часовника, той ще ти го даде. Него в момента го е грижа единствено да не разбере жена му и лайняните му клиенти какви ги е вършил.

— Я чакай малко — избуття Ти Джи. — Ако някой ще взема часовника, това ще съм аз.

— Не си познал. Аз го видях пръв. Аз приютках оня смотаняк.

— Часовникът е мой — прекъсна го безцеремонно дебелият ирландец. — Може да има игла или друга джаджа, която да забършеш. Но шибаният ролекс е мой.

— Че кой вече носи скапани игли — възмути се Рики. — Пък и хич не ми е и притрябвала никаква си игла.

— Слушай ме внимателно, Лимончо — изръмжа Ти Джи. — Той е мой. Гледай ме в устата. Мой е.

— За бога, вие сте като децата — не издържа Шефър. После отпивайки от бирата си, каза: — Ще се срещнем с него в осем часа на пресечката с Четирийсет и осма.

Тримата правеха същата измама или нейни вариации вече от две години, но все още нямаха доверие един на друг. Затова се бяха споразумели и тримата да присъстват при прибирането на откупа.

Шефър допи бирата си.

— Ще се видим там, момчета.

След като детективът си тръгна, двамата погледаха няколко минути мач, като Ти Джи се опитваше да придума няколко от клиентите в бара да заложат, въпреки че играта вече беше в последната четвъртина и нямаше начин Чикаго да паднат. Най-накрая Рики каза:

— Излизам за малко.

— Какво, да не съм ти някаква шантава бавачка. Щом искаш да се ометеш, омитай се.

Думите обаче прозвучаха така, все едно Рики беше пълен идиот да пропусне края на мача, от който оставаха само 8 минути.

Но точно когато Рики стигна вратата, Ти Джи се провикна с цяло гърло.

— Хей, Лимончо, забравих да те питам. Ролексът ми златен ли е?
Мръсен педал.

В младостта си Шефър беше патрулиращ полицай. Беше разследвал стотици престъпления, беше се сблъсквал с хиляди измами и в Манхатън, и в Бруклин, което означаваше, че се беше научил как да остане жив на улицата.

Сега усети, че някой го следи.

Беше тръгнал да се снабди с малко кокаин от едно хлапе, което въртеше търговията си от вестникарската будка на Петдесет и пета и Девето авеню и осъзна, че през последните 5 или 6 минути чува едни и същи стъпки. Някакво неприятно проскърцване. Имаше опашка. Той спря, за да запали цигара до един вход и погледна отражението на улицата в една витрина. Видя мъж в евтин сив костюм и ръкавици на около десетина метра от него. Мъжът също спря и се престори, че разглежда витрината на магазина до него.

Шефър не познаваше мъжа. Беше си спечелил доста врагове през годините. Фактът, че е ченге, му осигуряваше донякъде защита — беше рисковано да гръмнеш полицай, дори и корумпиран — но се намираха и много ненормалници.

Шефър продължи. Притежателят на скърцащите обувки го последва отново. Един поглед в страничното огледало на паркирана край тротоара кола му показва, че мъжът го приближава, но ръцете му бяха отстрани, без да правят опит да посягат към оръжие. Шефър

извади мобилния си телефон, преструвайки се, че се обажда на някого, за да може забавянето на крачките му да изглежда правдоподобно. Другата му ръка се пълзна под якето и докосна дръжката на хромирания му 9-милиметров ЗИГ-Зауер.

Този път мъжът не забави ход.

Шефър понечи да се обърне, когато чу:

— Детектив, бихте ли затворили телефона си, моля!

Шефър се обърна и премигна. Преследвачът му държеше в ръка златна значка на Нюйоркското полицейско управление.

Това пък какво е, по дяволите? — помисли си Шефър. Той си отдъхна, но остана нащрек. Затвори телефона и го пусна в джоба.

— Кой сте вие?

Мъжът, гледайки хладно Шефър, му даде възможност да разгледа и личната му карта, поставена до значката.

Шибана работа. Тоя е от Отдела за вътрешни разследвания — момчетата, които следят за корумпирани ченгета.

Но Шефър нямаше намерение да се предава.

— Защо ме следите?

— Искам да ви задам няколко въпроса.

— За какво е всичко това?

— Водим разследване.

— Здрави — изрече иронично Шефър. — Как не се сетих?

Кажете ми някакви подробности.

— Разследваме вашите връзки с определени индивиди.

— Определени индивиди. Знаете ли, че не всички ченгета трябва да говорят като ченгета?

Отговор не последва.

Шефър вдигна рамене.

— Аз имам „връзки“ с много хора. Може би имате предвид моите „уши“. Често се виждам с тях. Получавам от тях добра информация.

— А ние си мислим, че можете да получавате от тях други неща. Някои доста ценни неща. — Той погледна към хълбока на Шефър. — Смятам да ви помоля за оръжието ви.

— Я се разкарай.

— Опитвам се да бъда дискретен. Но вие неискате да ни съдействате. Ще се обадя на колегите и ще ви отведем. Тогава всичко

ще излезе наяве.

Най-накрая Шефър разбра. Това си беше изнудване — само че този път той беше от страната на губещия. И беше изнудван не от друг, а от Вътрешния отдел. Страшно забавна работа. И Вътрешният отдел е на хорото.

Шефър даде оръжието си.

— Нека да поговорим неофициално.

Колко ли ще ми струва? — зачуди се Шефър.

Ченгето от Вътрешния отдел кимна към река Хъдсън.

— Натам, моля.

— Разкажете ми — започна Шефър. — Аз имам право да знам за какво се отнася всичко това. Ако някой ви е казал, че съм взел подкуп, това са глупости. Който и да ви го е казал, преследва някаква цел. — Вътрешно той не беше така възмутен, както прозвучаха думите му: всичко това беше част от преговорите.

Ченгето от Вътрешния отдел само каза:

— Продължавайте да вървите.

Той извади цигара и я запали. Предложи една и на Шефър. Той си взе и ченгето му я запали.

И в този момент Шефър от Вътрешния отдел замръзна. Той премигна ужасен, втренчен в кибрита. На него бе изписано името „Таверната на Макдугъл“. Официалното име на бара на Мак — мястото, откъдето Ти Джи ръководеше бизнеса си. Вгледа се в очите на мъжа, които се разшириха при неволната му реакция. Исусе, той не беше ченге. И личната му карта и значката бяха фалшиви. Той беше наемен убиец, работещ за Ти Джи, който имаше намерение да го ликвидира и да прибере цялата плячка за себе си.

— Мамка му — избъбри мнимото ченге, извади пистолета от джоба си и бутна Шефър в най-близката алея.

— Слушай, човече — изшептя Шефър, — аз имам доста пари. Каквото и да са ти платили, аз ще...

— Млъкни. — Той смени собствения си пистолет с този на Шефър и опря хромираното му дуло във врата на детектива. После мнимото ченге извади от джоба си лист хартия и го пъхна в джоба на якето на Шефър.

— Тука има бележка, задник. Две години Ти Джи урежда всичко, върши цялата работа, а ти вземаш половината от парите. Май се

ебаваш с погрешния човек.

— Това са глупости — викна отчаяно Шефър. — Той има нужда от мен! Не може да мине без ченге! Моля...

— Чао. — Той вдигна пистолета към слепоочието на Шефър.

— Не го прави! Моля те, човече, недей!

От края на алеята прозвуча писък.

— О, боже!

Жена на средна възраст стоеше на около двайсетина крачки от тях, втренчена в човека с пистолета. Ръцете ѝ бяха на устата.

— Някой да викне полиция!

Вниманието на мъжа за миг се насочи изцяло към жената. Шефър го бутна в тухлената стена. Преди наемният убиец да стане и да стреля, детективът тичаше с всички сили надолу по алеята.

Той чу как мъжът викна „По дяволите“ и затича след него. Но Хелс кичън беше ловното поле на Боб Шефър и след пет минути, криволичейки по алеите и после по страничните улички, той успя да се отскубне от убиеца. Като се увери, че е в безопасност, той извади от кобура на глезена си втория си пистолет и го пусна в джоба си. Почувства шумоленето на хартия — това, което онзи негодник пъхна в джоба му. Беше подправена бележка за самоубийство, в която Шефър признава, че от години е вземал подкупи и не можел повече да живее с тази вина. Искал да сложи край на всичко. Е, помисли си той, това отчасти си беше вярно.

Имаше едно нещо, на което трябваше да се сложи най-накрая шибан край.

Пушейки, скрит в сенките на дърветата, Шефър трябваше да чака близо до бара на Мак цели петнайсет минути, докато се появи Ти Джи Райли. Огромният мъж, клатещ се като тромава мечка, беше сам. Той се огледа наоколо, не успя да види ченгето и се насочи на запад. Шефър му остави преднина от половин пресечка и тръгна след него.

Следваше го на разстояние, но когато улицата остана безлюдна, бръкна в джоба си и извади пистолета, който току-що бе взел от бюрото си. Беше го купил на улицата преди години — без регистрационен номер. Стискайки оръжието в ръка, той бързо се запромъква след огромния ирландец.

Грешката на много стрелци беше, че изпитваха нужда да поговорят с жертвата си. Шефър си спомняше някакъв стар уестърн, в който синът беше проследил бандита, убил баща му. Момчето беше насочило пистолет към него и започна да му обяснява защо той ще умре след малко: „Ти уби баща ми, бла-бла-бла, бла-бла-бла“ и тогава бандитът го погледна с отегчен поглед, извади скрития си пистолет, гръмна хлапето, погледна към падналото на земята тяло и каза: „Когато трябва да говориш, говори. Когато трябва да стреляш, стреляй“.

Точно това направи сега Робърт Шефър.

Ти Джи сигурно беше чул нещо. Той понечи да се обърне, но преди дори да успее да зърне детектива, Шефър заби два куршума отзад в главата му. Ирландецът падна като торба с пясък. Полицият хвърли оръжието в страничната уличка — никога не го беше докосвал с голи ръце — и като наведе глава, мина точно покрай него. Щом стигна Десето авеню, зави на север.

Когато трябва да стреляш, стреляй.

Амин.

Позна веднага. Поглеждайки Рики Келъхър в очите, Шефър разбра, че дребосъкът не е набъркан в опита да го очистят.

Сух и слаб като чироз, с мръсна коса и нахакан израз на лицето, приближаваше спокойно мястото, където Шефър се беше облегнал на стената с ръка под якето си, близо до своя нов автоматик. Смотанякът нито мигна, нито показа с нещо изненадата си, че вижда ченгето живо. Детективът беше разпитвал дълги години заподозрени и беше сигурен, че той задник не знае нищо за заговора на Ти Джи.

Рики му кимна за поздрав.

— Здрави — и като се огледа наоколо, попита: — А къде е Ти Джи? Каза, че ще дойде по-рано.

— Не си ли чул още? — попита намръщено Шефър.

— Какво да чуя?

— Значи не си чул новината. Някой го е гръмнал.

— Ти Джи?

— Аха.

Рики го гледаше изпитателно и после поклати глава.

— Не съм чул и еднашибана думичка за това.

— Случва се.

— Исусе Христе! — изшептя дребосъкът. — Кой го е направил?

— Засега никой не знае.

— Може би онзи негър.

— Кой?

— Някакъв негър от Бъфало. Или Олбани. Не знам точно. — Гласът на Рики отново премина в шепот. — Мъртъв. Не мога да повярвам. Някой друг от компанията?

— Мисля, че само той е застрелян.

Шефър внимателно следеше реакциите на дребосъка. Добре, той изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва. Но пък изобщо нямаше вид на разстроен. Което всъщност не беше кой знае колко чудно. Ти Джи не беше приятел на Рики, беше един насмукан загубеняк.

Между другото в Хелс кичън беше съвсем обичайно живите да забравят за мъртвите още преди труповете им да са изстинали напълно.

Сякаш за да потвърди мислите му, Рики каза:

— И това по някакъв начин ще обърка ли, нали разбираш, нашите ангажименти?

— Ни най-малко, що се отнася до мен.

— Смятам да поискам повече.

— Мога да стигна до една трета.

— Я иди да сешибаш с твойта една трета. Искам половината.

— Не става. Сега за мен е още по-рисковано.

— По-рисковано ли? Защо?

— Ще има разследване. Някой може да изрови нещо за Ти Джи и да го свърже с мен. Трябва да пълня повече шепи. — Шефър сви рамене. — Или пък ти можеш да си намериш друго ченге, с което да работиш.

Каза го така, все едно в Жълтите страници има раздел: „Ченгета, корумпирани“.

— След няколко месеца, когато нещата се поуталожат, мога да вдигна мизата — добави детективът.

— На четирсе?

— Да, на четирсе.

— Мога ли да получа ролекса? — попита дребосъкът.

— На онзи тип? Тая вечер?

— Аха.

— Ти май наистина много го искаш?

— Аха.

— Добре, твой е.

Рики се загледа в реката. На Шефър му се стори, че по устните му пробягва лека усмивка.

Двамата постояха в мълчание няколко минути, след което точно в уреченото време онзи турист, Шелби, се появи. Изглеждаше едновременно ужасен, наранен и ядосан, което си е една доста сложна за постигане комбинация като изражение на лицето.

— Намерих ги — прошепна той. В ръцете му нямаше нищо — нито куфарче, нито чанта, но Шефър толкова дълго беше вземал подкупи и рекет, че беше наясно — много пари могат да се съберат и в един малък плик.

Точно това сега измъкна от сакото си и Шелби. С мрачно лице той го подаде на Шефър, който преброи внимателно банкнотите.

— И часовника — посочи Рики към китката на мъжа.

— Часовника ли? — Шелби се поколеба, но после го подаде на Рики.

Шефър върна на Шелби шофьорската книжка. Той бързо я прибра в джоба си и забърза по улицата, оглеждайки се за такси, което да го закара право на летището.

Детективът се засмя след него. Може би Ню Йорк не е такова приятно местенце за посещение в края на краищата.

Мъжете разделиха парите. Рики веднага сложи ролекса на китката си, но металната верижка беше твърде голяма за мършавата му ръка и часовникът провисна смешно надолу.

— Ще дам да ми я стеснят — каза дребосъкът, връщайки обратно часовника в джоба си. — Ще махнат няколко джаджи. Не е кой знае какво.

Двамата решиха да пийнат по нещо, за да отпразнуват успешния удар и Рики предложи бара на Хени, защото имал среща с един тип там.

Когато вървяха по крайбрежния булевард в синьо-сивия полумрак на вечерта, Рики се загледа в тихата река Хъдсън.

— Я гледай!

Голяма яхта се плъзгаше безшумно на юг по тъмните води.

— Страхотна — обади се Шефър, възхищавайки се на красивите форми на лодката.

— Е, ще участвуаш ли?

— В какво?

— В сделката с яхтата.

— Какво?

— Онази, за която ти е изтропал Ти Джи. Той каза, че си щял да си помислиш.

— За какво, по дяволите, говориш?

— За онази яхта. На онзи тип от Флорида.

— Нищо подобно не ми е казвал.

— Тоя тъпанар. — Рики поклати глава. — Беше преди няколко дни. Онзи тип се мотаеше в Хени. Точно с него имам среща. Има връзки във Флорида. Неговите хора имат достъп до конфискуваните яхти, преди да ги закарат на док.

— Конфискувани от ДЕА ли?

— Аха. И от Бреговата охрана.

Шефър кимна. Беше впечатлен от плана.

— Изчезват, преди да са описани. Това е страхотно готина далавера.

— Смятам да си взема една. Той ми каза да му платя около двеста хилядарки и получавам лодка, дето струва три пъти повече. Мислех, че можеш да проявиш интерес.

— Ами да, проявявам. — Боб Шефър имаше две малки яхти. Но винаги беше искал една наистина голяма и хубава. — Има ли нещо по-голямо? — попита той.

— Мисля, че току-що продаде една петдесетфутова. Видях я в Батери парк. Голяма сладурана.

— Петдесет фута? Че тия струват милион.

— Той каза, че струва на момчетата всичко на всичко двеста или нещо подобно.

— Исусе! Тоя негодник Ти Джи не ми е казал и думичка. — Шефър почувства някакво задоволство, че тъпакът вече няма да може да каже нищо на никого отсега нататък.

Двамата влязоха в бара на Ханрахан. Както обикновено заведението беше почти празно. Рики се огледа. Типът с яхтите определено не беше тук.

Поръчаха си бири, чукнаха чаши и отпиха.

Рики точно разказваше на стария барман за убийството на Ти Джи, когато мобилният телефон на Шефър иззвъня.

— Шефър на телефона.

— Малоун от „Убийства“. Чул ли си, че Ти Джи Рейли е бил убит?

— Да. Какво има? Някакви следи? — Сърцето му забълска в гърдите. Той наведе глава и се заслуша внимателно в думите на човека отсреща.

— Не много. Но чухме нещо и се надяваме ти да ни помогнеш. Нали познаваш района?

— Доста добре.

— Изглежда едно от момчетата на Ти Джи е извъртяло някаква далавера. Става въпрос за доста тъста сума. Шестцифрена. Не знаем дали има нещо общо с убийството, но искаме да говорим с него. Казва се Рики Келъхър. Познаваш ли го?

Шефър погледна към Рики, който стоеше на пет крачки от него. После каза:

— Бегло. Каква е далаверата?

— Тоя Келъхър работел за някакъв тип от Флорида. Двамата измислили много хитър план. Продавали на разни загубеняци конфискувани яхти, но работата е там, че яхти няма. Всичко е измислено. А когато дойде време за доставка, те казват на нещастника, че федералните току-що са нахлули в пристанището. И било по-добре да забрави за парите, да си мълчи и да се спотайва.

Тоя дребен шибан плъх... Ръката на Шефър започна да трепери от гняв. После каза на полицията от отдел „Убийства“:

— Не съм го виждал от известно време. Но ще поразпитам наоколо.

— Благодаря.

Шефър затвори и отиде при Рики, който вече обработваше втора бира.

— Знаеш ли кога ще дойде онзи тип? — попита го Шефър натъртено. — Типът с яхтите?

— Трябва да е тук всеки момент — отвърна му дребосъкът.

Шефър кимна и отпи от своята бира. После наведе глава и каза шепнешком:

— Онова обаждане, което получих току-що. Не знам дали се интересуваш, но беше моят доставчик. Тъкмо бил получил пратка от Мексико. Ще се срещнем на улицата зад бара след няколко минути. Казва, че стоката била супер. Дава я на изгодна цена. Интересуваш ли се?

— Че иска ли питане, мамка му — отвърна ентузиазирано дребният.

Двамата мъже минаха през задната врата. Шефър остави Рики да мине пред него и си напомни, че след като застреля мръсника, не трябва да забрави да вземе остатъка от парите от джоба му.

О, и часовника. Детективът реши, че все пак няма чак толкова много ролекси.

Детектив Робърт Шефър отпиваше с наслада от голямото мокачино на една маса пред „Старбъкс“ на Девето авеню. Седеше на метален стол, който не предлагаше особено удобство и се питаше дали тези столове не бяха част от асортимента, дето кралят на градинското оборудване Шелби пробутваше на своите клиенти.

— Здрави — каза мъжки глас съвсем близо до него.

Шефър вдигна поглед и видя мъж, който в момента сядаше на неговата маса. Той му беше смътно познат и макар ченгето да не успя да го разпознае веднага, се усмихна в отговор на поздрава.

Но след секунда осъзна откъде го познава и това му подейства като леден душ. Той зяпна. Това беше типът от Вътрешния отдел, мъжът, който Ти Джи и Рики бяха наели да го застреля.

Исусе!

Ръката на мъжа беше пъхната в книжна кесия, където без съмнение криеше пистолет.

Шефър замръзна.

— Успокой се — каза мъжът, смеейки се на изражението на ченгето. — Всичко е наред.

Той извади ръка от кесията. Нямаше пистолет. В ръката си държеше кифла със стафиди, от която отхапа.

— Аз не съм онзи, за когото ме мислиш — каза той.

— Тогава кой, дявол да те вземе, си ти?

— Моето име не ти е нужно. Аз съм частен детектив. Това е всичко. А сега слушай. Имаме към теб бизнес предложение. — Частният детектив погледна нагоре и махна с ръка. После каза на Шефър: — Искам да те запозная с едни хора.

Възрастна двойка също с чаши кафе в ръка излезе от заведението. Шокиран, Шефър видя, че мъжът е Шелби — туристът, който изръсиха солидно преди няколко дни. Жената с него също му изглеждаше позната. Но не можеше да си спомни къде я беше виждал.

— Детектив — каза Шелби с хладна усмивка.

Погледът на жената също беше хладен, но усмивка нямаше.

— Какво искате? — озъби се ченгето на частния детектив.

— Нека те да ти обяснят — отвърна му мъжът и отхапа голяма хапка от кифлата.

Погледът, който Шелби отправи към Шефър, беше твърд и самоуверен, съвсем различен от обърканото безпомощно изражение, което имаше в евтиния хотел, когато седеше до Дарла, курвата, подвизавала се преди като мъж.

— Детектив, ето и сделката, която ти предлагаме. Преди няколко месеца моят син беше дошъл тук през ваканцията с още няколко приятели от колежа. Той се забавлявал в някакъв клуб близо до Бродуей, когато твоите партньори Ти Джи Райли и Рики Келъхър му пуснали пакет droga в джоба. После си пристигнал ти и си го хванал с нея. И точно както стана с мен, си му предложил да го пуснеш, ако ти плати. Само че Майкъл решил, че няма да се измъкнеш така лесно. Той те ударил и се опитал да позвъни на 911. Но ти и Ти Джи Райли сте го замъкнали настани и сте го пребили така жестоко, че сега момчето ни има трайно мозъчно увреждане и трябва да се лекува години наред.

Шефър си спомни онова глупаво хлапе. Наистина беше лош бой.

— Не знаех, че ти си... — каза той.

— Ш-ш-ш-ш — обади се частният детектив. — Шелби ме нае да разбера какво е станало със сина му. Аз прекарах два месеца в Хелс кичън, за да науча всичко каквото е възможно за теб и онези двама търти, с които работеше. — После кимна към Шелби. — Отново си ти. — И отново отхапа от кифлата.

Шелби продължи:

— Ние решихме, че ти ще платиш за онова, което си направил. Само че нямаше как да отидем в полицията — не знаехме колкото са

хората, които са комбина с тебе. Затова на моята съпруга, на мен и на другия ни син — братът на Майкъл — ни хрумна идея. Да оставим ти да свършиш черната работа вместо нас, да се избиете един друг.

— Това са глупости. Ти...

— Млькни и слушай — изсъска жената. После продължи с историята как са пуснали въдица в бара на Хани. Как частният детектив се е престорил на мошеник от Флорида, продаваш крадени яхти, а техният по-голям син влязъл в ролята на млад мъж от Джърси, на когото са измъкнали парите. Това, естествено, привлякло вниманието на Рики и той убедил частното ченге да го включи в бизнеса. Пронизвайки Шефър с поглед, тя каза накрая: — Ние знаехме добре, че харесваш яхти, така че беше съвсем логично Рики да се опита да ти пробута някоя.

— Само че се нуждаехме от по-сериозна сума в брой, която да ви падне в ръцете и за която да си заслужава да се скарате — отново взе думата Шелби.

Затова планът предвиждал той сам да отиде в заведението, където Ти Джи киснел непрекъснато, и да потърси проститутка, надявайки се да подтикне тримата към поредното изнудване.

— Аз се молех да продължиш да вдигаш мизата, докато седеше срещу мен и ме изнудваше. Исках да стигнеш поне до шестцифrena сума, за да осъществим замисъла си.

Ти Джи бил първата мишена. Затова частният детектив изиграл ролята на наемен убиец, нает от Ти Джи да убие Шефър, за да може да вземе цялата сума.

— Ти! — изшептя детективът, вглеждайки се в жената. — Ти беше оня жена, която извика.

— Трябваше да ти дадем шанс да избягаш, така че да отидеш право при Ти Джи и да се погризиш за него.

О, боже! Убиецът, типът от Вътрешния отдел... Всичко е било нагласено!

— После Рики те заведе в бара на Ханрахан, където смяташе да те запознае с продавача на яхти от Флорида.

Частното ченге избрърса уста, преглъщайки поредния залък от кифлата и се наведе напред:

— Ало — каза той с по-плътен глас. — Малоун от „Убийства“.

— О, по дяволите! — Шефър се изплю в бесен. — Значи ти си ми казал, че Рики смята да ме изпързала. В такъв случай... — Гласът му секна.

— Ти се погрижи и за него — прошепна частният детектив.

На лицето на Шелби отново се появи хладна усмивка.

— Двама мръсници са очистени. Остана само един. Ти.

— И какво смятате да правите? — с дрезгав шепот проговори Шефър.

— Нашият син се нуждае от дългогодишно лечение — обади се жената. — И никога няма да успее да се възстанови напълно.

— И имате доказателства, нали така? — поклати глава Шефър.

— Можеш да се обзаложиш. Нашият по-голям син те причака пред бара на Мак, когато отиде да търсиш Ти Джи. И имаме солидно количество лента, където ясно се вижда как застреляваш Ти Джи. Два куршума в главата. Наистина чудесен материал.

— А после и продължението — каза частният детектив. — На уличката зад Ханрахан. Където очисти и Рики. — После добави: — О, имаме и номера на камиона, който дойде да отнесе трупа на Рики. Проследихме го до Джърси. Можем да се свържем с цяла тайфа неприятни хора, които никак няма да са доволни, ако бъдат окошарени заради тебе.

— И в случай че не си отгатнал — включи се в разговора и Шелби, — да ти кажа, че сме направили три копия на лентата, които сме оставили в три различни адвокатски кантори. Ако нещо се случи с някой от нас, те веднага ще ги отнесат в полицията.

— Вие сте същински наемни убийци — измърмори Шефър. — Използвахте ме, за да убия двама души.

Шелби се засмя.

— Семпер Фи...^[6] Аз съм бивш морски пехотинец и съм участвал в две войни. Убийството на паразити като теб изобщо не може да развали съня ми.

— Добре — каза ченгето с гримаса на отвращение, — какво искате от мен?

— Имаш вила на Файър Айлънд, две лодки в Залива на стридите, имаш и...

— Нямам нужда от инвентаризация. Искам да знам цифрата.

— Цялото ти налично имущество. Осемстотин и шейсет хиляди долара. Плюс моите сто и петдесет... И ги искам другата седмица. О, и да платиш и неговия хонорар. — Шелби кимна към частния детектив.

— Аз съм добър — намеси се веднага той, — но много скъп.

Той привърши кифлата си и хвърли трохите на пътеката.

— И още нещо — наведе се към Шефър Шелби. — Моят часовник.

Шефър откопча часовника от китката си и го подаде на Шелби.

Шелби и жена му се надигнаха.

— Довиждане, детектив — каза „туристът“.

— Приятно ми беше да се видим и да си поговорим — добави и госпожа Шелби, — но имаме намерение да разгледаме града. А после ще наемем файтон, за да се разходим из Сентръл парк преди вечеря. — Тя замълча и погледна надолу към ченгето. — Хареса ми тук. Вярно е това, което казват. Ню Йорк наистина е приятно местенце за посещение.

[1] Хелс кичън (Hell's Kitchen) — квартал в Ню Йорк. — Бел.пр.

↑

[2] DEA — американското бюро за борба с наркотиците. — Бел.пр. ↑

[3] Starbucks — известна верига за бързо хранене. — Бел.пр. ↑

[4] Непреводима игра на думи: stout означава на английски тъмна силна бира и пълен дебел човек. — Бел.пр. ↑

[5] Освен името, john значи и клозет. — Бел.пр. ↑

[6] Семпер фиделити (лат.) — Винаги верен — Девизът на морските пехотинци. — Бел.пр. ↑

ПРЪСТЕНЪТ ОТ ВЕСТФАЛИЯ

Обирът на Чаринг крос беше най-успешният в кариерата му. И, както научаваше сега, може би щеше да бъде и последният — с еднопосочко пътуване до някоя от вонящите килии в затвора в Нюгейт в добавка.

Седнал в дъното на пълния със стока антикварен магазин в края на Грейт Портланд стрийт, Питър Гудкесъл дърпаше замислено кичур коса над ухото си — оскъден остатък от някога къдрявата му буйна грива — и кимаше мрачно на думите на своя посетител, едваоловими сред бутмежа на парния чук, с който работниците на Нейно Величество от „Обществени строежи“ разбиваха павирания с тухли път, за да поправят градския водопровод.

— Човекът, ограбен от вас — продължи неспокойният посетител, — е протеже на графа на Девън. Освен това има силни връзки в Парламента и на Уайтхол стрийт. А отношението на кралицата към него е доста благосклонно.

Тази информация не беше нова за четиридесет и четири годишния Гудкесъл, защото му бяха известни доста факти от живота на лорд Робърт Мейхю. Винаги проучваше внимателно обектите си и смяташе, че доброто разузнаване е едно от уменията му, което го бе държало встани от могъщото око на Скотланд ярд през всичките дванайсет години, откакто се бе върнал от войната и бе започнал да практикува уменията си на крадец. Да, той бе съbral възможно най-голямо количество информация за Мейхю и така бе научил, че лордът се движи сред най-висшите кръгове на лондонското общество, както и че има достъп до кралската фамилия, включително и до кралица Виктория. Но заради огромното му богатство и страстта му да колекционира редки бижута и други ценни предмети, Гудкесъл сметна, че плячката би си струвала риска.

Но преценката му се оказа напълно погрешна.

— Лордът е бесен най-вече заради пръстена. Не толкова заради другите неща или пък заради златото. Само пръстенът го интересува.

Задвижил е всичките си връзки, за да го намери. Изглежда му е бил даден от неговия баща, който пък го получил от своя. Затова и пръстенът има голяма сантиментална стойност за него.

Разбира се, винаги е по-разумно да крадеш предмети, към които собствениците не са привързани емоционално. Гудкесъл бе решил, че пръстенът спада към тази безопасна категория, защото го беше открил в една незаключена кутия в дрешника на Мейхю, покрит от дузина евтини бижута и копчета за ръкавели.

Едва сега той си даде сметка, че съхранението му по такъв привидно небрежен начин е било хитра уловка, за да бъде пръстенът по-добре защитен — но само от крадци по-неопитни от него, разбира се.

Гудкесъл наследи фамилния бизнес с антики преди десет години и по необходимост стана експерт в оценяването на неща като музикални кутии, сребро, мебели... и скъпоценности. Затова когато откри ценното бижу в дрешника на Мейхю, той бе застинал удивен.

Изработен от знаменития златар Вилхелм Шрьодер от Вестфалия в началото на века, пръстенът представляваше редуващи се златни и сребърни лентички. Върху златните бяха инкрустирани диаманти, а върху сребърните — тъмносини сапфири. Гудкесъл беше толкова изненадан и доволен от откритието си, че взе само пръстена, диамантена игла за вратовръзка, рубинена брошка и петдесет златни гвинеи, пренебрегвайки много други предмети на изкуството, бижута и златни и сребърни монети, които откри в спалнята на Мейхю. А това бе още едно от правилата на умния крадец: колкото по-малко неща се вземат, толкова по-голяма е вероятността да минат седмици или месеци преди жертвата да открие липсата им, ако изобщо я открие.

Гудкесъл се надяваше, че обирът на Чаринг Крос ще бъде точно един от тези успешни удари. Беше го извършил миналия четвъртък и все още не беше видял нито в „Дейли Телеграф“, нито в „Таймс“, нито пък в някой от другите вестници съобщение за кражбата.

Но за съжаление се оказа, че положението е коренно различно и точно това му обясняваше сега неговият информатор — мъж с добра позиция в Скотланд ярд.

— И което е по-важното — прошепна мъжът, въртейки в ръце бомбето си и загледан през прозореца в хладното сиво априлско небе

над Лондон, — чух, че инспекторите имат причина да мислят, че крадецът е свързан с търговията с мебели или антики.

Силно обезпокоен, Гудкесъл го попита също така шепнешком:

— Как, по дяволите, са могли да открият подобно нещо? От информатор ли?

— Не, полицайт са намерили в апартамента на сър Мейхю определени улики, които са ги навели на това заключение.

— Улики? Какви улики?

Както винаги Гудкесъл беше взел всички предпазни мерки, за да не оставя следи след себе си. Беше приbral всичките си инструменти и дрехи, а по правило никога не носеше със себе си какъвто и да било документ или друг някакъв знак, който би могъл да отведе полицията до „Антични вещи на Гудкесъл“.

Но неговият информатор напълно вледени кръвта му с последвалото обяснение.

— Инспекторите са намерили следи от различни вещества в спалнята, в дрешника и върху стъпалата на стълбата. Подочух, че едното от тях било късче от нарязани и изсушени конски косми, точно от типа, с който се пълнят тапицираните дивани, канапета и кресла, а Мейхю нямал подобна мебел в тези стаи. Освен това са намерили следи от някаква вакса, използвана единствено за полиране на мебели и купувана често от търговците, занимаващи се с поправка, почистване или продажба на дървени предмети... О, и също така са открили някакъв червен прах. Бил полепнал по стъпалата на стълбата. Полицайт огледали съседните улици и не намерили подобен прах в околността. Те смятат, че това е прах от подметките на обувките на крадеца.

Мъжът погледна навън към червеникавия прах от разтрощените тухли, покриващ тротоара пред магазина.

Гудкесъл въздъхна сърдито, ядосвайки се на собствената си глупост. Беше поставил стълбата, която намери в градинската барака на Мейхю на същото място, откъдето я беше взел, но не се беше сетил да я избръше.

Годината беше 1892 и колкото повече светът се приближаваше към началото на новото столетие, толкова по-удивителни научни постижения можеше да види човек около себе си — електрическо осветление; задвижвани от бензин возила, които известваха теглените

от коне файтони и каруци; движещи се картини... Беше съвсем естествено Скотланд ярд също да се възползва от най-новите научни открития при преследването на криминалните престъпници.

Ако знаеше, преди да приеме удара, че ченгетата толкова са напреднали в методите си, той би взел още по-серизни предпазни мерки: например да измие ръцете си и да изчисти подметките на ботушите си.

— Знаеш ли нещо друго? — попита Гудкесъл своя информатор.

— Не, сър. Аз съм в отдела за престъпления заради дългове. Всичко, което знам по случая, съм го научил от подслушани разговори. Страхувам се, че не мога да разпитвам за подробности, без да събудя подозрения.

— Разбирам. Благодаря ти за това, което ми каза.

— Винаги сте бил много щедър към мен, сър. Какво смятате да правите?

— Честно да ти кажа не знам, приятелю. Може би трябва да напусна страната и да отида във Франция. — Той погледна загрижено информатора си. — Струва ми се, че трябва да си тръгваш. От това, което ми каза, мога да предположа, че е твърде възможно колегите ти вече да са на път за магазина ми.

— Лондон е голям град, сър. Мислите ли, че е възможно толкова бързо да попаднат точно на вашия магазин?

— Нямаше да се тревожа толкова, ако не бяха проявили такова старание при огледа на апартамента на Мейхю. Но при това положение, ако аз бях инспектор от Скотланд ярд, веднага щях да поискам списък с ремонтите, които се извършват в този момент в града или да установя местоположението на всички тухлени сгради, които се разрушават и да ги сравня със списъка на мебелните и антикварни търговци. Така много бързо ще почукат и на моята врата.

— Да, логично е... Лоша работа, сър. — Мъжът стана и сложи бомбето на глава си. — И какво ще се случи с вас, ако ви намерят тук, господин Гудкесъл?

Ще ме арестуват и ще ме тикнат в затвора, помисли си антикварят, но каза:

— Надявам се на късмета си. А сега трябва да си тръгваш и според мен ще е най-безопасно, ако повече не се виждаме. Не е нужно да сменяш бюрото си с подсъдимата скамейка, нали?

При тези думи цялото тяло на мъжа се разтърси. Той нервно подаде ръка на Гудкесъл за довиждане.

— Ако напуснете страната, желая ви целия късмет на света, сър.

Гудкесъл даде на информатора си цяла шепа суверени, допълнителна награда извън това, което вече му беше платил.

— Бог да ви благослови, сър.

— Ще имам голяма нужда от Неговата помощ.

Мъжът бързо излезе.

Гудкесъл се огледа след него. В погледа му се четеше очакване да види как дузина полицаи и инспектори обграждат магазина му, но навън имаше само група работници с напрашени дрехи, които иззвозваха натрошението от мощното острие на парния чук тухли и няколко пешеходци с разтворени чадъри, за да се предпазят от ситния пролетен дъжд.

Магазинът в момента беше празен, а главният му майстор, Маркъм, работеше отзад в работилницата. Затова Гудкесъл побърза да влезе в офиса си, отвори сейфа, скрит зад турски килим, окачен на стената и зад дъбов панел, направен така, че да не се различава от ламперията около него и извади платнена торбичка, в която беше поставил откраднатото от последните обири, включително диамантената игла, брошката, гвинеите и невероятния пръстен от Вестфалия.

Всички други бижута бледнееха сравнени с немския пръстен. Светлината на газената лампа попадна върху скъпоценните камъни и в стаята избухна фойерверк от бели и сини искри. Французинът, с когото Гудкесъл се беше уговорил да купи пръстена, щеше да му плати три хиляди паунда, което означаваше, че стойността му е няколко пъти повече. Но въпреки безспорното си изящество — продължаваше да размишлява Гудкесъл — за него този пръстен нямаше никаква определена сантиментална привлекателност. След всяка успешна кражба от жилище, музей или магазин той се интересуваше много малко от онова, което бе откраднал. За него то беше единствено източник на някакъв доход, който му позволяваше да продължава своето занимание. Независимо от облагите, които му носеха обирите, Гудкесъл беше далеч от алчността. Дали ще получи за пръстена три хиляди или пък истинската му цена, която може би беше трийсет хиляди, или дори цяла шепа златни крони, за него нямаше голямо

значение. Всъщност онова, което най-много го очароваше, беше актът на кражбата и перфектността на нейното изпълнение.

Някой би могъл да се запита поради каква причина човек като Питър Гудкесъл бе подхванал това занимание. Произходът на Питър му беше осигурил някои привилегии и сравнително добро образование. Никога през живота си той не беше влизал в контакт с най-долните престъпни обществени прослойки. Родителите му, които бяха починали отдавна, бяха добри и грижовни, а брат му и в момента беше пастор в Йокшър. Според самия Гудкесъл тласъкът към това негово престъпно занимание би могъл да се открие в кошмарните му преживелици по време на Втората афганска война. Гудкесъл беше топчия в прочутата Кралска конна артилерия, която попадна сред частите, получили заповед да спрат вражеските сили, предприели атака срещу британския гарнизон в Кандахар. На 27 юли 1880 година, ден изключително горещ и душен, 2 500 британски и индийски пехотинци, лека кавалерия и артилерия посрещнаха врага при Майванд. Онова, което британските войски разбраха едва когато сражението започна, бе, че афганците ги превъзхождат десетократно. Още от самото начало битката тръгна зле, защото в допълнение към превъзходящите ги многократно мюсюлмански фанатици врагът разполагаше не само със стари гладкоцевни пушки, но и с най-modерните оръжия на Круп. Афганците целеха британските оръдия със смъртоносна точност, а снарядите и дъждът от куршуми от пушките и револверите им покосяваха войниците.

Въпреки тежкото сражение екипът на оръдие № 3 успя да изстреля около сто снаряда, което така загря цевта, че върху нея можеше да се изпече месо — това можеше лесно да се докаже от тежките рани от изгаряне по ръцете и дланите на хората на Гудкесъл. Най-накрая многобройната вражеска армия надделя и с обходна маневра афганците достигнаха целта. Те плениха английската артилерия, която британците нямаха време да извадят от строя, както и знамената на подразделенията — нещо, което се случваше за първи път в историята на британската армия.

Когато Гудкесъл и другарите му побягнаха, спасявайки живота си, афганците обърнаха собствените им оръдия след тях и с удвоени сили продължиха изтреблението, използвайки пленените знамена като шомполи, за да натикат барута в цевта!

Преживяването беше ужасяващо — двайсет процента от Конната артилерия и шейсет процента от 66-ти пехотен полк бяха загинали, но най-големият кошмар сполетя оцелелите войници след завръщането им в Англия. С Гудкесъл и неговите другари се отнасяха като с дамгосани, гледаха на тях като на долни страховивци. Така необяснимото презрение на обществото опустоши душите на завърналите се. Съвсем скоро обаче Гудкесъл откри причината за това отношение. Министър-председателят Дизраели, подкрепян от голяма част от лордовете и останалите аристократи, беше двигателят на тази военна интервенция в Афганистан, която се оказа съвсем безполезна, с изключение на това, че британците раздрънкаха оръжие под носа на Русия. Загубата при Майванд накара много хора да се замислят над наложителността от това нахлуwanе и бе причина за политическо брожение. Управляващите имаха нужда от жертвен агнец, а каква по-добра изкупителна жертва можеше да се намери от участвалите в едно от най-позорните поражения в британската история?

Гудкесъл бе особено вбесен от изказванията на един надут аристократ, които той сипеше наляво и надясно из пресата, оплаквайки срама, който войниците били донесли на нацията, без да каже и дума на съчувствие към онези, които бяха изгубили в битката живота или здравето си. Антикварят беше толкова гневен, че реши да отмъсти на мръсника. Но не чрез смърт — достатъчно се бе нагледал на кръв при Майванд, а и в никакъв случай не би нападнал или наранил невъоръжен противник. Гудкесъл реши да накаже надменния аристократ по друг начин — не толкова жесток, но все пак болезнен. Той откри къде живее и месец след изказванията му господин Гадна уста откри, че кесията със суверени, скрита не много мъдро в една ваза в кабинета му, е изчезнала.

Малко след това собственик на фабрика се отметна от обещанието си да наеме на работа половин дузина ветерани от Афганистан. Фабрикантът също плати скъпо за неспазеното си обещание — с картина, която Гудкесъл открадна от лятната му къща в Кент и продаде, а полученото раздели между онези, на които беше отказана работа.

Опитът на Гудкесъл в антикварния магазин на баща му беше от голяма полза; независимо от колебанията на ветерана относно качествата на платното, нарисувано от някакъв французин на име Клод

Моне, той успя да убеди един американски търговец да плати прескъпо за размазания пейзаж.

Заслуженото отмъщение го ободри и повдигна духа му — но в крайна сметка Гудкесъл трябваше да признае пред себе си, че онова, което го развълнува най-дълбоко, не бе тържеството на справедливостта или наказанието на бездушните, а тръпката от самото преживяване... Какво пък, една добре подгответена и успешно изпълнена кражба би могла да бъде определена като вид изкуство, творение на човешкия ум и ръка подобно на която и да е ръчно гравирана броня, картина на Фрагонар или златна брошка на Уилям Теслър. Така той се справи лесно с чувството си за вина и последва новия повик на сърцето си със страст и жар, присъщи на човек, отдаден изцяло на професията си.

Щом наследи семейния магазин на Грейт Портланд стрийт, Гудкесъл откри, че той и служителите му имат уникален достъп до най-изисканите домове в Лондон, тъй като притежателите им купуваха и колекционираха антикварни мебели — прекрасно ловно поле за всеки крадец със стил. Естествено, той беше твърде умен, за да тръгне да ограбва собствените си клиенти, но можеше да слуша и наблюдава, научавайки колкото се може повече за съседите или познатите на своите клиенти — за купени напоследък ценности, получени суми пари, възможни скривалища за бижутата, когато са извън Лондон, за броя и характера на конярите и прислугата, както и на кучетата пазачи.

Следваше брилянтен план и перфектно осъществяване в по-голямата част от случаите. Както миналия четвъртък в апартамента на сър Робърт Мейхю.

Но често провалът не се дължи на самия план, а на съвсем непредвидени обстоятелства, които слагат прът в колелата на начинанието. В този случай препъникамъкът се оказа неочекваната проницателност на инспекторите от Скотланд ярд.

Гудкесъл извади от сейфа пръстена и другите скъпоценности и преброи наличните пари. Петстотин паунда. В къщата си той имаше още три хиляди плюс други откраднати в последно време ценности, за които не беше намерил все още купувачи. В лятната си къща имаше още пет хиляди. С тях спокойно можеше да се установи в Южна Франция, където често ходеха с Лидия — чернокоса красавица от

Манчестър. Тя би могла да се присъедини към него за постоянно, след като уреди собствените си дела.

Но да остане да живее във Франция завинаги? Сърцето му се сви при тази мисъл. Питър Гудкесъл беше англичанин до мозъка на костите си. Въпреки мръсотията, бълвана от стотиците фабрични комини, въпреки снобския ѝ елит, въпреки политическата ѝ и военна агресивност, въпреки несправедливите обвинения след Майванд, той обичаше Англия.

Но пък един десетгодишен престой в Нюгейт едва ли щеше да запази любовта му.

Гудкесъл затвори вратата на сейфа и внимателно притисна тайнния панел в стената, оставяйки килима отново да падне над него. Разкъсан от жестоки колебания какво да предприеме оттук нататък, крадецът антиквар отново излезе в магазина, намирайки утеха в множеството красиви неща около себе си.

Час по-късно, все още безуспешно търсейки решение за по-нататъшните си действия, той започна да се утешава с мисълта, че е възможно да е сгрешил за прозорливостта на полицията. Може би бяха попаднали случайно на следите, за които му разказа информаторът, а в момента разследването вече е забуксувало и той ще успее да се измъкне сух.

Точно в този миг в магазина влезе клиент и започна да разглежда изложените вещи. Антикварят му се усмихна за поздрав и се наведе над счетоводните си книжа, като от време на време хвърляше поглед към клиента — висок слаб мъж в черен балтон, черен дневен костюм и бяла риза. Той разглеждаше внимателно часовниците, музикалните кутии и бастуните с решимостта на човек, влязъл с намерение да си купи нещо и да получи добро качество за парите си.

Опитът му на крадец беше научил Гудкесъл да обръща внимание на детайлите, а практиката му на търговец на антики беше изградила у него умение да разпознава типовете клиенти. Затова сега му направи впечатление странен факт: мъжът разглеждаше само стоки, направени от дърво, въпреки че в магазина се предлагаха множество предмети от порцелан, слонова кост, калай, мед и сребро. Гудкесъл многократно беше наблюдавал клиенти, дошли с намерението да си купят музикална кутия — те не пропускаха да разгледат и много от другите стоки, за да преценят съотношението между цената и качеството им,

въпреки точно определената си цел да се сдобият с предмет, изработен от дърво.

Гудкесъл забеляза и още нещо необичайно — мъжът уж разсеяно прокарваше пръст по пукнатините в покритието на музикалните кутии. Което означаваше, че се интересува не от самия вид дърво, а от неговото покритие, проба от което вече имаше под нокътя си.

„Клиентът“ изобщо не беше клиент, заключи антикварят със свито сърце. Беше човек от Скотланд ярд — от онези, за които му беше рассказал преди малко неговият информатор.

Е, не всичко все още е загубено — опита се да се успокои Гудкесъл. Ваксата, която използваше, се употребяваше по-рядко заради цената и ограниченото ѝ производство, но все пак не беше уникална — купуваха я доста производители на мебели и антиквари. Това не беше стопроцентово доказателство за вината му.

След това обаче полицаят прехвърли вниманието си на червен тапициран фотьойл — седна на него и потупа страниците му, сякаш за да добие представа за конструкцията. Ужасен, Гудкесъл видя как дясната ръка на мъжа изчезна от полезнинето му за момент, явно с намерението да отскубне малко пъlnеж от долната възглавница.

Пъlnежът със сигурност беше от конски косми, които щяха да съвпаднат напълно с косъма, намерен в апартамента на Робърт Мейхю.

Инспекторът се изправи и още няколко минути се разхожда назад-напред из магазина. Най-накрая той погледна към антикваря и попита:

— Вие ли сте господин Гудкесъл?

— Аз съм — потвърди антикварят, защото ако беше отрекъл, щеше да събуди подозрения. Питаше се дали веднага ще бъде арестуван. Сърцето му бълскаше лудо в гърдите.

— Имате хубав магазин — каза любезно инспекторът, но Гудкесълолови в очите му хладната безпощадност на инквизитор.

— Благодаря ви, сър. Ще бъда щастлив да ви помогна с нещо. — Дланите му започнаха да се потят, а стомахът силно го присви.

— Не, благодаря. Всъщност, трябва вече да си вървя.

— Приятен ден, сър. Ще дойдете ли пак?

— Със сигурност — каза полицаят и излезе навън в хладния пролетен ден.

Гудкесъл отстъпи назад, прикривайки се зад едни доспехи и погледна навън.

Не!

Най-кошмарните му страхове се бяха сбъднали. Мъжът беше пресякъл улицата, обърна се да погледне към магазина и като не видя собственика му на вратата, коленичи, сякаш за да завърже обувката си. Всъщност тя си беше добре завързана — причината за този жест бе да гребне малко от червения прах, покриващ улицата заради ремонта на водопровода и който щеше да се окаже напълно еднакъв с този, който бе оставил толкова лекомислено върху стъпалата на стълбата — помисли си отчаяно Гудкесъл. Полицаят изсипа праха в малък плик и продължи пътя си с бодрата крачка на човек, намерил на улицата банкнота.

Паника обхвана антикваря. Разбра, че арестът му е неминуем. Трябваше доста да се постарае, за да избегне лапите на закона. Всяка секунда беше ценна.

Гудкесъл отиде бързо до задната врата на магазина и я отвори.

— Маркъм — провикна се той към вътрешността на работилницата, където пълен брадат мъж лакираше бюро в китайски стил, — наглеждай магазина за час-два. Имам спешна среща.

Бил Слоат седеше прегърбен на отрупаната с чаши и осеяна с петна от бира маса в кръчмата „Зеления човек“, заобиколен от половин дузина „приятели“, до един мръсни и мрачни, чиято единствена причина да бъдат тук в този момент бе издадената от Слоат безцеремонна заповед, която не можеше да не бъде изпълнена.

Водачът на бандата, облечен в изцапан стар костюм от зебло, вдигна поглед, когато Питър Гудкесъл застана до масата. После набоде с острието на ножа си парче ябълка и го пъхна в устата си, сдъвквайки бавно сочния плод. Той не знаеше за Гудкесъл нищо повече от това, че е един от малкото търговци на Грейт Портланд стрийт, които кихаха своите десет лири — наричани от Слоат „бизнес такса“ — без да се нуждаят от хубав ритник по задника или порване с бръснач, за да им се напомни за дължимото.

Антикварят кимна на пълния мъж, който изръмжа в отговор:

— Кво ви води насам, м'lord?

Обръщението беше иронично, разбира се. Гудкесъл нямаше и капка благородническа кръв в своите вени, но в град, в който произходът беше основното мерило, според което преценяваха хората, по-важно дори от парите, Слоат плуваше в съвсем различни води в сравнение с Гудкесъл. Ийстендското „възпитание“ на Слоат не беше особен повод за хвалба, за разлика от това на Гудкесъл, чиито родители произхождаха от една много приятна част на Съри. Което бе достатъчна причина за омразата на Слоат, независимо от това, че „клиентът“ му беше редовен с „таксата“.

— Трябва да говоря с теб.

— Точна сега ли? Ами давай, приятел. Слушам те и с двете уши.

— Насаме.

Слоат набоде още едно парче от ябълката с ножа, сдъвчи го и едва тогава каза:

— Оставете ни, момчета.

Той се ухили на антуража си около масата и мъжете, като подсмърчаха и ругаеха, се преместиха заедно с халбите си в ръка на друга маса.

Бандитът огледа внимателно Гудкесъл. Мъжът срещу него се опитваше да си приладе безгрижен вид, но съвсем ясно му личеше, че явно се бе накиснал здраво. А това си беше сладка работа! Отчаянието и братовчед му страхът винаги бяха много по-добри стимули за измъкване на пари от алчността.

Слоат вдигна към Гудкесъл дебелия си къс пръст, завършващ с нокът, потъмнял от саждите, които се сипеха над тази част от града като черен сняг.

— Бил си напразно път, ако си дошъл да ми плачеш, че няма да можеш да ми платиш тая седмица — каза той строго.

— Не, не, не. Ще си получиш парите. Не е за това — побърза да го успокои Гудкесъл. После продължи шепнешком: — Чуй ме, Слоат. Имам проблеми. Трябва да изчезна от страната възможно най-бързо без никой да знае. Ще ти платя щедро, ако можеш да го уредиш.

— О, драги приятелю, моите услуги са скъпи — каза през смях Слоат. — Уверявам те. Кви си ги надробил, че имаш нужда от толкоз спешна ваканция в чужбина?

— Не мога да ти кажа.

— Аха, много си срамежлив и не искаш да подщушнеш на ушето на твоя приятел Бил геройствата си? Сложил си рога на някой нещастник? Или пък дължиш чувал пари на някой букмейкър? — Слоат присви очи и се изсмя дрезгаво. — Не, милорд. Прекалено си плешив и мършав, та да ти хвърли око някоя женена мадама. А пък задникът ти не е достатъчно голям, за да пусне нещо повече от една пръдня. И тъй, кви си ги свършил, друже?

— Не мога да кажа — отново изшептя Гудкесъл.

Слоат отпи от бирата си.

— Няма значение. Продължавай. Наближава ми времето за обяд и съм гладен.

Гудкесъл се огледа и сниши още повече глас.

— Трябва да отида във Франция. Никой не трябва да разбере. И трябва да тръгна още тази вечер.

— Тая вечер? — Бандитът поклати глава. — Божке!

— Чух, че имаш връзки навсякъде из доковете.

— Бил има връзки. Което си е тъй, тъй си е.

— Можеш ли да ме качиш на товарен кораб за Марсилия?

— Туй си е адски трудна задача, друже.

— Нямам избор.

— Ами тогава ще трябва да мога да те уредя. — Мъжът замълча за момент. — Ще ти струва хилядарка.

— Какво?

— Вече сме обяд, друже. Виж си цъкалото. Да не мислиш, че ще е лесно да придумам някой. Трябва да търча цял следобед като шугава овца. Пък да не говорим за риска. Доковете са пълни с куки, митничари, войници с пушки — като конски мухи са... Не, не може за по-малко. Хилядарка. — Слоат натъпка още едно парче ябълка в устата си и го задъвчи.

— Добре — съгласи се намръщен Гудкесъл.

Мъжете си стиснаха ръцете.

— Дай ми някаква предплата. Налага се да понамажа някоя и друга ръка.

Гудкесъл измъкна кесията си и отброя няколко монети.

— Не тъй, шефе — засмя се Бил. Огромната му ръка се протегна и издърпа цялата кесия. — Много ти мерси... А кога ще получава останалото?

Гудкесъл погледна джобния си часовник.

— Ще имаш парите към четири. Ще можеш ли да уредиш дотогава нещата?

— Нямай грижа — каза Слоат.

— Ела в магазина.

Слоат присви очи и изгледа Гудкесъл изпитателно:

— Щом не искаш да ми изтропаш кво си направил, хубаво, обаче я ми кажи, безопасно ли е човек да се среща с тебе?

Антикварят глухо се засмя.

— Ти сигурно си чувал израза: Да победиш някого със собственото му оръжие?

— Ами чувал съм го.

— Ей това смятам да направя. Не се притеснявай. Знам как да уредя да сме сами.

Гудкесъл въздъхна още веднъж и излезе от кръчмата.

Слоат го проследи с поглед, размишлявайки доволен. Хилядарка за няколко часа работа.

Отчаянието, каза си той, си е страшно готина работа.

Пет минути преди четири Питър Гудкесъл очакваше неспокойно пристигането на Бил Слоат.

Въпреки усилията си да избегне примката на закона, той се стараеше да си дава вид, че си върши работата по обичайния начин. Но постоянно държеше под око улицата. Скоро забеляза двама цивилни полицаи, преструващи се на зяпачи, които нямат друго занимание, освен да наблюдават работниците, ремонтиращи водопровода. Но беше съвсем очевидно, че вниманието им изцяло е заето от Гудкесъл и магазина му.

Антикварят пусна в ход плана си. Той повика Маркъм и още един млад мъж, когото използваше редовно за транспортиране на мебели от и към домовете на клиентите си. Стараейки се нарочно да изглежда тайнствен, Гудкесъл даде на младия мъж увита в хартия музикална кутия. Поръча му да я отнесе в собствената му къща колкото е възможно по-скоро. Забелязвайки тези подозрителни маневри, единият от детективите тръгна след младия мъж веднага щом

той излезе от магазина, предполагайки, че е възможно в кутията да се намира плячката или някое уличаващо доказателство.

После Гудкесъл освободи Маркъм за остатъка от деня и му даде подобен пакет с указания да го отнесе вкъщи със себе си и да провери дали механизъмът работи добре. Останалият пред магазина детектив видя, че занаятчията излиза отвътре с обемист пакет под мишница и след моментно колебание реши, че е по-добре да последва този потенциален източник на улики, вместо да остане пред магазина.

Гудкесъл внимателно огледа улицата, но не видя повече полицаи. Работниците си бяха тръгнали и тя беше пуста, с изключение на мъж и жена, които се спряха пред витрината на магазина, а после влязоха вътре. Докато разглеждаха изложените доспехи, Гудкесъл им се извини с думите, че се връща след малко и след още един поглед навън към празната улица влезе в офиса си и затвори вратата след себе си.

Отметна турския килим и отвори тайнния панел, а след това и сейфа. Той тъкмо посягаше към вътрешността му, когато усети полъх върху лицето си и разбра, че вратата на офиса му е отворена.

Гудкесъл скочи, изкрештявайки „Не!“. Той видя пред себе си съпруга от двойката, влязла в магазина, с насочен към него голям пистолет Уебли.

— Мили боже! — задъха се Гудкесъл. — Вие искате да ме ограбите!

— Не, сър, тук съм, за да ви арестувам — отвърна му спокойно мъжът. — Не мърдайте. Не искам да ви нараня. Но ще го направя, ако не ми оставите избор.

После наду полицейска свирка, която издаде пронизителен звук. Миг по-късно Гудкесъл видя, че вратата на магазина зейна отворена и вътре се втурнаха двама цивилни и двама униформени полицаи от Скотланд ярд. Жената, играла ролята на съпруга, им махаше с ръка, викайки: „Сейфът е тук вътре“.

— Отлично! — възклика доволен един от инспекторите — слабият тъмен мъж, който беше в магазина сутринта, преструвайки се на клиент.

Другият детектив, облечен почти по същия начин: черен балтон, дневен костюм и бомбе, беше по-висок и по-светъл от него с разрошена лененоруса коса. Двамата полицаи хванаха антикваря за ръцете и го изведоха от офиса в магазина.

— Какво означава това? — извика Гудкесъл.

— Имам заповед за арест — каза инспекторът с бледото лице.

Полицайтите го претърсиха и като не намериха оръжие, го пуснаха.

Инспекторът, който бе влязъл под ръка с жената в магазина, замести своя Уебли с бележник. Другите двама цивилни детективи освободиха жената с благодарности и тя им каза, че се връща в полицейския участък, където могат да я намерят, ако им потрябва за нещо.

— Искам да знам какво става? — възмутено попита Гудкесъл.

Инспекторът с бледото лице се обърна към слабия мъж, очевидно негов началник, който го изгледа изучаващо.

— Вие сте човекът, ограбил апартамента на Робърт Мейхю — каза той.

— Кой? Кълна се, че не разбирам за какво ми говорите.

— Моля ви, господин Гудкесъл, не обиждайте нашата интелигентност. Вие ме видяхте в магазина си тази сутрин, нали?

— Да.

— От моята визита в магазина ви аз се върнах с проба от мебелната вакса върху няколко дървени предмета. Субстанцията е идентична с тази, от която намерихме следи в дрешника на лорд Мейхю — материал, с който нито той, нито неговите слуги са влизали в контакт. Намерихме също конски косъм, подобен на този, който аз отスクубнах от един от вашите столове.

— Не знам...

— А как ще коментирате факта, че червеният прах на улицата пред магазина ви е същият, какъвто намерихме върху стъпалата на стълбата, използвана за проникване на първия етаж в жилището на лорд Мейхю? Не отричайте, че вие сте крадецът.

— Разбира се, че отричам. Това е абсурд!

— Претърсете сейфа — нареди главният инспектор на униформените полициани, кимайки към офиса в задната част на магазина. После се обърна отново към Гудкесъл: — Когато бях тук предишния път, се опитах да отгатна къде бихте могъл да направите скривалище за плячката от грабежите ви. Но в магазина ви има прекалено много вещи, което предлага прекалено много възможности за тайни хранилища, чието търсене можеше да ни отнеме седмица. Затова ние поставихме онези двама детективи пред магазина ви. Искахме да ви накараме да повярвате, че скоро ще бъдете арестуван.

Както и предполагахме, вие ги отстранихте... по мое мнение в преследване на два пакета без никакво значение от гледна точна на набавяне на улики.

— Онези доставки преди малко ли? — надигна глас Гудкесъл. — Изпратих една музикална кутия вкъщи, за да поработя над нея довечера. А другата взе моят служител със същата цел.

— Това го твърдите вие. Но според мен извъртате.

— Вашите подозрения са съвсем неуместни. Аз...

— Моля, разрешете ми да завърша. Когато изпратихте нашите хора за зелен хайвер, това ни подсказа, че смятате съвсем скоро да избягате. Затова моят колега и една машинописка от участъка влязоха в магазина като клиенти — задача, която те очакваха от няколко часа. — Той се обърна към полицая, изиграл ролята на съпруг и добави: — Отлична работа, между другото.

— Благодаря за признанието.

Главният инспектор се обърна отново към Гудкесъл:

— Тази семейна двойка приспа вашите подозрения и подтикван от спешното ви бягство, вие бяхте така любезен сам да ни отведете до сейфа си.

— Кълна се, че съм само един антикварен търговец и занаятчия. Нищо друго.

Детективът с бледото лице цъкна недоволно с език, докато „съпругът“ продължи да пише всичко чуто в бележника си.

— Сър — обърна се към него единият от полицайите, изпратени да претърсят сейфа в офиса, — има проблем.

— Сейфът заключен ли е?

— Не, сър. Вратата му беше отворена. Проблемът е, че пръстенът не е вътре.

— Пръстен? — повтори Гудкесъл.

— А какво има вътре? — попита високият слаб детектив, без да обръща внимание на антикваря.

— Пари, сър. Това е всичко. Около петстотин паунда.

— Гвинеи ли са?

— Не, сър. Предимно банкноти. Но никакво злато.

— В него съхранявам някои тайни рецепти. Повечето от търговците имат сейфове.

Намръщен, главният инспектор влезе в офиса след полицайте и започна нещо да им говори. Но в този момент вратата на магазина се отвори отново и вътре влезе Бил Слоат. Бандитът видя полицайте и инспекторите и понечи да избяга. Но двамата полицаи веднага се втурнаха след него, хванаха го и го довлякоха обратно вътре.

— Я виж ти кой долетя в кафеза! Бил Слоат Лудия — възклика инспекторът с бомбето, вдигайки вежда нагоре. — О, ние те познаваме, да, да. Значи и ти си в играта заедно с Гудкесъл, така ли?

— Не съм, ченге.

— Я дръж приличен тон.

Гудкесъл се заоглежда неспокойно.

— Но, господа, за бога, господин Слоат не е направил нищо лошо. Той идва понякога да разглежда стоката ми. Сигурен съм, че и сега е дошъл за това.

Главният инспектор се обърна към него:

— Чувствам, че нещо криете, Гудкесъл. Кажете какво има.

— Нищо, наистина.

— Ти май ще ни дойдеш на гости малко по-рано отколкото бяхме планирали, господинчо, ако веднага не ни кажеш всичко.

— Затваряй си скапания плювалник — измърмори Слоат.

— Я да мъркваш — ревна единият от полицайте.

— Продължавай, Гудкесъл. Кажи ни.

Антикварят преглътна мъчително.

— Този мъж тероризира цялата Грейт Портланд стрийт! — каза той. — Постоянно ни измъква пари и вещи и ни заплашва, че ще изпрати горилите си от „Зеления човек“, ако не му платим. Идва всяка събота да си иска ракета.

— Чухме слухове за това — каза детективът с русата коса.

Главният инспектор изгледа Гудкесъл изпитателно.

— Но днес е понеделник, не е събота. Тогава защо е тук днес?

— Предупреждавам те... — кресна Слоат на антикваря.

— Още една дума и ще видиш звезди посред бял ден, Слоат — заплаши го полицаят.

Гудкесъл си пое дъх и продължи:

— Миналият четвъртък той ме изненада в магазина в осем сутринта. Аз още не бях отворил, но бях дошъл по-рано, защото бях

довършил поправката на няколко неща предната вечер и исках да ги намажа с вакса и да ги полират, преди да дойдат клиентите.

Главният инспектор кимна в знак, че приема обяснението. После се обърна към колегите си и каза:

— Денят на грабежа. И малко преди него. Продължавайте, Гудкесъл.

— Накара ме да отворя вратата. После започна да разглежда музикалните кутии. Избра си онази там вдясно. — Той посочи към кутията от палисандрово дърво на тезгяха. — И каза, че в допълнение към „таксата“ тази седмица ще вземе и кутията. Но това не било всичко, трябвало да направя фалшиво отделение на дъното и да го замаскирам толкова хитро, че никой да не разбере за него дори да разглежда много внимателно кутията. — Той им показа кутията и отделението, което беше завършил преди половин час.

— Каза ли какво има намерение да крие вътре? — попита потъмният детектив.

— Спомена за някакви бижута и златни монети.

— Проклет лъжец и измамник и щом... — ревна бандитът.

— Млъквай! — заповяда му полицаят и го бутна грубо в един стол.

— Каза ли откъде ги е взел?

— Не, сър.

Детективите се спогледаха.

— Значи Слоат е дошъл тук — каза главният инспектор — и е разглеждал кутиите и така е изцапал пръстите си с вакса. Конският косъм и червеният прах също са били оттук. Времето също подхожда за удара, ако е отишъл директно в апартамента на лорд Мейхю, където е оставил следи от споменатите субстанции.

— Има логика — потвърди третият, вдигайки поглед от записките си.

Детективът с бледото лице попита:

— Значи вие нямаете никакво криминално минало, Гудкесъл? Не ни лъжете. Лесно ще проверим.

— Не, сър. Кълна се. Аз съм просто търговец — ако имам вина за нещо, то това е, че не съм съобщил за изнудването на Слоат. Но никой от нас, търговците на Грейт Портланд стрийт, не смееше да го направи. Простете ми, господа, истина е, че изпратих вашите хора на

безполезно преследване. Нямах представа защо са тук, но ми изглеждаха като детективи. Трябаше да ги отстрания по някакъв начин. Господин Слоат щеше да дойде всеки момент и аз знаех, че ако забележи полицаи, когато дойде, щеше да си помисли, че аз съм ги извикал и да ме пребие. Или по-лошо.

— Претърсете го — кимна към Слоат по-светлият детектив.

Полицайт извадиха от джобовете на Слоат няколко монети, пура, палка и кесия за пари. Детективът с бледото лице надникна в нея.

— Гвинеи! Точно като тези, откраднати от апартамента на лорд Мейхю.

Кралският монетен двор бе престанал да сече златни гвинеи на стойност един паунд и един шилинг през 1813 година. Те все още бяха официално разменно средство, разбира се, но се срещаха рядко. По тази причина Гудкесъл не беше взел повече — харченето им би привлякло вниманието към него.

— Тая кесия не е моя — изръмжа Слоат. — Негова е!

— Това е лъжа! — извика Гудкесъл. — Защо ако беше моя, ще е у тебе? Моята си е тук. — Той извади евтина кожена торбичка с няколко лири, крони и пенсове.

Полицаят, който държеше кесията, взета от Слоат, се обади:

— Сър, тук има и още нещо — във вътрешния джоб на дъното.

— Той извади две неща и ги показа: — Игла за вратовръзка като тази, за която сър Мейхю съобщи, че е изчезнала. Със сигурност е същата. И рубинена брошка, пак като откраднатата!

— Невинен съм, казвам ви! Гудкесъл дойде при мен и искаше да му уредя да си замъкне задника във Франция тая вечер.

— И каква беше причината за това бързане? — попита детективът, който водеше записи в бележника си.

— Не ми каза — призна Слоат.

— Много удобно — заключи детективът с бледото лице. Беше ясно, че полицайт не вярват на думите на бандита.

Гудкесъл се опита да запази загриженото и любопитно изражение върху лицето си. В интерес на истината той беше крайно изтощен от усилието да разиграва този театър и се питаше дали ще издържи до края. Трябаше да действа бързо, за да се спаси. Както беше казал на Слоат, беше решил да използва срещу Скотланд ярд тяхното собствено оръжие, а не да напуска родната Англия и да бяга

във Франция. Беше си дал сметка, че никога не ще може да живее като изгнаник. Затова подготви улики, които да свържат Слоат с кражбата — от една страна измислената история с музикалната кутия и тайното отделение и от друга — да подтикне Слоат да вземе от него кесията с откраднатите монети в кръчмата.

Но дали полицията щеше да приеме тази теория?

За момент изглеждаше така. Но точно когато Гудкесъл си отдъхна за миг, главният инспектор се обърна към него:

— Ако обичате, сър, покажете си ръцете.

— Моля?

— Искам да разгледам ръцете ви. Още един финален оглед в този така любопитен случай. Не съм напълно убеден, че фактите са такива каквито изглеждат.

— Няма проблем, разбира се.

Гудкесъл протегна ръце, стараейки се с всички сили да ги удържи да не треперят. Детективът ги огледа и намръщен вдигна поглед. След това отново наведе глава и подуши длани на Гудкесъл. После се обърна към Слоат:

— А сега твоите.

— Вижте кво, ченгета, няма що да си пъхате проклетите...

Но полицият сграбчи ръчищата на мъжа и ги вдигна към главния инспектор, който повтори същата процедура както при Гудкесъл. После кимна в знак, че е приключил и бавно се обърна към Гудкесъл:

— Разбирате ли, пръстенът на лорд Мейхю е с уникална изработка — сребро и злато — необичайна комбинация в златарския знаят. Златото, както добре знаете предполагам, не се нуждае от полиране, за да запази блъсъка си. Но среброто се налага да бъде почиствано. Мейхю ми каза, че пръстенът скоро с бил почистван с полираща паста за сребро, ароматизирана с парфюм, извлечен от цветове на лилия. Доста скъпа, но много добра полировка — напълно във възможностите на лорд Мейхю. А твоите ръце — насочи поглед той към Слоат — имат лек мирис на лилия и освен това по тях има миниатюрни бели частици, които са част от едната съставка на полиращата паста, докато ръцете на господин Гудкесъл нямат споменатите следи. Затова вече няма съмнение, господинчо. Ти си крадецът.

— Не, не. Аз съм набеден.

— Можеш да се оплачеш на съдията — обади се русият детектив — от любимите ти докове.

Сърцето на Гудкесъл бълскаше лудо в гърдите му от това последно изпитание с полировката. Беше се сетил за тази следа — първо я отхвърли като маловажна, но в последния момент реши, че щом детективите са толкова старателни в търсенето на всякакви дребни улики, които да ги отведат до извършителя на обира, той също не трябва да пренебрегва нито един детайл. Ако крадецът може да остави на мястото на обира следи от собственото си жилище, той би могъл също така да отнесе със себе си от местопрестъплението нещо, което да е също толкова уличаващо го. Антикварят се беше върнал в мислите си назад в дрешника на лорд Мейхю. Спомни си, че беше разпознал мириса на „Полираща паста на Ковей“ срещу потъмняване в кутиите за бижута, които беше претърсил. По пътя за „Зеления мъж“ той купи малко от нея и старателно я втри в дланите си. Когато със Слоат си стиснаха ръцете, малко от пастата попадна върху дланта на бандита. Преди да се върне в магазина, Гудкесъл изми старателно със сапун собствените си ръце и изличи всякакви следи от пастата.

— Ако ни съдействаш, Слоат, ще бъде по-добре за теб — каза на бандита детективът с шапката.

— Аз съм жертва на заговор!

— Да, да, сигурно си мислиш, че си първият престъпник, който се оправдава с това? Къде е пръстенът?

— Не знам нищо за никакъв пръстен.

— Може би ще го открием, когато претърсим къщата ти.

Не — възрази му наум Гудкесъл — няма да го намерите. Но щяха да открият още половин дузина неща, откраднати от Гудкесъл през последната година. Както и подробен план на апартамента на Робърт Мейхю, нарисуван с молива на Слоат върху негова хартия. Антикварят ги беше оставил там след срещата си с бандита в „Зеления мъж“, като този път беше взел всички необходими предпазни мерки да не оставя следи, които да го свържат с този взлом.

— Сложете му белезници и го отведете в затвора — нареди детективът с бледото лице.

Полицайт щракнаха белезниците около китките на Слоат и го поведоха въпреки съпротивата му.

Гудкесъл поклати глава.

— Винаги ли така упорито отричат вината си? — попита той.

— Обикновено. Но в съда стават по-разумни. И особено преди съдията да произнесе присъдата — каза детективът с бледото лице, а после добави: — Извинете ни, господин Гудкесъл. Вие проявихте голямо търпение. Но предполагам разбирате объркването ни.

— Разбира се. Много съм доволен, че този приятел най-накрая си получи заслуженото и няма да ни тормози повече. Само съжалявам, че нямах кураж да се оплача по-рано.

— Почтени господа като вас — обади се детективът с бележника — могат да бъдат извинени за това, бидейки чужди на света на престъпниците и мошениците.

— Приемете моите искрени благодарности към вас и вашите колеги от Скотланд ярд — обърна се Гудкесъл към главния инспектор.

Но мъжът се засмя и се обърна към детектива с бледото лице, който каза:

— О, вие сте в заблуда, господин Гудкесъл. Само аз съм от Скотланд ярд. Моите приджужители са частни консултанти, наети от сър Робърт Мейхю. Аз съм инспектор Грегсън. — После кимна към тъмния слаб мъж, когото Гудкесъл беше взел за главен инспектор: — А това е господин Шерлок Холмс.

— За мен е удоволствие — каза Гудкесъл. — Мисля, че съм чувал за вас.

— Така ли — отвърна Холмс с тон, който сякаш внушаваше, че би се учудил, ако антикварят не е чувал за него. Мъжът имаше вид на професор от Кралския колеж — брилянтен, но изцяло обладан от комплекс за собственото си превъзходство.

Грегсън кимна към мъжа, изиграл ролята на съпруг в малката сценка и представи на Гудкесъл доктор Джон Уотсън, който сърдечно стисна ръката на антикваря и му зададе още няколко въпроса за Бил Слоат, а отговорите записа старательно в бележника си. Той обясни, че често си води записи за по-интересните случаи, в разрешаването на които Холмс и той вземат участие.

— Но да, разбира се. Ето откъде съм чувал за вас. Описанията ви често се публикуват във вестниците. Значи това сте вие! За мен е чест.

— А! — откликна Холмс, успявайки да предаде на лицето си изражение едновременно на гордост и скромност.

— Ще опишете ли този случай? — попита Гудкесъл.

— Със сигурност не — каза Холмс. Изглеждаше засегнат — може би защото макар извършителят да беше арестуван, разчитането на уликите го беше отвело до погрешен заподозрян.

— И все пак, Холмс, къде е пръстенът?

— Подозирам, че Слоат вече се е отървал от него.

— Защо мислиш така? — попита Уотсън.

— Елементарно — отвърна Холмс. — У него бяха другите откраднати вещи. Но защо не и пръстена? По облеклото му заключих, че живее с жена: и сакото, и панталонът му бяха закърпени по еднакъв начин, макар различно овехтели, от което би могло да се предположи, че поправката е извършена от един човек в различно време. Сигурно има съпруга или жена, с която живее. А молбата му към господин Гудкесъл за тайно отделение показва, че той не вярва на хората, затова не би оставил пръстена на място, където има и друг човек, и би го носил със себе си, докато специалната музикална кутия стане готова. След като не намерихме пръстена у Слоат, бихме могли да заключим, че той се е освободил от него. А фактът, че не открихме у него никаква по-значителна сума пари, освен златните гвинеи на лорд Мейхю, може да ни наведе на заключението, че е използвал пръстена, за да уреди старо задължение.

— И на кого може да го е дал, как мислите?

— Страхувам се, че бижуто е на път за континента.

Когато видя въпросителните погледи на останалите, Холмс продължи:

— Вие сигурно забелязахте рибените люспи по ръкавите на Слоат.

— Ами със съжаление трябва да призная, че специално аз не ги забелязах — каза Грегсън.

— Нито пък аз — обади се Уотсън.

— Това са люспи на соленоводна риба.

— Как ги разпознахте, Холмс? — попита удивен инспекторът от Скотланд ярд.

— Факти, факти, факти — отвърна Холмс раздразнено. — В тази професия, Грегсън, човек трябва да пълни ума си с всякааква възможна информация. Разбира се, рибените люспи биха могли да не означават нищо повече от това, че нашият човек се е отбил на сергията за риба. Но вие сигурно забелязахте следите от катран по обувките му, нали?

Когато останалите леко поклатиха глави, Холмс въздъхна с изражение на досада и продължи:

— Вие, господа, знаете израза „да платиш на дявола“.

— Разбира се.

— В преносен смисъл означава да страдаш от последствията. Но повечето от хората не знаят, че този израз има и буквально значение. Фразата няма нищо общо с плащането на пари на паднали ангели. „Дявол“ се нарича кухината между вътрешния и външния корпус на кораба. А „плащането“ всъщност е мазане с горещ катран на повърхностите в пролуката, за да не пропускат вода. Изглежда, че това е неприятна и опасна работа, обикновено давана като наказание на непокорни моряци. Катранът е с особен състав и може да се намери само около пристанищата. И като свързах рибените люстри и катрана, заключих, че Слоат е бил на доковете, преди да дойде тук. А най-логичното обяснение за това негово посещение там е, че е дължал на някой капитан на кораб, превозващ контрабандна стока, значителна сума пари и е изтъргувал пръстена срещу този дълг. — Холмс поклати глава: — Пръстенът може да бъде поне на дузина кораби и всички извън нашата юрисдикция. Опасявам се, че лорд Мейхю ще трябва да намине към Лойдс, за да уреди изплащането на застраховката. А в бъдеще да се надяваме, че ще постави по-сигурни ключалки на прозорците и вратите си.

— Брилянтно умозаключение! — възклика възхитен Грегсън.

Наистина брилянтно, отбеляза наум Гудкесъл, независимо от факта, че е напълно погрешно.

Холмс извади от джоба си лула от черешово дърво, запали я и се отправи към вратата. Той спря, огледа магазина и се обърна към Гудкесъл, повдигайки вежда:

— Сър, може би ще можете да mi помогнете и по един друг въпрос. След като сте така вещ в музикалните кутии... Търся точно определена кутия за мой клиент, който веднъж изрази интерес към нея. Тя е във формата на осмоъгълник върху златна основа. Свири мелодия от „Вълшебната флейта“ на Моцарт и е направена от Едуард Гастуд в Йорк през 1856 година. Изработена е от палисандр и е инкрустирана със слонова кост.

Гудкесъл се замисли.

— Със съжаление мога да кажа, че не съм запознат точно с този артикул. Никога не съм имал достатъчно късмет да попадна на творба на Гастуд, макар да съм чувал, че били забележителни. Аз, разбира се, мога да разпитам свои колеги. Ако имам някакъв резултат, да ви се обадя ли?

— Моля ви. — Холмс подаде на антикваря визитна картичка. — Клиентът ми ще плати добре за кутията или пък ще възнагради прилично всеки, който може да го насочи към собственика ѝ.

Гудкесъл прибра визитната картичка в малка кутия, поставена до касата. Какъв умен мъж е този Холмс — възхити се мислено той. — Тази музикална кутия отдавна не се е появявала на пазара. От години е притежание на собственика на огромните металургични заводи „Саутланд Металуъркс“ в Съсекс. При своите проучвания на сър Мейхю, подготвяйки се за обира, той беше научил, че Мейхю е основен акционер в Саутланд.

Холмс му бе задал наглед прост и невинен въпрос с надеждата Гудкесъл да се издаде, че знае за кутията и нейния собственик.

Което пък би могло да го наведе на мисълта, че има нещо общо с Мейхю.

Холмс със сигурност нямаше такъв клиент. И все пак знаеше за кутията. Изглежда е проучвал различни факти, свързани с музикалните кутии, които биха могли да му бъдат полезни — също като Гудкесъл, подготвяйки удара си. Факти, факти, факти — беше казал Холмс. Колко вярно твърдение!

Гудкесъл се обърна към детективите:

— Ами приятен ден, господа.

— И на вас, сър. Още веднъж приемете нашите извинения. — Беше го казал добродушният доктор Уотсън.

— Няма защо — увери ги Гудкесъл. — Предпочитам полиция, която да ни защитава дори с цената на някои неудобства, отколкото да ни оставя в ръцете на такива бандити като Слоат.

И добави на себе си: И най-вече предпочитам полиция, която откровено разкрива методите си за преследване на престъпниците, за да ми дава възможност да усъвършенствам и аз моите.

След като инспекторите си тръгнаха, Гудкесъл се запъти към бюфета, за да си налее чаша шери. Той спря пред една витрина с бижута в предната част на магазина и надникна в купа с евтини

копчета за ръкавели и яки. До нея стоеше табелка: „Две за 1 лира“. Той провери дали пръстенът от Вестфалия е добре скрит сред тенекиените и медни украшения, където щеше да остане до срещата му с френския купувач утре.

После Гудкесъл продължи работа върху ежедневните поръчки и както всяка вечер в края на деня подреди и почисти тезгяха, за да бъде готов за утрешния ден.

Издание:

Автор: Джеки Дивър

Заглавие: Престъпления с неочекван край

Преводач: Тодор Кенов; Виолета Касаветова; Камелия Емилова;

Красимира Маврова

Година на превод: 2008

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: ИК „Кронос“

Година на издаване: 2008

Тип: сборник разкази

Националност: американска

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Пламен Мавров

ISBN: 978-954-366-016-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13151>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.